

Csak az ellenségemben bízhatasz

A követ 2. Menedék

Krencz Nóra & Robin O'Wrightly

A követ Menedék

Krencz Nóra & Robin O'Wrightly
közös webregénye

© 2018 Krencz Nóra és Robin O'Wrightly

Minden jog fenntartva!

PDF-formátum
ISBN 978-615-00-3102-6

Az elektronikus kiadásban szereplő minden egyes tartalom
szerzői jogi védelem alatt áll.

Ez a kiadás kereskedelmi forgalomba nem kerülhet.

Szerkesztő: Lang Tünde
Illusztráció, borítóterv és tördelés: Szabó Borka
Fotó: Pixabay, Pexels

Moly-adatlap:
<https://moly.hu/konyvek/krencz-nora-robin-owrightly-menedek>

**Örök magányra kárhoztatott-e egy újraéledő,
csak mert tönkretették az életét?**

Elfogadhatja, ha megtalálja a kiérdemelt boldogság?

Akkor is, ha nem onnan érkezik, ahonnan várná?

Semmi sem olyan egyszerű, és nem az, aminek látszik!

Két esztendő telt el azóta, hogy **Nympha** királynő visszakapta szabadságát és hatalmát Moreenben, s éli a nemesség mindennapi, kissé unalmas életét. Legjobb barátnője és bizalmasa, Livly még mindig a segítségére van. A múlt borzalmai sötét árnyékokat vetnek a lelkére, s fogadalmat tesz: soha többé nem enged közel magához senkit. A sors azonban nem csupán közbeszól, de ki is csavarja a számításait...

Mindeközben, a szomszédos Wertelben egy fiatal varázsló, a mágustanács legígéretesebb tehetsége, **Yohan** útnak indul Moreen felé. A magányos farkas ki akarja deríteni, hogyan vethet véget a boszorkányok és az újraéledők között dúló évszázados háborúnak. Egy borzasztó mészárlás híre billenti ki nyugalmaiból, egyúttal a saját szívében tátongó ürességet okozó, személyes tragédiájának forrására is választ keres... Az írónők, **Nóra** és **Robin**, két karakterük szálát fonják össze egyetlen, közös történetbe. **Dupla kaland, izgalom és kíváncsiság: ketten együtt vajon mire jutnak majd?**

Töltsd le ingyen és olvasd el az előzménytörténetet!

<https://goo.gl/6em7LX>

Tartalom

1. Fényünnep	Nympha.	7
2. Lelkiismeret . . .	Yohan	31
3. Kapcsolat	Nympha.	43
4. Defekt.	Yohan	55
5. Motel	Nympha.	68
. . . . .	Yohan	73
6. Szalvéta	Nympha.	78
. . . . .	Yohan	81
7. Feketeleves. . .	Yohan	87
. . . . .	Nympha.	90
. . . . .	Yohan	93
8. Csoda	Nympha.	106
. . . . .	Yohan	116
9. Liantorm. . . .	Nympha.	125
. . . . .	Yohan	138
10. Feladat	Yohan	145
. . . . .	Nympha.	150
. . . . .	Yohan	159

---

11. Menedék.	Nympha.	166
. . . . .	Yohan	174
12. Amulett.	Nympha.	190
. . . . .	Yohan	199
13. Tűzgömb	Yohan	210
14. Jel.	Nympha.	230
15. Szövetség	Yohan	250
16. Aila.	Yohan	267
. . . . .	Nympha.	273
17. Romváros	Nympha.	278
. . . . .	Yohan	282
18. Varázsjegy	Nympha és Yohan	293
19. Menekültek	Yohan	308
. . . . .	Nympha.	314
20. Iris	Nympha.	325
. . . . .	Yohan	333
21. Végtelen	Nympha.	347
22. Romok	Yohan	362

---

23. Múlt	Nympha.	373
24. Sötétség	Yohan	385
25. Királyné	Yohan	399
26. Esély.	Nympha.	414
. . . . .	Yohan	419
27. Lélek	Nympha.	424
. . . . .	Yohan	438
28. Élet.	Nympha.	445
. . . . .	Yohan	450
. . . . .	Nympha.	454
29. Meglepetés . . .	Nympha.	459
. . . . .	Yohan	462

Nympha szemszöge: Krencz Nóra
Yohan szemszöge: Robin O'Wrightly

---

1. Fényünnep

Nympha

Már két napja nagy pelyhekben hullott a hó, ami késő délutánra vastag takaróvá hízott és belepte a kertet. Fehér ruhába öltöztette a fákat és a bokrokat. Ahogy közelgett az este, úgy csendesült el a környék is. A városból egyre kevesebb zaj szűrődött be, hisz az emberek már mind az otthonukban készültek az ünnepre.

Nympha kesztyűs keze a terasz korlátján pihent, és időről időre a friss havat markolászta. Lassan össze-összemorzsolta az ujjjaival. Fát, bokrot rajzolt és beleírta a nevét. Egy halvány pillanatra újra gyereknek érezte magát, és mosoly kúszott az arcára. Mély sóhajjal szívta be a jeges levegőt, és lehunytt szemmel hajtotta hátra a fejét. Hagyta, hogy a hó az arcára hulljon, és lehűtse a bőrét. Végtelen nyugalommal töltötte el az a néhány perc, míg odakint időzött, s a hófehér tájban gyönyörködött.

Ez volt a második tél a szabadulása óta, de az első olyan, amikor igazán behavazott. Az északi szárny foglyaként nem szívhatott friss levegőt, és az évszakokat is az ablakon belülről szemlélhette éveken keresztül. Azóta minden egyes szabadban töltött másodpercet valódi csodaként élt meg. Nem zavarta a késő délutáni fagy, inkább jó melegen felöltözött, hogy minél tovább kint lehessen.

Feltartotta a kezét, és figyelte a fekete kesztyűjére hulló hópihéket. Közelebb hajolva megcsodálta a legkülönbözőbb formákat, majd végignézte, ahogy elolvadnak a kötött anyagon.

– Eltűnik, mintha sosem létezett volna – suttogta elmélázva, de csak magának. Senki nem volt rajta kívül odakint.

Elszakította a tekintetét az elmúlástól, és összedörzsölte a tenyerét. Enyhén ellökte magát a körkorláttól, majd az ajtó felé indult.

Ismét maga mögött hagyta legmélyebb gondolatait, és belépett mindennapjai forgatagába. Legalábbis annak egy nyugodtabb, csendesebb változatába. Fényűnnepen ugyanis a szobalányok sem serénykedtek már olyan szaporán. Nympha a cselédség nagyobb részét hazaengedte, csupán néhányan maradtak vele szabad akaratukból. Azonban ők is a közös vacsorához készülődtek már, amit a saját körletükben fogyasztottak el. Nymphát egy kihalt folyosó fogadta.

Leverte a havat a csizmájáról a lábtörlőn, majd lassan kibújt hosszú kabátjából, és a karjára fektette. Még vissza akart térni a szobájába, mielőtt átmegy Livlyékhez.

Újra és újra kesernyés mosolyt csalt az arcára, ha a lányra gondolt. Olyan sokkal tartozott neki, hogy időnként ólomsúllyal nehezedett a szívére a tudat, sosem tudja visszafizetni az adósságát. A képességével hatalmas felelősség is járt, amelyet soha

---

többé nem akart kiengedni a kezéből. Némileg könnyített a lelkén, hogy immáron két éve tökéletesen boldognak látta Livlyt.

Nem siette el a visszatérést a déli szárnyba. Már a lépcsőre tette a lábát, amikor az egyik hátsó kertre néző ablakra tévedt a tekintete. Pillanatok alatt megváltoztatta úticélját, és visszabújt a kabátjába. Szörmeszegélyes kapucniját is a fejére hajtotta. Mivel közelgett az este és folyamatosan havazott, senki sem ment ki lapátolni, így Nympha bokáig gázolt a hóban. Hirtelen ötlettől vezérelve indult el, mert úgy érezte, nagyon bánná, ha most nem menne ki a családi temetőbe. Senkije sem maradt, de legalább néhány percet a szülei sírjánál akart tölteni.

A kert egy félreeső részén álltak a kripták, melyek az ősök földi maradványait rejtették. Nympha egyetlen erőteljes lökessel betolta az eltorlaszolt kiskaput, hogy bejusson. A sírköveket belepte a hó és a táblákon a nevekből csak egy-egy betű látszott, de Nympha tudta, kik fekszenek ott. Csukott szemmel is oda talált volna bármelyik ősenek sírjához, de leggyakrabban a szüleit kereste fel. Nehezen, de hozzászokott már a gondolathoz, hogy valójában nincsenek ott. A testük sosem került elő, így Nympha egy üres sírbolthoz járt ki a temetőbe.

Összeszorította az ajkát, és elmorzsolt egy kósza könnycsepet. Dacosan felszegte az állát. Gyakran emlékeztette magát, hogy már bosszút állt értük, de a hiányuk és az összetört álmainak fájdalma mégsem csillapodott. Nem tudta, mi hozhatna enyhülést. Ugyan mi lenne képes elfeledtetni vele, ami történt?

Látszólag új életet kezdett. Belehelyezkedett a szerepbe, amire született. Felvette a ritmust és elvégezte királynői feladatait. Tárgyalt a miniszterekkel a parlamentben, beszédeket mondott, időnként bált rendezett és szépen mosolygott a fotósoknak, hiszen leginkább ezt várták tőle. Az alkalmazottai szerették, mert

---

---

nem voltak sztárallűrjei. Ha valaha fel is vett királykisasszonyos szokásokat, rabsága éveit alatt levetkőzte mindet. Megbecsülte nehezen visszaszerzett szabadságát, és mindent úgy alakított maga körül, hogy véletlenül se kerüljön a közelébe egyetlen Jerome-, vagy Elias-féle alak sem, aki veszélyeztetheti az életét.

Tudta jól, hogy vannak rosszakarói az újraéledőknek, hisz mindig is voltak. Főlélek, Lélekország vezetőjének és követi-
nek minden igyekezete ellenére, az idők során valaki újra és újra rájött a háttérben zajló titkokra. A halandók iriggyé váltak, és ők is hatalmat akartak. Ebből a vágyból eredt a boszorkányok és varázslók számának rohamos növekedése. Wertelben kezdődött, és Ragona is – az egyik leghírhedtebb és legerősebb boszorkány a történelem során – innen származott. Azóta egyre többen lettek, ezért volt szüksége Főléleknek követekre, akik segítettek neki legyőzni az újraéledők ellenségeit. Nympha maga sem értette, miért pont őt választotta ki a lélek. Fogsága időszakában jelent meg neki, és adta oda a kapu kulcsát, azaz a fülbevalót. Való igaz, ő volt a legközelebb az ellenséghez, csak épp szabadulni nem tudott az őt gátoló varázslatoktól. Mennyivel egyszerűbb lett volna, ha egy kívülálló siet a segítségére és végez Jerome-mal. Főlélek választása mégis Nymphára esett, s a lány ebből próbálta kihozni a legjobbat. Egy kis erőt merített a tudatból, hogy valakinek ő is számít.

Meglehet, pont az volt a lélek célja, hogy felrázza őt és a megoldás keresésére készítse. Ha így is van, sosem adott rá magyarázatot. Mindenesetre elégedettnek tűnt a végeredménnyel, és még amiatt sem haragudott meg Nymphára, hogy a segítségért cserébe eladta a titkaikat Livlynek. Látszólagos merevsége és szigorúsága ellenére igen rugalmasan kezelte a helyzetet.

Nympha követ maradt Jerome és Elias halála után is, de az elmúlt két évben nem akadt semmi feladata. Csupán emberként, királynőként élt és munkálkodott. Fölélek sem hallatott magáról túl gyakran. Viszonylagos nyugalom uralkodott. Épp csak a lelke háborgott napról napra jobban, és táplálta benne a dühöt múltbéli ellenségei iránt, akik elvették az életét. Hiába, nem tudott kétszer bosszút állni, pedig ezerszer is megtette volna.

Arra eszmélt, hogy remeg az ajka, így ismét összeszorította, és kihúzta magát. Le kell törölnie az arcáról a régi fájdalmat, hogy Livly ne vegye észre. A lány alaposan kiismerte őt az elmúlt időszakban, és a legbizalmasabb barátnőjévé lépett elő. Ki más lehetett volna erre alkalmasabb, ha nem ő? Még a mindenél is többet tudott róla, és Nympha, a képességéből adódóan tökéletesen tisztában volt vele, hogy lány soha senkinek nem beszélt róla. Még Edvinnek sem. Ha bármiféle gondolat vagy kérdés motoszkált benne a királynő kilétével kapcsolatban, azonnal hozzá indult, hogy megossza vele, és kielégítse kíváncsiságát. Nympha úgy látta, barátnője kifejezetten élvezte ezt a kivételes helyzetet, de soha nem élt vissza vele.

Egyre hevesebben havazott, s ez lassan lehetetlenné tehetette a visszatérést a palotába. Nympha jobbnak látta mielőbb elindulni, hogy még átérjen a megbeszélt időre.

Elbotorkált a lépcsőig, és aznap másodszor is belépett az otthonába. Felsietett a szobájába, de már nem maradt túl sok ideje szépítkezni, ezért megszabadult a nedves ruháitól, és felvette az estére szánt, vastag harisnyát és térdig érő bársonyszoknyát, majd beletúrta az ingét. Sebesen megfésülte mézbarna haját, és varkocsba fogta össze. Nem bonyolította túl a készülődést, hiszen új családijához készült, nem elegáns estélyre.

Rohamléptekkel ment le a hallba, ahol már várt rá a sofőrje. Nem akart még egyszer ázott kutyaként megérkezni, ezért kérte a kocsit a lépcső elé, hogy szárazon tehesse meg azt a kis távot a szolgálati lakásokig, ami havazásban elég hosszú út lett volna.

Livly és Edvin szép pár voltak. Nympha őszintén irigyelte a boldogságukat, de soha nem állt volna közéjük. Abból elég volt egyszer, pedig akkor sem akarta. Edvin rendes srác, de alaptól nem volt a zsánere. A szokványosnál hosszabb hajú fickók sosem tetszettek neki. Meg egyébként sem vágyott semmiféle kapcsolatra hímnemű egyedekkel. Abból is elég volt egyszer. Nagyon is elég volt.

Ezzel az önbizalomtól duzzadó gondolattal szállt ki a kocsiból.

– Ma már nem megyek vissza, Rod – szólt a nyitott ajtóból a sofőrnek. – Siess a többiekhez a vacsorára!

– Igenis, asszonyom! Kellemes estét!

– Neked is!

Becsukta, majd gyors léptekkel a bejárati ajtóhoz szökkent, és bekopogott. Nem telt el egy másodperc sem, már nyílt is. Edvin állt előtte piros pulóverben, farmerban és mezítláb.

– Hmmm – mosolyodott el Nympha a látványon –, mi ez a pulcsi?

– Na, kettőt találhatsz – morogta a fiú tettetett haraggal, mert valójában nem volt rossz kedve.

– Már itt van Nympha?! – hallatszott egy izgatott kiáltás a hálószobából. – Engedd be! Máris megyek!

A királynő belépett a kis házba, és hagyta, hogy Edvin lesegítse a kabátját.

– Erre az alkalomra vette nekem – súgta közben Nympha fülébe, visszatérve a korábbi témára. – Szövetnadrágot is hozott haza, de azt nem voltam hajlandó felvenni.

– Miattam nem kell kiöltöznötök. Épp elég modoros társaságban mozgok, nem kell nektek is hozzám alkalmazkodni.

– Ezt neki magyarázd meg! Sajnos ezt hozod ki belőle.

Nympha felkacagott, és a szája elé emelte a kezét.

– Igazán sajnálom, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe hozlak téged.

– Itt vagyok! – rontott ki Livly lelkesen a szobából, kezében tartva kilenc hónapos kislányát, Liliánt. – Csak tisztába kellett tennem. Bocsánat! Szervusz, Nympha!

– Emiatt ne kérj bocsánatot! Nyilván ő az első.

A királynő ránevetett a pici lányra, aki fogatlan mosollyal viszonzta ezt, és egyik apró kezecskéjét kinyújtotta felé. Nympha nem volt idegen a számára, így gyermeki bizalommal közeledett hozzá.

– Hát idejőnnél, te drága? – Nympha szívének kemény kérge megolvadt ebben a pillanatban, és kivette Livly kezéből a kicsit.

– Édes kis pufikám – csipkedte meg lágyan a puha babarcot.

– Akkor most ki is használom az alkalmat, és megteríték a vacsorához – csapta össze a kezeit Livly, s belépett a konyhába.

– Nem kell annyira sietni – szólt utána Nympha. – Ne kapkodj, háziasszony!

– Nem miattad sietek. Csak szeretném ezt letudni, mielőtt a kisasszony nyűgösködni. Szórakoztasd egy kicsit, hogy minél később kezdjen rá!

– Ne ijeszd meg őt, Liv! – lépett kedvese mellé Edwin, és megsimogatta a vállát. – Azért nem ennyire durva a helyzet.

– Neked biztosan – kontrázott a lány. – Amikor Lil épp nem bájos és kedves, akkor gyorsan elmész festegetni.

Livly is csak színlelt haraggal paskolta meg Edvin mellkasát, és Nympha örült, hogy ilyen összhang van közöttük. Gyógyír volt megkövült szívének, hogy valakire tényleg rátehlálhat a boldogság, vagyis nem csak a legendákban és mesékben létezik.

– Na, össze ne kapjatok fényünnepen! – szólt rájuk mégis, nehogy valódi vita legyen belőle.

Livlyből pörgős anyuka és szorgalmas asszony lett fiatal kora ellenére, és Nympha gyanította, hogy ezt nem mindig lehet könnyű kezelni. Minden tisztelete Edviné volt, hogy ettől, ha lehet, még jobban szerette őt. A csipkelődések és álviták elég gyakoriak voltak, de ezzel talán csak a kapcsolatuk viharos kezdetét próbálták imitálni. Különös, hogy őket épp az ellentétek hozták össze, így ettől érezték teljesnek az életüket. Nymphának része volt abban, hogy ez így alakult, és komoly lelkiismeretfurdalás gyötörte volna, ha a szerelmesek nem ilyen mértékű humorérzékkel kezelik egymás rigolyáit.

Nympha ezután minden figyelmét a kislánynak szentelte, és csak akkor válaszolt barátainak, ha kérdezték. Lilian az apja tökmag színű szemét és az anyja sötét haját örökölte, vagyis kettenük tökéletes egyvelege lett. A születésével megkérdőjeleződött, hogy Livly folytatni tudja-e a munkát a palotában, de Edvintől minden segítséget megkapott, hogy néhány órát a vendégekkel tölthessen. A többi napon váltótársa dolgozott, akit már Nympha vett fel.

Lilian lekérdzkedett a királynő öléből, hogy a játékaihoz másszon. Mivel már aktívan mozgolódott és elkezdte felfedezni a környezetét.

– Lassan asztalhoz ülhetünk – szólt Livly, majd a kislányához lépett, és felkapta a földről.

Az ünnepi vacsora után mindannyian leheveredtek a kanapéra. A fiatal anyuka a hasára fektette a kókadozó Liliant.

– Jobb lenne, ha ágyba dugnád, nem? – kérdezte Nympa, aki egy fotelben foglalt helyet.

– Igen, hamarosan úgy lesz, de előtte még oda szeretnénk adni az ajándékodat.

Nympa szeme kikerekedett, és előrébb hajolt.

– Ajándék? Azt hittem, hogy megállapodtunk. Nem kell költenetek rám. Nem tudtok olyasmit adni, ami ne lenne már a birtokomban. Nekem sokkal többet jelent, hogy itt lehetek veletek.

Edvin rákacsintott, majd incselkedően rászégezte a mutatóujját.

– Én azért tudok valamit, amid még biztosan nincs.

Felállt, és bement a hálószobába. Livly cinkos mosollyal nézett utána, s közben Lili kezét cirógatta.

– Ez mégis mit jelentsen? – szűrte a fogai között halkán a királynő.

Barátnője a szobaajtó felé bökött az állával, mire Nympa megfordult. Megpillantotta Edvint, aki egy egész lapos, de méretes csomagot hozott magával. Nympában felütötte a fejét egy sanda gyanú.

– Csak nem... – elakadt a szava, amikor a fiú letámasztotta a fotel mellé az ajándékot.

– Azt hiszem, a formája elárulja magát, szóval már tudod, hogy mi ez.

Nympa csak sejtette, de ez épp elég volt ahhoz, hogy az aggályai ellenére izgatottan tépje fel a díszcsomagolást. Lassan összeállt a kép. Ráadásul szó szerint. A papír alól egy festmény kerete bukkant elő, majd megmutatta magát a kész mű is.

Nympha még jobban megdöbbsent, amikor megpillantotta saját magát. A portré tökéletesen pontos volt, akárcsak egy fénykép. Tudta, hogy a fiú többször is megfestette őt régebben, de ezidáig egyiket sem mutatta meg neki. Nympha pedig sosem tette be a lábát a műterembe, pedig a saját birtokán joga lett volna hozzá, mégis meghagyta a helyiséget a fiú privát szférájának.

Soha nem is foglalkoztatták különösebben a róla készült képek, mert fogalma sem volt róla, hogy Edvin ennyire tehetséges.

– De hát ez... elképesztő – hüledezett, és hol a képre, hol Edvinre nézett. – Ezt komolyan egész idáig rejtegetted előlem? Jó ég, nem is hittem... Nem gondoltam, hogy...

Beleszorult a szó, és nem bírta folytatni. A szája elé tartotta a kezét, és csak pislogott.

– Azért nem adtam oda őket, mert nem akartam, hogy a múltra emlékeztessenek. Nem akartam, hogy büntudatot érezz, akárhányszor csak ránézel.

Nympha kissé magához tért döbbenetéből, és felpillantott.

– Most miért adod nekem?

– Mert talán már eltelt annyi idő, hogy nem kavar fel. Vedd úgy, hogy készült rólad pár jó portré, és kész!

– A gyermekeid pedig gyönyörködhetnek majd a szépséges anyukájukban – tette hozzá Livly.

Lilian hosszan ásított, ezért Edvin érte nyúlt.

– Add ide, majd én lefektetem! – mondta.

– Rendben.

A férfi ezzel kettesben hagyta a két fiatal nőt, akikre hosszú csend borult. Nympha elszakította a tekintetét a festményről, és magába fordult. barátnője ezt észre is vette.

– Mi a baj? – a combjára támaszkodva hajolt előre.

Nympha a fejét rázta.

– Nincs semmi, csak fáradt vagyok.

– Na, persze – húzta egy félmosolyra az ajkát Livly. – De ha nem akarod, nem faggatlak.

– Csak az előbb... – kezdte el mégis a királynő.

– Igen?

– A gyermekeimet említetted. Kérlek, ne tedd! Soha többé ne hozd fel!

Az ifjú anyuka arca elkomorult.

– Nympha, megijesztesz. Mi ütött beléd? Ne csináld ezt velem! Tudod, hogy egy ideje irtózom a rejtélyektől, úgyhogy szeretnék tisztán látni.

A nő várt pár percig, mire újra megszólalt.

– Nekem... nekem nem lesz többé vőlegényem, sem férjem, még barátom sem, szóval a gyermek is esélytelen.

Livly ajka elnyílt, és őszinte csodálkozás ült az arcán.

– Ezt nem mondd komolyan! Képes lennél megvonni magadtól mindent, mert az első férfi az életedben egy szemétláda volt?

– Pszichopata volt – szúrta közbe Nympha. – A szemétláda még a rendes emberek közé sorolható.

– De komolyan, ez kész elmebaj! Mikor határoztad el? Eddig nem is mondtad.

– Soha nem is gondoltam másként, csak nem akartam kitergetni az összes szennyesemet. Most sem tettem volna, ha... Edvin nem mutatja meg ezt a festményt.

Barátnője nagy lendülettel felpattant, és karját összefonva járkált fel s alá Nympha előtt.

– Ezt te megteheted egyáltalán? Királynő vagy, vagy mi, szóval örökösst kell szülnöd. Bár lehet, hogy én vagyok túl maradi.

– Ugyan már, lássuk be, hogy a posztom már rég nem ugyanazt jelenti, mint például száz évvel ezelőtt. Csak névleg vagyok uralkodó, és tulajdonképpen egyedül azért nem üznek el a helyemről, mert rendszeresen jóllakatom és szórakoztatom az állam főembereit. De biztos vagyok benne, hogy az első adandó alkalmmal félre fognak állítani, egy gyerek sem menthetne meg tőle.

– Nem hiszem, hogy ilyen könnyen hagynád magad. Sőt, még a lehetőség csíráját is elfojtanád. A legapróbb gondolatból sem lenne határozott döntés, mert te azonnal tudnál róla. A kezdedben van az életük, mindenük. Te tényleg nagybetűs királynő vagy. Lássuk be, amíg úgy nem döntesz, hogy félreállsz, senki sem veheti el tőled, ami tiéd.

Nympha is felemelkedett ültéből, és felszegett állal nézett Livly szemébe, aki szintén megtorpant.

– Most mondtad ki a varázsigét. A saját varázsigémet. Valóban nem vehetik el tőlem. Sem egy férfi, egy varázsló meg pláne nem. A szívemmel együtt jár az életem is, és abba többé nem teheti be a lábát senki. Értsd meg, Livly! Nem mindenki olyan, mint Edvin.

– Te pedig azt, hogy nem mindenki olyan, mint Jerome!

A kint tomboló hóviharban megremegtek a kis ház zsalugátereit. A két nő újra csendbe burkolózott, hisz mindketten tudták, hogy nem győzhetik meg egymást. A maguk dolgában túl céltudatosak voltak.

– Én csak... szeretném, ha te is boldog lennél – tette hozzá halkán a lány. – Megérdemled. Nagyon is.

– Az vagyok – igazgatta meg a haját a királynő, hogy lefoglalja remegő kezét. – Veletek minden rendben, és nekem ez elég. Nem az én érdemem, hogy helyrehoztátok a kapcsolatokat. A legkevesebb, hogy a továbbiakban segítelek benneteket.

– Mi szeretünk, de neked saját család kell. Nem hiszem el, hogy egyedül boldog lennél.

A vitát az szakította meg köztük, hogy nyílt az ajtó, és Edwin kilépett a szobából.

– Elaludt – jelentette büszkén.

A két nő szinte egyszerre magára öltött egy műmosolyt, ami szerencsére nem ébresztett kételyt a fiatal férfiban.

Az esti heves vihar elült reggelre, és nagy pelyhekben hulló, sűrű, de csendes havazássá szelídült. Nympha a kávéját kortyolgatva bámult ki a konyhaablakon. Már régóta ébren volt, de még mindig pizsamában sétálgatott a kis lakásban.

Éjjel a kanapén aludt, hiszen Livlyék háza egy személyre lett kitalálva, ezért csak egyetlen szoba volt. Összefont karral járkált körbe-körbe, és azon gondolkodott, hogy ki kellene bővítenie, hogy kényelmesen elférjenek. Gyanította, hogy barátnője nem fogadná el olyan könnyen az adományt, de a királynő nem is akart meghallani semmiféle ellenvetést, elvégre a ház még mindig az ő tulajdonában volt. Elégedett félmosollyal képzelte el a jövőben zajló vitát Livlyvel, és már jó előre gyártotta a terveket, hogy hogyan tálalja a dolgot.

Ekkor nyílt a szoba ajtaja, és a gyűrött arcú anyuka lépett ki rajta, hatalmas ásítással.

– Te már ébren vagy? Látom, kiszolgáltad magad. Helyes – mutatott a Nympha kezében lévő csészére. – Én is befizetek egyre.

A kiöntőért nyúlt, majd magának is töltött. Nekidőlt a konyhapultnak, és a reggeli kóma ellenére éles szemmel kiszúrta, hogy barátnője még mindig feszült. Az esti vita nem tett jót a fényűnnepi hangulatnak, ezért viszonylag gyorsan berekesztették az összejövetelt, és lefeküdtek. Azóta nem volt alkalmuk beszélni.

Nympha is Livly mellé állt, de még mindig az ablak felé nézett, s közben az ujjaival játszott. A barna hajú lány a szabad kezével lassan megfogta a királynő bal kezét. Ő összerezett az érintésre, mert váratlanul érte, de ezután sem pillantott Livlyre.

– Annyira sajnálom! – hagyta el a lány száját az egyetlen gondolata, és a legmélyebb érzelmeit beleadta ebbe a két szóba.

Minden benne volt, ami kimondatlanul is ott lebegett közöttük, s amit a múlt hordozott.

A királynő kicsit arrébb húzódott, de nem lökte el a lány kezét.

– Ha valaki más mondaná, elküldeném a búsba a sajnálatával. Ugye, ezzel tisztában vagy? – mondta fojtott hangon.

Livly ajka kesernyés mosolyra húzódott.

– De én mondtam, és pontosan tudom, hogy miről beszélek.

Nympha ekkor engedte el barátnője kezét, és végleg ellépett mellőle. Füle mögé tűrte mézszínű haját, majd összefonta a karját maga előtt.

– Ne vesztegessük a szót ilyesmire, és kérlek, ne sajnálj! Azt hiszed, ez segít? Szeretném élni az életemet nyugalomban, anélkül, hogy bárki szánna a döntésem miatt. Tőled főleg többet várok, hiszen a támogatásod kell, nem a sajnálatod.

Miután elhallgatott, egyikük sem szólalt meg hosszú percekig. Livly a lábfejét tanulmányozta, Nympha pedig inkább a kávéjára összpontosított. Felhajtotta, majd letette a pultra a csészét, és a fürdőszoba felé indult.

Az ajtó előtt megállt, s visszanézett a válla felett.

– Ma nem lesz könnyű napom. Délután érkeznek a miniszterek, sőt az egész parlament legénysége tiszteletét teszi az esti bálon. Utána mindenkit el kell szállásolnom, szóval már látom,

---

hogy a délelőttöm is az előkészületekre megy rá. Szeretném, ha ti is eljőnnétek, hogy legalább két értelmes beszélgetőpartnerem legyen.

Livly maga elé emelte a kezét védekezően.

– Ó, én nem...

– De igen – vágott közbe Nympha. – Szükségem van rád.

Ezzel lezártnak tekintette a dolgot, és bement a fürdőbe.

Mire kijött, már Edvin és Lilian is ébren volt. Az ifjú apuka a kezében tartotta kislányát, és egy csókot váltott a párjával, épp abban a pillanatban, amikor nyílt a fürdő ajtaja.

A közös reggeli eseménytelenül telt. A beszélgetésükben egyetlen hamis felhang sem volt. Nem akarták érzékeltetni a közérjük feszülő ellentéteket, ezért erre a rövid időre félretették.

Nympha cseppet sem haragudott Livlyre, amiért nem egyezik a véleményük, de tudta, hogy ez megváltozik, ha a lány tovább feszegeti a témát.

– Meddig érsz rá? – kérdezte Edvin, miközben Lili szájához tartotta az almapépet.

– Anja egy órán belül megérkezik, szóval mennem kell.

– Ó, sajnálom!

– Én is, de ne aggódj! Ma még biztosan találkozunk.

Az uralkodó lassan felemelkedett az asztaltól, és odalépett Lilianhez, aki maszatos arcával felnézett rá, s széles mosolyra húzódott a szája.

– Szia, kicsi kincs! – hajolt közelebb hozzá, és egy pusztit nyomott a homlokára. – Nympha néninek most nagyon sok dolga lesz – Livlyre pillantott. – Átküldöm Dorát, hogy vigyázzon rá este.

Az ifjú anya bólintott. Már nem akart ellenkezni a főnökével.

Fél órán belül meg is érkezett a sofőr. Rod a csomagtartóba tette Edvin festményét, majd kitárta a kocsiajtót a királynő előtt. Nympha intett a kis családnak, mielőtt beszállt.

Amikor elindultak, már majdnem megrohanták negatív gondolatai, de igyekezett azokat mihamarabb kiűzni a fejéből. Félretette, hogy az előtte álló eseményre koncentrálhasson.

A bál gondolata sem dobta fel különösebben, hiszen pontosan tudta, hogy mi vár rá: derűsen előadott üdvözlőbeszéd, merev udvariaskodás, halálosan unalmas társalgások, kötelező táncfelkérések és – a legrosszabb – kéretlen lánykérések. Nem fordult még elő, hogy ne jelent volna meg néhány külföldi herceg, hogy megnyerje magának a magányosan uralkodó moreeni királynőt. Ugyan a régi házassági szokásokhoz már nem álltak olyan szigorúan, az elmélet még élt, hogy nemes csak nemessel léphet oltár elé. Nymphát persze hidegen hagyták az elméletek. Cseppet sem érdekelt, hogy mit gondolnak mások. Általában minden közeledést elutasított, de közben odafigyelt, hogy a kapcsolat lehetőleg ne menjen tönkre. Ehhez azért szolidan be kellett vetnie időnként mentális befolyásolóképességét.

A sofőr a fölépcső előtt parkolt le. Nympha nem várta meg, míg kinyitja neki az ajtót.

- Rod, a képet viteds fel a lakosztályomba, kérlek!
- Úgy lesz, felség.

A férfi enyhén meghajolt, majd visszaült a kocsiba, és elrobogott a garázsok felé.

A nő első útja a bálterembe vezetett, hogy megnézzze, minden a megbeszéltek szerint halad-e. Alkalmazottai már napokkal korábban nekiálltak a díszítésnek, hogy elkészüljenek időre. A terem ajtaja nyitva volt, így szabadon közlekedhettek ki és be. A királynő

---

megpillantott egy csoportosulást, akik Anja köré gyűlve hallgatták a napi feladataikat. Nymphát meglepte, hogy titkárnője előbb érkezett, de gyorsan túl is lendült ezen, és belépett a terembe. Kabátja zsebébe süllyesztett kézzel közeledett hozzájuk. Asszisztense és még pár szolgáló meghallotta a nő csizmasarkának ütemes kopogását.

– Jó reggelt, felség! – köszöntek kórusban.

Nympha rájuk mosolygott, és ez már valóban őszinte reakció volt, hiszen mindig barátságosan viselkedett velük. Anja kiadta az utolsó utasításokat, majd amikor meggyőződött róla, hogy minden érthető, királynője mellé szegődött.

– Jól telt az estéje, felség?

Nymphának semmi kedve sem volt magyarázkodni a valóságról, ráadásul nem is álltak olyan bizalmas viszonyban, hogy beavassa legmélyebb gondolataiba. A legegyszerűbb megoldást választotta.

– Igen. Köszönöm a kérdésed! Neked is?

Ő bólintott, de a királynő legnagyobb öröme nem kezdett bele a mesélésbe. Annyira nem foglalkoztatta a titkárnő magánélete, hogy végig is hallgassa. Inkább mihamarabb témát váltott.

– Úgy látom, itt nekem már semmi dolgom. Mindent kézen tartasz.

– Ne aggódjon! – öltötte fel udvarias mosolyát a nő.

– Mi a helyzet az északi szárnnyal?

– Két napja állnak a munkálatok az ünnepek miatt.

– Azt tudom, de már régen jártam arra. Gondoltam, te talán naprakész vagy.

– Legutóbbi információim szerint a régi nagyszalon elkészült. A király lakosztálya van most soron, és egy kisebb brigád a folyosókat teszi rendbe. Mindenre ráért már egy kis festés.

Nympha elnyomott egy kaján mosolyt, és megvakarta az orrnyergét, hogy Anja ne vegye észre a reakcióját. Nehezen állta meg, hogy hangosan fel ne nevessen, de nem tehette, hiszen titkárnoje egyáltalán nem értette volna a háttérben megbújó gondolatokat.

Az uralkodó, még a nehezen visszaszerzett szabadsága első napjaiban, alaposan kitakarított a környezetében mozgó-lódók fejében, s ez alól Anja sem volt kivétel. Az asszisztens régebben elég jó kapcsolatban állt a királynő exvőlegényével, ezért nem kockáztathatta, hogy emlékezzen rá. Persze, az is teljesen tiszta volt számára, hogy Anja egy olyan ember, aki arra húz, amerre az érdekeit érvényesítheti. Pontosan ezekért a tulajdonságaiért nem találta méltónak a bizalmasabb baráti viszonyra. A nő csak annyit tudott, amennyit a felettese hagyott neki.

Az északi szárnyat is a múzeum részének szánta. Nem volt vele különösebb célja, és belakni sem tudott volna egy ilyen hatalmas hodályt. A palota történelmének legfontosabb mozzanatai a királyi lakrészben történtek, ezért egyértelmű volt, hogy a látogatók elé kell tárni. Nympha véleménye szerint az addigi tárlat meglehetősen unalmas volt. A keleti szárny a maga jelentéktelen szobáival, meg a cselédszállásokkal nem hordozott magában semmi érdekességet, ellenben az északival. Azok a falak többet láttak, mint valaha is szerettek volna. A királynő az utolsó betűig ismerte az ősei életét, így meg tudta ítélni, hogy melyik az otthona leértékesebb része.

A beosztottja folytatta a tények ismertetését.

– A belsőépítész azt mondta, a szárny legkésőbb tavaszra elkészül.

Nympha tudomásul vette, és bólintott.

– Rendben. Köszönöm, Anja! – egy futó mosollyal lépett el a nő mellől, és az ajtó felé fordult. – Folytassátok a szervezést, és szólj, ha valami gond merül fel!

A továbbiakban nem akart több időt fordítani a bál körüli munkálatokra. Szerencsére volt elég embere, akik lebonyolították anélkül, hogy ő minden részletet megvizsgált volna. Anja javára írandó, hogy remek szervezőképességekkel rendelkezett, így nem kevés terhet levett a királynő válláról.

A lakosztálya felé tartva lehámozta magáról a kabátját. Már majdnem kiszakadt belőle egy megkönnyebbült sóhaj, hogy semmivel sem kell törődnie, amikor megpillantott egy futó alakot. Az egyik szobalány sietett elébe, és rendkívül izgatottnak tűnt.

Nympha a homlokát ráncolva fogadta a lihegő lányt.

– Felség, jó, hogy itt van! Bocsásson meg, de mindenképpen szólni akartam még azelőtt, hogy... – megszakította a mondatot egy pillanatra, és egészen másképp folytatta: – Szóval... vendége érkezett.

Ő felvonta a szemöldökét.

– Úgy érted, hogy egy báli meghívott érkezett előbb?

– Végül is, igen. A doormborgi herceg az. Már a szalonban várja önt.

Nympha egy pillanatra megütközött a hallottakon, és a folyosó végén lévő lakrészének ajtaja felé sandított.

– Mit akar? Nem mondta?

A lány széttárta karját.

– Beszélni önnel. Az okát természetesen nem kötötte az orromra.

Nympha ráharapott az alsó ajkára, mert már sejtette, hogy az előtte álló találkoztat nem fogja élvezni. Megköszönte

---

a szobalánynak, hogy figyelmeztette, majd kikerülte, és határozott léptekkel továbbindult.

Amikor belépett a társalgóba, azonnal megpillantotta az egyik karosszékben, a kényelmes pózban elhelyezkedett herceget. A férfi, ha hallotta is a nyíló ajtó hangját, nem fordult meg. Talán arra számított, hogy a fiatal cseléd jött vissza.

A királynő ismerte már. Többször is találkoztak az elmúlt két évben. Meglehet a rabság éveitől is előfordult, de Nympha arra csak halványan emlékezett. Gyerekként valószínűleg nem merültek elmélyült beszélgetésbe, így nem is volt minek megragadnia. Felnőttként persze már más volt a helyzet. Nagyon más. Főleg egy csinos, szingli nő esetében, aki nem mellesleg, igen magas pozícióban állt.

A királynőnek nem voltak illúziói, már azelőtt tudta, hogy mi vár rá, mielőtt áttette a lábát a küszöbön. Úgy tűnt, megkezdődött a kálvária, amire számított. Sajnos korábban, mint hitte.

Úgy döntött, nem zavarja el egyből a férfit, hiszen nem akart elhamarkodottan ítélni. Közelebb lépett a karosszékhez, hogy meghallgassa, amit mondani szeretne neki.

– Kicsit korán érkezett, August herceg.

A férfin látszott, hogy meglepődött, amikor felnézett a nőre. Tekintete hamar megváltozott. Elégedett mosoly terült el az arcán. A herceg villámgyorsan felkelt a karosszékből, és enyhén meghajtotta magát Nympha előtt. Persze nem úgy, mint egy alattvaló, hiszen nem volt az. August Oddsen fiatalabb hercege volt. Éppen az a fajta nemes, aki megfelelhet egy ifjú királynő mellé. Nympha már számított rá, hogy megkörmökezi, csak azon csodálkozott, hogy eddig még nem tette.

August megjelenése kifogástalan volt. Még nem a bálra szánt öltözetet viselte, de a hétköznapiibbnak mondható

---

szövetnadrágban és ingben is jól nézett ki. Az átlagosnál kicsit nagyobb orra és keskeny arca ellenére nem volt visszataszító látvány. Nymphában mégsem mozdított meg semmit, és ez így volt rendjén. Ha bármiben hatással lett volna rá a férfi, ez már korábban kiderül.

– Elnézését kérem, fenséges hölgyem!

– Óóó, hagyjuk az ilyen formalitásokat, August! Bizonyára bizalmasan szeretne közölni valamit, ha már idejött. Kezeljük így a helyzetet! Kérem, üljön vissza! Helyezze magát kényelembe! Van már itala?

– Igen, köszönöm – emelte fel a poharát az előtte álló kisasztalról.

– Akkor jó.

Nympha könnyed mosollyal lépett a bársecszékhez, és magának is töltött egy enyhébb likőrből. Visszaballagott a férfihez, és leült vele szemben.

– Hallgatom! – mondta, majd kecsesen keresztbe vetette a lábait.

Nem tudta nem észrevenni August elismerő pillantását, amit a belenevelt udvariasságból adódóan megpróbált leplezni. Nymphát nem vezethette félre, pontosan tudta, milyen hatással van a férfiakra. Elég volt egyetlen pillantás, és lehengerlő, fémes kék szeme megolvasztotta a legellenállóbb férfisívet is. Igen nehéz dolga volt, ha falat akart húzni maga és az udvarlói közé.

August jelentőségteljes pillantást öltött magára, mielőtt belekezdett.

– Ha pár száz évvel korábban születünk, most apám ülne itt, és beszélne az ön apjával. Béke poraira. Azonban manapság már a házasság intézménye sem ugyanolyan. Nemes és nemes

---

---

között elmosódtak a határok, és ami még szörnyűbb, nemes és közember esetében is így van.

Nymphának még nem volt dolga ennél különösebb lánykérő szöveggel, de nem hagyta, hogy kiüljön az arcára a gondolata. Figyelmesen hallgatta tovább a férfit.

– Ma már bárki elvehet bárkit, és nem ítéli el senki. Ön... – egy pillanatra elakadt a hangja, ami a korábbi határozottsága miatt furcsán hangzott –, ...ön jobbat érdemel egy egyszerű közembernél. Márpedig félok, hogy ha túl sokáig marad egyedülálló...

A királynő ezt a pillanatot ragadta meg a közbelépésre. Felemelte a kezét, és kissé előrehajolt.

– Várjon! Álljon meg egy pillanatra! – intette le a fiatalembert, aki azonnal elhallgatott. – Ez most mi? Azt hiszem, nem értem pontosan, hogy mire akar kilyukadni.

– Kérem, Nympha, ne bántódjon meg! – vette fel a fonalat újra az udvarló. – Tudom, nem úgy kezdtem, ahogy várná, de ezzel csak az volt a célom, hogy lássa, én más vagyok.

Nympha ajka egy pillanatra lebiggyedt, de hamar megregulázta a vonásait.

– Szeretném, ha megértene! Egyáltalán nem könnyű visszafogottnak lenni egy ilyen gyönyörű nő jelenlétében. Legszívesebben azonnal letérdeltem volna ön előtt, amint belépett, de nem akartam elijeszteni.

A királynő egyre kínosabban érezte magát, de még tartani akarta a látszatot, hogy cseppet sem unja a beszélgetést. August talán még azzal is jobban járt volna, ha az A verziót választja, mert ez kezdett egyre inkább egy burleszkkilmre emlékeztetni.

– Oddsen és Moreen uralkodó családjai már régen is házasodtak egymás között. Most is lehetünk szövetségesek, ha... ha hozzám jön.

A királynő homlokáról kis híján legördült egy kövér verejtékcsepp, olyan nehezen tartotta vissza a kitörni készülő nevetést. Pedig eddig még egész könnyű dolga volt. Most jött csak a neheze.

– Én is úgy gondolom, ahogy ön – kezdte el Nympha.
– Szerintem is eltűnt a határ az úrinépek és az egyszerű emberek között, s már csak a látszata van meg. Emellett előrelépett a fontossági sorrendben a szerelmi házasság. Ezt a változást is a haladás hozta el. Ön talán szerelmes belém, August?

Érdeklődően tágra nyitotta a szemét, és élvezte a látványt, ahogy a keményszívű férfiember zavartan elvörösödik.

– Én... nos... csodaszépnek találom, hisz ezt már mondtam. Ön kedves, szép és okos is...

– Kérem, ne bókoljon! – intette le ismét egy kedves mosollyal. – Szeret engem vagy sem?

– Még... nem.

– Még? – vonta fel a szemöldökét a királynő. – Hát mikor fog?

– Ha ad nekem egy kis időt... egy esélyt...

Nympha lemondóan felsóhajtott, és csalódottságot mímelt.

– Sajnálom, August! Túl romantikus lélek vagyok ahhoz, hogy várjak. Én is haladok a korral. Nekem nem felel meg egy érdekházasság.

A herceg lassan felfogta, hogy az esélyei egyre fogynak.

– Mindig is rajongtam önért, Nympha – próbálkozott egy utolsó rohammal. – Talán szerelemnek is nevezhetném ezt az érzést. Vonzódásnak.

– Én biztosra megyek – zárta le a témát a nő, és felállt.

– Nekem nem elég, ha csak kapirgálják a felszínt. Ugye ért engem?

August megadóan fejet hajtott, majd maga is felkelt.

– Bocsássa meg, hogy zavartam!

A férfi elindult az ajtó felé, de Nympha még megkérdezte:

– A bálon találkozunk?

August sértődötten fordult meg, és bólintott. Miután a herceg magára hagyta, a nő egy megkönnyebbült sóhajjal és széles mosollyal dobta le magát a karosszékre. Felszabadultan kacagott örömében, hogy megszabadult egy újabb ostromlótól.

---

2. Lelkiismeret

Yohan

Wertelre is ráhúzódott a hideg, téli köd, miután lebukott a Nap a távoli tenger horizontja alá. Lassan egyre sötétebb lett, Thalor házai és a messze húzódó városok, falvak és mezők, erdőségek bíborba borulva terültek el a távolban. Úgy tűnt, nyugalmat hozott magával a szürkület, amikor egy alak megmozdult, és kilépett az ódon kőkastély teraszára.

Megállt a korlátnál, fázósan összehúzta szőrkabátját, és hosszan kilélegzett. Elmélázva figyelte, ahogy a pára a magasba szállt. Nem szerette ezt a hűvös időszakot, még akkor sem, ha annyira nem volt hideg, hogy hó hulljon. Ő inkább a nyár barátja volt. De most mégis jobban esett kint elmélkedni, mint részt venni azon az átkozott zártkörű tanácskozáson.

Újra és újra végigpörgette agyában a hallottakat. A fejében hasogatott minden egyes, ismét átélt szó. Szemében zöldeskék lángon égett a csalódottság tüze.

– Ma likvidáltunk százötven lázadót, uram! – szólalt meg akkor valamelyik varázslótársa.

Egy érces hang zengett végig a termen, mely tele volt elégedettséggel.

– Helyes! Hány újraéledő volt közöttük?

– Csak néhány. Nem maradt már időnk elkülöníteni őket, támadnunk kellett. Nagy valószínűséggel úgyis mindegyik lázadó az ő pártjukat fogta volna. Inkább lángszóróval felgyújtottuk a táborukat. Biztosan nem menekült meg senki, arra gondunk volt.

Zeranius, a varázslók vezetője összehúzta szemöldökét, de végül csak ennyit mondott:

– Elfogadható véráldozat. Háborúban állunk.

A köteraszon álló férfi megcsóválta a fejét, mintha nem akart volna többet emlékezni erre. Két tenyerével végigsimította vörös árnyalatú, gesztenyeszín, hullámos hajjal keretezett arcát, szépen ívelt orrát és gondosan körbenyírt szakállát. Komoran maga elé bámult, jobbjaival a korlátnak támaszkodott, balját pedig önkéntelenül ökölbe szorította maga mellett. A szíve meglődült belül, és ő izzadni kezdett, ami ebben a hidegben csak még fázósabbá tette.

„Miféle véráldozat elfogadható egyáltalán? Védtelen embereké, akik rosszkor vannak rossz helyen?”

Később, miután részletezték a rémtettük borzalmait, jobbnak látta kimenekülni a szabadba, hogy ne fulladjon meg bent. Összeszorította szemét és fogát egy pillanatra az igazságtalanság dühétől. De nem maradhatott egyedül sokáig, mert egy hang szakította ki felháborodott gondolataiból.

– Yohan!

A harminc esztendőös férfi megfordult, hogy megnézzze, ki zavarta meg. Metlib volt, egy másik mágus a tanácsból. A mokány, szürkés bőrű, feje tetején kopaszodó, nem túl bizalomgerjesztő ábrázatú, nála alig idősebb kollégáját nem kedvelte túlzottan. De nem foglalkozott vele, most csak az aggasztotta, hogy vissza kellett mennie a tárgyalóterembe.

– Zeranius már vár rád. Mit keresel te kint a hidegben?

– Csak némi friss levegőt – hallotta a saját hangját, és nagyon nem is kellett hazudnia.

Azt azért nem tette hozzá: „A lelkiismeretemet már megtaláltam.” Jobbnak látta követni kollégáját, mert a főnök nem szerette, ha megváratták.

A kegyetlen és számító Zeranius vezette a tanácsot, és azt rebesgették: elődjét is mocskos, mágikus eszközökkel távolította el. Nem lehetett nehéz elképzelni, ha arra gondoltak, hogy az öreg egy mozdulattal képes volt bárkit a füsttel egyenlővé tenni.

Az ígéretes tehetségű mágus, mondhatni, karrierje csúcsán leledzett épp, mivel a vezér egyik kedvenc beosztottja volt. Mindent megkapott, amit csak akart, lévén tapasztalt és profi varázsló, bármit megszerezhetett. Anyagi bőséget, szakmai figyelmet, vagy épp nők kegyeit. Bár túl sok örömet egy idő után egyikben sem talált, ráadásul nem igazán tudott azonosulni a hozzá hasonló, népszerű varázslók felfogásával. Nem szerette megalázni az embereket, vagy kihasználni az asszonyi nemet – és az igent sem –, bármennyire is elvárták tőle. Így aztán hosszabb ideje egyedül élt és csak magára számíthatott, ezért megszokta ezt a magányos farkas életmódot. Majdhogynem tökéletesnek találta, hiszen szabad lehetett és a maga ura. Ennek ellenére valahogy mégis mindig hajszolt, keresett valamit, amiye még nem

---

volt, és amit nem tudott meghatározni. Igyekezett ezt a furcsa úrt betömni valamivel, újabb sikerekkel, ötletekkel, vagy mint most, épp az igazságérzete megcsillantásával.

Amióta csak az eszét tudta, varázsló akart lenni. Igaz, hogy a környezete ugyanúgy nem hitt bennük, mint az átlag werteliek, de ő titkon erről álmodozott. Gyermekkorában még bőszen hangoztatta, de aztán ahogy felnőtt, inkább hallgatott róla, ha nem akart nevetség tárgya lenni. Később egyetemre ment, mint minden más, tehetős thalori, valami hangzatos szakon, hogy a szülei ne vegzálják folyton. Ő volt a legidősebb a testvérei közül. Mindig elvárták tőle, hogy jó példával járjon elől. Egy idő után elege lett ebből. Elhelyezkedett egy irodában a szakmája szerint, és elköltözött hazulról, hogy a maga életét élje.

Ezért nem is lehetett a testvérei segítségére, amikor valamilyen rejtélyes okból azok bennégtek a házukban. A szülei éppen a szokásos kapcsolatmentő szabadságukon voltak, s őket otthon hagyták. A thalori rendőrség és tűzoltóság embere szétárt a kezét, mondván: nem találták meg a gyújtóeszközt. Korábban a szomszédok láttak egy alakot, aki közvetlen a tűz keletkezése előtt tűnt fel, de aztán a hatóságok elvesztették a nyomát.

Yohan azóta is élénken emlékezett a tragédiára, amely miatt véglegesen magára maradt.

Akkor határozta el, hogy uralni fogja az őselemeket, amennyire tőle telik, vagy megpróbálja megkeresni a húga és az öccse gyilkosát, s valahogy elégtételt vesz rajta. De legalább megkérdezi tőle: „mégis miért tetted?”

A tüzeset után szép lassan lecsúszott, elveszítette a munkáját, nem tudott mit kezdeni az életével. A szüleivel is megromlott a viszonya, mert őket okolta, amiért nem voltak otthon a baleset idején.

Egy furcsa gondolata támadt: nem volt senkije és semmije, akiért és amiért küzdhetett volna, teljesen újra kellett kezdenie az életét. Ha már mindent elveszített, csak az álmai maradtak meg. Miért ne valósíthatta volna meg őket?

Akkor látta meg a dél-thalori kastélyt, s ennek már öt esztendeje volt.

Ott nyílt meg neki a különleges boszorkány- és varázslóvilág, mint egy titokzatos könyv. Elsajátította mindazt a tudást, aminek birtokában felismerte az ellenségeit.

Egyre inkább úgy gondolta, a mágustörténelem megismerése során, hogy közülük egy okozhatta a testvérei halálát. Meséltek neki Flannáról, a több évszázaddal azelőtt élt újraéledőről, aki testében hordozta a tüzet. Yohan egyre megrögzöttebben hitt benne: ha ő létezett, manapság is születhetnek hozzá hasonlók.

A múltja miatt személyes küldetésnek tekintette az halhatatlanok felkutatását, de nem állt szándékában hidegvérrel gyilkolni.

Egylőre kapóra jött neki Zeranius Ragona-mániája, a halhatatlanság és a különleges képességűek fölötti monopólium utáni vággyal. Ő mondta azt egyszer:

– Miért tűrjem meg ezeket a paranormális korcsokat, ha egyszer én is képes lehetek erre, mert megtalálom a nyitját?

Yohan azonban máshogy gondolkodott:

– Miért hagynám, hogy ártatlanokat öljenek meg a képességeik miatt?

Bár azt legbelül érezte, hogy előbb akart volna választ kapni arra a bizonyos kérdésre, mint eszetlenül lemészárolni az összezet. Meg akarta ismerni őket közelebbről. A motivációjukat kívánta megtudni. És – mert sokuknak fogalma sem volt róla, hogy újraéledők – azt is, hogy miért vannak halhatatlan lények. Ki akarta

---

emelni őket, hogy megkeresse magának a saját, személyes gölemét. Erre Zeranius módszere, a „mindent égessünk fel” teljesen alkalmatlannak tetszett. Yohan bármit megtett volna azért, hogy elkerülhesse az értelmetlen vérontást, hogy hatékonyabb lehessen ebben a kényszerű, pokoli vadászatban.

Úgyhogy feldúlt lélekkel bár, de sietett Zeranius elé. Előreengedte Metlibet, és beléptek a kastélyba a nagy, gótikus, míves vaspánttal keresztezett faajtón. Öles léptekkel vettek irányt a nagy tárgyalóterem felé, cipőtalpuk kopogása némiképp visszarántotta a borongós mágust a valóságba.

Thalorban, Wertel fővárosában a demokrácia leple alá bújva tevékenykedett a varázslók tanácsa. A polgárok mit sem sejtettek erről, hiszen fogalmuk sem volt, hogy léteznek mágusok, újraéledők vagy bármilyen különleges képességű lények. Ezért a varázslók és boszorkányok zavartalanul folytathatták üzelmeiket, és Dél-Thalor egyik nagy kastélyában volt a székhelyük. Ezt a helyet még fél évezrede II. Danneron király, Fényűző Danneron fia hagyta magára, mikor ráunt, mivel egy lakosztállyal kevesebb volt benne, mint az észak-thalori várában. Odaköltözött a pereputtyával, ezt pedig mindig alsóbb rangú nemesek lakták be. Danneron ottani rezidenciájából az évszázadok során lassan muzeális örökség lett. Ezt, a dél-thalorit pedig elfoglalták a mágikus szerzetek, legutoljára Zeranius vásárolta meg. Magántulajdonra lévén, senki nem bolygatta, mit művelt itt valójában, csak egy bogaras öregúrnak tartotta őt a főváros. El is kerülték a thaloriak, a gyerekeiknek pedig rémtörténeteket meséltek a kastélyáról. Úgy hívták: a „Paravár”. Néha persze fel-felbukkant egy-két komisz kiskamasz a kapunál, de azokat mindig elkergették, vagy maguktól is elhúzták a csíkot. Ez jól jött a főnöknek, hiszen így senki nem akadályozta meg őt a tervei véghezvitelében.

A földrész legdélebbi állama, Wertel egyben a leggazdagabbnak is számított, és ebben – az ország tudtán kívül, persze – a mágustanácsnak is szerves része volt. Ahogy képesek voltak felismerni és elpusztítani az újraéledőket, hatni bírtak a kereskedelmi és gazdasági miniszterekre, nagy cégek igazgatóira is, így kiváló üzleteket kötöttek.

Ezért aztán a világon senkinek nem volt érdeke keresztülhúzni a számításukat, bármivel is foglalkoztak.

Mocskos üzelveik alapja így rejtett maradt egész Wertel, de a környező országok, Moreen és Oddszen előtt is.

A fővárázsló egy modern, de a régi korokra hasonlító, trónszerű építményen üldögélt, hanyagul keresztbevetett lábakkal. Bár korának megfelelő, modern öltözetet hordott, kedvelte a középkori maradványokat, a stílust és a beszédet is. Érthetően, hiszen a hajdani, werteli Ragona megszállott rajongója volt. Jelenlegi viseletében azonban nem tűnt mágusnak, mint inkább egy jólfésült, öltönyös üzletembernek. Ötvenes évei közepén járhatott, rövidre nyírt haja már ősz volt, de nem kopaszodott. Keményvonalú arcában mélyen megültek szürke szemei, vékony penge szája pedig szinte sosem mosolyodott el.

Yohan megállt előtte, és megvárta, míg Zeranius rávetette rideg tekintetét. Akkor tiszteletteljesen biccentett felé, és halkán, de határozottan megszólalt, mellőzve minden érzelmet.

– Uram?

– Yohan, kedves Yohanom! – Bár szavai kellemesnek hangzottak, a fővezér korántsem volt az. – Látom, már készen állsz a következő csapásmérésre. Jól gondolom?

A mágus maga elé bámult, de igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Egyfelől örült, hogy félreértelmezték a reakcióját, másfelől aggódott, hogy mit mondhatna erre.

Az volt a szerencséje, hogy Zeranius nem várta meg a válaszát, hanem felkelt a trónusról, és komótosan sétálni kezdett körülötte.

– Megértem az izgatottságod – ért a balja mellé, és ott megállt egy pillanatra. – Ez az utóbbi nem járt kielégítő eredménnyel. Százötven lélek, de csak pár újraéledő... Valóban rossz számok ezek. Túl kevés! Jobb arányok kellenek! – és újra megindult, ezúttal körbejárva alkalmazottját, aki még mindig mozdulatlanul, és eddig némán tűrte ezt.

– Igen, uram – erősítette meg ebben a férfi, de nem mert ránézni. „Mint egy kígyó... Nem bősízhetem fel!”

A főmágus a második kör után megállt vele szemben, és ünnepélyes hangnemben mondta tovább. Hangját az ovális alakú tárgyalóterem felerősítette és visszhangmentesen, ezer irányba szórta szét. Ez is egy varázslat volt: a belsőépítészeté. A tanács vezére pedig imádta a színpadias megjelenést.

– Tied a feladat, fiam, hogy üss rajta minél több halhatatlannal, és minél kevesebb civilen! Hiszen kik szolgálnák Wertelt, ha nem ez a halandó nép? Ha kiirtjuk őket, senki nem marad, aki dolgozik – Zeranius itt ördögi kacajra fakadt.

A teremben álló örök hallgatásra voltak ítélve, más varázsló pedig nem tartózkodhatott bent, amíg a főnök egy beosztottjával beszélt.

– Így van, uram – kontrázott rá Yohan, még mindig maga elé meredve.

– Benned megbízom! – A főmágus visszament a helyére, leült, majd jobb karjával a karfára csapott elégedetten. – Még ma este indulj észak felé, és vigyél annyi katonát, amennyire szükséged van.

Erre már felemelte arcát a férfi, és összehúzta szemét, majd tekintetét határozottan, de tisztelettel Zeraniuséba fúrta.

– Két ember elég lesz, uram.

Ezzel a merész mozdulattal egy időben ugyanis, már tervet kovácsolt a fejében.

– Ám légy körültekintő, fiam – vette elő leereszkedő stílusát a fővarázsló, aki úgy tűnt, nem foglalkozott az elszánt pillantással. – Az újraéledők nem neszelhetik meg, hogy vadásznak rájuk. Meglátásom, hogy eddig téglá volt közöttünk, és így ők rendre elbújhattak. Ezért ezek a rossz számok. Sokkal több nyavalyás halhatatlant kell likvidálnod, ez pedig mostantól a te feladatod lesz.

A fiatalabb mágus vonásai megkeményedtek, ahogy összeszorította a fogát, és továbbra is rettenthetetlenül nézett előre. Tartotta a szemkontaktust a főnökével, hogy ne veszítse el az irányítást. Tisztában volt vele, hogy Zeranius mindig figyelemmel kísérte az alkalmazottait, akik egyben a tanítványai is voltak. Most is megpróbált bejutni az ifjabb férfi elméjébe, de hasztalan, mert ő elzárta bizonyos gondolatait előle.

– Van egy tervem, uram – szólalt meg nyugodt és biztos hangon. – Nem fogok csalódást okozni!

– Ez az a hozzáállás, amit mindig is kedveltem benned, Yohan – tettetett érzelmeket a számító fővarázsló.

Lenézett rá, és csak ennyi hasított végig az agyán: „Nem is ajánlom.”

Pontosan tudta, hogy motiválja az alkalmazottait, hiszen a jólét és a pénz csak ideig-óráig jelentett örömforrást. Ezeknek a fiataloknak elismerés és kaland kellett, rendszeres adrenalin-forrás és állandó ingergazdag állapot.

Yohan egyike volt azoknak, akiknek a kitartása és a szívóssága a legnagyobb volt a varázslók között. Mindemellett ismeretei és képességei teljes birtokában volt, akár még fővezér is lehetett volna. De ezt a posztot Zeranius érthetően nem

---

---

adta ki a kezei közül, és annyira ebben az emberben sem bízott meg, hogy maga mellett tartsa. Szerinte túlságosan erős és hatékony volt, hogy veszélyes riválisa legyen. Inkább adott neki folyamatosan feladatokat, hogy lefoglálja és kihasználhassa a férfi tehetségét és tudását.

Mikor védence elhagyta a termet, hogy nekilásson az indulás előkészületeinek, Zeranius magához hívatta Metlibet, aki munkatársához hasonlóan, szintén tiszteletét tette előtte.

– Északra küldtem Yohant, te pedig menj keletre, vigyél magaddal annyi katonát, amennyi kell neked!

– Igenis, uram – hajbókolt a talpnyaló. – Ötöt viszek, tisztelettel.

– Ne késlekedj! – reccsent rá a főmágus. – És küldd be Nassabot, mert beszédem van vele!

Még további három férfit küldött a szélrózsa többi irányába, mindet annak saját érzése szerinti katonamennyiséggel. A gonosz vezér tudta, hogy úgysem a harcosok számítottak, hanem a mágia, és neki csak ez volt fontos, az emberek nem. Még a saját varázslóit is kész volt feláldozni a saját sikeressége oltárán.

Mikor elült a mozgás és a zaj a tárgyalóteremben, már késő este lett, Zeranius ezért a belső kommunikációs rendszeren át szólt az asszisztensének, aki a kastély bejáratánál lévő pultnál ült.

– Fedora, hívja fel nekem Gorgillt, hogy azonnal jöjjenek a mentoráltjaival a főhadiszállásra, beszédem van velük! Aztán hazamehet.

Gorgill volt a varázslónők, azaz a boszorkányok főnöke. Ha a főmágusnak lettek volna érzelmei, beleszeretett volna az asszonyba, mert az külsőre, és lehet, hogy belsőre is Ragona szakasztott mása volt. Zeranius azonban vele sem óhajtotta megosztani hatalmát, így csak csicskázta, élvezve, hogy azt tehet vele, amit akar.

A boszorkányait egybehívta egyetlen nagy gyűlésre a terembe, ahol a trónusa is volt. A főnökasszony és mentoráltjai, akiket tanítványi viszonyban tartott, egész álló éjjelen tanácskoztak Zeraniusszal. Megbeszélték a stratégiát, ígézeteket pontosítottak és gyakorlatoztak, hogy minél hatékonyabban uralják a természetfeletti rendszert, és levadászhassák az összes létező újraéledőt.

Yohan összeszedelőzködött, mert minden segédeszközt megkapott a küldetéshez ezek után, amit csak kért. Két tagbaszakadt kommandózt rendelték mellé, és egy téli ellátmánnyal megpakolt katonai terepjáróval indulhatott útnak. Ez nem volt ritka látvány Wertelben, hiszen ahol gazdagság volt, azt őrizni is kellett. A déli ország lakosai teljesen természetesnek vették, hogy rendvédelmi alakulatok portyáztak vagy gurultak az utcáikon. Nem zavarta őket, amíg nyugalom és béke honolt, és volt mit az asztalra tenni vagy épp fedél lehetett a fejük felett.

A kastély garázsában a katonák bepakolták a legszükségesebbeket a kocsiba, a férfi pedig addig elrendezte sorait. Hoszszú útnak nézett elébe, és előtte még önmagával akart találkozni a tükörben. Mikor kezet mosott, farkasszemét nézett a tükörképével. Felkutatta mélyen a lelkiismeretét, és egyeztetett vele. Bár terve volt, maga sem tudta, hogy miként fogja kivitelezni azt. Egy gondolat zakatolt az elméjében:

„Ha az újraéledőket kell irtanom, legyen, de akkor biztosra megyünk. Nem pusztítok tömegeket! Meg kell keresnem a feltételezett búvóhelyüket... Mert az biztos, hogy nem hagyatkozhatok a werteli hírforrásokra! De ahhoz messzire kell kerülnöm Thalortól, hogy rájöjjek, hol rejtőzhetnek... Talán csak a főnöküket kell elkapnom, és akkor elkerülhetem az eszement mészárlást.”

Amikor meggyőződött róla, hogy helyesen cselekedett, kilépett a mosdóból. Visszament a garázsba, majd társaival együtt beszállt a terepjáróba, és még aznap este elhagyta a „Paravarat”.

3. Kapcsolat

Nympha

Fehér csipkeestélyi simult a derekára, és egy ékköves övvel emelte ki karcsú vonalait. A ruha a hátát teljesen szabadon hagyta, tökéletes bőre látványával kergette örületbe korábbi udvarlóit. Díszes kontyába gyémánttiarát tűztek, megkoronázva a csodálatos összképet. Nem vitatta senki, hogy ő a legtündöklőbb jelenség a bálteremben.

Nympha minden eseményen drágakőként ragyogott, hiszen királynőként és házigazdaként ebből nem engedhetett.

Livly közeledett felé két pezsgőspohárral, így korábbi beszélgetőpartnerét kedvesen lerázta, hogy válthasson pár szót a lánnyal. A bál kezdete óta egyszer sem kerültek olyan közel egymáshoz, hogy megtehessék.

Livly a barátnője kezébe adta az egyik poharat, majd koccintottak. A bálterem egy része fölött galéria húzódott, és kényelmes karosszékek, kerevetek várták a pihenésre vágyó bálozókat. A két nő ide húzódott félre, hogy senki se zavarja őket, de ők a terem nagy részére rálássanak. A korlátra támaszkodva figyelték a márványkövön keringő, táncoló párosokat.

Nympha belekortyolt a savanykás pezsgőbe, majd a pohárral a kezében előrebökött.

– Látod azt a férfit, ott? – kérdezte Livlytől. – Ő a gazdasági miniszter. Nyáron hívott meg egy gyertyafényes vacsorára. Gondolom, sejtet, hogy miért áldozta rám a drága idejét.

Alig egy másodperces szünet után már mutatott is a következőre.

– Az ott az országgyűlés elnöke. Bizonyára összefutottál már vele a birtokon. Nem lakik messze a palotától, ezért időnként kedve szottyan sétálni egyet a kertemben. Csak sajnos nem a gyönyörű rózsabokraim érdeklik.

Egy újabb áldozat felé sandított.

– Az oktatási miniszter házas, mégis teszi nekem szépet. Nyilvánvaló az is, hogy ma miért nem hozta magával a feleségét.

Nympha egy jeletőségteljes sóhajtással fordított hátat a korlátnak, s nekidőlt. Szabad kezét a homlokára tapasztotta, majd a szeme elé csúsztatta.

– Úgy érzem magam, mint egy apró madár a kalitkában, amire egyfolytában vadászik a macska. Mikor lesz már végre nyugalmam?

– Mi zaklatott fel ennyire? – tette a kezét Nympha vállára Livly. – Csak nem történt valami?

– Most August akarta megkérni a kezem.

– Az a magas herceg Oddsenből?

Nympha bólintott.

– Vele mi a bajod? A minisztereket elutasítod, rendben, de ő közelebb áll hozzád rangban.

A királynő ráfűggesztette bosszús tekintetét a lányra.

– Ezt nem gondolod komolyan, ugye?

– Miért ne gondolnám?

– Azt hittem, hogy megértetted, amit reggel mondtam.

– Ésszel felfogtam, csak nem értek egyet vele.

– Már megint itt tartunk? Szerintem ne kezdjük előlről ezt a...

Nympha váratlanul elhallgatott, és fájdalmas arkifejezéssel a mellkasához kapott. Livly rémülten nyúlt felé.

– Mi a baj? – kérdezte egyre jobban összegörnyedő barát-nőjétől, aki rászorította a tenyerét a mellkasára.

– Nem... nem tudom...

Nympha úgy érezte, menten elájul.

– Mintha... vasmarokkal szorongatnák a szívemet – nyögte szenvedő hangon.

– Le kéne pihenned. Gyere, ülj le ide! – húzta az egyik hosszabb kerevethez, és segített neki elhelyezkedni. – Szóljak Anjának, hogy rekessze be a partit?

A királynő a fejét rázta.

– Ne! Hagyd őket! Kicsit várok, hátha jobb lesz.

Livly beleegyezően bólintott, majd leült a Nympha mellett álló kisasztalra.

Az uralkodó még mindig szaporán vette a levegőt, de már enyhült valamelyest a nyomasztó fájdalom. Ilyesmit még sosem tapasztalt korábban, és eléggé megijesztette.

– Talán az a baj, hogy túl sokat agyalsz, és ettől stresszes vagy – próbálta megfejtetni a rejtélyt Livly. – Élhetnél egy kicsit spontánabban is.

Nympha ajka megrándult.

– Ne oktass ki! Most tényleg nyugalomra van szükségem.

Barátnője felsóhajtott.

– Jobban érzed magad?

A királynő bólintott, mire a lány felállt.

– Hozok neked egy pohár vizet.

Éjfél után ért véget az ünnepség. Nympha a maradék időt kitarátóan kibírta, és az utolsók között hagyta maga mögött a báltermet, hogy ő is nyugovóra térjen.

A lakosztályában egy szobalány várt rá, hogy kihámozza az elegáns ruhából, és megszabadítsa a feje búbjára tornyozott kontytól.

Még mindig nem volt tökéletes a közérzete, de az tartotta benne a lelket, hogy hamarosan lefekhet aludni.

A szolgáló távozása után lezuhanyozott, majd az ágyhoz indult. Már majdnem elérte, amikor egy fénycsóva jelent meg a jobb szeme sarkában. A fészülködőasztala felé pillantott, és már tudta, hogy mi történik. Egy ékszeresdoboz lezárt teteje alól derengett elő a kék és zöld fény, amely hívta őt. Jelet kapott, persze a lehető legrosszabb pillanatban. A mindig tettere kész Nympha képtelen volt jó képet vágni az alkalmatlan híváshoz.

Elfordult az asztaltól, és azért is az ágyra vetődött, hogy végre kipihenje a szenvedését. Kényelmesen elhelyezkedett, és az orráig húzta a takarót. Alig telt el két perc, amikor a kék és zöld pislákoló pászmát elnyomta egy sokkal erősebb fehér fény, amely rövidesen betöltötte az egész szobát. Nympha hunyorogva vette tudomásul, hogy valami nagyon nem stimmel. Lassan felült és körbenézett. A fehérség már annyira kiterjedt volt, hogy elfedte a bútorokat a helyiségben, s egyre közeledett a királynőhöz.

Eltűnt az ágy alsó támlája, majd váratlanul, egyetlen nagy sodrással az egész fekhely köddé vált, és Nympha azon kapta magát, hogy már semmi sincs alatta. Kemény koppanással ért földet egy kavargó felhőbe burkolózott padlón.

A minden realitást nélkülöző közjáték teljesen kiverte az álmot a szeméből, és nőttön nőtt az aggodalma, hogy szégyenszemre egy jókora büntetés kellős közepébe csöppent. Hamar igazolást nyert a sejtése, amikor a bosszús Főlélek lépett elé karba tett kézzel.

– Ugye ezt csak valami rossz viccnek szántad, kedvesem? – kérdezte a sokat tapasztalt lélek. – Te sem gondoltad komolyan, hogy figyelmen kívül hagyod a hívásomat.

Nympha feltápáskodott, és megigazította a haját zavarában. Hiába volt ő magas rangú személy az emberek szemében, a lelkek vezetője mellett csupán második lehetett a sorban. Tudta, hogy követként alázattal és engedelmességgel tartozik neki.

– Bocsánatot kérek! Rossz ötlet volt.

– Az volt bizony – értett egyet a lélek. – Nagyon elkényelmesedtél a béke évei alatt. Ideje, hogy kicsit felfrissítsed magad, és tedd a dolgod.

– Mit kell tennem? – kérdezte a követ szolgálatkészén, s Főlélek szemébe nézett.

– Sajnos komoly baj van. Nagyon is súlyos, ami ellen azonnal fel kell lépni, mielőtt túl sok lesz az áldozat.

Nympha elsápadt.

– Ennyire súlyos a helyzet?

– Azt hittem, Ragonánál nem jöhet rosszabb, de tévedtem. Ő egész szerény volt a jelenlegi ellenséghez képest. De nem is magyarázom tovább, az lesz a legjobb, ha megnézed a saját szemmeddel.

Intett a kezével, és – ahogy már megszokta – a Fehér Szoba megváltozott. Egy kis faluban találta magát, s épp éjszaka volt. Nympha gyanította, hogy kicsit visszalépett az időben, de hogy pontosan hová érkezett, nem tudta.

Várt, hiszen nem véletlenül került pont ide. Látni fogja a múltat, hogy megértse új feladatát.

A baj nem is váratott magára sokáig. A kis falu csöndjét suttogások és léptek zaja törte meg. Nympha a háta mögül hallotta, ezért megpördült a tengelye körül. Néhány elszánt fiatalember közeledett egyenesen felé. Nem láthatták meg őt, hiszen férfiként egyikük sem lehetett újraéledő. Csakis a társai vehették észre a léleksétáló követet.

Az idegenek egy része méretes kannákat cipelt, a maradék pedig egy puskának látszó fegyvert hozott magával, s hátukon kisebb tartályokat viseltek. A királynő keze idegesen megremegett, hiszen az érzelmek még lélekként is megrohanták. Végignézte, ahogy elhaladnak mellette, és egyre gyorsabb léptekkel vonulnak el házak között. A sorban az elsők letekerték a kupakokat, és meglódították a kannák tartalmát, amely a falakra fröccsent. Ekkor léptek oda a tartályos fiúk, s miután meghúzták a „ravaszt”, a fegyverükből hosszú lángcsóva tört elő, és hevesen fellobbant a benzines felületeken.

A falu lakosainak egyetlen percük sem volt menekülni. Mire észbe kaphattak volna, már az egész házuk lángokban állt. Fájdalmas kiáltások, rémület és pánik hangja ért el Nympha föléig, neki pedig majd’ meghasadt a szíve. S ekkor újra érezte azt a kínzó sajgást a mellkasában, amit a bálon. Messze nem volt olyan erős, mint először, inkább csak az emléke tört fel benne, és előidézte a szenvedést is.

A falu még égett, amikor az egész rémálom elhalványult a szeme előtt, és pillanatokon belül ismét a Fehér Szobában állt.

Főlélek komoran és jelentőségteljesen nézett rá.

– Ezek után, még mindig aludni szeretnél? – kérdezte.

– Mi... mi volt ez? Ki csinálta ezt? – hebegett Nympha zaklatottan.

– A lassan ősi ellenséggé avanzsáló varázslóknak köszönhetjük ezt a borzalmat. Ez volt az első fellépésük évek óta. Eddig még nem mutatták meg magukat. Most azonban nagyon is értésünkre adták, hogy meg akarnak szabadulni tőlünk. A falu, ahol ez a tömeggyilkosság történt, Wertelben van, vagyis a közelében lehet a merénylet kiindulója is.

– Hányan voltak abban a faluban?

– Százötvenen.

– Szá... – elakadt a szava egy pillanatra. – Mind újraéledő volt?

– Nem. Nagyrészt emberek éltek ott, de köztük volt öt a mieink közül.

– Öt... – suttogta Nympha elhaló hangon. – Öt újraéledőért megöltek ennyi embert? Ezek szörnyetegek.

A királynőnek élénken járt az agya, és Főlélek hagyta, hogy eméssze az új információt, hogy megszülessen benne a kemény elhatározás.

– Ezek a férfiak nem voltak varázslók. Benzint és lángszórót használtak – állapította meg.

– Igen. A főszervezők ritkán mutatkoznak. Ragona is saját sereget toborzott a piszkos ügyleteihez, és azok is csak emberek voltak. A főmágus mögött elég nagy csapat áll, és biztos vagyok benne, hogy nincs egyedül. Vannak vele más varázslók és boszorkányok is. Wertel volt a mágia melegágya, és úgy tűnik, most is az. Számíthattam volna rá, hogy onnan jön majd az új csapás.

– Ez a támadás mikor volt pontosan?

– Amíg te bált tartottál.

– Hogyan? – Nympha ajka elnyílt. – Akkor... lehet, hogy az a...

Fölélek még azelőtt bólogatni kezdett, hogy követe befejezte volna a mondatot. Közbe is vágott.

– Pont, ahogy sejtet. Az a kín, amit éreztél, innen származott. Azt is tudod, hogy miért?

Nympha tanácstalanul rázta a fejét.

– Emlékszel, amikor körülbelül egy éve megkértelek, hogy kutasd fel az összes köztetek élő újraéledő elméjét? Nagy szerencsém van veled, mert a legmeghatározóbb képességeddel megtehettem azt, amit eddig még soha: felállíthattam egy statisztikát a világban szétszóródott lelkekről. Sajnos lehetetlen számon tartani őket, még akkor is, ha a születésükben én segídek. Neked sikerült megtalálni mindet, de nem vetted észre, hogy mi is történt veled akkor. Én magam is csak gyanítottam, de már egészen biztos vagyok benne.

– Mert mi a baj? – A követ nem tudta megállni, hogy ne szóljon közbe.

– Nem tudom, hogy baj-e. Ahogy vesszük. Nos, rákapcsolódtál az elméjükre, és ekkor egy kapocs alakult ki köztetek. Egy olyan szál, ami immár elszakíthatatlan. Ha baj éri őket, te azt megérzed. Úgy, ahogy a bálon. Annak az öt védencednek a halálusáját élted meg kicsit sajátosan. Tehát, ha további újraéledők hálnak meg, az neked is fájni fog. Magadért is küzdened kell.

Nympha vonásai megmerevedtek. Élő rémület ült az arcán, és nem is akarta elfedni érzelmeit. A lélek előtt úgysem lehettek titkai.

– Még hajnal előtt elindul egy csapat az országodba – szólt meg Fölélek. – Amíg mi itt beszélgetünk, a varázslóvezér hívei szétszélednek, hogy minél több újraéledővel végezzenek

---

---

a világban. Lassanként mindenhol ott lesznek, és még te is kevés leszel ahhoz, hogy megállíthasd őket. A folyamat elején járunk, és hála a Fehér Szobának, sokmindent látok. Ne késelekedj, Nympha! Azonnal indulj útnak! A legjobb, ha elsőként azt a csapatot veszed célba, akik Moreenbe tartanak. Két ember, élükön egyetlen varázslóval. Könnyű ellenfélnek tűnik, és neked az is lesz.

– Nem szívesen ölök embereket – fordult el egy pillanatra Nympha, és összefonta a karját.

– Ők egy percig sem dilemmáznának ezen, ha rólad van szó. Nem kell sajnálnod őket, elvégre Jerome-ot sem sajnáltad, amikor végeztél vele.

A királynő Fölélekre szegezte az ujját.

– Jerome-ot ne hasonlítsd a többi emberhez! Hozzá személyes érzelmek fűznek, és több évig érlelődött bennem a bosszúvág. A sorsa megpecsételődött, amikor tönkretette az életemet.

Fölélek barna szeme résnyire szűkült.

– Azt mondd, személyes érzelmek „fűznek”? Nem fűztek? – akadt fenn ezen az apró részleten.

Nympha bosszúsan csípőre vágta a kezét.

– Miért elemezgetsz? – fakadt ki. – Ismered minden gondolatomat, nem? Akkor minek gyötörsz?

– Mondjuk azért, mert feleslegesnek tartom az önmarcan golásokat – válaszolt Fölélek továbbra is higgadtan. – Megtetted, amit kellett. Az az egy eset éppen elegendő volt. Jerome meghalt. Lépj tovább! Mint látod, van épp elég gondod és dolgod régi vőlegényed emléke nélkül is. Arra összpontosíts inkább, és ne a múlt! Livlynek igaza van. Rossz irányba tartasz.

Nympha egyre paprikásabb hangulatba került, de inkább kifújta az orrán a haragját, mielőtt újra kitört volna. Tudta, hogy

---

nem tanácsos túlzottan felbosszantani a főnökét, hiszen Lélekországban nem lehet felmondani.

Gyorsan témát váltott.

– Hogyan ismerhetem fel őket?– kérdezte. – Eliasról sem tudtam, hogy mágus, míg meg nem mutatta magát.

– Sajnos ez most is így lesz – nézett mélyen Nympha szemébe a lélek. – Meg kell várnod, hogy felfedje a kilétét, mert ha varázslóval akadsz össze, ő bizonyosan tudni fogja, hogy te ki vagy. Biztos lehetsz benne, hogy rád fog támadni.

– De hát így hogyan készüljek fel?

– Mindig nézz a hátad mögé! Sose lankadjon a figyelmed!

Nympha némán merült a gondolataiba, hiszen volt min agyálnia.

– Indulok – mondta végül.

Intett Főléleknek, mire ő visszaengedte a nőt a testébe.

Nymphára elemi erővel tört rá a fáradtság, miközben a kocsi hátsó ülésén zötykölődve gurult ki a birtokról. A kora hajnali óra ellenére nem bírta ki, hogy ne találkozzon Livlyvel, még indulás előtt. A lány sejtette, hogy valami baj van, hiszen Nympha sosem kereste fel az éjszaka közepén.

Aggodalmas tekintettel nézett rá az ajtóból, és be akarta hívni barátnőjét, de a királynő ezt visszautasította.

– Sajnos nincs sok időm – mondta. – Csak szólni akartam, hogy egy ideig Anja intézkedik helyettem. Bármi adódik, hozzá fordulj!

– De hát hová mész? – kérdezte Livly értetlenül.

A királynő a barátnője válla felett benézett a házba, s amikor meggyőződött róla, hogy csak ketten vannak, megszólalt:

– Követi feladatom szólít el.

Livly elsápadt.

– Veszély fenyeget?

– Igen. Most nincs időm elmagyarázni, de amint lesz egy szusszanásnyi időm, felhívlak. Rendben?

A lány kicsit előrébb lépett, és suttogóra fogta.

– Ne menjek veled?

Nympha elszörnyedt.

– Megőrültél? – fakadt ki fojtott hangon. – Ez most egész más helyzet, mint...

Elszorult a torka. Kicsit sok volt aznapra Jerome-ból.

– Neked itt a helyed a kislányod és a férjed mellett – folytatta nyugodtabban. – Nem keverlek bajba feleslegesen, hiszen nem biztos, hogy meg tudnádak védeni. Most semmi keresnivalód nincs mellettem.

Alighogy befejezte, Livly a kezéért nyúlt és megszorította.

– Nagyon vigyázz magadra! Itt is szükség van rád.

Az uralkodó elmosolyodott, majd megölelte legbizalmasabb barátnőjét.

- A nép miatt se aggódj! Senki sem fog kérdezősködni felőlem, mert már előre eloszlattam a kétségeiket.

Livly és Nympha cinkos pillantást váltottak, majd a királynő rákacsintott.

Később a kocsiban felidézte azt pár rövid percet, mialatt elbúcsúztak egymástól, és neki útra kellett kelnie.

Ő és a sofőrje már kirobogtak a fővárosból, amikor Nymphát elnyomta az álom. Átaludta a két órás utat egy szállodaig, ahol Rod felébresztette királynőjét. A megbeszéltek szerint csak eddig hozta őt. Nympha nem akarta, hogy a férfi végig vele maradjon, hiszen nem tudhatta, hogy meddig is fog tartani az útja. Attól cseppet sem félt, hogy tömegközlekedésre szálljon, hiszen

---

ha valaki felismerte volna, könnyűszerrel módosította az illető gondolatait. Most nem azért ment az emberek közé, hogy rajongásukkal feltartsák őt.

A sofőrének azt mondta, hogy a hotelben tölti az éjszakát, ám valójában nem állt szándékában ott maradni. Megvárta, míg Rod megfordul és elhajt.

Csupán egy hátizsákot hozott magával, nem akarta, hogy a túl nagy csomag lelassítsa. Teljesen hétköznapien és melegen öltözött fel. Lehetőség szerint nem kívánt feltűnést kelteni. Az egyetlen értékes tárgy, amit magával hozott, az az ékköves fülbevaló volt. Az kellett, hogy tarthassa a kapcsolatot Fölélékkel.

Nympha a gondolataiba merülve ácsorgott az út szélén. Kihasználta, hogy még nincs benne az események sűrűjében, és van esélye egy kis lelkieztetést gyűjteni a küzdelmes napok előtt.

Egy mély sóhajt követően, elindult a közeli buszmegálló felé.

4. Defekt

Yohan

Az utazásnak nevezett zötykölődés a katonai terepjáróban rettentően eseménytelen volt. Yohan leginkább a gondolataival próbálta elfoglalni magát, de nem lett tőlük könnyebb a lelke. Egész úton az a beszélgetés kattogott a fejében, ahol kiderült: százötven ártatlannak kellett meghalnia pár halhatatlan miatt. „Milyen bizzar” – jutott eszébe. – „Azok pusztulnak el, akik nem tudnak újraéledni.” Ráadásul tűzben enyésztek el, amitől még jobban felkavarodott a gyomra.

– Merre haladjunk, uram? – szólította meg a katona, aki vezette a kocsit.

Már maguk mögött tudták a fővárost, kifelé döcögtek a főúton. Elmaradoztak a gazdag kerületek házai, aztán a szegénynegyedé is, végül lassan elhagyták a lakott területeket, és gazdaságok, mezők mellett vezetett az útjuk.

– Menjünk túl Thaloriten tartományon, és északra tartsunk egyenesen – adta ki a parancsot. – Reggelig kétóránként váltások egymást!

Sötétség borult a monoton utazás közepett a terepjáróra, csak a fényszórók világították be a sztrádát, fent pedig ragyogtak a téli égbolt csillagai. Ők bent nem érezték, de ahogy haladtak egyre távolabb a déli parttól, hidegebb lett az autó körül.

Yohan érzéstelenül kibámult az ablakon. Megpróbálta meghatározni, milyen távolságból tudná a legbiztosabban felismerni azokat, akiket keres. De egyelőre üres volt a lélektér, semmilyen jelét nem érzékelte, hogy halhatatlanok lennének a környéken.

„Hova rejtőztetek el?”

Végtelen csöndben suhantak végig az éjszakában, mielőtt megálltak volna sofőrt váltani. Sokkal hűvösebb lett, és hópelyhek kezdtek szállingózni rájuk.

Yohan a telet nem szerette, de ha havat látott nagyritkán, mégis képes volt elviselni, mert a gyerekkorára emlékeztette. Gyakran látogattak át az oddseni hegyekbe síelni a szüleivel, amikor még a testvérei is éltek. Ennek az emléke fájdalmas űrt hagyott maga után a szívében, most szomorúsággal töltötte el.

„Megváltható-e két ember halandó lelke ugyanennyi halhatatlan lelkével?”

Ha még a sajátját is hozzászámolta, akkor sem jött ki az egyenlet.

– Elhagytuk már a tartományt, uram! Mégis mi a cél? – szakította ki a gondolataiból megint egy külső hang.

Megdörzsölte a homlokát két ujjával, majd a sofőrré nézett.

– Minél messzebb kerülünk Thaloritentől. Van egy olyan érzésem, hogy Wertelben nem kapunk választ a kérdéseinkre.

– Ezt nem egészen értem – nézett rá döbbenten a katona, felvonva szemöldökét. – Mi a kérdés?

Mivel az csak Yohan fejében létezett, és nem beszélt róla senkinek, ki kellett találnia valamit, hogy ne terítse ki túl korán a lapjait. Még ő sem tudta pontosan, milyen kártyajátékot játszott vele az élet...

– Az, hogy miért nem tudunk hatékonyabban működni? Miért csak néhány különleges lélek kerül a kezünk közé, holott sokkal több is lehetne?

Ügyesen kívágta magát a csávából. A varázsló nem tudta az újraéledők pontos számát, de egy ígézet segítségével felismerte a halhatatlan lényeket. Évszázadok óta gyakorolták ezt a mágusok, és féltőn adták tovább a tudást tanoncaiknak, majd később a főnökök beosztottjaiknak. Thalorban úgyszemint mindenki azt hitte, hogy valami speciális katonai különítménynek dolgoznak, legalábbis mindegyikük el tudta ezt hitetni a kérdezőivel. Ehhez is praktikát tanult, hiszen neki nem voltak felesleges képességei. Yohan halandóként jött világra, de Zeraniusszal ellentétben ő nem kívánt örökké élni. Mindössze azt akarta megtudni, miért ölték meg a testvéreit? Miért kell egymást gyilkolniuk és gyűlölniük a varázslóknak és az újraéledőknek, ahelyett, hogy megpróbálnának békében meglenni? Ki kezdte el valójában, és ki akarná befejezni rajta kívül? Találhatna-e szövetségest, aki ugyanígy békére törekszik? Sokkal több kérdése volt, mint amit elárulhatott volna útítársainak.

Tudta, hogy a mágustörténelem Ragona királynőig nyúlik vissza, aki fiatalon a moreeni Erchard király második felesége lett. Ő vált az újraéledők elsőrendű ellenségévé. „A válasz talán pont a szomszédos országban keresendő, ha ugyan tényleg vannak válaszok.” Nem halhattak meg a testvérei csak úgy értelmetlenül...

Azt nem bírta volna elviselni. Kellett, hogy legyen egy magasabb ok.

– Vezess át Moreenbe! Itt vannak az úti okmányaitok, fiúk?

Csak megszokásból kérdezte meg, hiszen biztonságból minden katonai küldöttség magánál hordta az útlevelét. A thalori mágusból kezdett előtörni a magányos farkas énje, az örökké bóklászó, vadászó, magának való ragadozóé.

Az autósztráda egyenesen a közös határ felé kígyózott, nem tartott sokáig az odaút, és a keleti távolban már hajnalodott.

A werteli-moreeni határhoz közeli városban, Kaeronban álltak meg egy pihenőre, illetve némi élelem beszerzésére, mielőtt külföldre léptek volna. Ha egy werteli meg is tehette - Moreenben olcsóbbak voltak a dolgok - hogy ott vásároljon, értelemszerűen akkor is a hazai maradt a kedvenc.

Kora délelőtt volt már, mikor odaértek, szerencsésen átutazták az egész éjszakát. Váltásokkal nem volt olyan megterhelő, senkit sem merített ki, baleset sem fenyegette őket. A határ mellett már esett némi hó, szép fehér takaróval fedte be a tereket, utcákat és a fák, házak tetejét. Yohan kiszállt, hogy kinyújtóztassa elgémberedett tagjait, a két katona pedig a kisváros boltjába ment élelemért.

Gyerekek játszottak az útra merőleges utca végében, hógolyóztak, pontosabban egy társukat dobálták. A mágus elmélyülten szemlélte őket, miközben szakállát simogatta, és különös érzés fogta el. Mintha belül mélyen, a szíve környékén...

„Újraéledők? Itt?”

Körbenézett, de elsőre nem észlelte a forrást. A kölykök kergetőzni kezdtek az utca másik felén, s vidám ricsajt csaptak. Kicsit enyhítettek a rosszkedvén, de csak pillanatnyira.

Yohan befelé figyelt, hogy a halhatatlan lény jelét jobban érezhesse. Hangok voltak ezek, valamiféle konstans zúgás, mint amikor sokan sokfélét suttognak egyszerre, érthetetlenül. Amíg nem használta tudását, ez gyenge maradt. Behunyta a szemét, majd alig láthatólag megemelte a karját, hogy megigézzé az ismeretlent.

„Itt van egy! Itt van! Egészen biztosan!”

Már majdnem bemérte...

Ekkor azonban eltalálta egy hógolyó, és megzavarta a rituáléban.

– Bocsánat! – szaladt oda hozzá egy kislány.

A varázslónak ideje sem volt összeszidni, mert a lányka után jött a csapat is, és egyből csúfolni kezdtek:

– Ügyetlen! Lyukaskezű! Béééna Biana, béééna! Majd most jól megvernek!

Körbetáncolták kettejüket, de csak a kislányt bántották gúnydalukkal. A meglepett férfival, aki ebbe a közjátékba csöppent, nem törődtek.

Yohan értetlenül nézett rájuk. „Kiskölykök! Aranyosak, de... valahogy mindig útban vannak!” Az ő életéből kimaradt a saját család. Persze szeretett volna, de mindig úgy volt vele, majd, ha eljön az ideje, megállapodik, ha megtalálja a társát. Aztán csak az idő találta meg, az elmúlás. Harmincévesen már a kortársai mind megházasodtak, gyerekeket neveltek.

Ez a kislány megragadta az elméjét és nem eresztette. A húgára, Chrisantheára emlékeztette, de más is feltűnt neki: a hangok sokasága, a különleges képességű lélek jele tőle származott.

„Te jó ég! Egy halhatatlan! De hiszen ez még gyerek!”

Ritka volt az ilyen fiatal újraéledő, akit felfedeztek. Legtöbbjük úgy élte le az életét, hogy nem is tudott kivételességről.

Általában pubertáskor vagy utána jelentkeztek a képességeik. Ez a csöpp lány azonban talán még tízéves sem volt.

– Béna Biana, béna Biana! – kántálták a társai.

A varázsló lelkében egyre gyűlt az igazságtalanság fölött érzett, kimondatlan düh. „Miért bántják, amikor nem értik, kicsoda-micsoda ő?! Talán még ez a Biana sem tudja magáról!”

– Hagyjátok már békén! Takarodjatok haza, amíg szépen mondom! – rivallt rájuk Yohan, amikor megelégte a csúfolódást.

A srácok ekkor már komolyan vették, és megijedtek tőle. A következő percben már ott sem voltak, szétszéledtek, mint a téli pára az arcuk előtt.

– Ez szép volt – mosolygott megkönnyebbülten a kislány, nagyot sóhajtva.

– Mindig ezt csinálják veled? – ráncolta a szemöldökét megmentője.

– Általában. Furcsának tartanak, de nem tudom, miért – vont vállat a kicsi.

– Nem vagy furcsa – szólalt meg a férfi. – Csak más. Az nem furcsa dolog.

„Nem tudja... Nem tud róla... Semmit nem tud arról, hogy újraéledő!”

– Ha a bácsi mondja...! – Biana megint felrántotta a vállát, mintha nem érdekelné, és maga elé nézett.

A bántalmazott lányka érthetően tartott tőle. „Ne állj szóba idegenekkel!” – okíhatta az anyja. És ő most megszegte ezt a tilalmat, akkor is, ha az idegen segített neki.

– Messze laksz innen? Ne kísérjelek hazáig? – a mágus lenézett rá, és megfogta a vállát.

Yohan hirtelen nem tudta eldönteni, miért jutott ez az eszébe. Azért, hogy a gyerek anyját is megnézzé magának, vagy inkább csak nem akarta, hogy baja essen útközben.

– Nem, köszönöm! – húzódott el Biana. – Abban a házban lakom, ott, és megígértem, hogy fél óránál tovább nem maradok ki. Minden jót és köszönöm!

Azzal friss ismeretsége elfutott.

– Vigyázz magadra – motyogta az orra alá a mágus, de már csak úgy magának.

Semmi ártó szándék nem volt benne, de azért azt érezte, hogy túl közvetlenül viselkedett.

„Talán sosem jön rá. Talán nem is újraéledő... Csak egy ártatlan gyerek. Pont, mint Chrisanthea...”

A kishúga kacagása visszhangzott a fülében, mielőtt elutazott volna Dél-Thalorba, abba a komplexumba, ahol az irodája volt. Az akkor tízesztendős lány a felnőtt bátyja karjába csimpaszkodott. Alig akarta elengedni őt, pedig csak pár kerülettel arrébb dolgozott. De a fiatalember már nem lakott otthon, külön élete volt egyetemista kora óta.

– Yohan, ugye hamar hazajössz? – csivitelte könyörgőn.

– Persze, kincsem, a hétvégére biztosan! – cuppantott egy puszit az arcára.

– Hiányozni fogsz, ha anyáék is elmennek! – bújt oda hozzá, mint egy kismacska.

– Ne félj, Chrisa! Hermald vigyázni fog rád – simogatta meg a pofiját, hogy megnyugtassa.

– Jaj, Hermald... Magára sem tud vigyázni, hát még rám! – a húga huncut kacajra fakadt.

„Ó, igen... Hermald, az örökké izgága öcsém... Ha kéthavonta nem törte el vagy ficamította ki valamijét, akkor semmit

---

sem csinált... Ritka esemény volt, ha nem kellett gipszet hordania...”

Yohan szemeit könnyek lepték el, de sebtiben letörölte őket a kabátja ujjával. Annyi év eltelt azóta, hogy odavesztek mindketten a titokzatos tűzben. De nem tudta feledni, hogy akkor látta őket utoljára.

Ám erőt vett magán, és inkább erre gondolt: „Meg fogom találni az újraéledők vezetőjét, ha addig élek is!” Bár fogalma sem volt róla, mégis hol keresse. Abban volt egyedül biztos, hogy ehhez el kell hagynia Wertelt, és Moreenbe utaznia.

– Uram? – szakította ki elmélyültségéből az egyik katona.

A férfi zavartan ocsúdott fel csapongó gondolataiból, de hamar magára talált.

– Menjünk – adta utasításba Yohan, mintha mi sem történt volna.

Mindhárman beszálltak a terepjáróba, ő pedig alig láthatón megrázta a fejét.

– Itt nincs semmi – tette hozzá gyorsan. – Mindent beszereztek az útra? Többször nem állhatunk meg. Ne vesztegessük a drága időt!

– Igenis, uram! – kapta az engedelmes választ.

Egy perc múlva már robogtak tovább Moreen irányába, felporzott mögöttük a hó.

A határon megállították a katonai kocsit, hogy ellenőrizzék az úti okmányokat. Egyéb mást nem néztek át a határőrök, de Wertel és Moreen nem álltak vámunióban egymással, így erre szükség volt. Az átlépők céljait nem firtatták, csak a gépies bürokrácia dolgozott bennük. Főleg, amióta Moreenben megint királynő uralkodott, alkotmányos monarchikus, parlamenti vezetősége mellett.

Bár csak névleges hatalommal bírt, Nymphára kezdtek egyre nagyobb tisztelettel tekinteni az emberek. Persze a politikai viszonylatkülönbséggel Yohan nem foglalkozott, de az átkelés szempontjából fontos lett.

Ugyanis a vámosok látták, hogy katonák, ezért komolyabban kérdezősködni kezdtek.

– Minek köszönhetjük látogatásukat az országunkban?

Ezzel jelezték „virágnyelven”, hogy megfelelő engedélyek nélkül honvédelmi kockázatot jelentenek.

A mágus egy apró mozdulattal megigézte a vámtisztet, hogy az elhiggye, amit mond.

– Diplomáciai küldöttségünk egyenesen a liantormi palota meghívására érkezik.

Az nem kíváncsiskodott tovább, csak megemelte a kepijét, és biccentett egyet.

– További jó utat kívánunk, és üdvözljük Moreenben!

A varázsló és a katonák innentől fogva gond és nehézség nélkül haladhattak tovább a főváros irányába.

Az út ezek után megint eseménytelenül telt. Egészen addig, amíg egy rosszabb útszakaszon fel nem pattant a terepjáró alja, majd a bukkanás miatt durrdefektet nem kapott. Bár sok mindent elviseltek a werteli járgányok, a moreeni úthibákra nem voltak felkészülve. A sofőr dühödten szállt ki a kocsiból, megsejmlélve, mi történt. Tehetetlenül tárta szét karját:

– Az első kettő tropára ment! Nincs valami varázsigéje erre, uram?

– De van – sóhajtott lakonikusan Yohan. – Kerékcseré...

Előfordult, hogy a problémás helyzeteket kedves humorral ütötte el. Ha megoldást nem tudott rá, idegeskedni sem ért miatta. A kocsiban megrekedt a meleg, ahogy egész úton teleleheltek,

---

és a motor is melegítette őket, így bent nem fáztak. De amint megálltak, ez megváltozott.

– Csak egy pótkerekünk van – fogta a fejét a másik kommandós, miután kutatott az ellátmány között. – Viszont van rajta dupla hólánc. Valaki nagyon elcseszte a bepakolást...

– Ne nézz rám, nem én voltam! Biztosra vettem, hogy teljes felszereléssel indultunk útnak. Te siettetél, öregem! – szegezte neki a tényeket a felháborodott bajtársa.

– Ne veszekedjünk! – emelte fel kezét nyugalomra intőn a mágus. – Csak van itt a közelben egy autósbolt, benzinkút, vagy bármi? Megoldjuk.

Számára olyan, hogy kudarc, régóta nem létezett. Yohan már hosszú ideje nem félt, mert elhatározta, hogy soha többet nem fog. Nem volt mit veszítenie, miután nem maradt semmije.

– Kiel, te közeli falut vagy várost keresel délre, Regard, te pedig őrzöd a terepjárót! Én elindulok északra. Bármi van, hívjuk egymást! – osztotta a parancsot felettesükként.

Így is cselekedtek.

Liantorm nem volt már messze, de közel sem, valahol félúton járhattak a határtól. Autóval még két óra lett volna az út. Ilyen téli idő mellett simán lehetett hosszabb is. Még odébb volt az a tartomány, amelynek a főváros volt a szívében. Közben megint erősebben kezdett esni a hó.

Yohan jól felöltözött az útra, minden időjárási nehézségre felkészült. A hó alatt már bemélyedt a bakancssarka, és nyomot hagyott benne.

Moreen útjain, ha ritkán, de fel-feltűntek más közlekedők is, egy alkalommal például egy autóbusz hajtott el mellette. Távolági járatnak látszott, a főváros pályaudvaráról indulhatott, legalábbis ezt jelezte a táblája.

„Na, ezen az úton tovább talán pont Liantormba érek...” – ötlött a férfi eszébe, miközben küzdött az arcába csapódó hó-pelyhekkel. Makacsul beleültek a szempilláiba és a szakállába, és ő csak nyelhetette őket.

Nem messze tőle volt a hely, ahol épp megállt a busz, és ahonnan tovább gördült.

„Nincs nagy forgalom, de azért csak lakott terület ez. Kiel biztosan talál valamilyen benzinkutat. Reméljük, minél előbb...”

Egyetlen leszálló sétált felé a megállóból. Amint az út túloldalára ért, a férfi látta, hogy egy magányos nő az, aki igyekezett tempósan haladni, ahogy a felerősödő szélfúvás engedte.

Hosszú ideje most először látott idegent, és kimondottan felüdült a látványára. Bár eléggé beöltözött ő is, az alakja átsejlett a ruháján, a férfiből pedig előtört a természete.

„Ebben a hidegben, egy ilyen széplány így, egyedül?” – futott át a varázsló agyán, és jól megnézte magának. „Tényleg csinosak a moreeni nők, ahogy mondják!”

Elindult felé, hogy megkérdezze tőle, pontosan mekkora távolságra lehet a főváros, ám ekkor szinte fájdalmasan nyilallt bele egy nem várt érzés.

Utoljára délelőtt érzett valami hasonlót, ezért most aggodalom fogta el.

„Ez egy... Egy újraéledő! Ilyen szerencsém is csak nekem van?!”

Nem a férrias érzéseivel kellett harcolnia, hanem a benne rejlő mágiával. Meg sem kellett ígéznie, magától szólaltak meg a hangok az alak körül, amikor a közelébe ért. A beazonosíthatatlan sutyorgás, tetézve azzal, hogy a nőt valamiféle furcsa fénykör lengte be. „Ez a lány... nem átlagos halhatatlan... Különlegesebb.”

Az ismeretlen liantormi nő akkor vágatott el mellette, szinte fellökve az őt bámuló férfit. Nagy valószínűséggel nem vette észre, vagy nem figyelt oda, mert nem is nézett rá. Yohan pedig meg akarta szólítani, de egy óvatos gondolatra nem tette inkább.

Szokásához híven tervet kovácsolt, amivel talán közelebb férkőzhet a lányhoz.

„Bárhova is megy, nekem követnem kell őt. Ki kell derítenem, kicsoda! Háttha elvezethet az újraéledők főnökéhez...”

Egy ideig nem indult el, megvárta, míg a nő messzebb jut, hogy aztán tisztes távolságból elkísérhesse a céljához. Nem akarta megijeszteni.

A világoskék kabátos, lila ruhás alakot könnyű volt kiszúrni és követni a temérdek fehérségben. Olyan volt, mint egy ködbe vesző hegyikristály. Yohan nem teljesen volt tudatában annak, miért látta maga előtt ezt a megtestesülést így, de megbabonázta a nő. „Na, tessék, én vagyok a varázsló, és elcsábít az esküdt ellenségem!” Ahogy felismerte a problémát, beindult a vicces énje, de közben igyekezett észnél maradni. A küldetésre akart koncentrálni, ezért ravasznak és óvatosnak kellett lennie. „Nem tudhatja meg, hogy rá vadászom...”

Ha néha hátranézett a követettje, aki talán megérezte kíséretét, a mágus igyekezett beleburkolózni a hóba egy varázslattal. Hasonló bűbájjal tette láthatatlanná az avatatlan szemek előtt a katonai terepjárót is, ahogy visszafelé haladva odaért. Valamennyi kommandós mozdulatot megtanult az évek folyamán, így némán, mutatva jelzett az ott veszteglő Regardnak, hogy maradjon, amíg máshogy nem rendelkezik. A katona nyomban visszaült a kocsiba.

Yohan rendületlenül követte a liantormi újraéledőt, tartva a közöttük lévő távolságot. A szépség az első útjukba kerülő motel felé vette az irányt.

„Szóval megszáll... Itt maradhatok én is egy éjszakára. Jelek a srácoknak...”

A férfi szöveges üzenetet küldött a két katonának a telefonján, hogy ha sikerül kereket cserélniük, induljanak el dél felé a „Kis Szarvasagancs” nevű motelig.

Megállt egy kicsit, megvárta, hogy a nő gyanútlanul eltűnjön a szálláshely bejáratában, aztán utánairamodott. Amikor becsukódott mögötte a kapu, Yohan megragadta a kilincset, és belépett ő is. Mintha csak akkor érkezett, új vendég lett volna, aki a tél elől keres menedéket...

5. Motel

Nympha

Sóhajtván hajtotta le kapucniját, amikor belépett a motel ajtaján. A lábtörlőn leverte a havat a csizmájáról, és elindult a recepció felé. Egy blézeres nő a pult mögött nyomban fel is pattant, s szélesen rámosolygott.

- Szép napot! Miben segíthetek?
- Szobát szeretnék egy éjszakára.

Amíg a nő utánanézett, hogy van-e szabad szobájuk, Nympha háta mögött nyílt az ajtó, és beáramlott a hideg levegő az utcáról. Futólag hátra pillantott, de nem tudatosult benne, hogy mit vagy kit lát, hiszen nem ismerte az idegent, meg nem is nagyon érdekelte.

A recepciós rendkívül készségesen közölte, hogy tud szállást biztosítani neki, így inkább erre koncentrált. Elővett némi

---

készpénzt, hogy előre kifizesse az éjszakát. Hamar elrendezték a bejelentkezést, így a hölgy hátat fordítva, leemelt egy kulcsot a falon függő akasztóról, majd intett Nymphának, hogy kövesse. A királynő elindult a nő után az emeletre vezető lépcső felé, amikor egy halk, döbbszerű hang rebegte el a hivatalos megszólítását.

– Felség? – a következő pillanatban a hang tulajdonosa magabiztosabban megismételte a szót, és fel is állt a kanapéről, ahol addig újságot olvasgatott.

Nymphának az arcába szökött a vér, de tudta, hogy az ilyen pillanatok nem kerülheti el. A tévéből, az újságokból az egész világ ismerte, így még inkognitóban is felismerhetik, ha akarja, ha nem.

Az idegen nő arcára egyre boldogabb mosoly ült, és közelebb lépett hozzá. Hajbókolva meghajolt előtte.

– Ó, felség! Ha tudná, mennyire boldog vagyok! Sosem hittem, hogy egyszer ilyen közelről látom önt. Tudja, a lányommal mindketten nagy rajongói vagyunk, és... és...

Izgalmában nem találta a további szavakat.

Nymphának ugyan jól esett a népe szeretete, de ehhez a helyzethez most mégsem fűlött a foga. A küldetése alatt nem volt kedve és ideje úton, útfélen a lelkes alattvalókat csitíztatni, mert elvonták a figyelmét, és kellemetlen helyzetbe hozták.

Amikor a recepciós arcán is megjelent a felismerés első szikrája, azonnal döntött, hogy ne terjedhessen tovább a lelkesedéshullám. Az ablak mellett álló magas, cserepes páfrányra pillantott, majd szemét lehunyva felkutatta az éterben a teremben tartózkodók elméjét. Egyesével kicserélte a legutolsó gondolatot, ami az eszükbe ötlött. Teljesen kitörölte az arca képét, hogy amíg ott tölti az idejét, ne ismerhessék fel. Úgy csinálta, hogy mielőtt elmegy a motelből, egyetlen csettintéssel

---

visszafordítható legyen, hiszen azt azért nem akarta, hogy örökre elfelejtsék őt. Csupán rövid üzemzavart okozott a saját nyugalma érdekében.

Amióta kiszabadult, nagyon odafigyelt, hogyan használja a képességét. Sosem befolyásolt senkit, ha épp nem volt egy virágcserep, kaspó vagy füves terület a közelében. Mielőtt belemászott valaki fejébe, mindig arra a pontra irányította a figyelmét, ahol nem okozott túl nagy feltűnést egy-egy újabb szál virág, vagy gyom. Most is, amikor végzett, a páfrány mellett kibújt a földből néhány vékony fűszál.

A két nő arca elfelhősödött, és pár percig kifejezéstelenül nézték őt. Az, amelyik felismerte, elfordult, és kezébe véve az újságot, visszaült a helyére. A recepciós ugyanazt a szakmailag elfogadott műmosolyt öltötte fel, amit bármelyik másik vendégnek is tartogatott.

Nympha ajka mosolyra húzódott, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Teljesen véletlenül az ajtó felé sandított, és egy zöldeskék férfiszempárba ütközött a tekintete. Egyáltalán nem foglalkozott volna vele, ha az illető nem úgy néz rá, ahogy: mint egy csalafintaságon kapott gyerekre.

Az ismeretlen arckifejezése annyira megdöbbenette, hogy minden gondolata elszökött otthonról. Egyetlen épkézláb magyarázat nem jutott az eszébe, és egy percig farkasszemet néztek egymással.

A következő pillanatban a férfi elfordult, és a recepcióhoz lépett. A pultra támaszkodott, mintha mi sem történt volna, és nem nézett újra Nymphára. A nő szeme tágra nyílt csodálkozásában. Már azon töprengett, leszólítsa-e, de amikor az ismeretlen továbbra sem mozdult meg, hülyeségnek tartotta az egészet.

„Teljesen paranoiás vagyok.”

A fejét rázva fordított hátat neki, és a portásnő felé bólintott, hogy indulhatnak az emeletre. Nympha még másodpercekkel később sem tudta elfelejteni azt a különös pillanatot, de igyekezett meggyőzni magát arról, hogy tényleg képzelődött. A lépcsőforduló előtt még egyszer lepillantott a szakállas férfira, majd végleg elszakította róla a tekintetét.

A szoba meglehetősen puritán volt. Nem is számított jobbra, hiszen olcsó motelt választott. Most nem királynőként utazott, így minden aggályát le kellett vetkőznie a kényelmetlenségekkel szemben. Az ágyból, egy éjjeliszekrényből és egy nagyobb ruhásszekrényből álló bútortatú helyiséghez tartozott egy kis fürdő is. Nympha gyorsan lepakolta a kevéske holmiját, és vetkőzni kezdett, hogy vegyen egy zuhanyt az út után. Érezte, hogy erre van szüksége. Tíz perc múlva már a tus alatt állt, és csak csurgatta magára hosszú ideig. A forróvíz párát vetett az üvegre. A királynő nekidőlt a fehér csempének, és gondolatai akaratlannul is visszakúsztak fél órával azelőttre. Úgy látta maga előtt azt a kékeszöld szempárt, mintha még mindig ott állna vele szemben. Egyszerűen nem eresztette az elméjét a férfi, hiszen ilyesmit még sosem tapasztalt. Mivel akkor nem volt ideje mérlegelni, ezért – jobb híján – később próbálta feldolgozni a látottakat. Ami történt köztük, olyan nem létezett Nympha világában. Nincs egyetlen ember sem, aki képes lenne ellenállni egy újraéledő, főleg Nympha képességének.

„Hacsak...”

A királynő feleszmélt, és kikerekedett a szeme. A gyomra harmadára zsugorodott a gondolattól, hogy esetleg máris egy varázslóval akadt össze az útja. A nő jól tudta, hogy milyen egy boszorkány elméjében tanyázni. Hatalmas különbség volt

---

egy átlagos és egy mágiahasználó ember között. Míg az előbbi fejében kellemesen simogató érzetet keltettek az áramló gondolatok, addig az utóbbi esetében minden olyan markáns és kemény volt. Amikor belépett az agyukba, a mágia marta, csipkedte őt, és ki akarta vetni magából. A legkevésbé sem volt jó hely Nympha számára, mégis elhatározta, hogy ha törik, ha szakad, kideríti, kivel áll szemben.

Elzárta a vizet, és kilépett a zuhanyzóból. Hamarosan ismét ruhában volt, s a tervezett pihenés helyett lehunytt szemmel térképezte fel az egész motelt. Ezúttal jobban beleásta magát, és minden, az épületben lévő személyt megvizsgált. Amikor ilyesmit csinált, az illető arca is megjelent lelki szemei előtt, akkor is, ha még sosem találkozott vele. Az éppen aktuálisan befolyásolt ember emlékét látta olyankor, amit saját magáról őrzött.

Nympha tudta, hogy felismerné azt a férfit, ha újra látná, hiszen egyetlen percre sem bírta kivenni a fejéből azt a mindent tudó és dorgáló pillantást.

Az aggodalom egyre nőtt benne, amikor nem talált semmit. Értetlenül pásztázta földet maga előtt, miután abbahagyta a keresést. Semmit sem értett.

Nyugtalan álomba merült, és végigforgolódta az éjszakát. Jerome árulása óta nem aludt ennyire rosszul. Újra és újra felébredt, s vagy a falat, vagy a sötét plafont bámulta. Maga sem értette, miért ennyire zaklatott. Nyugodtnak kéne lennie, hiszen az az elsődleges feladata, hogy kapcsolatba lépjen a mágusokkal, és megállítsa őket. Most pedig talált egyet, és mégsem. A helyzet annyira zavaros volt, hogy túl nehéznek bizonyult higgadt-nak maradni.

* * *

„Tehát nem csak egy szimpla újraéledő. Maga a moreeni királynő.” Yohan a mosdó fölé görnyedve próbálta feldolgozni a látottakat és a megtapasztaltakat. Megtörölte az arcát, majd kilépett a fürdőből a szobájába. Kicsit szédült, mivel az ellenállás egy halhatatlan lény erejének azért igénybe vette a képességeit.

Amikor belépett a motelbe, egyenest a recepciós pulthoz ment, de egy percre sem tévesztette szem elől a lányt. Amikor lelepleződött a kiléte, látta, ahogy megzavarodott, és tüstént cselekedett. A mágus érezte, amikor végigszágulzott a hallon egy láthatatlan érzéshullám. Azonnal tudta: az újraéledő épp kitörölte a jelenlévők emlékeit. Fogalma sem volt róla, hogyan csinálja, de azt tudta, hogyan álljon ellen neki. Mindent meg tudott akadályozni, ami fortélyt csak kitaláltak a halhatatlanok, és ezt addig folytathatta is, amíg birtokában volt a varázserejének. Annak alapját, a varázsjegyet, ahogy nevezte, pedig tökéletes biztonságban tudhatta magánál.

Egy pillanatra összeakadt a tekintetük, egyetlen másodpercre csupán. Persze lehet, hogy hosszabb volt, nem tudta megállapítani. Ott és akkor megállt számára az idő. A jeges, fémkék tekintet beleégette magát a férfi elméjébe, és kikezdhettelenül benne is maradt. Nem szabadult tőle, folyamatosan maga előtt látta. „Maradj észnél, Yohan! Talán ez is a fondorlatosságuk része. Az örületbe kergetnek, ha hagyod. Ennél te erősebb vagy. Koncentrálj!” Kicsit leült az ágy szélére, könyökével a térdére támaszkodott, fejét a tenyerébe temette, és kifújta magát.

Átlagos motelszoba volt ez is, akárcsak a királynőé, mindet egyformára alakították. Nem is kellett nagyobb kényelem egy utazónak annál, mint amit nyújtott.

Két katonatársát a mellette lévő szobában szállásolta el, hogy ő egyedül maradhasson, de mégse legyen éber testőrség nélkül. Regard és Kiel nem érzékelték semmit a történetekből, mivel az emléktörlés után érkeztek a motelbe és jelentkeztek be. Nem találkoztak a királynővel, akinek a nevét Yohan is csak nemrég tudta meg. Mielőtt elindult volna, elolvasott minden friss cikket és hírt a témában Moreenről. Így névleg ismerte Nymphát, de arról nem feltétlen jött volna rá, hogy ő az, ha nem köszönti illendően az a nő.

Kirázta a hideg arra a gondolatra, hogy esetleg pont az uralkodó lehetett az újraéledők vezetője. Ehhez minden adott volt: rangidősként, és mert különleges lelkierővel bírt, hosszú évszázadok óta nem adódott erre példa.

A moreeni Autumn hercegnőnek volt akkora hatalma, amellyel legyőzhette a werteli Ragonát, Zeranius és a mágus-tanács példaképét. A varázslók azóta azon dolgoztak, hogy ellenálljanak az újraéledőknek. Ragona jobbkeze, Lisenn feljegyzéseiből mindent tudtak már róluk. A boszorkány alkotta meg azt a rendkívül erős igézetet, ami a varázslók legnagyobb fegyverévé vált, és évszázadok óta először jelentős előnyhöz juttatta őket az újraéledőkkel szemben. A nő élvezte a mágia rajta elhatalmasodó erejét és az új játékszerét, de talán maga sem gondolta, hogy egyszer egész nemzedéknyi fiatal mágus fogja használni. Lisenn naplójának birtoklói megismerték az újraéledési folyamatokat, és azt is, hogy ezeket a lelkeket hogyan pusztíthatják el. A tűz, mint gyilkolási eszköz kiváló volt, mivel a lélek a testtel együtt elenyészett, nem tudott visszatérni. Ezzel az ismerettel képesek lettek arra, hogy minden halhatatlan lényt eltöröljenek a föld színéről, és Zeranius most erre készült.

A szálláshely, ahova betértek, bár csak egy egyszerű motel volt, külön biztosított vacsorát és reggelit is, ha kifizették. Ők hárman azonban bevásároltak az útra, így csak a reggelire tartottak igényt. Yohan, Regard és Kiel is a saját lakrészében fogyasztotta el az esti adagját, de csak a mágus volt gondterhelt. A két kommandós egykedvűen élvezte a helyi kiszolgálás nyújtotta örömeket. Felfrissítették magukat, aztán leültek kártyázni, és eliszogattak némi sört is. Kicsit lazítottak, ha már félúton meg kellett állniuk. A katonai terepjáró az utcán állt, vadonatúj hóláncos kerekekkel, és várta, hogy a másnap ráköszönjön.

Yohan megpróbált mindent felidézni, amit Moreenről és Nympháról olvasott vagy megtudhatott. Pörögtek az agyában a bebiflázott emlékek, újraéledőkről, történelemről, szokásokról, a mágikus ellenállásról.

Késő éjjelre járt, mire sikerült elaludnia, de addig folyamatosan jártak a gondolatai. Egyre-másra a fémszínű pillantással találta szemben magát, nem tudott mit kezdeni az érzéssel. „Pont a legerősebbet sikerült kifognom! Vajon tudná a kérdéseimre a választ? Képes lennék kiszedni belőle?” A helyzet azonban inkább ott vált nyugtalanítóvá, amikor megjelent ez a kérdés: „Egyáltalán ki akarom belőle szedni?”

Persze, hogy ki szeretne volna deríteni, mégis ki és miért ölte meg a testvéreit. „De ez a nő...” Aggasztotta valami, amit nem tudott megmagyarázni, és amitől összerándult a gyomra. Ismerős érzés volt, de nem tudta, honnan, talán még ifjúkorából. Talán pont a tüzeset miatt... De az is lehet, hogy sokkal prózaibb volt az ok, és most először be kellett vallania magának valamit: félt. A werteli varázsló, az ígéretes tehetségű, kemény Yohan félt.

Mielőtt elnyomta volna a jótékony álmot, még kikelt az ágyból. Egyrészt a mosdóba ment, mivel ő is megitta a maga esti söradagját. Másrészt az ablakon bevilágító hold fényét takarta el a függönnyel, hogy pihenessen.

A havazás után éjszakára kitisztult az égbolt. Ha másnap is maradt volna ez a felhőtlen idő, a hó szerteszét szórta volna a nap-sugarakat, hogy jobb kedvre fakassza a motelben megszállókat.

„Majd reggel... Reggel mindenre fény derül. És nem csak azért, mert felkel a Nap.”

Mire kinyitotta a szemét, a függöny mögül beszűrődött a reggeli fény. „Elaludtam volna?” Hirtelen felült és kitakarózott. Megdörzsölte az arcát, hogy életet leheljen magába. Kiszállt az ágyból, és a fürdőbe ment. A szokásos reggeli rutin során a tükörbe bámulva képzelte maga elé a halhatatlan lény pillantását. Nem volt nehéz, gyaníthatóan még álmában is kísérthette.

„Szóval királynő.”

Mindig sejtette, hogy neki különleges életutat rendelt a sors, de sosem gondolta, hogy mindegyik egy moreeni motelben döbben rá.

„Ha Nympha az újraéledők vezetője, akkor elegendő lenne őt elvinni Zeraniusnak, és megtudni tőle, hol vannak a többiek. Így ártatlan civilek nem szenvednének ebben az átkozott háborúban.”

Végigsimította az állán a szakállat, kicsit rendbe szedte rakoncátlan fürtjeit.

„De előbb meg kell tudnom, volt-e köze Chrisanthea és Hermald halálához.”

A fürdőből visszatért az ágy mellé, majd elgondolkodva kezdett öltözni. Yohan szerette az elegáns, de egyszerű ruházatot, nem vitte túlzásba az öltözködést, de mivel meglehetett, adott

---

magára. Ezen a reggelen egy kényelmes, de fess viseletbe bújt, világos szövetnadrágot, szolid bordó pulóvert húzott, alá pedig törtfehér inget vett fel. Nyakkendő nem hordott hozzá, de teljesen begombolta a nyakánál. A bakancsot a beltérben tartózkodáshoz lecserélte egy egyszerű, fekete cipőre.

Miután elkészült, kilépett a szobájából, és bekopogott a két útitársához is. Nem kapott választ, így rájött, hogy mégiscsak sikerült elaludnia. Lesietett a földszintre, az étteremhez, hogy még reggelit kapjon. Bár fontosabb volt számára, hogy ott érje a királynőt.

6. Szalvéta

Nympha

Reggel sötét karikák ültek a szeme alatt. Úgy nézett ki, mint egy gyári munkás éjszakás műszak után. Csak állt a tükör előtt, és az arcát vizsgálgatta. Időnként fel-felütötte a fejét némi hiúság a lelkében, és ez a bűnös gondolat nem hagyta, hogy így menjen le reggelizni. Tudta, lenne ennél jobb dolga is, mégis előhalászta a táskájából a sminkkészletét. Negyedóra szépítkezés után felmérte a tükörben az összképet: újra egy csinos nő nézett vissza rá.

Nympha szerette a szoknyákat, de annál is jobban kedvelte az egyrészes, térd fölé érő ruhákat valamilyen színes vagy fekete harisnyával és csizmával. Többnyire ilyen volt az őszi, téli öltözeke. Farmert például egyáltalán nem hordott, habár volt otthon néhány darab a szekrényében. Sokkal szívesebben vett elő szövetnadrágot, mert azt kényelmesebbnek tartotta.

Az útra csak kevés holmit hozott magával, de még akadt pár napi tiszta ruha a táskájában. Úgy tervezte, időről időre felkeres majd egy mosodát. Sajnos nem volt más választása, hiszen nem tudhatta, meddig húzódik a küldetése.

Maga mögött hagyta a szobát, hogy a földszintre menjen. Átvágott a hallon, és belépett egy tágas helyiségbe, ahol a reggelit biztosítottak a vendégeknek. Nympha szíve a torkában dobogott. Erőt kellett vennie magán, hogy ne forduljon vissza.

„Ne legyél gyáva!” – utasította magát határozottan. Ha Jerome-ot és Eliast túlélte, akkor ez a feladat meg sem kottyán neki.

Körbefuttatta a tekintetét az étkezőn, de most sem találta azt a karakteres arcot a barna szakállal. Mélyen belül megkönnyebbült, de annyira azért nem volt elégedett. Szerette volna végre elkezdeni, amiért elindult otthonról. Belépett a helyiségbe, és elgondolkodva végighaladt a svédasztal mellett, hogy felmérje a választékot. A gyomra üresen kongott, ezért az evésről sem fedelkezhetett meg. Virsli, rántotta és sonka, tojással kínálta magát az asztalon.

Fogott egy tányért és egy villát, majd belebökte egy szál virslibe. Mozgást érzékelt a bal szeme sarkából, s szinte azonnal összeszorult a gyomra. Tudta, hogy nem kellene odanéznie, de mégis ösztönösen megtette. Sejtése beigazolóódott, amikor megpillantotta a férfit.

„Szóval mégis itt van.”

Homlokráncolva fordult vissza az asztal felé, és idegesen szorította a villa nyelét. Elhatározta, hogy nem pillant rá még egyszer. Úgy tett, mintha észre sem vette volna, és inkább a reggelijére összpontosított. Arra – az egyébként nyilvánvaló – tényre nem számított, hogy a férfi elindul a svédasztal felé. Megállt a keze a levegőben, és remegett az ajka.

A szakállas idegen látszólag ügyet sem vetett rá, de Nympha képtelen volt elűzni a félelmét: a férfi csupán tehetséges színész, és pontosan tudja, ki áll mellette.

„De akkor miért nem támad?”

A gondolatai egyre jobban gyötörték, és már olyan erősen zárta a markába a villát, csoda, hogy egyben maradt. A mellkasa zaklatottan emelkedett és süllyedt, s korholta magát, amiért elhagyta valahol örökös magabiztosságát.

– Megkérhetem, hogy nyúljon oda a szalvétáért? – szólalt meg a szakállas kellemesen mély hangon, de Nympha úgy ösz-szerezzen, mintha rákiáltott volna.

Kellett egy perc, amíg felfogta a kérést.

– Ó, persze – mondta, és elvett egy papírtörölt az asztal jobb végéről, majd odanyújtotta a férfinak.

Egymásra néztek. Nympha kereste azt a különös érzetet kel-tő pillantást, amit előző nap látott a szemében, de ott csak hálás mosolyt talált.

– Köszönöm! – vette el a szalvétát a férfi, de egy apró darab leszakadt a sarkából Nympha ideges szorításától.

– Ó, bocsánat! Sajnálom – hebegte zavartan a királynő, majd elfordult, és ujjával összemorzsolta a kis papírdarabot.

– Semmi gond – mondta a férfi a nő hátának, majd leült az egyik asztalhoz.

„Ez mégis mi volt?”

Nympha nem mozdult a svédasztal mellől, és jobb szeme sarkából figyelte az idegent. Rádöbbsent, hogy nem ácsorog-hat tovább ennyire feltűnően, ezért megragadta a tányérját, és elindult a férfival szemben lévő asztalhoz. Minél kevés-bé értette őt, annál jobban feszítette szét az izgalom. Ez volt a legkülönösebb macska-egér játék, amelyben eddig része

---

lehetett. Eseménytelennek tűnt, mégis ott lebegett a levegőben a feszültség.

A szakállas teljes nyugalomban fogyasztott, és rá sem hederített a szobormerev Nymphára, aki képtelen volt levenni róla a szemét.

A nő nem erre számított egy újraéledőkre vadászó varázslótól. Arra készült, hogy benzintartályokkal és lángszóróval jönnek majd, amint megpillantják. Ez a fickó azonban úgy reggelizett a közvetlen közelében, mintha minden nap egy helyre járnának teázni. A királynő alaposan elbizonytalanodott. „Talán nem is az, akinek hittem?”

Hiába élt élénken az emlékezetében az az éjszakai tűz, amit a Fehér Szobán keresztül látott, nem volt képes úgy támadni, hogy a másik nem mutat felé semmiféle agresszivitást.

* * *

Yohan

Varázslóként tudta, hogyan uralkodjon az érzelmein, persze ezt most az egyszer nem bűbájjal érte el. Rendszeres lelki gyakorlatokat végzett, ahol képes volt a bensője nyugalját felkutatni, és szétárasztani magában szükség esetén. Ezen a reggelen, ott az étkezőben is ezt tette. Ha nem így cselekszik, a szíve a torkában dobogott volna, az izzadságtól el ejtette volna a tányérját és az evőeszközeit, a szalvéta pedig elázott volna a tenyerében.

Yohan azonban egyetlen mély sóhajjal elfojtotta magában az összes félelmet, kételyt és a furcsa, vonzalomhoz hasonló érzést, amit a nő közelsége keltett benne. Ott és akkor csak egy

---

éhes motelvendég volt, aki egy lakótársával közösen fogyasztotta el a reggelijét.

Tojást evett sonkával, ropogós császársömlével és friss zöldségekkel a tálcáján. Mellé facsart narancslevet ivott, más serkentőszereket most mellőzött. Úgy gondolta, hogy egy kávé közvetlenül a tovább indulás előtt még belefér. Szeretett odafigyelní az egészséges, de tápláló étkezésre, melyekkel egyben minden szükséges vitamint és alkotóelemet bevihetett a szervezetébe. „Egy mágusnak is szüksége van az erejére!” – szokta volt mondani. Aznap reggel pedig különösen rászorult a táplálék segítségére, miután alig aludt.

Muszáj volt megszólítania. Amúgy is úgy tartotta, a férfi legyen a kezdeményező, s megakadályozta egyúttal azt is, hogy a nő megtámadhassa. Meg kellett tudnia a szándékait, és ehhez olyan egyszerű feladatot bízott rá, minthogy adja át neki a szalvétát.

„Ha merő gonoszság lakna benne, egy tört nyújtott volna oda, beledöfve egyenesen a szívembe.” De a kiszemeltje ehelyett, szót fogadott.

Nympha fáradtnak és szomorúnak látszott, hirtelen olyan végtelenül megkapóan emberinek találta. Ahogy akaratlanul eltépte a szalvéta sarkát, mintha csak egy szégyenlős szűz lenne, aki nem mer ismerkedni.

„Nem hiszem, hogy tudja pontosan, ki vagyok. Azért még mindig vigyáznom kell vele. Irtózatós hatalma lehet, nagyon veszélyes!”

Amikor csillapodott a férfiban az éhség, és szűnni látszott a fáradtság is, úgy döntött, hogy beszélgetést kezd a vele szemben némán falatozó teremtéssel. Yohan végre felnézett a tányérjából, és így összeakadt a tekintetük.

„Ha elengedném most az ígézet erejét...Ha hagynám, hogy hozzám férjen...Megpróbálná újra feltérképezni az elmémet?”

Nem tehetett mást, mint kockáztatott, de a mágiát nem nyomta el magában. Inkább szóba elegyedett a lánnyal.

Úgy határozta, oda ül az asztalához, ha már úgylát szemben vannak egymással.

„Légy természetes! Nem szabad elárulnod, hogy tudod, ki ő, ha ő sem tudja, te ki vagy...” – intette óvatosságra magát.

A lány még mindig a jobbájában morzsolgatta a letépett szalvétadarabkát, talán túl kimerült volt ahhoz, hogy eldobja.

„Ki tudja, mivel jár az újraéledő lét? Talán ő is keveset aludt... Akárcsak én...” – Yohan egy pillanatra megsajnálta, ezért kivett egy újat a tartóból, és a királynő felé nyújtotta.

– Ha nem bánja... Adhatok egy másikat?

Újra látni akarta a fémesszempárt, így mélyen, de nem tola-kodón belenézett.

– Persze, köszönöm – vette el a papírkát a nő kissé megüt-közve.

„Ha az elmélet szerint minden hájjal megkent gyilkos, miért nem végez ki engem itt a helyszínen?” – tűnődött magában a még mindig nyugodt mágus.

Kezdett felengedni benne az erőltetett béke, és megtelni a szíve valamiféle nyugtalansággal.

Még mindig nem engedte el a mágikus védelmet, amivel óvta az elméjét, de bízott benne, hogy az imént megevett reggeli pótolja majd az elvesztett energiát.

A Nympha körüli statikus lélekzajt ki tudta zárni magából, és nem vakította el a fényköre sem. De az különös érzés volt, hogy ő, a varázsló, mint vadász, és a nő, mint zsákmány, ennyire közel kerültek egymáshoz.

„Most lecsaphatnék rá. A tűzmágiával egy mozdulat lenne csupán.”

De Yohan valami különös okból nem akarta elpusztítani a moreeni királynőt. Egyrészt, mert nyilvános helyen ültek, és ő nem tudta volna módosítani a jelenlévők emlékeit. Másrészt, mert valami mélyen benne nem hagyta, hogy megtegye. Hogy ez valamiféle kíváncsiság vagy természetes ösztön volt-e, nem bírta megállapítani.

– Átutazóban? Egyedül? – hallotta a saját hangját, benne a merészséggel.

A lány lassan ránézett megint. Szemében nem volt gyilkos düh, csak egy semleges pillantás.

– Igen – felelte. – De... Nem vagyok egyedül.

A férfi ekkor önkéntelenül elmosolyodott, és kedvesen nézett rá.

– Persze, elnézést, nem tartozik rám, bocsásson meg!

– Semmi gond – most az újraéledő felelte ugyanazt, amit előtte ő.

– Megjegyzem, itt tényleg nincs egyedül, ahogy én sem – tárta ki karját, végigmutatva az étkezőben ülő vendégseregen.

Yohan ezzel próbálta oldani a közöttük növekvő feszültséget. Nympha az arca elé emelte kávécsészéjét, bele is kortyolt, mozdulatával talán a zavarát palástolta.

Egy darabig hallgattak, ki-ki a maga evőeszközével volt elfoglalva.

A csendet most a nő törte meg.

– Ne haragudjon! Ez ma még csak az első kávé – próbált szívélyesebb lenni, mert valószínűleg megbánta a tartózkodó viselkedését.

– Akkor maga máris frissebb, mint én – somolygott rá a mágus.

Egy kis kacaj bukott ki csevegőpartneréből, de el is halkult szinte azonnal.

A férfi észrevette a reakciót, de nem mutatta.

– Ön is... átutazó? – a királynő érzelemmentes hangnemre váltott, és egyenesen a férfi szemébe mélyesztette tekintetét.

– Úgy van – bólintott Yohan, igyekezett kedves, de egyúttal szüksézává maradni.

Nem tudta, miért, de már nehezeére esett ennyire távolságot tartani. „Yohan, maradj észnél!” – utasította az agyát józanságra.

Nympha felhörpintette az utolsó korty italát, ami még a bögrében volt.

– Ez a motel egész rendes hely, nem? – folytatta a seho-
va sem vezető, biztonságos terepen haladó társalgásukat a nő
– Megteszi a magunkfajtáknak.

A varázsló jelentősegteljesen ránézett. „Mi ez az egész? Stratégiát vált?” Még erősebbre fonta az elméjén a védővarázst, mert érezte, hogy megpróbált behatolni a tudatába.

– Valóban – most a férfiből tört elő a lakonikus válasz.

„Werteli Yohan, vedd vissza az irányítást!” – dörögte bent a saját lelke.

A küzdelem elkezdődött, és, ha nem elég dörzsölt, nyomban felőröli a hirtelen ráömlő szellemi hatalom.

– És jó a konyhájuk – folytatta egyre Nympha csevegő hangon.

– A sonkás tojás...tényleg isteni... – eresztett meg a mágus kívül egy barátságos vigyort, miután visszavert egy rohamot – Önnek is ízlett?

Sikeresen kizárta a szurkáló, tüzes tűkként befűrödő gondolathullámokat az agyából, és büszkén felszegte az állát.

Ezzel szemben a királynő erre már nem válaszolt, csak bámult maga elé.

– Ha nem haragszik – a férfi nagy levegőt vett, krákogott egyet, majd felállt az asztaltól – nekem most mennem kell, de további szép napot, és... köszönöm a szalvétát!

Biccentett, felvette a tálcáját, majd távozott a mosatlanokat átvevő ablak irányába. Ott letette a kiürült csetreszeit, és ezekkel a gondolatokkal hagyta el az étkezőt:

„Most nyertem, de csak félig. Valahogy közel kell férköznöm hozzá! Persze úgy, hogy ő ne tehessen kárt bennem...!”

7. Feketeleves

Yohan

Gyors léptekkel kaptatott fel a lépcsőn a szobájáig, hogy minél előbb biztonságban legyen. Közben azon tűnődött, hogyan folytassa tovább ezzel a különös lénnel. A mellé rendelt kommandósait nem látta a reggelinél, vélhetőleg elkerülték egymást. Amikor felért az emeletre, két ujjával megdörzsölte a homlokát, ahogy erősödött a fejfájása. „Jó, indulás előtt mindenképpen iszom egy kávét én is...” Bekopogott a lakosztálya melletti szobába, majd amikor hangot hallott, benyitott.

– Regard! Kiel!

A két katonát elnyomta a buzgóság a nagy lazításban, hogy eddig nem kereste őket. Ahol érte őket az álom, kétfelé hevertek a nagyágyon. Amikor kipattant az ajtó, ők is felébredtek és rögtön talpra ugrottak.

– Uram?!

Yohan nehezen tartotta vissza a nevetését, bár egyáltalán nem volt jókedve. Az eset mégis végtelenül komikus volt. Kicsit feledtette vele a lelke komorságát.

– Úgy látom, mindannyian elaludtunk ezen a megnyugtató helyen – vigyorgott be szélesen az ajtón. – Reggeliztetek már?

Közben belépett a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót, majd az egyik fotel felé vette az útját.

– Igen, uram! – hangzott egyszerre a válasz.

– Mikor? Miért nem láttalak titeket? Odajöhettek volna... – ült le, és csevegett kedélyesen.

Igyekezett elvonni a figyelmét a problémákról, legalább amíg a katonáival egy légtérben lehet.

– Hiszen már volt társasága, uram, nem akartuk zavarni! – szólalt meg Kiel tisztelettudón, és biccentett egyet.

A katonák és a varázslók ilyen felemás módon magázódtak-tegeződtek, de ez nem zavart senkit, csak aki külföldiként hallhatta ízes nyelvezetüket.

– Valóban? – lepődött meg szemöldökét felvonva a varázsló.

– Megjegyzem, nagyon szép az a nő – egy huncut félmosollyal nyugtázta a látottakat Regard.

Yohan nem félt attól, hogy társai felismerték volna a királynőt, hiszen sosem látták. Nem érdekelték őket a külföldi hírek, otthon nem foglalkoztak ilyesmivel, megvolt a maguk ügyes-bajos dolga. Csak a mágustanács figyelte Moreent árgus szemekkel.

– Ah! – kacagott fel a férfi, ahogy rádöbbsent, hogy ezek az emberek valamiféle érzelmi kapcsolatot gondoltak közéjük.
– Csak szalvétát kértem tőle, aztán úgy gondoltam, csatlakozom hozzá, ne egyen egyedül... De ennyi.

Egyre vidámabban bazsalygott egymásra a két kommandós, akik szintén egy-egy fotelben terpeszkedtek. Amolyan férfiak közötti könnyed traccsparti kezdődött el.

– Ennyi? Uram, ha maga nem repül rá, akkor mi ketten fogunk – nyelvelt Regard.

– Minden tisztelem uram, de kihagyni egy ilyen lehetőséget... Mikor volt utoljára nővel? – szólt be Kiel.

Kicsit elvetették a súlykot, de nekik legyen mondva, maguk között voltak, és a „pasi betyárbecsület” minden fölé helyezkedhetett, hierarchiától függetlenül.

– Fiúk! Fogjátok vissza magatokat! Elfelejtettétek, hogy küldetésünk van? – fortyant fel röhögését palástolva a felettesük. – Amúgy meg... A nők csak meggyengítik az embert.

– Hát én azért bevállalnám, hogy az a szösze elgyengítsen! – folytatta töretlenül Regard.

– Én sem ellenkeznék! – kontrázott rá Kiel.

Yohan tenyerébe temette az arcát, végighúzva az álláig, úgy próbált meg méltóságot mutatni feléjük. De képtelen volt rá, mert alig bírta visszafojtani a nevetését.

– Na, meghiszem azt! – csapott rá legényesen a combjára, majd felkelt a fotelból. – Ám most már muszáj mennünk. Szép, napos időnk van, ki kell használnunk. Pakoljatok össze, én is így teszek. Tíz perc múlva a lenti kávézóban találkozunk. Nem bírtok magatokkal, látom, úgyhogy meghívlak titeket egy-egy feketére.

Egészen feloldódott a benne munkáló feszültség, és ezért hálás lehetett a két mókamesternek. Viszont tudta, hogy öröklétig bírta volna ebben a könnyed állapotában, de nem volt rá idő.

Kint valóban nem esett már a hó, ahogy éjjel elvonult a felhőzet. A Nap szikrázón süttött, a lehullott fehér lepel pedig

---

ezer sugárban szórta szét. Mindenkinek jobb kedve kerekedett tőle.

A mágus magára hagyta két útitársát, és átment a saját szobájába, hogy összeecsomagoljon az induláshoz. Annyira nem pakolt ki, mivel csak egy éjszakára számolt ebben a motelben.

Mindent visszatett a katonai bőröndbe és hátizsákba, s még utoljára kibámult a nagy ablakon, amely a közeli erdőre nézett. A hó lélekemelőn csillogott a fák ágain, puha bevonatként. Szélcsend volt, néhány kis cinke repkedett a gallyak között, talán élelmet kerestek, vagy a fészüket erősítették meg a hideg ellen.

Yohant elbódította a mindent elárasztó nyugalom, de mielőtt nagyon belefeledkezett volna, ellépett az ablaktól. Az órájára nézett, öt perc telt el, még ugyanannyi volt hátra a megbeszélt találkozóig. Megfogta a csomagjait, és lenyomta a szoba kilincsét.

„Minden jót, békés és nyugodt motelszoba!”

Nem is sejtette, milyen közel került ahhoz, hogy valóban elköszönjön a pillanatnyi békességtől és megnyugvástól, ami itt megmelengette kicsit a szívét.

Kilépett a folyosóra, ahol közvetlenül a lépcsőfeljáróval szemben volt az ajtaja. Amíg kulcsra zárta, háttal állt a korlátnak. Megfordult, hogy folytassa az útját a lenti hall felé, ám attól, amit látott, földbe gyökerezett a lába.

* * *

Nympha

A szíve a torkában dobogott a mágus távozása után. Ehhez hasonló küzdelemben még sosem volt része. Először tapasztalta meg, milyen sokat fejlődtek a varázslók az elmúlt években. Ez a férfi

---

---

csupán egy alacsonyrendű bábu lehetett valaki más sakktábláján, mégis keményen ellenállt Nympha mentális támadásának. Időbe telt feldolgozni ezt, hiszen előrevetítette, mi is vár rá valójában. A királynő rájött: ez korántsem lesz annyira egyszerű, ahogy Főlélek állította.

Követként tudta, hogy ez mit jelent és mivel jár. Tisztában volt vele, hogy egyedül kell megoldania a gondokat, és ettől még súlyosabban nehezedett a szívére a magány. Érezte, hogy egyedül kevés ehhez a küldetéshez. Eddig csupán egyetlen varázslóba botlott bele az ellenség táborából, de máris elbizonytalanodott. Fogalma sem volt, hogyan győzhetné le őt a képességei nélkül. Pont attól fosztották meg a mágusok új igézetei, ami különlegessé tette.

Reggeli után szívott egy kis friss levegőt az épület előtt, hogy gyűjtsön némi lelkierőt. Még nem döntötte el, mit fog tenni, de abban biztos volt, a moteltől el kell indulnia valamerre. Azonban nem hagyhatta futni a szakállast, akármilyen rokonszenvesnek is álcázta álnok szándékait. Nyílt támadást ugyan még nem kezdeményezett, de némán Nympha tudtára adta, hogy nagyon is felkészült az ilyen helyzetekre.

A királynő nem hitte volna, hogy Jerome után még újat tud mutatni neki az élet, és alaposan meglepi. Azonban ehhez épp egy idegen segítette hozzá, akiről semmi sem tudott, s akitől joggal tartott.

A férfi távozása után, még elücsörgött egy ideig az étkezdében, mert képtelen volt megmozdulni. Teljesen letaglóztta a felismerés, milyen csekély a győzelem esélye.

Hamarosan elindult az emeletre, hogy összecsomagoljon. Még a délelőtt folyamán el kellett hagynia a bérelt szobát. Lábbait bámulva rótta a fokokat felfelé, s könnyedén végighúzta

---

a kezét a lépcső korlátján. Már az utolsó tette a lábát, amikor felnézett, és megtorpant. Azon nyomban elöntötte a hideg veríték. Egyetlen lépést hátrált, de elmenekülni már nem volt ideje. A férfi, aki alig pár méterre tőle elmozdította a kulcsot a zárban, megfordult. Egyenesen rá nézett, és egy halvány pillanatra látszott az arcán, hogy ő is épp úgy megzavarodott, mint a nő.

„Gyönyörű.”

A szó villámcsapásként érte Nymphát, s kissé megingott. Beleégett az agyába a kép, amit egyetlen másodpercig látott: a saját arcát. Pontosan tudta, mi történt. A váratlan találkozás kiváltotta óvatlanságnak köszönhetően, a varázsló egy kis ideig nem védte eléggé a gondolatait előtte. Az uralkodó teljesen ledöbbsent, s most ugyanúgy néztek egymásra, mint az első alkalommal. A férfi tagjai láthatóan megfeszültek, de most sem tűnt úgy, mintha támadni akarna. Nympha megszakította a szemkontaktust, és a szobája ajtaja felé mozdult. Egy perccel sem akart tovább egy helyiségben tartózkodni a különös idegennel.

Nekivetette a hátát az ajtónak, miután bemenekült a szobába. A fejében újra és újra lepergett a rövidfilm, és nem akart eltűnni. A nő a váratlan gondolathullám segítségével már tisztán látta, hogy a férfira hatást gyakorolt a külseje, s talán épp emiatt nem bántotta. Ez a tény ijesztőbb volt számára, mint a mágia, amit birtokolt.

Nymphát alapból szorongással töltötte el, hogy jócskán kívül van a komfortzónáján. A kialakult élete a küldetése napjain nem jelentett semmit. Ebből az új helyzetből kellett kihoznia a legtöbbet, és ugyanolyan megfontolt döntéseket hozni, mint egy ország királynőjeként tette.

Mélyen beszívta a levegőt, majd kifújta. Elgondolkodva piszkálgatta az arcát, amikor kopogtattak. A nő úgy ugrott el az ajtótól, mintha áram rázná. Esdekelve hunyta le a szemét.

– A takarító legyen! Adja az ég, hogy csak a takarító legyen! – suttogta az üres szobának, majd lassan a kilincsért nyúlt.

Egy újabb kopogásra emelt kezét pillantott meg elsőként. A következő a szakáll és – a folyosó szürkéségében nem túl hangsúlyos – zöldeskék szem volt.

Igyekezett nyugalmat erőltetni magára, és nem egy szét-szórt bakfisként viselkedni. Letörölte az arcáról a kétségbeesést, kihúzta magát, és komoran nézett a férfit.

– Mit akar tőlem? – szegte fel az állát dacosan.

Az idegen kissé megütközött ezen a rideg fogadtatáson.

– Bocsásson meg! Én csak... Elnézést, hogy még nem mutatkoztam be! Yo...

– Szerintem semmi szükség rá – vágott a szavába a királynő. – Úgysem beszélgetni akar. Jól sejtem?

A férfi megvakarta a tarkóját, majd a háta mögött összefűzte az ujjait. Ajka egy megnyerő mosolyra húzódott, s ezzel egyidőben Nympa homloka értetlenkedő ráncba szaladt.

– Pedig igen – hangzott a válasz a kedves félmosoly mellett.

A királynőnek komoly erőfeszítéseket kellett tennie, hogy ne dőbbenjen meg túl nyilvánvalóan. A fogai összekoccantak, amikor hátralépett, és lassan szélesre tárta az ajtót.

* * *

Yohan

– Ne haragudjon meg a tolakodásomért, nem szerettem volna megijeszteni – a férfi csak lassan mert belépni, és igyekezett minden mozdulatára jól odafigyelni.

„Fél tőlem. Tudja már, ki vagyok... Egy pillanatra elengedtem a varázst! Mi ütött belém?” – korholta magát, de kifelé nem mutatott semmit a vívódásából.

Mielőtt beállított volna a lányhoz, megpróbálta felidézni az érzést.

A szíve a torkában dobogott. Nem volt annyi ideje, hogy alkalmazza a lelke megnyugtatóását. A hidegkék szemek szinte azonnal belekapaszkodtak az elméjébe. Nem eresztették el egy pillanatra sem. A gyomra görcsbe rándult a gondolattól, hogy sebezhetővé vált. Egyszersmind különös erőt is érzett a tagjaiban, amelyek reményt töltöttek a szívébe.

Keményen küzdött a saját természete ellen, de azt nem tudta megállni, hogy ne kopogjon be Nymphához.

Most nem közelítette meg a nőt, hanem nekivetette a hátát a még nyitva álló ajtó lapjának.

– Úgy gondoltam, hogy illik bemutatkoznom, ha már így mindenhol összefutunk – kicsit még óvatosan, de nyújtotta a kezét Nymphának.

A királynő meglepődött arccal lépett hátra, és nem merte fogadni a gesztust.

– Mindenhol? – a hangjába némi ellenérzés vegyült.

– Úgy értem, mindenhol, itt a motelban – tette hozzá gyorsan a varázsló, hogy tisztázza magát. „A csudába, hát teljesen elvesztem a fejem! Visszavonulót fűjök, ez nehezebb, mint gondoltam! Ez az újraéledő túl erős nekem... Hiába nincs időm, de muszáj tervet szőnöm...”

Két karját maga elé emelte, ha már viszontfogást nem kapott, jelezve, hogy nincsenek hátsó szándékai.

– Nekem most indulnom kell... Tényleg nem akartam okvetetlenkedni. Sajnálom.

Megfogta az ajtó kilincsét, és hátrálni kezdett, mint aki menni készült, vagy épp rossz helyre kopogott be. Katonatársai is a megbeszélt helyen lehettek már.

– Várjon! – szólalt meg hirtelen Nympha, és reflexszerűen kinyújtotta felé a karját.

Arcát röpkén végigsimította kezével, beharapta alsó ajkát zavarában, jelezve, hogy megbánta a visszautasítást. Aprót biccentett a férfi felé, amikor az visszafordult. A varázsló belépett megint a szobába, s becsukta maga mögött az ajtót.

– A nevem Nympha...

A varázsló kedves pillantással nyugtázta a köszöntést, és ő is meghajította kissé a fejét.

– Az enyém Yohan.

Nem értek egymáshoz, a mágus nem próbált meg újra kezét fogni vele. Épp elég volt neki, hogy folyamatosan ellenálljon a királynő gondolatpázmáinak. Innentől fogva már nem hagyott rést a pajzson, megduplázta a védelmet az elméjében.

„Ha már játszunk, akkor emeljük a tétet...”

– Tényleg elég rosszul indítottam, hogy magára törtem, kedves Nympha. Lenne kedve meginni velem egy kávé? Utána én útra kelek, szóval... Nem fogom zavarni többet, ígérem.

Olyan szelíden és tiszta lélekkel próbált beszélni, amennyire csak bírt. Alapból tisztelettel viseltetett a nők iránt, de most még figyelmesebb akart lenni. Nehogy ezt a törekeny, közöttük kialakulóban lévő, emberi kapcsolatot akárcsak egy hanggal is tönkretegye.

„Lehet, hogy értek a mágiához, de hogy ezzel a lánnyal nehez dolgom lesz, az is biztos...”

Latolgatta magában az esélyét, hogy visszautasítást kap vagy engedélyt. A válaszra nem kellett sokat várnia. A moreeni

---

---

királynő lenézett a lába elé, majd felszegte fejét, és sokkal határozottabban felelt:

– Rendben! Köszönettel elfogadom a meghívást, kedves Yohan.

A varázsló nem engedte át az agya fölött az irányítást, de már azt sem érezte, hogy a nő be akart volna jutni oda. Ugyanakkor csökkent a halhatatlan lényt körülvevő lélekzaj is. Úgy tűnt, ő is uralkodott magán.

A férfi a folyosón várta meg, amíg Nympha is maga mögött hagyja a szobát.

Végigmentek a folyosón, majd lefordultak a lépcsősoron, de mindeközben nem szóltak egymáshoz. Olyan sietve szaladtak le a földszintre, amilyen gyorsan csak tudtak, illetve engedték a csomagjaik.

A motelben az elkerített kávézó rész tele volt vendégekkel, nem nagyon találtak már helyet az asztaloknál. Az egyiknél ült Kiel és Regard, akik pajkos vigyorral és sokatmondó pillantással fürkészték a belépőket. Látszott, hogy épp végeztek a maguk adagjával, csak a felettesüket várták.

– Egy pillanat, és lesz helyünk – törte meg a közös csendjüket a mágus, a nő felé fordulva, majd odasietett a katonáihoz.

– Ha készen vagytok, várjatok meg a terepjáróban, nemso-kára én is megyek! – adta ki csendesen az utasítást.

A kommandósok elismerően bólogattak, de lehervadt arcukról a vigyor, mikor Yohan rájuk szólt:

– Emberek, szedjétek már össze magatokat! Ez nem az, aminek látszik. Váltok pár szót a hölgyel, és megiszunk egy kávé. Nehéz út áll előttünk, fel kell töltekeznünk. Nem maradok tíz percnél tovább. Álljon indulásra készen a kocsí, mire kiérek, rendben?

– Igenis, uram! – mondták egyszerre, azzal felálltak, és távoztak a kávézóból.

Egyúttal a helyük is felszabadult, ahova végre leülhetett a vadász és az ő prédája.

A kávézó félig-meddig önkiszolgáló volt, a pulthoz kellett menni, ahol egy meglehetősen egykedvű pincér osztogatta a különféle innivalókat. Kávéfőző, kakaógép, kicsi üdítőautomata sorakozott egymás mellett. Gyorsan fogyott belőle az ital, így az alkalmazott is gyakran töltögette újra a masinákat.

– Mit hozhatok önnek? – kérdezte Yohan.

– Kedves, köszönöm, de kiszolgálom magam – Nympha rá sem nézett, miközben megelőzte őt, és a pulthoz sietett.

– Rendben – ült le a székére a varázsló megadóan. „Fél, hogy megmérgezem vagy elkábítom.”

Bár ez eszében sem volt, tekintve, hogy neki a lány csak a képessége teljes birtokában jelentett hasznot.

Elgondolkodva az asztalra könyökölt, majd orrának támasztotta ujjait. Felnézett, és nagyot sóhajtott. Amikor Nympha visszatért, ő is kávéért ment. A legerősebbet kérte, kevés tejjel és keserűen, ahogy szerette. Bármennyire is vigyázott az egészségére, a napi egy csésze fekete azért szerepelt az étrendjében.

Mikor mindketten helyet foglaltak, először csak szótlanul élvezték az italukat. Yohan kereste a szavakat, a gondolatait rendezgette, a királynő pedig vélhetően nem mert belepillantani a férfi agyába. Vagy feladta a harcot a mágiaival, vagy rettegett attól, mit talál még ott ellenőrizetlenül.

Nympha nagy levegőt vett, és ezzel fújta ki:

– Most már elárulja, mit akar tőlem? Ne haragudjon, de nem hiszem, hogy csak bájcsevegni jöttünk ide.

– Valóban nem – a mágus hangja megnyugtatóan mélyen szólt. – Kérdéseim vannak, és úgy gondolom, ön tud segíteni nekem.

A nő elszánt, mégis rideg pillantással mérte végig, miközben a csészéje mögé bújtatta ajkait. Egy percig csak némán fürkésztek egymás tekintetét.

Yohan borzasztóan ügyelt a gondolataira, illetve azok elrejtésére. Belefeledkezett a halhatatlan nagyon is emberi, szürkés-kék szemébe.

– Nekem is vannak kérdéseim – hallotta a kávés csésze mögül a királynő hangját. – Ha nem válaszol rájuk, én sem mondok semmit.

Hirtelen megszűnt számukra a külvilág, bár egyelőre a környezetük sem törődött velük. A motel vendégei és alkalmazottai számára csak átlagos emberek voltak, akik a fal melletti asztalnál mulatták egymással az időt.

Yohan előrehajolt, és az asztalra könyökölt, közelebb kerülve Nympha arcához.

– Sajnos én jeleztem előbb, úgy illik, hogy mindenképpen válaszoljon.

A következő pillanatban egy erős rúgás érte a sípcsontját az asztal alatt. A hirtelen támadt fájdalomtól összekoccantak a fogai, ráharapott a nyelvére, és amíg arra koncentrált, hogy ne adjon ki hangot, megfeledkezett a védelemről. Éles nyilallás hasított a homlokába, és megszédült.

– Maga pontosan tisztában van vele, hogy én ki vagyok – a nő hihetetlenül rideg, szinte érzéstelen hangon beszélt, el-lentmondást nem tűrőn. – Ne játszadozzon velem! Azt is tudja, milyen erőm van. Eddig nem hagyta magát, de most meg fog törni!

A varázsló összehúzta a szemét, erőlködve harcolt az elméjét körbefonó és átszűrő gondolattüskékkel. Amennyit sikerült kizárni, ugyanannyi furakodott a helyére.

„Mit akar tőlem?! Kicsoda maga?!”

Yohan az arcához kapott, fogta a fejét, megnyilvánult arcán a kín. Kivörösödött, leverte a forró veríték, és haja csapzottan tapadt a homlokához. Olyan erővel találta szemben magát, mely ellen egész addigi tanulmányaira és tudására szüksége volt.

– Nem fogom hagyni, hogy egy ilyen senkiházi elpusztítson! – sziszegte fogai között a hatalma teljében felbátorodott királynő.

Akkor lépett oda hozzájuk a motel egyik személyzeti tagja, aggódó képpel.

– Minden rendben? – nézett rá. – ...Hölgyem, segítségre szorul? – majd az asztallapra boruló varázslóra. – Uram, rosszul van?!

Nympha eszelősen tekintett fel, de méltóságot erőltetett magára, majd behunyta a szemét.

– Nem, nyugodjon meg, semmi gond, csak beszélgetünk – suttogta, azzal vélhetően kitörölte az alkalmazott emlékeit öt percre visszamenőleg, mert a kiszolgáló rezzenéstelen arccal távozott, mintha mi sem történt volna.

Yohan halk, nyüszítő hangot hallatva könyörgött:

– Eressze el az elmém! Nem akarom megölni magát.

Most a lány közelített felé az asztal fölött, és megragadta a mágus haját, majd felemelte az erőtlen fejet, hogy lássa a meggyötört képét.

– Ne hazudjon nekem! – sziszegte vérmesen – Ne feledje, hogy uralom a gondolatait, és azt kezdek velük, amit csak akarok. A sorsa most az én kezemben van. Ha úgy kívánom, önként

---

véget vet az életének, vagy fennhangon bevallja a jelenlévőknek, hogy maga egy kacsa. Ha a továbbiakban nem próbálkozik semmivel, talán kegyes leszek.

A férfi olyan ábrázatot öltött, mintha magas láza lenne. Könnyek ömlöttek a szeméből, de nem sírt, csak hangtalanul szenvedett.

– Ha belelát a fejembe, akkor... – nyögte – azt is tudnia kell, hogy... Nem fogom véghezvinni a küldetést. Nem fogom megölni.

Nympha a kínlódó arcba mélyesztette a tekintetét, majd lassan elengedte a puha fürtöket, és Yohan visszahanyatlott az asztallapra. Megkönnyebbülten szabadult fel a fogcsikorgató fájdalom alól, nagyot sóhajtvá fordította el a nő elől az arcát.

A királynő komor tekintettel szorongott a székén, ahova ebben a pillanatban hátradőlt. A döbbenet kijózanította eszelős dühéből, és szemébe őszinte értetlenség költözött.

– Miért nem?

A varázsló nagy nehezen felemelkedett az asztalról, vissza a székébe, de látszott rajta, hogy megviselték az elmúlt percek eseményei. A lába még mindig sajgott.

– Mert szerintem maga... nem gonosz. Én... gonoszabb voltam önnél, Nympha. Pedig csak... egyszerű halandó vagyok. De tudom, hogy nem akar bántani. Engem sem akar...

– Ebben ne legyen olyan biztos! – szúrte a fogai között a szót a nő.

– Az előbb... – zihálta még mindig kimerülten, és törődötten a férfi. – Megtehettem volna. De nem tette.

Yohan ekkor kezdett el valamiféleképpen újra magára találni. Visszavette az irányítást az agya fölött, és megint emberi lett az arcszíne is. Az izzadsága felszáradt, testi állapota rendeződött.

Erőre kapott, ahogy teljesen körbe vette magát a mágiával, amit ismét uralt.

A királynő szeméből sütött a hitetlenség. Lassan megrázta a fejét, mintha mélyen belül ő is harcolt volna valakivel, talán a lelkiismeretével.

– Nem öltem meg, az igaz – suttogta csak úgy maga elé.

– Még.

Nympha keresztbe fonta karját a melle előtt, lábait pedig ültő helyében, közben hanyagul hátradőlt a székén.

– Kérdezni akart. Most megengedem.

A férfi is összekulcsolta ujjait, ahogy előredőlt, és rátámaszkodott alkarjával az asztalra. Félrehajtotta, és megdöntötte a fejét, mint aki bizalmas titkokat akar megosztani a nővel.

– Nympha... Évek óta kutatom a választ arra, ami kísért. Nem ok nélkül jutottam oda, ahol most vagyok. Öt esztendeje, öt baromi hosszú éve hordozom magamban ezt a kérdést. Azt hiszem, végre megtaláltam, aki felelhet rá... – vontatottan beszélt, remélve, hogy a királynő nem fogja megtámadni megint.

Az újraéledő körbenézett, majd maga is közelhajolt, hogy kicsit diszkrétebbek lehessenek. A kávézó többi vendége ugyanis egyre gyakrabban nézett oda, ahol ők ültek.

Olyan távolságba kerültek egymástól, hogy épp csak nem ért össze a kezük.

– Hallgatom – bámult rá meredten Nympha.

– Személyes tragédia ez – Yohan szinte csak tátogta a szavakat, annyira halkán beszélt –, két testvéremet vesztettem el tűzben... Nem átlagos gyűjtogatás volt. Sosem találták meg az okát – itt elcsuklott a hangja, és befátyolosodott a tekintete, bár elszántan küzdött az érzéseivel. –A húgom és az öcsém egy szobában aludtak, és ott haltak meg mind a ketten. A szomszédok

---

csak egy csillogó alakot láttak a félhomályban. Sosem találták meg a tettest.

Kicsit visszahúzódott a székébe, és félrenézett a kávézó vendégei felé, miközben a szája szélébe harapott.

– Sajnálom! – tört ki a megdöbbenés a királynőből. Nagyon úgy tűnt, hogy megérintették a hallottak. Alig bírta fékezni magát, így kifakadt:

– De mégis, hogy kerülök én a képbe? Hogyan... tudok segíteni megválaszolni a kérdést? Öt évvel ezelőtt én...

Itt elhallgatott, mert úgy tűnt, ő is inkább visszavonult a maga sarkába, és a saját könnyeivel küszködött.

– Tudom, arra gondol, hogy akár egy varázsló is tehetne, de akkoriban ez még nem tartozott a stratégiájukba – Yohan gyengén, szinte kisgyermeki hangon folytatta, miközben visszanézett a lányra. – Ráadásul amennyire tudom, Wertelben már alig élnek újraéledők, a vérvonalunk pedig teljesen... hétköznapi.

Emberit akart mondani, de semmiképpen nem szerette volna megbántani, vagy magára haragítani a királynőt. Most, hogy végre fegyverszünetet kötöttek.

– Arra akar kilyukadni, hogy újraéledő tette? – kerekedett el a nő szeme, és némi rosszallás ült meg a hangjában.

– Nem tudhatom... De hallottam már egy Flanna nevű moreeniről, aki több száz évvel ezelőtt...

Nympha elszörnyedve csóválta a fejét, és a szavába vágott.

– Közülünk, ha bárki is tud bánni a tűzzel, nem pusztít el senkit... Miért tenné? Ez... tényleg nem a mi pályánk... Nem támadunk ártatlanokra... Egyre sem, nemhogy száznegyvenöt-re! – az utolsó mondatot mély megvetéssel köpte bele a mágus elképedt arcába.

Yohan mélyet szusszant, benne a teljes elkeseredettségével és szégyenével, amikor meghallotta a számot. „Hát tudja...”

– Ha hiszi, ha nem, én egyáltalán nem értettem egyet azzal a mészárlással... – a werteli csak suttogni mert, és reménykedett, hogy talán valamiképp meggyőzheti vitapartnerét.

De Nympha végtelenül elkeseredett volt, és rákiabált:

– Mégis a fajtámra vadászik, maga átkozott!

Nem figyelt rá, hogy rajta kívül még azért jócskán voltak a kis elkerített vendéglátó helyiségben. Ha eddig sikerült valahogy elhitetni velük, hogy ők ketten csak valami veszekedő párocska voltak, most mindenki odanézett. Ezek a kemény szavak már egyáltalán nem hangzottak olyan ártatlanul.

– Egyáltalán nem azért, mint a mágustanács vezetője – Yohan ugyanolyan csendesen és magába roskadtan magyarázott.

Hamarosan megmozdult a kávézó népe, páran felszedelőzködtek, és közelebb léptek hozzájuk.

A királynő rávillantotta a varázslóra fémkék tekintetét.

– Hallgasson! Mindjárt meglincselnek minket. Most alkalmazza a mágiát, Yohan! Ki kell törölnöm az emlékeiket. A magáét nem szeretném.

A férfi megérezte a jellegzetes hullámot, ahogy mindenén végigsöpört, amit csak ért, kivéve a saját elméjét. Mintha hűvös tenger mosta volna a végtagjait, de ő nem fulladt bele.

Az agyát szurkáló, vörös tüskék lepattogtak róla, így képzelte el azokat, de talán tényleg meg is elevenedtek. Könnyebb volt emberileg feldolgozni, hogy egy számára érthetetlen lény belenyúlhatott volna az emlékeibe, ha nincs meg a tanult képessége.

A hely, ahol íratlanul, viszonylagos békét kötöttek, most elcsendesült, és olyan lett, mint azelőtt volt, hogy ők egymásnak feszültek volna.

Nympha letette a csészét, és felállt.

– Itt nem beszélgethetünk tovább következmények nélkül.
De mivel már a szobáinkat is elhagytuk, oda sem mehetünk fel.

Yohan ránézett, és követte a cselekvésben.

– Egy valamit ajánlhatok, és teljességgel elfogadom, ha elutasít. A katonai terepjárom, amivel érkeztem, kint áll a motel előtt. Ott zavartalanul tárgyalhatunk tovább.

A királynőn látszott, hogy megremegett a gondolatra, hogy egy vadidegen férfival egy autóba üljön. Ráadásul úgy, hogy ez az alak az ellensége. Akkor is, ha most látszólag, bizonyos érdekek mentén elásták a csatabárdot egy időre.

– Nyugodtan mondjon nemet – emelte maga elé tenyerét védekezőn a werteli.

– És a két barátja? Velük mi lesz? – kérdezte elszántan a moreeni.

– Ők a beosztottaim, mindenben engedelmeskednek nekem. Végző esetben az ő gondolataikat is módosíthatja. Nem kérem, hogy bízson bennem, Nympha. De nem akarom, hogy baja essen. Akár elhiszi, akár nem, ez nem változtat a valóságon. És még nem beszéltünk meg mindent, tartozik nekem egy válasszal – Yohanból előtört a törtető, sikert elismerésre halmozó énje, ahogy egyre inkább nyeregben érezte magát a nőnél.

Ez felbőszíthette a királynőt, mert elemi erővel csattant fel, és szinte megpördült, ahogy elfordult a férfitől.

– Nem tartozom magának semmivel! Mégis mit képzels?! Örüljön, hogy nem öltem meg!

Megint hangosabb volt a kelleténél, néhány vendég felszisszent, és mély felháborodással meredt rájuk.

– Csak ugratjuk egymást, ne is törődjenek velünk! – hajolt feléjük a mágus, egy bizonytalan mosollyal.

– Egek, még képes és engem is meggyőz! Menjünk innen, ez kész katasztrófa! – Nympha megindult az ajtó felé, a férfi pedig megragadta a bőrröndjét, azzal a lehető legsebesebben elhagyták a kávézót, majd a motelt is.

Még köszönni is elfelejtettek. Úgy rohantak ki a kapun, hogy vissza se néztek.

Szerencsére a katonai járgány valóban a szállóhely előtt parkolt.

Kiel és Regard megnyúlt képpel és felvont szemöldökkel nyugtázta, hogy a felettesük mégis csak kiterjesztette a találkozót, vagy elmélyítette a kapcsolatát az ismeretlen szépséggel.

– Nem illik így bámulni! – torkolta le őket a férfi, hogy tanúsítsanak tiszteletet.

Röpkén bemutatta őket egymásnak, majd kinyitotta a terepjáró hátulját a királynő előtt, aki engedelmesen beszállt. A két kommandós ült előre, egyikük vezetett, a másiknak pedig csak ott volt hely. Amikor valami vaskos poént készültek elütni, hogy Yohan és Nympha csak úgy befészkeltek magukat a kocsi végében, a varázsló elég határozottan leintette őket.

Inkább szóttalanok maradtak, nem akartak függelemsértést elkövetni, és esetleg a mágus haragja miatt bűnhődni. Miután indulásra készen álltak, elhagyták a motel parkolóságját, utastársukként Moreen újraéledő királynőjével. Erről persze csak Yohan tudott, de ő nem szándékozott megosztani ezt a katonáival.

8. Csoda

Nympha

Felmérte a környezetét, amint elfoglalta a helyét a terepjáróban. Szemével észrevétlenül pásztázta végig a kocsit, fegyverek után kutatva. A szakállas eddig valóban nem bántotta, de a társaiban már egyáltalán nem bízott. Biztos volt benne, hogy a ruhájukban is rejtegetnek gyilkos eszközöket, hiszen ezért indultak el Wertelből.

Nem látott lángszórót, sem tartályokat, és már egyáltalán nem értett semmit. Időről-időre felidézte a férfi szavait, miszerint nem hajlandó felettese utasításait követni. Yohan meg akarta tagadni a kapott parancsot. Ezt a szándékot a nő tisztán és kivehetően találta meg az elméjében. A dühe csillapodott valamilyest, de a bizalomhoz ez a beszélgetés még kevés volt.

Összerezzent, amikor a motor felmordult és a gépjármű megmoccant.

– Máris indulnak? Velem az utastérben? – nézett merőn Yohanra a királynő.

– Mondtam, hogy nem kell tartania tőlem.

A férfi felsóhajtott, és hátradőlt az ülésen, majd tenyerébe temette arcát. Lassan lehúzta a kezét az álláig. Szemét társai hátára függesztette, és igyekezett fojtott hangon válaszolni. Nympha látta rajta, hogy tanácstalan a két emberét illetően. Úgy tekintett rájuk, mint aki szívesebben folytatná az útját nélkülük.

– Nézze, nagy szükségem van magára. Elég sokat tudok már a halhatatlanokról, de nem mindent.

– Ha rajtam múlik, ez így is marad. Honnan tudhatnám, hogy nem használná fel ellenem?

Yohan széttárta a karját és hangyányit felé fordult. Nyíltan a királynő szemébe nézett.

– Nem fogom. Megígérem. Azzal meggyőzhetem magát a jószándékomról, ha megosztok önnel pár fontos információt a saját térfelemről?

Nympha felvonta a szemöldökét, de a gyanakvás nem tűnt el az arcáról.

– Elárulná a társait miattam? Nem is ismer. Most lát először. Mégis miért segítene nekem bármiben?

– Mert akkor talán ön is segít nekem. Mint már mondtam, nem értek egyet a főmágus eszközeivel. Felfordul a gyomrom tőlük. Elsőként például azt kell tudnia, hogy nem én és a csapatom vagyunk az egyetlen, aki a napokban útra kelt.

Az uralkodó összefűzte a karját, és felsőbbrendű pillantással mérte végig a férfit.

– Na, látja, ezt jól tudom!

Yohan, ha meg is lepődött, nem mutatta.

– Zeraniusról is hallott már?

A nő összeszorította az ajkát, majd megrázta a fejét.

– Ő a werteli mágusok vezetője. Az ön szempontjából talán a legfontosabb, hogy elkötelezett híve a Ragona-kultusznak.

Nympha a név hallatán megfeszült, és nyelt egyet. Pontosan tudta, hogy mit jelent, ha valaki rajong ősei ellenségéért.

Már ismerte legfőbb rosszakarója nevét, de ettől még nem jutott közelebb hozzá. Többet akart tudni.

– Igen? Folytassa! – dőlt előre ültében, és noszogatva Johan felé emelte a kezét. – Gondolom, lehetetlen lenne lebeszélni őrült terveiről ezt az embert. Ha valóban Ragona-mániás, akkor eszelős is. Amennyire meg tudom ítélni, maga már megpróbálta volna meggyőzni, ha ő nem lenne megszállott.

– Zeranius nagyon veszélyes. Ha nyíltan szembeszállnék vele, azonnal megölné. Inkább tettem, amire utasított: elindultam, mert csak addig tudok cselekedni, amíg élek. Holtan már nem deríthetek ki semmit a testvéreimről, és nem védhetem meg az...

Elharapta a mondat végét. Tekintete összekapcsolódott Nympháéval.

– ....ártatlanokat.

A szó kimondása után a férfi elfordította a fejét, de a monológja hatása még ott lebegett a levegőben.

Az újraeledő gyanakvása végleg eltűnt. Már sokkal többet értett Johan motivációiból, és belátta, hogy valóban segíthetnek egymásnak.

A férfi kibámult az ablakon, s úgy tűnt, már nem is fog a királynőre pillantani. Amit akart, elmondta, már csak az ítéletre várt. Nympha kelletlenül nyugtázta, hogy ha folytatni akarja a beszélgetést, akkor jeleznie kell felé. Óvatosan nyúlt oda és

---

megbökölte a mágus jobb karját, amivel az ülésre támaszkodott. A férfi arcéle megrezzent az érintéstől, ő pedig gyorsan visszahúzta a kezét.

– Rendben. Hiszek magának – mondta megadóan a nő.

Yohan ajka barátságos mosolyra húzódott.

– Köszönöm!

Nympha a kormány felé sandított, majd a férfira szegezte a tekintetét.

– Na, és most hogyan tovább? Felteszem, egyébként is volt valami terve.

– Semmi konkrét. Először is rá akartam bukkanni egy újra-éledőre. Az már megvan.

Első alkalommal mosolyogtak össze szövetségesekként. A varázsló ezután gondterhelt sóhajjal nézett társaira.

– Kedvelem őket. Jófiúk.

– Valóban? Futni hagynának engem, ha rájönnének, ki vagyok?

Yohan megvakargatta a homlokát. Nymphára pillantva megrázta a fejét, majd beleegyezően bólintott.

– Jöjjön, aminek jönnie kell! Tegye meg!

A halhatatlan nem várt sokáig. Elsőként azt sugallta a sofőrnek, hogy álljon félre. Valahol az út szélén gyarapodott a fagyott fűréteg, a kocsi pedig engedelmesen lehúzódott az út szélére.

– Mit csinálsz, Kiel? – kérdezte Regard.

A mágus az ülésbe nyomódva, mereven figyelte a történéseket.

– Szálljatok ki! – adta parancsba.

– Valami baj van, uram? – nézett hátra a kormány mögött ülő Kiel.

– Csak tegyék, amit mondok!

A két férfi alaposan összezavarodott. Erre a fordulatra egyikük sem számított. Váltak egy értetlen pillantást egymással, de végül kinyitották az ajtót. Nympha is kiszállt velük együtt, Johan pedig követte. A nő egy oldalon volt Regarddal, s amikor már mindketten a kocsi mellett álltak, találkozott a tekintetük. A férfi homlokráncolva kapott a mellkasához.

Nympha rákapcsolódott az elméjére, hogy módosítsa az emlékeit az elmúlt napokról, de váratlan ellenállásba ütközött. Egyszerűen zárt ajtón kopogtatott. Ekkor megjelent Regard háta mögött a másik fiú is.

– Szóval maga egy olyan nő – szólalt meg Regard, majd benyúlt a fekete pólójába, s előhúzott egy láncot egy díszes medállal.

Nympha döbbsen meredt az ékszerre, majd Yohanra nézett.

– Mi folyik itt? – kérdezte zaklatottan.

A varázsló komoran közelebb lépett a fiúhoz.

– Ne közelítsen, uram! – emelte maga elé ő az amulettet.

– Maga... maga tudta, hogy ki ő, és nem tett semmit.

Az állával a nő felé bökött.

– Zeranius úr előre megmondta. Én nem hittem el, de látom, hogy tévedtem. Maga nem akar ártani ezeknek – az utolsó szót Nympha felé köpte –, de nekem küldetésem van. Nekem muszáj...

A következő pillanatban Kiel oldalról állon vágta. Ezen még Johan is megdöbbsen, és megnyúlt képpel bámulta a zúzott arcú Regardot.

– Honnan szedtél ilyen amulettet, te senkiházi? – fakadt ki Kiel. – Mi ez az egész?

– Zeranius úr... – nyögte az állát tapogatva másik. – ...Ő adta nekem. Gyanította, hogy Johan úr el fogja árulni, ezért

---

magához hívatott, és megbízott a feladattal, hogy vegyem át a vezetést, ha valami balul sülné el. A medált azért kaptam, hogy megvédjen a varázslatoktól és egyéb trükköktől.

A katona egyre jobban felháborodott a hallottakon. Erősen meglökte egykori társát, de az megvetette a lábát és nem bukott fel.

– És ellenem is működik? Ha beverem az arcod egymás után többször is, akkor vajon, mikor lép közbe?

– Nem tehettem mást, Kiel, hát nem érted?

– Mi nem vagyunk felhatalmazva, hogy megkérdőjelezzük egy mágus döntését. Azt kell tennünk, ami ő helyesnek vél. Ha az a másik oldalon van, hát akkor ott.

– Zeranius úr hatalmasabb varázsló Yohannál. Tőle sokkal jobban tartok. Ezért mentem bele az egyezésbe.

A varázsló idegesen piszkálgatta a szakállát, majd tenyérrel felfelé kinyújtotta a jobb kezét.

– Add ide a medált, Regard! Nem való az neked. Úgysem tudod használni.

A férfi még erősebben szorította az amulettet a mellkasához.

– Nem... De megvéd. Most is működött.

– Add oda neki, vagy kapsz még egyet! – fenyegette meg Kiel.

Regard hirtelen a társa felé mozdult, és a vállánál fogva ledöntötte a földre. Ráült, és ököllel többször megütötte.

– Kit akarsz elintézni, te rohadék?! Kit? Na, lássuk, most mennyire vagy nagyfiú!

Yohan nem volt képes tovább türtőztetni magát. Megindult a két verekedő fickó felé, és átkarolva megragadta Regardot, hogy lerángassa Kielről, akinek már vérzett az orra. Az indulatos ifjú hevesen kapálózott a férfi karjai közt, de korban és izomzatban is volt némi különbség közöttük, így Yohan minden ostromon felülkerekedett.

Kiel nagy nehezen feltápáskodott a földről, és a szájáról törölgette a vért.

A mágus egyenesen Nympha elé vitte Regardot. A nő felszegte az állát és ridegen nézett a kettős játékok játszó férfira.

– Ajándék – vigyorodott el kesernyésen Yohan. – Íme, egy az ellenségei közül, akik valóban ártani akarnak az újraéledőknek.

Nympha nem vette le a szemét a foglyul ejtettéről. Lassan a medálért nyúlt. Az áruló megrázta magát Yohan karjában, de már nem tehetett semmit. A királynő tüzetesen megvizsgálta a csecsebecsét, majd résnyire húzott szemmel rámarkolt a láncra, és közelebb rántotta az arcához a férfit.

– Rossz döntést hoztál – mondta zordan. – Én azonban nem alkalmazok olyan eszközöket, mint ti. Még akkor sem, ha zsigerből gyűlölöm a varázslókat és a talpnyalóikat. Volt már hozzájuk szerencsém, és nem őrök jó emlékeket. Valahogyan megtalálom a módját, hogy mind egy szálig elfelejtsétek a fajtámat. Nem azért vagyok az, aki, mert megerőszkoltam a természetet. Így születtem. Én és még rajtam kívül rengeteg nő, azért létezünk, hogy egyenként csodát csempésszünk a világba. Nem fogom hagyni, hogy egy hozzád hasonló ártson az enyéimnek!

Egy rántással letépte a láncot Regard nyakából, s mielőtt az kettőt szólhatott volna, már az elméjében járt, s gondolatok után kutatott. Percekig tartott, míg a megfelelő pillanatig jutott, ahol megállította a férfi saját filmjét. Elültette a fejében, hogy csak nyaralni jött Moreenbe, de már véget ért a szabadsága és hamarosan hazatér. Egy csipkebokor vert gyökeret közvetlenül mellettük, miközben még tartott a folyamat.

A fiatalember teste elernyed, s Yohan lazított a szorításon. Regard térdre rogyott és tanácstalanul nézett körül. A szeméből

---

---

már nem süttött a harag, és nem is ismerte fel a körülötte állókat. Felállt, és homlokráncolva elsétált.

– Kell egy kis idő, míg rendbejön a feje, de akkor mi már messze járunk – nyugtázta a helyzetet Nympha könnyedén.

Kiel tátott szájjal, Yohan pedig nem titkolt csodálattal bámulta a nőt. Az uralkodó nem akarta, hogy felnézzenek rá azért, amit tett. Nem a dicséretért végezte a dolgát, hanem mert szükség volt rá.

A hűséges fiú döbbenete és lelkesedése percek után sem csillapodott. Térdre borult Nympha előtt. A királynő már jól ismerte ezt a hódolattal telt mozdulatot, de ebben a helyzetben még őt is meglepte.

– Esdeklek, könyörgök, Csodaasszony! Ne vegye el az emlékeimet! Megesküszöm, hogy soha többé nem keresztezem az útját! Nem keresem az újraéledőket. Kérem, hagyja meg ezt az emléket! Magammal viszem a sírba a titkát és... az arcát.

Nympha, amint magára talált ebben a kínos pillanatban, felsóhajtott. Nyugodt és kedves mosoly kúszott az arcára, majd leguggolt Kielhez. Az ifjú férfi rajongással nézett rá.

– Köszönöm, hogy ismeretlenül is segítettél nekem! Sosem feledem, amit tettél, de hidd el, nem maradhat egyetlen ember sem, aki tud rólunk. Irigyek és kicsinyesek mind. Ha hatalmat kapnak a kezükbe, azonnal visszaélnék vele. Tudom, hogy nem szegnéd meg az ígéreted, de sajnós, senkivel sem tehetek kivételt.

Kiel nyelt egyet, és rémület költözött az arcára.

Yohan a társa vállára tette a kezét.

– Nem lehetne mégis, most az egyszer? – szegezte a kérdést a nőnek. – Akár még segíthetne is nekünk.

Nympha vonásai már rég elfelejtették a korábbi kedves mosolyt, amikor térdére támaszkodva feltolta magát, és szigorú pillantással nézett a mágus szemébe.

– Nekünk? Jobb, ha tudja, egyelőre még nem vagyunk egy csapat. Hajlok rá, hogy segítek, és magam is elfogadjam öntől, de ne emlegessen kettőnket úgy, mintha...

A nő maga sem értette, miért, de elcsuklott a hangja.

– Mintha? – Yohan látszólag nem vette a szívére az uralkodó kifakadását. Hetykén zsebre dugta a kezét, és várta a választ.

Nympha elszakította a tekintetét róla, és inkább Kielnek szentelte a figyelmét.

– Kérem, Kiel, álljon fel a földről!

A férfi megtette, de Nympha a bal tenyerébe temette az arcát, amikor az ifjú a hátát kihúzva, kezét a homlokához emelve tisztelgett neki.

– Lehetne, hogy úgy viselkedik, mint egy méltóságteljes ember? Csakis akkor hagyom, hogy maradjon, ha képes visszafogni magát. Engem nem tölt el örömmel a lelkes hódolók közelsége. Ezt jegyezze meg!

Kiel bólintott, hogy megértette. A királynő felfújta az arcát, majd fáradtan kiengedte a levegőt. Hátat fordított a két férfinak, és tett pár lépést előre. Nem volt ezzel semmi célja, de nem bírt egy helyben ácsorogni. Rátört a mozgásigény, de legfőképpen a lelkének volt rá szüksége.

Széttárt karokkal perdült Yohan felé.

– Szóval? Újra kérdezem: mi a terve, zseni uram? Amint látja, a helyzet annyiban változott, hogy most már azt is tudjuk, a főnöke gyanakszik. Az élete sem lett volna drága neki az áhított céljai érdekében. Már nem számíthat a werteli támogatásra, ha kiderül, mi történt itt.

– Tervet együtt fogunk kovácsolni – felelt a varázsló határozottan. – Lesz rá időnk, ugyanis innen hármásban folytatjuk az utat.

Nympha bólított, de nem mosolyodott el. Összefűzte a karját és figyelt.

– Zeranius egy ideig még biztosan nem szerez tudomást rólunk, és nem ártana ezt minél tovább kitolni. Teljes titokban kell tevékenykednünk.

– De pontosan mit teszünk, uram? – szólt közbe Kiel.

– Az újraéledőknek mindig van egy követje, vagy valami ilyesmi, aki védelmezi őket. Legjobb lenne megkeresni, és segítséget kérni tőle.

Nympha gyomra összerándult. Lassan maga mellé eresztette összefonott karját.

– Mit gondol, ki lehet az, és hol találhatjuk meg? – lépett kicsit közelebb Yohan a királynőhöz. – Ha tud valamit, ne tartsa vissza! Bármilyen előrébb vihet minket a célhoz.

Nympha ezúttal képtelen volt állni a tekintetét, és maga elé meredt. Belül vívott harcot óvatosabb énjével, aki azt suttogta a bal fülébe, hogy ne árulja el az igazat. Hajlott rá, hogy ne adja ki minden titkát. Azonban a jobb vállán egy jóságos és bizakodó képzeletbeli lény ücsörgött, s arra sarkallta, hogy jobban bízson újdonsült társaiban.

– Nem kell keresni – mondta, és Yohanra pillantott. – Én vagyok az.

A két férfi, ha eddig nem is annyira, de most igazán megdöbrent. Hosszú percekig csak nézték a nőt. A város szélén elterülő puszta csendje ólomként nehezedett rájuk.

* * *

A varázsló lassan a szakállába mélyesztette ujjait, maga elé bámult elgondolkodva, és a homlokát ráncolta. „Jól éreztem én! Hát ezért nem találkoztam még nála erősebb újraéledővel!”

Kiel érdeklődő tekintettel nézett rá, miután felocsúdott a csodálkozásból.

– Uram...?

– Ez az! – emelte fel Yohan a mutatóujját a magasba.

Most egy kicsit örült volna, ha a királynő az elméjébe lát, hogy ne kelljen hangosan kimondania, ami az eszébe jutott. Nympha is hasonló várakozással fürkészte a zöldeskék szemeket.

– El sem hiszi – lépett hozzá közelebb áhítattal a mágus, amitől a nőnek hátrálnia kellett –, mennyire megkönnyítette a helyzetünket... Vagyis a magáét és az enyémet – igazította ki a mondandóját, mikor észrevette az ösztönszerű, ijedt ellenállást.

A fémkék tekintetben riadt őzike nézése lapult meg, egy pillanatra előtűnt benne a félelem.

– Most kérem, hogy bízson bennem! – fogta könnyörgőre a férfi. – Hiszen látta, átadtam önnek az ellenség egy tagját, és megszabadultunk tőle! Ugyanazon az oldalon állunk, Nympha!

– És én sem fordulok vissza, amennyire tőlem telik – bizonygatta a magára talált Kiel is.

– Látom – szomorúan sütötte le szemét a királynő. – Egy csatát talán megnyertünk, de a háború még nem ért véget. Aki az én ellenségem, az a maguké is. Higgyék el... – de itt elharapta a mondatát, nem derült ki, mit szeretett volna közölni velük.

Lassan és kimerültnek tűnő mozdulatokkal fordult el a férfiak elől, majd hirtelen összegörnyedt. Mintha fájdalom lepte volna meg, felszisszent, a mellkasához kapott és szaggattan lélegzett. Szemét összeszorította, ajka kintől viczorodott el. A térdére borult, amikor a varázsló rémulten kapott utána, hogy felsegítse.

– Nympha! Rosszul van?

Nem nagyon mert hozzáérni, egyrészt, mert különös bizsergéssel járt az is, amikor a nő megbökte a karját a kocsiban, másrészt, elképzelni sem tudta, mitől szenvedhetett.

„Most kap itt nekem szívrohamot?!”

– Kiel, nyisd ki az ajtót, betesszük a terepjáróba! Minél előbb segítség kell neki! – utasította a kommandóst.

Az egyenest a kocsihoz rohant, feltépve az ajtót, és jött is vissza, hogy segítsen feltámoogatni a királynőt.

– Ne, kérem! – nyüsztette Nympha, aki összegubózva a sarkán ült, és keresztbefont karját szorította a mellkasához. – Mindjárt jobban leszek!

Arca eltorzult és könnyek lepték el. Felzokogott, mintha egész életének minden bánata egyszerre akart volna kitörni belőle.

Kiel nem igazán tudta, mit tegyen, mert katonaként nem kapott az alap szanitécképzésnél többet. Elsősegélynyújtásban jeleskedett, de ilyen furcsa rohamot még nem látott.

Amikor csillapodott a heves fájdalom, az újraéledő testével előredőlt, bele a puha hóba. Feje oldalra fordult, lélegzete fátyolként illant el, a könnye megfagyott, ahogy a hóhoz ért. Tátott szájjal, kétségbeesett pillantással révedt a távolba, mire megnyugodott.

Ahogy ott feküdt, körülötte olvadni kezdett a fehérség, de még mindig hideg volt. Yohan tartott tőle, hogy megfázik.

Két karjával szelíden és óvatosan a nő hónalja és hasa alá nyúlt, vigyázva, hogy ne szorítsa meg túlságosan. A királynő nem ellenkezett, de inkább csak azért, mert végtelenül összetörtnek és reményvesztettnek látszott. Yohan felemelte, de hagyta, hogy Nympha magától térdeljen fel, és mikor már talpon volt, teljesen a férfira támaszkodott a hátával. Ahogy ő érzékelte, a nő szinte felgyulladt a hirtelen rátörő roham forróságától.

Amikor már biztos volt benne, hogy nem esik össze megint, eleresztette, a lány pedig szembefordult vele. A leheletük egybeszállt a levegőben, ahogy egymásra néztek, de percekig nem szóltak egy szót sem. A királynő ruhája a belső hőjétől gyorsan megszáradt.

– Tényleg jobban érzi magát? Mi volt ez az egész? – kérdezte aggodalmaskodva a mágus. – Jöjjön, el kell vinnünk egy biztonságos helyre!

Yohan a homlokát ráncolva bámulta őt, hogy észrevenné-e az újabb rosszullét jelét, de Nympha erőt vett magán, felszegte állát és ismét keményen nézett rá. Arca pirossága is szűnni látszott, ahogy valószínűleg elhagyta a láz.

– Számomra a liantormi palotám az egyetlen biztos hely...

– Ha tényleg maga a követ, csak idő kérdése, mikor fedezi fel Zeranius. Akkor már az sem lesz jó menedék – a szakállas állta az átható pillantást. – Ha képes volt egy emberemet kémnek használni, nem riad vissza durvább dolgoktól sem. Olyan helyre kell mennünk, ahol... Nem fenyegeti magát veszély, akkor sem, ha rosszul lesz.

– Fogalma sincs, min megyek keresztül! – rivallt rá a királynő, de arcán látszott, hogy azonmód meg is bánta a szavait.

Valamiről nagyon nem akart beszélni, és megint megfeszült közöttük az éter.

– Távol álljon tőlem, hogy jobban akarjam tudni – emelte fel tenyerét védekezőn Yohan, és hátrált a terepjáró felé. – Ön a szakértő. Én csak szeretném megvédeni.

Kitárta jobbját a kocsi nyitott ajtaja felé, ösztökélve a nőt.

– Szálljunk be, és menjünk innen! Útközben elmondom a tervemet, ám nem tudhatjuk, ki figyelhet minket... Mozgásban kell maradnunk!

Nympha megadóan bólintott, de nem nézett rá, hanem el-sétált mellette és hang nélkül beszállt a járműbe. Kiel odaugrott készségesen, hogy besegítse.

Yohan hosszan tűnődve nézte a jelenetet.

„Az újraéledő lelkek követe. Halhatatlan, nagyhatalmú, mégis teljesen emberi nő, ráadásul beteg... Ha ő ekkora bajban van, mekkorában lehetnek a társai?”

De Nympha nem volt beteg, a férfi ezt azonban nem tudhatta.

Egyvalamiről azonban megbizonyosodhatott a varázsló: amit az erdő szélén átélt, hatással lett rá onnantól kezdve. Be kellett végre vallania: a magányos farkas, akinek hitte magát, többé nem létezett. Igaz, ugyanígy a saját sorsa ura sem volt már, hiszen valamit fel kellett adnia. Új küldetést kapott, amely igen prózai helyről érkezett: a lelkiismeretéből és a szívéből.

Az idő is egyre sürgette őket. Nem is sejtették még, hogy mennyire.

Halk morgással indult el a terepjáró, benne három utasával. Kiel vezetett, az anyósülés mellette szabad volt. Yohan védelmezően Nympha mellett ült, hogyha bármi váratlan történne, a segítségére legyen. A királynő ennek nem igazán örült, legalábbis ez ült ki az arcára.

A varázsló ráemelte tekintetét, mint aki várt valamilyen engedélyre.

A lány tüntetőn nem nézett rá, hanem kibámult az ablakon, és onnan szólt hivatalos hangon:

– Hallgatom a tervét.

„Csak azt nem tette hozzá, hogy »zseni uram«, ez már haladás” – jutott a férfi eszébe.

Halványan elmosolyodott, de csak úgy magának.

– Kiváltképp jó nekünk, hogy ön a lelkek követe – kezdett bele a kifejtésbe, és ő az egyoldalúság ellenére azért felsőtestével Nympha felé fordult, amennyire engedte a biztonsági öv.

Élvezte, hogy magyarázhat neki, és két kezével enyhén gesztikulált is mellé.

– Ugyanis így nem kell külön megkeresni, és a segítségét kérni. Más kérdés – elkomorodva maga elé nézett, és leengedte karját –, hogy közben, ahogy látom, maga is bajban van.

– Hova akar vinni? – reccsent rá meglehetősen felpaprikázva a nő, de még mindig a kinti tájat fixírozta.

Yohan nem egészen fogta fel, mi történt Nymphával a hóban, és miért lett hirtelen ennyire elutasító. „Mintha megint visszatértünk volna a kávézóban történt események mögötti, bizalmatlan állapothoz.”

– Azt mondta, hogy Liantormban, a palotájában érzi magát egyedül biztonságban. Hát akkor odamegyünk – majd előrefordult, és odaszólt Kielnek: – Vezess végig az úton, ami a fővárosba visz!

– Ezt nem értem – fordult felé döbbent ábrázattal a lány –, nem ön ellenezte épp?

A szakállas biccentett, és lesütötte szemét, majd kicsit széttárta kezét.

– Helyesbítenék: nem tartom biztonságosnak. Zeraniusnak rövid idejébe telik rájönnie, hogy hol találja a lelkek követét. De nem azonnal. Ha hazavisszük, ott kieszkelhetjük, hogyan tovább. De mindenképpen találnunk kell egy állandó helyet, ahova elrejtethetjük önt, amíg rendbe nem jön...

– Elég már, Yohan! – kiabált rá minden átmenet nélkül a királynő, ökölbe szorult kézzel, melyet feje mellé emelt.

– Nincs semmi bajom! Maga ezt...

– Nem érthetem? – a varázsló lemondó hangon egészítette ki a mondatát.

„Hiszen én csak egy átkozott halandó vagyok... Miért ez az állandó lenézés?”

– Inkább csak... Nem beszélhetek róla – az újraeledő most már sokkal csendesebbre fogta.

– Ó, már látom! Ez olyan „lelkes” dolog... – mosolyodott el a werteli meglehetősen csibészesen, vissza akart vágni a megkülönböztetésért.

– Na, pont ezért nem mondhatok semmit! – csattant fel Nympha, és dühödten keresztbe vágta karját a mellkasán. Durcásan leszegte az állát, majd sértődötten visszafordult az ablak felé.

– Jó, ne árulja el, nem fogom kifaggatni – visszakozott Yohan, és jobbnak találta, ha hallgat.

Ahogy közeledtek Moreen szívéhez, úgy vált egyre elviselhetetlenebbé a közük húzódó némaság.

A férfi elmélyült a gondolataiban, és miközben kinézett az ablakon, a szakállát simogatta. Jobbjával megint maga mellett támaszkodott, nem is igen figyelt a környezetére.

Egyszer csak megint végigfutott testén az a nyugtalanítóan jóleső bizsergés, amikor valami hozzáért a karjához. Önkéntelenül

---

elkapta, és elengedve arcát, Nymphára nézett, s közben megvakarta a kezét.

– Sajnálom, hogy ennyire... Tudom, hogy... – szokatlanul hangzott a szüzi hebegés egy határozott uralkodónő szájából.

– Szóval bocsásson meg, amiért...

– Semmi gond – húzta egy kedves mosolyra az ajkát a mágus, és szeméből kiveszett a korábbi csalódottsága. – Ezt megértem.

– Akkor jó – válaszolt Nympha, és ismét felvette hivatalos, érzéstelen arckifejezését.

Megint rájuk borult a csend ólmos takarója.

– Úrnőm! – törte meg a hallgatást Kiel a sofőrülésből.
– Kérem, szóljon, innen merre menjünk tovább? Ez már a liantormi bekötőút.

– Akkor csak egyenesen előre, amerre visz, mert a vár összetéveszthetetlenül az utunkba fog esni – felelte a királynő.

– Kerülnünk kellene a feltűnést, ha lehet – tette hozzá még mindig barátságos hangon Yohan.

– Itt nem sokan járnak autóval, az igaz, de a palota egyik udvarában van egy zárt garázs. Ha oda beparkolunk és lezárjuk a terepjárót, senki sem fog utánunk jönni – fejtette ki a tényeket a lány. – Tisztában vagyok vele, hogy nincs sok időnk, mire az a főmágus ideér...

– Zeranius. Sajnos muszáj név szerint ismernünk ellenségeinket. Ő pedig pokoli veszélyes – mormolta maga elé komoran a férfi.

– Vajon ez a medál az övé? – Nympha a kabátzsebébe nyúlt, és elővette a díszes amulettet, amelyet az áruló Regard nyakából szakított le.

– Biztosan nem. Hogy az ő varázsjegye micsoda, azt senki sem tudja pontosan. Egyesek szerint maga a „Paravár” az...

Mások szerint jóval prózaibb tárgyban van – kezdett mesélni Yohan.

– Paravár? – a nő keze megmozdult, hogy visszategye a helyére az ékszer, és félig nyílt ajakkal, értetlenül meredt a varázslóra.

– A dél-thalori kastély gúnyneve, amelyben a mágustanács...

Ebben a pillanatban azonban valami az úton megmozdult baloldaltól. Felgyorsult és bevágott a katonai terepjáró elé. Emiatt Kiel ijedten rántotta félre a kormányt, s majdnem megpördültek a járgánnyal maguk körül. Csoda, hogy fel nem borultak, de stabil konstrukció volt a fémvázaskocsi. Az árokfutó egyelőre eltűnt a távolban.

– Ahhoz képest, hogy itt alig jár valami, ez elég konkrétan nekünk akart jönni! – fakadt ki a kommandós, és dühödten csapott rá két kezével a volánra.

Nympha remegve kapaszkodott mindenbe, amit csak elért.

– Ez Zeranius módszere – sziszegte szomorúan a fogai között Yohan. – Ezek szerint felfedezték minket. Nem mehetünk egyenest a várba, de minél előbb oda kell jutnunk. Előfordulhat, hogy ki kell szállnunk és gyalog folytatnunk tovább, mert úgy el tudom magunkat rejteni. Van olyan mágia, amit az öreg sem tud megakadályozni...

A katona felrikkantott, egyik kezét a magasba lendítve, másikkal észveszeszten tekerve a kormányt:

– Kapaszkodjanak, mert ez rázós lesz!

A terepjáró levágta az utat a sztrádáról, be a környező kis erdőbe, ami éppen akkor keresztezte az autópálya útját. „Liantorm 5 perc” – hirdette egy tábla nem sokkal azelőtt, hogy így letértek volna. A támadójuk egy kis fekete pontként egyedül közeledett

---

---

feléjük az úton visszafelé. Biztosak lehettek benne, hogy ellenségeik találták meg őket.

Behajtottak a sűrűbe, porzott utánuk a hó, recsegett az aljnövényzet kopasz tarlója a kerekek alatt. Egészen odáig gurultak be, ahonnan már biztonságban kiszállhattak, hogy feltűnés nélkül, gyalogszerrel mehessenek tovább.

Késő délutánba hajlott az idő, mikor magára hagyták a kiürített terepjárót, és csomagjaikkal nekivágtak az erdőnek.

9. Liantorm

Nympha

Az erdő egyre szürkült, ahogy lassanként rájuk sötétedett. Még látták az utat maguk előtt, és a távolban feltűntek Liantorm fényei.

– Közeledünk – mutatott fel a dombra a királynő.

Szégyellte magát, amiért megfutamodott és visszafordult, ennek ellenére melegség járta át a szívét, hogy hazatérhet.

Hosszú ideig csendben bandukoltak egymás mellett újdonsült társaival. Nympha egyszer-egyszer lopva feléjük sandított, és próbálta helyretenni magában a rátörni készülő, ismeretlen érzéseket. Az erdő csendjében bőven volt ideje gondolkodni, hiszen szövetségesei is inkább a lépéseikre koncentráltak a beszélgetés helyett.

Csupán egy éjszakát töltött távol az otthonától, mégis annyi minden megváltozott. Kemény és szilárd elhatározása, valamint szenvedélyes bosszúvágya, amit a varázslók iránt érzett, szüntelenül küzdött az ébredező szimpátiával.

Képtelen volt egy percig is gyűlölni Kielt, aki minden kívánságát leste, és még a saját kabátját is felajánlotta neki a dermesztő esti hidegben. Nympha ugyan nem fogadta el, de belül bevésett a fiúnak egy jó pontot.

Yohan. Ez a név valamiért csendesen kínozza. Akárhányszor keresztezte az útját, a nő inkább villámgyorsan kitért előle. A férfi – fajtársaival ellentétben – nem üldözte, semmivel sem próbálkozott, célzásokat sem tett, pedig Nympha még jól emlékezett a lépcsőházban átadott gondolatra. Sosem erőltette rá magát, a nő mégis úgy érezte, mintha a pusztá létezése is veszélyt jelentene rá. Nem tudta megmagyarázni, honnan ez a furcsa ellenérzés. Mindenesetre az a tény, hogy az élet épp egy varázsló mellé terelte, meglehetősen morbid humorérzékre vallott.

A hó ropogott a talpuk alatt, és rövidesen apró pelyhek hullottak a vállukra is. Nympha megszorította lépteit, s a két férfi ugyanígy tett.

– Már nincs messze, de sietnünk kell. Ha erősödik a havazás, nagyon rosszul járunk.

Kiel összehúzta a kabátja nyakát, és megigazította a sapkáját.

– Még sosem láttam ilyen sok havat. Wertel déli részéről származom, ott egyáltalán nincs. Thalorban volt hozzá szerencsém először, amikor Zeraniushoz szegődtem. Habár ott sem annyira jellemző.

– Én Thalorban születtem – szólalt meg Yohan, de a királynő nem értette, mi köze ennek a korábbi témához. – A családom

---

---

ott élt, amióta az eszemet tudom. Azonban nagyapámnak az volt az elmélete, hogy egy ős-werteli uralkodócsalád leszármazottai vagyunk.

Nympha rápillantott a varázslóra, és nem tudta palástolni csodálkozását, pedig szívesebben zárt el minden érzelmet, ami a férfihez kapcsolódott. A szürkület sem akadályozhatta meg, hogy egymásra nézzenek. A mágus, amikor észlelte, hogy a királynő ilyen formán nyit felé, onnantól már csak hozzá beszélt. Ez elvileg hármuk kommunikációja volt, de a férfi észrevétlenül kirekesztette Kiel.

– Gyerekkorom rengeteg meséje szólt erről. Nagyapám fantáziája nem ismert határokat. A mai napig emlékszem a történetekre, amiket esténként meghallgattam.

– Csak maga egyedül? – emelte ki a királynő a számára legérdekesebb elemet a társalgásból – A testvérei?

– Ők sokkal fiatalabbak... voltak nálam – nyelt egyet a férfi, mire Nympha már meg is bánta a kérdését.

A nő lehajtotta fejét, de Kiel hangja visszahúzta a valóságba.

– Miből gondolja, hogy mese, uram? – nézett érdeklődő szemekkel felettesére az ifjú férfi.

Yohan egy laza félmosollyal és egy halk horkantással reagálta le a kérdést.

– Miért nem hiszi el? – firtatta tovább a fiú.

A varázsló így már kénytelen volt mélyebben foglalkozni a dologgal.

– Rajta kívül egyetlen rokonom sem említette soha, és azt sem mondhatnám, hogy kiemelkedően gazdagok lettünk volna – tenyérrel felfelé mutatott Nymphára, de Kielre nézett. – Látod? Itt van mellettünk egy igazi nemesi leszármazott. Még mindig

---

az ősei palotájában él, a teljes történelmét ismeri és királynőnek szólítják az emberek. Engem sosem kezeltek másként, mint egyszerű földi halandót. Most már ráadásul szó szerint értendő, hiszen ez a királynő még halhatatlan is.

Az újraéledő ösztönösen összefűzte a karját maga előtt, és szeme sarkából figyelte a hevesen mutogató Yohant.

– Nem hiszek a nagyapám szavaiban, mert egyszerűen nem igazak. Csak egy kedves öregúr képzeletének szüleménye az egész, amit azért tárt unokája elé, hogy az különlegesnek érezze magát.

Nympha már nem állta meg szó nélkül.

– Tett egy lépést is afelé, hogy kiderítse az igazat? Én vagyok rá a bizonyíték, hogy olyasmi is létezhet, amit elképzelni sem tud. Az újraéledőkhöz képest pedig egy egyszerű legenda igazán semmiség. Egy kis utánajárással kideríthető, hogy van-e valóságalapja.

– Én nem akarom tudni – szögezte le a mágus.

Az uralkodó széttárta a karját, majd a combjához csapta.

– Legyen hát úgy! Dugja a fejét a homokba!

Yohan megtorpant.

– Miért is vitázunk mi erről? Mi köze ennek a jelenlegi helyzethez?

– De hát ön hozta fel, uram – mutatott a férfira Kiel.

– Így van. Senki sem kérte, hogy mesélje el – bólogatott Nympha.

– Akkor én kérek elnézést – emelte maga elé a kezét a varázsló, és továbbindult.

A nő hallása valamivel élesebb volt társaiénál. Ez a képesség Főlélektől származott, nem tarthatta a sajátjának. A váratlan zaj azonban megrémítette, és azonnal megfordult a tengelye körül. A két férfi is megállt, amikor feltűnt nekik a mozdulat.

– Mi a baj? – lépett közelebb Yohan, de a nőnek most elhát-rálni sem volt ereje.

– Szerintem még mindig követnek minket.

Pár perc múlva már mindannyian hallották a hangokat. Egy gyalogos üldözőcsapat közeledett feléjük. Nympha megmerevedett, pedig tudta, hogy nem lett volna szabad haboznia.

A mágus gyorsan magához ragadta az irányítást, és egy lépéssel eléjük került, majd kitartott kezekkel jelezte, hogy ne mozduljanak a háta mögül. A királynő csak nézte őt tágra nyílt szemmel. Tudni akarta, mire készül. Semmiről sem szeretett volna lemaradni. Kicsit azért ott munkált benne a hátsó szándék, hogy ha a helyzet rosszra fordulna köztük, újonnan szerzett ismereteit felhasználhassa ellene.

Yohan lehunyta a szemét, és a felsőteste halványan derengő fénykörbe burkolózott, ahogy segítségül hívta a mágiát.

– Egy varázsló van velük – mondta végül, miközben a zajok erősödtek. – Érzem a jelenlétét. Nympha – a fejével fordult felé –, adja a medált Kielnek! Maga pedig ne tegyen semmit!

– De hát... – a nő nehezen fogadta el, hogy gyenge és mások segítségére szorul.

– Ne feledje, nincsen hatalma felettük! Ha akarja, ha nem, most csak rám számíthat.

Nympha összepréselte az ajkát, majd a férfi szemébe nézve bólintott.

Yohan tudomásul vette a választ, majd újra elfordult. Attól fogva, csak a rá váró harcra összpontosított. A testét körülölelő fényglória lassan eltávolodott tőle, és elindult Nympha felé. A nő hevesen dobogó szívvel nézte végig, ahogy a mágikus jelenség hozzáér a tagjaihoz, és óvón befedi az utolsó porci-kájáig.

– Úrnőm! – kiáltott fel Kiel, és úgy lépett közelebb az újra-
éledőhöz, mintha nem látná őt.

A főnöke gyorsan leintette.

– Ne aggódj érte! Nem eshet baja. Inkább vedd elő az amu-
llettet, és készülj!

– De uram, én nem tudom használni! – fakadt ki a katona.

– Ez bolondbiztos – vetette át a válla felett Yohan. – Bárkit
megvéd, aki hozzáér. Csak fognod kell, érti a dolgát.

Az ismeretlen támadók első tagjai előtűntek a fák közül,
s amikor megpillantották a két férfit, gépfegyvereiket és páran
a lángszóróikat rájuk szegezték.

– Állj! Ne lőjetek! – adta parancsba egy erőteljes orgánus,
majd hamarosan kilépett emberei közül.

Vidáman mosolyogva sétált a feszült tekintetű mágus felé.
Néhány méterre megállt előtte, és kedélyesen megszólalt:

– Jó, hogy újra látlak, barátom! Hogy s mint? Mi ez a ba-
rátságtalan fogadtatás? Legutóbbi értesüléseim szerint egy csa-
patban játszunk.

– Szervusz, Aaron! – Yohan hangja hűvös és távolságtartó
volt. – Az én emlékeim szerint pedig sosem voltunk barátok.

– Ó, hát csak nem ezért haragszol rám? Nem ítélsz el
engem örök időkre a jelentéktelen afférunk miatt.

A férfi felszegte az állát és keményen állta ellensége tekin-
tetét. Nem hagyta magát felbőszíteni.

– Nem fogok vitába szállni veled a múlttól, Aaron. Vannak
aktuálisabb gondok is.

– Vannak bizony. Jó, hogy emlékeztetsz – szegezte rá az uj-
ját az idegen varázsló. – Nyugat-Moreenbe tartottunk a fiúkkal,
amikor értesültem róla, hogy meg kell változtatnom az úticélo-
mat, mert egy renegát mágus védelmébe vette az ellenségeink

---

egy tagját. Ó, igen, Zeranius úr előtt sosem marad rejtve semmi! Regardnál volt egy vészívó, amivel azonnal jelzett, amint problémát észlelt. Így hát most itt vagyunk, és esélyt kaptunk egy baráti csevejre.

Aaron színpadiasan nézett körbe maga körül.

– Tényleg, most jut eszembe! Hol van az a bige, aki annyira a szívedbe lopta magát? Szeretném megismerni.

– Nincs itt – válaszolt a férfi mereven.

Aaron cinkosan összehúzta a szemét, és megrázta a mutatóujját.

– Nagy kópé vagy te, Yohan, én mondom! De ugye nem akarsz ezzel megetetni? Varázsló vagy, nemde? Ugyanazokat a fortélyokat sajátítottuk el megboldogult, ifjú csődör korunkban, vagyis gond nélkül ki tudom védeni minden átkodat. Semmi perc alatt lehántom a nőről a fedővarázslatot, emiatt ne aggódj! Szerintem jobb lenne, ha önként adnád át nekem, s akkor talán te és emberszabású barátod életben maradtok.

Yohan nem hajlott meg. Egyetlen pillanatra sem zökkent ki, és nem látszott rajta, hogy szándékában állna megadni magát. Nympha így megtartotta bátorságát a védőbúra alatt, és abban a percben az összes bizalmát belé fektette.

– Én pedig mindenben egy kicsivel jobb vagyok nálad – szúrta oda Yohan halkán, ami nagyfokú merészségnek tűnt a részéről, de biztosan megvolt rá az oka. Ekkor egy gúnyos vigyor jelent meg a szája sarkában, Aaron pedig kutyaként vicsorogva fogadta a kritikát.

Egy azon pillanatban, egyetlen szempillantás alatt, két fehér fénycsóva csapott egymásnak, és félúton találkoztak. Mindkét férfi ugyanakkora erővel, kiegyenlítetten állt bele a küzdelembe, de ez percek alatt megváltozott.

Aaron homlokán kidagadtak az erek és izzadságcseppek futottak végig a bőrén, míg Yohan ajka épp csak megrándult párszor, de továbbra is szilárdan fenntartotta a varázslatot.

Az ellenfél emberei látták a problémát. Hamar rájöttek, hogy vesztesre állnak. Egyikük előrelépett, és Kielre szegezte a gépfegyverét. Az ifjú összerándult, amikor a puska elsült, de az amulett megmozdult a kezében, s egy kilövellő, zöld fénycsíkkal még a levegőben darabokra szaggatta a golyót. Az elenséges oldalon álló katonának leesett az álla, de ez csak rövid ideig tartott.

– A varázslót célozzátok! – adta ki a parancsot halandó társainak. – Mindenki! Gyerünk!

Yohan is fáradt, de a nagy koncentrációban azért felfigyelt a másik, készülő támadásra. Egyik kezét ugyan lefoglalta az Aaron ellen vívott harc, de a másik még szabad volt. Nympha ajka lassan elnyílt, amikor csendben nézte, ahogy a férfi megosztja az erejét a két karja között. A következő pillanatban bebizonyította, hogy korábbi állítása igaz: tényleg jobb volt Aaronnál. A teste bal oldala a rivális katonákkal, míg a jobb továbbra is Aaronnal foglalkozott. Ellenlábasa összegörnyedt a nyomás súlya alatt, s ugyanabban a minutumban egy mágikus hullám ledöntötte a lábáról a fegyvereket.

Yohan tudta, mikor hagyja abba. Aaron a hasán feküdt a hóban, az emberei pedig szanaszét a fák között heverték ájultan. A férfi még mindig erősnek látszott. Talán csak egy kicsit vett ki belőle a harc, mert magabiztos léptekkel elindult hajdani társa felé. A másik varázsló még életben volt, és igyekezett észhez térni. Kitartóan küzdött még mindig, de már az eszméletvesztés ellen.

Yohan megállt felette.

– A korábbi afférunk nem jelentéktelen – mondta. – Most pedig felelősséget vállalsz a tetteidért.

– Ne! – nyögte a legyőzött, és lassan felemelte a fejét, de nyomban vissza is hanyatlott. – Ne ölj meg! Kegyelemmez!

– Megtenném. Tudod jól, hogy megkímélném az életedet, ha nem lennék tisztában vele, hogy benned szemernyi irgalom nincs. Bűnhődnöd kell a mások ellen elkövetett tetteidért. Sajnálom!

Letérdelt hozzá, és a gerincéhez érintette a kezét. Aaron még egy utolsót rándult, mielőtt megreccsent a csontja. Nympha foga összekoccant rémületében, de meg sem nyikkant.

A mágus felállt, és egy intéssel szabaddá tette őt. A nő zaklatottan járkált percekig az ájult halandók között.

– Meghaltak? Ugye nem? – kérdezgette, és néhányukhoz hozzá is ért. A vállukat rázogatta.

Egyszer csak Yohan hitetlen pillantásával találta szemben magát.

– Ők bántani akarták. Miért aggódik értük?

– Mert emberek. Hiszen célzott rá, hogy nem öl ártatlankat.

– És ha valaki nem varázsló vagy halhatatlan, akkor egyből ártatlannak számít? Ezek az emberek is Zeraniusnak dolgoztak, ezt ne felejtse el!

– Nézze meg, van-e köztük élő! Kérem! A mágus halott, már nem védi őket tőlem. Az ő emlékeiket is tudom módosítani.

A férfi pár percig kifejezéstelenül állta a tekintetét, majd bólintott.

– Kiel! – szólt oda az ifjúnak. – Gyere, és segíts!

Fél óra alatt a tizenöt főből tízet sikerült talpra rángatniuk, és Nympha kezébe adniuk a sorsukat. A maradék öt nyakát szeg-

---

te, vagy betörte a fejét az esés következtében. Rajtuk már nem tudtak segíteni.

Amint elvégezték az utolsó simításokat, folytatták az utat a főváros felé. Ezúttal nem lankadt a figyelmük, és járásuk is gyorsabbá, kapkodóbbá vált. Mielőbb el akarták érni a céljukat.

Lassan a patak mellé értek, amely a belvárost is kettészelte, s a partján haladtak végig. Nympha gyomra a harmadára zsugorodott a hely keltette emlékektől. Itt találkoztak titokban Jerome-mal évekkal ezelőtt. Egy másodpercre lehunyta a szemét, hogy ne legyen még zaklatottabb.

Amikor kiértek a széles és hosszú tisztásra, ahol betuszkolták a terepjáróba azon a bizonyos napon, öklöbe szorult a keze és egy könnycsepp gördült le az arcán. Az este sötétjében már egyik társa sem láthatta a reakcióját, és ezért roppant hálás volt. Nem akarta megosztani velük a múltjának ezt a szeletét.

Vett egy mély levegőt, és nyugalmat erőltetett magára.

– Mivel hamarosan odaérünk, közlöm, hogy nem a főbejáraton fogunk besétálni. A temetőnél van egy rés a birtok falán – egy pillanatra elakadt a hangja, mert ezzel megint a légyottokat idézte fel –, ott fogunk besurranni.

Nympha maga elé húzta hátizsákját, és gyorsan előkereste a telefonját. Beütötte azt a vonalas számot, amit fejből tudott.

– Livly! – szólt bele egy megkönnyebbül sóhajjal. – Kérlek, gyere a temetőhöz! Hamarosan én is odaérek.

„De hát mi a baj?” – jött az automatikus kérdés a túlóladról.

– Mindent elmagyarázok, csak gyere, de egyedül!

Letette, s még jobban megszorozta lépteit. A tisztástól már tenyerénél is jobban ismerte a járást, ezért magabiztosan haladt előre, maga mögé utasítva a két férfit.

A palota körül húzódó, régi, magas fal még az épület erődtítményi múltjából maradt meg. Azóta a korok átformálták és elegánsabbá tették a palotát, de a védelmező akadály maradt.

A királynőnek szándékában állt felújíttatni és betömní a réseket, de most áldotta az eszét, hogy eddig még nem kezdett bele. Nagy segítség volt az a hézag a falon, ahol nemsokára egymás után, görnyedve másztak be a birtokra.

A sötétben nem láthatták a havas kert szépségét, csak a kicsivel messzebb magasodó, hatalmas épület körvonalai és kivilágított homlokzata látszottak.

Az uralkodó hallotta, ahogy Kielből egy halk, de lelkes „hűhával” kitör a csodálkozás, azonban most nem szentelt figyelmet neki. Livlyt kereste.

Ekkor nyílt a temetőkapu, és a lány belépett rajta. A királynő keservesen mosolyogva rohant oda barátnőjéhez, aki nem tudta mire vélni a heves ölelést, amellyel ő megtisztelte.

– Nympha? Mi történt?

Livly akkor vette észre a kissé távolabb ácsorgó férfiakat, amikor elengedték egymást.

– Ezek meg kicsodák? – kérdezte.

– Ők a... ők...– Nympha nem ismert magára, hiszen ez a bizonytalan hebegés nem rá vallott. – Csak tegnap ismertem meg őket, de... szóval... Hú – kapott a homlokához –, ez nagyon bonyolult! Ne haragudj, de túl kimerült vagyok!

– Jól van. Semmi baj. Nyugodj meg! – tette barátnője vállára a kezét a lány. – Menjünk be a palotába! A melegben kicsit kipihenitek magatokat, és beszélhetünk.

Nymphának nem került el a figyelmét Livly gyanakvó pillantása, amit Yohan felé vetett.

„Vajon hogyan érezhette meg, hogy ő a veszélyesebb?”

Immár négyesben hagyták el a temetőt, és indultak a kastély felé.

– Nem akarom, hogy tudomást szerezzenek a jelenlétemről – súgta az uralkodó az ifjú anyuka fülébe, de kétsége sem volt afelől, hogy többiek is hallották.

– Miért?

– Mert üldöznek minket – vette át a szót váratlanul a mágus.

Livlyben feléledt a védelmező ösztöne, és ellenségesen fordult meg.

– Egyébként hogy is hívják magát? Ezt még nem tisztáztuk.

Nympha nem hagyhatta, hogy barátnője első benyomása negatív legyen a szövetségeséről, azok után, hogy a férfi megmentette őt az erdőben.

Megfogta Livly vállát.

– Ó, az az én hibám – mondta, mire ő tágra nyílt szemmel nézett vissza rá. – Túl fáradt vagyok. Bocsánat! Szóval ő itt Kiel, ő pedig... Yohan. Fiúk, ő a legjobb barátnőm, Livly.

Az új ismerősök kezét ráztak egymással, és máris csillapodtak a kedélyek.

– Ha nem akarsz, hogy felfedezzenek, akkor gyertek hozzánk! – vetette fel a fiatalabbik nő.

– Nem, az sem jó – ellenkezett Nympha. – Edvint és Liliant nem akarom belekeverni ebbe. Így is épp elég miattad aggódnom.

A lány felsóhajtott.

– Rendben, akkor hát mi szeretnél?

– A pincén keresztül megyünk – gondolkodott hangosan a királynő. – Onnan a régi várbörtönbe jutunk, az közvetlenül a déli szárny alatt van. Ez az! Gyerünk!

Megkerülték az épületet, ahol egy földbe süllyesztett ajtó vezetett a borospincébe. Nympha itt nem járt olyan sokszor életében, de mivel csak egy út vezetett a kőből épült csigalépcső felé, nem lehetett eltéveszteni. Több rejtekajtó és eldugott járat haladt a palota falaiban, de a pincéből csak egy.

Negyedórán belül egy földszinti, díszes szalonban találták magukat, ahol Nympha nyomban felkapcsolta a villanyt. Kiel, ha eddig még vissza is fogta magát, most lelkesen kiáltott fel.

– Atyagatya! Ilyet még életemben nem láttam.

– Az ura talán nem palotában lakik? – szúrta oda a királynő.

– Az nem ilyen. Ez inkább olyan.... nőies és kifinomult.

Thalorban minden férfiasan durva. Talán azért, mert ott soha nem is volt női uralkodó.

– Meglehet – bólintott Nympha. – Akkor hát ne is menjünk sehová! Foglaljanak helyet! – bőkött a kerevetekre.

– Nem vagyunk túl tiszták – mutatott végig magán Yohan.

A nő leintette.

– Ez semmiség. Üljenek le!

Mind a négyen kényelembé helyezték magukat. Livly nem dőlt hátra, hanem érdeklődően várta a magyarázatot.

Nympha is előrehajolt és a térdére támaszkodott. Azzal kezdte, hogy beavatta a lányt a kezdetekbe és a dolgok hátterébe is bepillantást engedett. A mágus arcán megmutatkoztak a döbbenet jelei, ahogy nézte a két nőt. Nympha sejtette, hogy így lesz. Senki sem készülhetett fel a kettejük közötti kapcsolatra és nyílt bizalomra. Főként olyan ember, aki lexikális tudással rendelkezett az újraéledőkről.

– Ez a két férfi más, mint a werteli ellenség – magyarázta Livlynek a királynő. – Felajánlották, hogy segítenek nekem és megvédenek.

A lány némán emésztette a hallottakat, és összefűzte a karját.
– Én... nem is tudom, Nympha. Ez az egész kész horror.
Tényleg szembe akarsz szállni velük a hatalmad nélkül?

– Nem ülhetek ölbe tett kézzel. Követ vagyok, és ha valaki, hát te tudod, hogy ez mit jelent.

Livly lassan bólintott.

– Bárcsak újra segíthetnék neked! Bár ott lehetnék veled megint!

– Lélekben mindig velem vagy.

A két nő megszorította egymás kezét, és percekig úgy is maradtak. A férfiak még levegőt venni sem mertek, amíg tartott ez az állapot.

* * *

Yohan

Későre járt már az idő, a werteli utazók pedig jócskán elfáradtak. Yohan igyekezett nem mutatni, de bizony istenesen kivette az erejét az erdei harc és a gyaloglás a palotáig. Egyelőre ámult-bámult a két moreeni közötti kapcsolat bensőségességén, mert szokatlan-nak találta.

„Ez még nőkhöz képest is túlságosan intim, többet jelenthetnek egymásnak, mint a testvérek...” Mélyen belül elgondolkozott azon, hogy vajon ha felnőhetett volna az öccse és a húga, akkor velük is ilyen jóban lenne? Vagy elsodorta volna messzire a szél, akárcsak a szüleitől, akikkel nem tartotta a kapcsolatot? Nem is igen hiányoztak neki. Maga sem tudta meghatározni, hiányzott-e neki bármi is, amíg... Meg nem látta a két lány nexusát. Elfacsarodott a szíve, hogy neki nem volt

---

egy ilyen testi-lelki jó barátja, de csak egy pillanatig, aztán győzedelmeskedett a férfiasabbik éne, és szót kért a beszélgetőtől.

– Ne haragudjanak, ha félbeszakítom a társalgást, de azt hiszem, Kiel nagyon kimerült, ahogy... – itt elakadt.

Semmiképp sem akarta a saját gyengeségét közszemlére tenni. Bár nem értette, mi lehetett a hirtelen megjelenő hiúsága oka.

Nympha talált magára előbb, pironkodva engedte el legjobb barátnője kezét.

– Persze, fáradtak lehetnek mindketten, mit is gondoltam? Ideje aludni menni! – tette készen állt fel a helyéről, Livly pedig követte ebben.

– Bocsáss meg – mondta a királynőnek, mintha a férfiak ott sem lettek volna –, elbeszélgettem az időt, ráadásul megígértem Edvinnek, hogy ma én mesélek Lilinek... Hát erről jócskán lekéstem! – fűjt egyet csak úgy maga elé.

Megfogta a társnője vállát, és megölelte, majd kibontakoztak. Nympha rámosolygott, Livly pedig ellépett tőle, és egy kurta, de szívélyes „jó éjt és viszlát holnap”-pal elkészönt a két wertelitől is. Megfordult, majd egyenesen kiment a díszes teremből, s mindannyian utána néztek.

– A palota őrzője! – sóhajtott fel Kiel, némi romantikus felhanggal. – Nagyon kedves lány.

– Csodás teremtes. Nem mellesleg van egy férje és egy kisgyermekük – tette hozzá jelentőségteljesen a királynő, míg elrévedt a kijárat irányába, hátat fordítva vendégeinek.

– Különleges kapcsolat van maguk között, mi ennek az oka, megkérdezhetem? Ha meg nem sértem – köszörülte meg a torkát Yohan, ahogy erőt vett magán.

Kimerült volt az esetleges vitákhoz vagy egyéb szociális buktatókhoz, de nem bírta magában tartani. Furdalta az oldalát a kíváncsiság.

Nympha két öklét elgondolkodva egymáshoz érintette, majd megfordult, és egyenesen a varázsló szemébe bámult.

– Most én is elbúcsúzom, magukra hagyom önöket. Egy szoba nyílik onnan, egy innen – mutatott a szalon sarkaiba, és el is nézett arra –, kényelmesen le tudnak pihenni. Jó éjszakát, reggel találkozunk...

Úgy tűnt, nem akar válaszolni. Amikor Yohan kérdő tekintetével összeért az övé megint, csak ennyit szólt:

– Egy napra elég egy rendhagyó történet, nem igaz? – hangjában bujkált némi csipkelődő évődés.

A férfi alig észrevehető mosollyal az ajka szélén, lassan megcsóválta a fejét.

„Kellett nekem elmondanom! Mi az ördög bújt belém egyébként is? Hát nem mindegy, ki és mi vagyok, vagy voltak az ősapáim? Itt az új küldetésem, melyben az én fajtám csupán csak egy porszem...”

Nekiláttak hát Kiellel felfedezni a csinos palota nekik kiutalt szobáit. Nympha a bejárat melletti, balra eső lakosztályt foglalta el. Éjszakára a közbülső, díszes hall elnéptelenedett, ahogy maga a palota is.

– Uram! – hasított bele a sötét csöndbe a katona hangja.

– Igen, Kiel? – Yohan álmosan, kelletlenül fogadta, hogy még nem alhat el.

Felkászálódott az ágyban, és felkapcsolta az éjjeliszekrényen a kislámpát.

Bár autentikus volt és díszes, mint itt minden, mégis a modern kor vívmánya világított benne.

A kommandós fiú az ajtóban állt, és egyenesen ránézett.

– Nyomós okod van a zavarásra, ugye? – mordult fel a férfi. „Nagyon remélem, hogy nem valami abszurd, természetfeletti válasz ez az imáimra, mert most semmi kedvem nagytesót játszani!”

– Elképesztő ez a hely – nyöszörögte némi félelemmel átitatott áhítattal a hangjában Kiel.

– Csak azt ne mondd, hogy katona létedre félsz a sötétben, mert esküszöm... – kezdte fenyegetően a varázsló.

– Nem, dehogyis! – tartotta fel maga elé a karját a kommandós védekezőn. – Csak én érzem, hogy...

Beljebb lépett, aminek Yohan egyáltalán nem örült. Ha ő érzett valamit, akkor azt, hogy a személyes köreit zavarta ez a fickó. Aludni szeretett volna, de mindenáron. Kiel azonban az ajtót is becsukta maga mögött, annyira bejött.

– Na, akkor tisztázzunk valamit... – a mágus ellenállást nem tűrően kelt fel az ágyból. „Hát ez hihetetlen! Még jó, hogy nem otthon ér ez az incidens... Legalább ruhában vagyok!”

– Uram, szerintem ez csapda! – sziszegte alig hallhatóan a fiú, és hajolt oda hozzá.

A mágus értetlenül bámult rá.

– Már miért lenne az?

Kiel megragadta a vállait, és intett, hogy némán kövesse őt.

– Jobb, ha utánajárunk! Be van zárva a szalon ajtaja, próbáltam kimenni, hátha segítséget kérhetek...

– Nem kell pánikolni, szerintem azt Nympha zárta be, hogy ne jöhessen be senki váratlan az éjjel. De mi történt? Mi bajod van? – a mágus próbált kicsit megértőbb lenni, miközben nem tudott másra gondolni, csak hogy várta őt az ágy és a megérdemelt pihenés.

– Először azt hittem, elment, de a gyér holdfénynél láttam, hogy bent van... Nympha királynő... Kopogtattam az ajtaján, de nem válaszolt.

– Fiam, te csak fizikai kiképzést kaptál, úgy látom... Talán mert hullafáradt, mint én, és mélyen alszik, nem? – Yohan kezdte elveszíteni a türelmét, és legendás humorát szarkazmussá alakítva mások ellen fegyverként használni.

A katona azonban nem vette magára a gúnyolódást, inkább megszorázta a lépteit Nympha lakhelye felé. A mágus nem tehetett mást, mint követte.

Az ajtó előtt fülelni kezdtek, de nem véltek felfedezni egy hangot sem. Olyan tökéletes csend volt, hogy csak egymás lélegzését lehetett hallani.

– Fogadni mernék, hogy a királynő mélyen alszik. És ha így van, mi meg potyára zaklatjuk, én nem tudom, mit csinálok veled... – dohogott Yohan a srác felé fordulva.

Az, egy határozott kommandós mozdulattal jelezte, hogy hallgasson, és kopogás nélkül benyitott.

– Kiel! – süvöltötte fojtott hangon a férfi.

Bár erős félhomály uralkodott, Nympha az ágyában feküdt hanyatt, mozdulatlanul, ezt tisztán látták.

A katona azonnal a fekvőhelyhez szaladt, Yohan már nem tudta elkapni a karját, hogy visszatartsa.

– Tudtam! Éreztem! Nem lélegzik, uram! – kiáltott fel Kiel rémülten.

Akkorra a mágus is ijedten rontott be, egyenest a társa mellé. Kezével annak mellkasához ért, eltolva, hogy a nő fölé hajolhasson. Az orrához közel tette a kezét, nem érzett kilélegzést ő sem. Majd óvatosan a nyakához érintette két ujját, ahol a verőeret tudta. Hideg volt, nyirkos és hiányzott belőle a lüktetés.

Nagyot sóhajtott.

– Egek! Ez két dolgot jelenthet... Nagyon remélem, hogy a másik az!

Megfogta a királynő két vállát, és határozottan, de mégis finoman mozgatva költögette.

– Nympha! Nympha, ébredjen fel!

Mivel először nem kapott választ, újra felrázta. Ahogy bámult rá, közben egyre közelebb hajolt az arcával. Már majdnem összeért az orruk, amikor a halhatatlan szemhéja felpattant. Elkerekedő szemmel konstataálta, hogy váratlan látogatója lett, aki túlon túl bizalmas távolságba került vele.

Felsikoltott, és ugyanazzal az elánnal, amivel magához tért, ösztönösen pofon vágta Yohant.

A férfi legalább annyira megijedt, mint ő. Üvöltve kapta fel a fejét, az arcát tapogatva, és kétségbeesetten pislogott, levegő után kapkodott.

– Mi a fészkes fenét művel?! – rikoltott rá a királynő.

Hangját visszhangozták az ódon palota falai. Akkora sallert kapott tőle a mágus, hogy a füle is belecsendült.

– Én csak... Azt hittem... hogy maga meghalt! – kiabált vissza a varázsló, miközben még mindig a járomcsontját markolászta.

– Szétmegy a fejem! Tűnjenek el, most, mind a ketten! Kifelé! – Nympha valóságos fűriává változott, ahogy ott ült az ágyon, és sikoltozott magából kikelve, tenyerét kétoldalt a halántékára tapasztva.

Yohan egy, „ennek a fele se tréfa” pillantással maga előtt kitolta az értetlenkedő Kielt, majd az ajtót maguk után betéve, mélyet lélegzett és kifűjt.

– Azt a bűdös...! – dörzsölgette még mindig az ütés helyét.

A katona nemkülönben feldúlt volt, csak maga elé meredve motyogott széttárt karokkal.

– De hát nem lélegzett, nem vert a szíve!

Yohan nem bírta tovább idegekkel, és rárivallt:

– Ember, ez egy halhatatlan! Ha meghalnak is, újraélednek, de ilyenkor... Ilyenkor átmennek abba a Lélekországba, vagy hová, ahonnan származnak, én nem tudom! – aztán lecsendesedett, hogy ezt kiadta magából. – És állítólag az átkeléskor elhagyják a testüket. Igen, ez akkor... Így történik. Most már mi is láttuk „élesben”. Nagyon nem volt jó ötlet megzavarni...!

Azon az éjjelen nem hallatott többet magáról a királynő, és jobbnak látták ők is, ha visszakullognak az ágyukba végre-valahára lepihenni egy kicsit.

10. Feladat

Yohan

Reggel nem tudták, melyikük volt a kimerültebb: az arcon csapott varázsló, a sokkolt katona vagy a váratlanul visszahívott újraéledő. Szinte semmit nem használt az alvás, talán még fáradtabbak voltak, mint előző nap. Csak kornyadoztak az asztal és a tányérjaik felett, Livly gondoskodó keze által készült finomságokat majszolgatva. Nem sok étvágyuk volt, pedig tudták, hogy sok erőre lesz szükségük a továbbiakban.

Sokáig nem mertek megszólalni a szégyenben maradt férfiak, de Yohan nem volt képes elviselni a feszültséggel teli hallgatást.

– Töredelmesen szeretnék... – kezdett bele az óvatos bocsánatkérésbe.

– Ne! – tette ki elé tenyerét széttárt öt ujjával a varázsló felé a nő, jelezve, hogy hagyja abba a magyarázkodást.

Még mindig a fejét fogta, és összeszorított szemmel próbálta legyűrni magában a fájdalmat.

– Nem akarom tudni, mi hozta be magukat a szobámba, de megértem, ha megijedtek a látványtól. Követ vagyok, és ez... ilyen állapottal jár.

Hatásszünetet tartott, míg megnyugodtak a kedélyek, hogy lecsaphasson a gyanútlan mágusra.

– Kielt még megértem, hogy nem tud erről, de... Yohan?! Mélységesen csalódtam magában... – szisszent fel Nympha a hasogató migrén súlya alatt.

– Igaza van, talán túlreagáltam – a férfi visszavonulót fűjt, tekintve, hogy tisztában volt vele: fejfájós asszonnyal jobb, ha nem vitatkozik. – Viszont Kiel csapdára gyanakodott.

Erre már a királynő is felkapta a fejét.

– Csapda? – arca torz grimaszba rándult, ahogy a tudatáig elhatolt a szó. – Miről beszél?

Most Yohanra nézett, de aztán Kielre vándorolt a tekintete.

– Be volt zárva az ajtó, és... Azt hittem, elment vagy elvitték... – magyarázkodott a kommandós, aki amúgy nem volt a szavak embere, csak vészhelyzetben. – Aztán láttam, hogy nem, de... nem mozdult és nem hallottam a lélegzését. Aki alszik, szuszog... Jó fülem van! Azt hittem, megölték... Szóltam Yohan úrnak, és... Az én hibám, ami történt!

A királynő az asztalra könyökölt, két tenyerében megtámasztotta homlokát a haja tövénél, és behunyta a pilláit.

Yohan a szeme elé tette a kezét, és igyekezett a tányérján kívül nem nézni máshová.

– Én zártam be az ajtót, nálam volt a kulcs – szólalt meg már sokkal nyugodtabban a fejpgörösös halhatatlan. – Nem azért,

---

hogy csapdába ejtsem magukat, hanem hogy ne jussanak be nem kívánt látogatók, tudja ég, mondjuk, Zeranius követői...

A varázsló leeresztette karját az asztallapra, és bizonygató hangnemben nyújtotta tenyerét Kiel felé:

– Ugye, én megmondtam!

– Azért örömmel látom, hogy kellően figyelmesek – fogta suttogóra Nympha, miközben baljával körözve masszírozgatta a homlokát –, később még szükség lehet az óvatosságukra. És... Yohan! – kitérte jobbját a férfi felé, mintegy barátsággal. – Én kérek elnézést, hogy megpofoztam... Csak tudja... Nem éppen így számítottam a... figyelmére.

– Semmi gond – mosolyodott el ő a szokásos férfias, megnyerő modorában.

Mint akkor a szalvétás találkozásnál.

A nő dühösen fűjt egyet és széttárta a karját, elnézett balra, aztán vissza a társaira.

– Ne mondja, hogy semmi gond! – fakadt ki magából.

– Gyerünk, szidjon össze, kiabáljon velem is, mint Kiellel!

– Nem, miért tennék ilyet? – hőkölt hátra a férfi, értetlenül bámulta a királynőt. – Én ijesztettem önre, és... Magának különben is fáj a feje.

– Lassan elmúlik... Már csak a jó öreg kávé hiányzik... Mármint a második – nyöszörögte Nympha maga elé, némiképp kilépve méltóságából egy pillanatra.

Yohan erre a röpke másodpercre egészen kellemesnek találta. Megint eszébe jutott a szó:

„Gyönyörű.” És mellé még, hogy „így fejfájósan is”.

Alig bírta kiverni az agyából ezeket a meglehetősen zavarba ejtő gondolatokat. Hogy ne keveredjen kínos helyzetbe megint, gyorsan felkelt az asztaltól.

– Akkor hozok még egy adagot... Azt hiszem, ránk is fér.

Elindult a kijárat felé, pedig pontosan tudta, hogy fogalma sincs, merre kell menni. Nem ismerte a járást, de inkább bevállalta mégis, hogy esetleg eltéved. A királynő közelében aznap reggel nem érezte biztonságban magát.

Akkor lépdelt fel a lépcsőn, és jelent meg az ajtóban Livly, karján a kis Liliannal. Szorosan mögötte ott állt Edwin is. A fiatal apuka egy nagy kiöntőnyi kávét hozott a kezében.

Yohan megtorpant, mikor meglátta őket.

Livly pillantása ridegre váltott, és igyekezett kikerülni, hogy találkozzon a tekintetük. A férfi köszönt rájuk először, barátságos mosollyal.

– Jó reggelt!

– Jó reggelt!

Edvin egykedvűen fogadta, a fiatalasszony szemében viszont bizalmatlanság bujkált. Azonmód férjéhez húzódott, amikor Yohan mellé ért, majd együtt odasétáltak a nagy asztalhoz.

Letették a kübli kávét, és kiöntötték a csészékbe.

– Valahogy az az érzésem, hogy erre az adagra még szükségetek lehet – az ifjú anyuka ezt már Nymphának mondta, aki elvette tőle Liliant, és mintha a fejfájását is elfűjták volna.

– Hát te hogy aludtál, kicsi kincs? – dűnnyögte neki félrehajtott fejjel, és végtelen szeretet terült szét az arcán.

A mágus megbabonázva bámulta a jelenetet. Megfeledezett magáról, így a királynő észrevette, hogy figyeli őt.

– Tündéri, igaz? Lili, köszönj szépen Yohan bácsinak! – nézett rá megkapó mosollyal, majd a kicsi kezét fogva integetett egyet a meglepett férfinak. – Magának van gyermeke? – kérdezte ugyanolyan könnyedséggel.

A varázsló ösztönösen megrázta a fejét, és igyekezett nem mutatni elkomorodását egy kényszeredett félmosollyal és hűmögéssel.

– Nem is szeretne? – most Edvin szólította meg.

A férfi ekkor vette észre, hogy bár csak Nympha és a kis Lili kettősét szemlélte, ő maga a figyelem középpontjába került.

– Ó – emelte fel maga elé karját –, dehogynem, ha eljön az ideje. De most... vészterhes korszaknak nézünk elébe.

Zavarában elhallgatott, hogy egy család bensőséges körébe keveredett, és ennyire beletaláltak a témába.

– Királynő – krárogott, majd az asztalon álló csészéjét emelte meg –, nem fáj már a feje?

– Megint rosszul lettél? – Livly gondoskodva nyúlt barát-nője felé.

– Nem lényeges, csak a szokásos – fogta meg a kezét az újraeledő, hogy megnyugtassa. – Örülök, hogy újra láthatlak titeket. Gyertek, üljetek le közénk! Szeretném, ha szövetségeseinket is jobban megismernétek.

A reggelit vendéglátóik körében folytatták, de az ifjú anyuka a varázsló iránti zsigeri bizalmatlanságát nem tudta félretenni. Edvin is megérezte felesége riadtságát, és átölelte a derekát, hogy biztonságot nyújtson neki.

– Először is, szeretném megköszönni, hogy befogadtak minket – egy tiszteletteljes meghajlásszerű biccentéssel kezdte Yohan az ismerkedést. – Másodszor előrebocsátom, hogy békés szándékkal érkezünk. Tudom, hogy az én szavam az önök ellenében, de szeretném, ha megbíznának bennünk...

Nympha átvette a szót, látva, hogy a mágus nem fog ezzel célt érni a barátnőjénél.

– Köszönöm, Yohan, így van, a legjobb szövetségeseket amúgy is az ellenség berkeiből nyerhetjük. Tegnap ez az ember megmentette az életem, szemben egy honfitársáéval – mutatott felé barátsággal a királynő. – Sokat köszönhetek neki és Kielnek is, hogy biztonságban itt lehetek.

Livly széttárta a kezeit, látszólag hagyta magát meggyőzni. A maga adag kávéját is megitta közben.

– És most mi a tervetek? Tudunk segíteni?

* * *

Nympha

A királynő megcsipkedte Lili arcát, s barátnőjére nézett.

– Még nincs tervünk. Minden olyan gyorsan történt, és alig jutott egy szusszanásnyi idő, hogy összeszedjem a gondolataimat. Ráadásul tegnap éjjel... khmm – zavartan igazgatta meg fonott copfját, és egy pontra meredt az asztalon. – Egy biztos: ti nem tudtok segíteni.

– Megint bajban vagy? – szólt közbe Edvin, és a homlokát ráncolta. – Úgy érzem, le vagyok maradva egy kicsit, pedig minden szavatokra figyeltem. Ha ez egy újabb olyan ügy, én... – a fiatalember hangsúlyosan megnyomta az „olyan” szót, majd elhallgatott.

Nympha ajka kesernyés mosolyra húzódott.

– Nyugodtan kimondhatod, amit szeretnél, nem kell kódósítened – nézett nyíltan a mindenesfiú szemébe. – A jelenlévők már mind tudják, ki vagyok.

– Én viszont tartom magam a megállapodásunkhoz – lépett közelebb a királynőhöz Edvin. – Nem akarok többet tudni

---

---

a világról annál, amit láttam belőle. Szeretek boldog tudatlanságban élni.

Ezzel lehajolt a királynő ölében ücsörgő kislányához, és felvette. Livly ugyanúgy megmozdult, de a férje intett neki.

– Maradj csak, Liv! Rád nagyobb szükség van itt, mint rám. De ne feledd, Riara este érkezik!

A lány sötétbarna haja meglibbent, ahogy odaszökkent kedvese mellé. Megpuszilta a kislányát, és őt is. A férfi percek alatt magukra hagyta őket.

Nympha elgondolkodva meredt a nyitott ajtóra még Edvin távozása után is.

– Azt hiszem, néhány napig itt fogunk rostokolni, hogy kitaláljuk, hogyan tovább – szólalt meg végül. – Elkerülhetetlen, hogy az alkalmazottak felfedezzenek minket, ezért gondoskodnom kell megoldásról. Nincs kedvem magyarázkodni nekik a vendégeimről. Elrendezem, hogy eszükbe se jusson kérdezősködni.

Kiel és Yohan feltűnően összenéztek, s erre az uralkodó is felfigyelt. Habár addig Livlyhez beszélt, most feléjük fordult.

– Nem kell bujkálniuk. Bátran nézzenek körül az otthonomban! Bizonyára fúrja már az oldalukat a kíváncsiság, hogy milyen a palota többi része.

– Gondolom, épp olyan pompázatos, mint ez a szalon – nézett körbe a teremben Kiel csodálattal.

– Meg fog lepődni – hajolt közelebb baráti bizalommal a nő, és rákacsintott.

Egy mély sóhaj és egy kellőképpen hangos kilélegzés hasított a levegőbe, azzal Yohan megmozdult. A térdére támaszkodva tolta fel magát a székről. Nympha egészen addig nem is nézett rá, de ez az apróság mégis arra készítette. Egyetlen pillanatra átfutott az agyán

---

a kósza gondolat: újra bele kéne pillantani a fejébe. Villámgyorsan elkapta a tekintetét a férfi szűk pólójáról, és némán szidta magát, amiért ilyesmi egyáltalán eszébe jut. Nem élhetett vissza szövetségesei bizalmával, ráadásul arról sem volt meggyőződve, hogy a varázsló ellenőrizetlenül útjára engedi a gondolatait a közelében.

Nympha inkább a katonára mosolygott, akinek a szemében most is leplezetlen rajongást talált, de ez kevésbé hozta zavarba, mint a visszafogott mágus csendes jelenléte. A királynő keze megremegett, és benne a kávéspohár. Letette az asztalra, mielőtt zavarában kiborítja a tartalmát, s vett egy mély levegőt. Amikor felpillantott, Livly fürkésző tekintetével találta szemben magát. A lány mindig éberen figyelt, és használta is az eszét. Nympha máskor ezt szerette benne a legjobban, de most szívesebben kitörölte volna a fejéből az éledező gyanakvást. Egyetlen perc alatt lezavarták a néma kommunikációt, s barátnője arcán világosan látszott, hogy ezer kérdése van.

– Szabadfoglalkozás – közölte az uralkodó érzelemmentes hangon, de még tartotta a szemkontaktust Livlyvel. – Menjenek és... járjanak egyet! Szellőztessék ki a fejüket! Ki kell találnunk valamit, hogy miként folytathatnánk a harcot.

– Ne aggódjon semmi miatt, Csodaúrnő! Hiszek benne, hogy...

– Kiel! – vágott a szavába egy határozott, de higgadt hang. Yohan már közel járt az ajtóhoz.

– Csodaúrnő épp most rázott le minket, ha nem tűnt volna fel.

Livly felvonta szemöldökét, de nem fordult a férfi felé. Nympha nyelt egyet, de nem cáfolta meg a tényeket.

Kiel kellenetlenül felállt a székről, és követte felettesét. A két nő így rövid időn belül magára maradt a közük feszülő kínos témával.

Livly a homlokára tapasztotta a kezét, s az asztalra könyökölve nézett a királynőre. Nympha az asztal lapját méregette.

– Csak én nem értem, mi ez az egész? – tárta szét a karját a tárlatvezető lány. – Emlékszem arra, amit meséltél tegnap este. Világos, hogy a segítségükre számítasz. Szükséged van egy varázslóra, aki helyetted küzd. Ez mind tiszta. Csupán az nem, hogy mi ütött beléd?

Az újraéledő ekkor pillantott rá.

– Ezt meg hogy érted?

Egy komoly vita lógott a levegőben, de a királynő még visszafogta magát.

– Alig két napja ismered őket. Két nap, Nympha! – mutatta fel a hüvelyk- és mutatóujját a lány. – Honnan tudod, hogy nem árulnak el? Óvatosabbnak kéne lenned, hiszen idegenek. Te fontosabb vagy annál, hogy ilyen könnyen add magad. Lehet, hogy az a főmágus bízta meg őket, hogy férközzenek a bizalmadba.

– Zeranius nem tud rólam semmit – szögezte le a nő.

– Ez biztos? Szerintem nem – vitázott tovább Livly.

Nympha közelebb hajolt az asztal felett.

– Kétszer is megmentett engem. Másodjára a saját épségét is kockára téve állt ki értem. Nincs okom arra, hogy ne bízzak benne.

Livly elhült, és letaglózva dőlt a szék támlájának.

– Ugye feltűnt, hogy már nem használod a többszámot?

Az uralkodó szintén az ülésének vetette a hátát, és összefűzte a karját maga előtt. Tüntetően nézett az ablak felé.

Livly egy percre sem vette le róla a szemét. Homlokráncolva kérdezte:

– Te komolyan védőbeszédet mondasz egy hímnemű lény mellett, aki mindemellett még varázsló is? Ki vagy te, és mit

---

csináltál a barátnőmmel? Azt hiszem, valahol elvesztettem a fonalat.

– Igen, megértelek – enyhült meg egy kicsit a nő. – Igazad van mindenben, de hidd el, hogy ő más! Nem olyan, mint... Nem is tudom, hogy milyen jelzőt használjak. Különös ez az egész.

Livly arca megmerevedett a korábbi döbbsent arckifejezésben.

– Ha valaki a „más” szóval jellemez egy embert, az általában egyetlen dolgot jelent. A könyvek és a filmek is tele vannak vele, szóval kívülről fújom a szituációt.

– Na, jó, elég! – állt fel az asztaltól Nympha indulatosan.

– Hagyd ezt abba! Épp eléggé szenvedek e nélkül is.

Hirtelen felindultsága egészen az ablakig vitte, és a lánynak háttal állt meg. Nem telt el két perc, s már a vállán pihent egy kéz. Barátnője nyomban utánament.

– Jól van, ne haragudj! – vette halkabbra a hangját a fiatalasszony. – Csak nekem ez olyan furcsa. Sokat változtál két nap alatt.

– Én nem változtam meg – ragadta magához a szót a királynő. – A helyzetem alakult át, és megpróbálok alkalmazkodni hozzá. Ennyi történt, nem több.

– De... Yohan...

– Nincsen semmi, amiről érdemes lenne beszélni. Elég nagy a távolság köztünk, és ez így is marad. Egy oldalon küzdünk, amíg tart a veszély, de ha túlleszünk ezen, elválnak útjaink. Eddig is megőriztem a függetlenségemet, és ezután is így lesz. Ő megtestesít mindent, ami ellen mindig is küzdöttem. Nem lehet, hogy pont ő...

Elharapta a mondat végét, és összekulcsolta az ujjait. Egy időre csend telepedett a szalonra, de végül Livly törte meg.

– Ha van benned szemernyi kétely is a korábbi fogadalmaddal szemben... akkor már nem tudod elfojtani. De talán nem is kell...

Nympha felkapta a fejét, és ránézett. Tekintete másodpercek alatt váltott meglepettről dacosra.

– Még mindig tudom, mit akarok. Ha esetleg úgy tűnt, hogy nem így van, elnézést kérek!

A lány értetlenül húzta össze a szemöldökét, de nem mondott semmit. Ismét némaság telepedett rájuk, s együtt nézték az ablakon túli világot. Enyhén havazott. A hópihék békés lassúsággal szállingóztak a levegőben.

– A Zeraniusszal folytatott háborúval kéne most foglalkoznom – kezdte az uralkodó. – Ez elsődleges fontosságú ügy. Az újraéledők múltjában mindig volt olyan helyzet, ami a vég szélére sodorta a létünket. Most azonban rosszabb, mint bármikor. Nagyobb feladattal nézek szembe, mint akármelyik követ a történelem során. Olvastad a naplókat, amit tavaly adtam?

Livlyt egy halvány pillanatra megzavarta a váltás, de hamar kapcsolt.

– Ó, igen! Tudod, hogy én falom az ilyesmit – bólogatott hevesen.

Nympha továbbra is az ablak üvegére bámult.

– Akkor tisztában vagy vele, hogy Autumn hercegnő idején milyen nehézségekkel néztünk szembe. De nekem még nála is nehezebb dolgom van. A varázslók akkoriban jöttek rá, hogyan lehet hatalmuk alá vonni a miénket, de ez mostanra egyetemessé vált. Ma már minden, még a legcsekélyebb tehetségű varázsló is legyőzne engem egy küzdelemben. Talán még szerencsém is van, hogy pont abba botlottam bele elsőként, aki alaptól nem

---

akart ártani nekem. Mostanra halott lennék, ha tényleg az lett volna a szándéka.

– Ne is mondj ilyesmit! – rázta a fejét Livly.

– De hát ez az igazság. Csakis egy varázslóval van esélyem. Tegnap este az erdőben... láttam, ahogy harcolt valakivel, akit régebből ismert.

Barátnője résnyire húzta a szemét, és oldalra döntötte a fejét.

– Na, és... ő mennyire... tehetséges?

A királynő a kérdés hatására felidézte magában az erdei csatát a két mágus között. Gondolataiba mélyedve ejtette ki a szavakat egész lassan.

– Nagyon – suttogta, s leheletétől megrezzent a függöny. – Már amennyire én meg tudom ítélni – kezdett zavart magyarázkodásba, mert Livly már megint gyanakodva és elemző szemmel figyelte.

– Ühüm – bólogatott a lány, és várta a válasz további részét.

Nympha teljes testével felé fordult.

– Mit akarsz, mit mondjak? Az életemet köszönhetem neki. A lekötölezettje vagyok. Kénytelen-kelletlen el kell ismernem, hogy érti a dolgát.

– Ühüm – húzta tovább a jelentőségteljes hallgatást az ifjú anyuka.

Az uralkodó haragosan leintette.

– Á, nem lehet veled komolyan beszélni!

– Miért ne lehetne? – lépett közelebb a lány. – Eddig is azt tettük. Ha nincs semmi rejtegetnivalód, akkor nem is lennél ennyire kiakadva rám. Csakhogy te titkolsz valamit, s lehet, hogy még magadnak sem ismered be. Érdemes lenne igen mélyen megvizsgálnod a lelkedet, mert te bizony nagyon is megváltoztál. Ne is tagadd!

Livly határozottan emelte fel a jobb kezét, mielőtt a királynő újra megszólalhatott volna.

– Ez a férfi megmozdította a szívedre nehezedő követ. Érzem a köztetek pattogó szikrákat. Látom, hogy te is érdeked őt. Nem olyan nyilvánvalóan, mint a barátját, de a hallgatása többet elmond, mintha világgá kürtölné.

Barátnője elcsendesedett és várt, de Nympha ezúttal nem fakadt ki. Abban a pillanatban egyetlen szót sem bírt kinyögni. Elfintorodott az arca.

– Ez nem a valóság – szólalt meg nagyon halkán. – Ez csak valami rossz vicc.

– Nem igaz. Nincs ebben semmi rossz.

– De igen. Nem hagyhatom... nem engedhetem, hogy megváltoztasson. Nem tudhatja meg, hogy...

A nő nem fejezte be a mondatot, de Livly segítőkészen megtette helyette.

– ...Vonzódsz hozzá.

A lány szorosan összefűzte a karját.

– Miért kínozod magad, Nympha? Miért nem akarod élvezni az életet, amikor előtted a lehetőség? Annyival derűsebb és nyíltabb vagy, amikor a közeledben van. A vak is látja, de te inkább becsuknád a szemedet?

– Hagyjuk! Ne folytassuk ezt a vitát, mert úgysem tudsz meggyőzni!

– Jó – szegte fel az állát Livly. – Ha én nem, majd ő megteszi, hidd el.

– Ha megpróbálja, én...

– Remegő térdekkel fogod várni az érintését – vágott királynője szavába a tárlatvezető lány. – Mindenkinek szüksége van gyengédségre.

Nympha ekkor ellépett mellőle, és tett egy zaklatott kört a szalonban. Egy könyvespolc előtt állt meg, és elgondolkodva olvasgatta a címeket.

– Nem tudsz lerázni – követte Livly. – Ne is p...

– Csss! – fojtotta belé a kioktatást felettese, s meredten bámulta a könyvek gerincét. – Mit tudsz Wertel történelméről?

– Ne tereld a témát! – szegezte rá az ujját a lány – Ez nem segít rajtad.

– Inkább válaszolj! – reccsent rá indulatosan a királynő.

– Tényleg érdekel, hogy ebben mennyire vagy otthon.

Igyekezett lehiggadni, mert nem szívesen tartott haragot, főleg Livlyvel.

– Wertel? – vont fel a szemöldökét a lány. – Sajnos nem sokat. Talán gyerekkoromban olvastam néhány regényt, ami ott játszódtott, de... semmi több.

Nympha bólogatott, és közben élénken járt az agya. Amikor tekintete találkozott a barátnőjével, határozott arckifejezést öltött magára.

– Feladattal bízlak meg. Kutasd fel a könyvtárban az összes erről szóló kötetet! A valós tények és a legendák is érdekelnek.

Livly értetlenül tárta szét a karját.

– Mit akarsz elérni ezzel? Mire vagy kíváncsi?

– Az ősi történetekre fektess nagyobb hangsúlyt!

– Még mindig nem tudom, miért van erre szükség – rázta meg magát Livly.

– Yohan... állítólag egy őswerteli nemesi család sarja.

Livly szeme tágra nyílt csodálkozásában.

– Nem hiszi el, mert csak a nagyapja hóbortos meséi támasztják alá, és ez a szemében igencsak kevés bizonyíték. Nekem viszont van egy több száz éves könyvgyűjteményem,

---

s előfordulhat, hogy ott megtalálhatjuk a válaszokat. Engem tényleg érdekel, milyen titkok rejlenek e mögött.

A lány már élénken bólogatott, és lelkesen összecsapta a kezét.

– Így minden a helyére kerülhet, és még abban is igazol, ha esetleg összegabalyodtok. Nemesi vérbe senki sem köthet bele.

Nympha hangosan dobbantott.

– Miért kell folyton visszakanyarodnunk ide? Szó sincs ilyesmiről. Egyszerűen... érdekel az igazság. Ennyi az egész. Ugye megteszed nekem?

Livly lemondóan sóhajtott fel, de végül azt mondta:

– Persze, hogy segíték.

– Köszönöm! Akár már most el is kezdhethéd, hogy ne pazaroljuk az időt.

– Ejnye, de türelmetlen valaki – emelte maga elé a kezét védekezően a beosztottja. – Jól van! Riara késő délután érkezik, addig van időm. Legkésőbb holnap este tudom folytatni, amikor hazaindul.

Az uralkodó beleegyezőn bólintott, és összeszorított ajkakkal nézte végig, ahogy barátnője távozik a szalonból.

* * *

Yohan

Mikor kiértek a palotakertbe, a körengetegből a természet felé vették az irányt. Szépen gondozott parkba vitte őket az útjuk, tekintve, hogy semmi más dolguk nem akadt. A déli szárnyat már végigjárták, Kiel egyik ámulatból a másikba esett, rajongása lassan átragadt Yohanra is.

Ő azért igyekezett józan eszénél maradni, és kívülállóként tekinteni a helyzetre.

Bár be kellett vallania, egyre kevésbé volt képes rá.

– Ne mondja, uram, hogy ez nem egy mesebeli hely, a Csodaasszony vára! Csak ő tud olyat, hogy úgy járhasunk összevissza, mint a szellemek! Senki nem vesz észre minket!

A varázsló ekkor megállt, és feddően a katonára nézett.

– Hagyd már abba, Kiel! Ne istenítsd! Látod, mire megyünk vele? Nem is biztos, hogy a legjobb döntés itt rostokolni. Zeranius bármikor ideérhet a csatlósaival. Nem vagyunk biztonságban. Ez csak átmeneti védelem. Minél előbb rejtekhelyet kell találnunk... Egy állandót.

A szakállát simogatva indult el ismét előre.

– Innen hova mehetnénk, uram? Oddsenbe, Syenthiába?

– Nem, dehogy, nem véd meg a távolság. Zeranius ellen semmi nem óv meg, csak a mágia.

Egy percig szótlantul sétáltak tovább.

– A tegnap éjjel történtek... – próbálkozott a fiatal kommandós a feldolgozhatatlan emlék feltárásával.

– Mélyen hallgatunk róla, Kiel. Senkinek nem kell a bonyodalom. Legközelebb már tudni fogjuk, hogy ez az állapot... a feladatköre része – oktatta ki feljebbvalója mentükben, hátra téve kezeit, mint egy professzor.

– Be kell vallanom, ilyenek még nem láttam magát, mint amikor megpróbálta feléleszteni... – motyogta lehajtott fejjel a fiú.

Yohan félrenézett, és csak úgy maga elé mondta ő is:

– Ha ő elbukik, a küldetés is, ezért körültekintőnek kellett lennem. Azt hiszem... Bárki így cselekedett volna.

Rótták az útjukat, megint némán. Igyekeztek nézelődni, volt is mire. A lassan szállingózó hópelyhek megültek az örökzöldek és lombhullatók ágain.

– Mondhatok valamit, uram? – törte meg a csendet Kiel.

– Most teszed épp, nem? – replikázott egy félmosollyal Yohan.

– Nem tudom nem észrevenni... – kezdett bele a mondókába kicsit félszegen a katona.

– Bökd már ki, fiam, mi csak egyszer élünk, és akkor sem sokáig! – vetette oda könnyed humorral a mágus.

– Szóval... szerintem Nympha királynő... Valamiféle érzelmekkel viseltet...

Nem fejezhette be, mert Yohan egy határozott és férfias lépéssel berekesztette a spekulációt.

– Na, és itt elég is lesz ebből! Semmi közünk a magánéletéhez, sem az... érzelmi orientációjához. Teljesen irreleváns, és nem is ez a feladatunk. Világos?

– Mint a nap, uram!

– Ne kíváncsiskodj, Kiel, mert nem vezet jóra! Küldetésünk van. Tőlem aztán a palotájába is lehet szerelmes, nem számít... Két napja ismerjük, fogalmunk sincs, kicsoda. Egyet tudunk, hogy bajban van. Nem engedhetjük, hogy elpusztítsa őt Zeranius hatalomvágya. Egyszer talán majd megosztják velünk a közös történetüket – magyarázott színpadias karmozdulatokkal a mágus.

– Én nem Livlyről beszéltem...! – Kiel jelentőségteljesen sandán nézett rá.

A kékeszöld szempár vészjóslóan villant a kommandósra. Yohan összevonta a szemöldökét, és pillantását belemélyesztette a képébe.

– Eszedbe se jusson! Ők egy boldog család. Nympha tiszteli őket, szereti a gyereküket. Biztos, hogy nincs semmi Edvin és... Te jó ég, Kiel! Komolyan nem hiszem el, hogy erről beszélgetek veled! – csattant fel.

Azzal az elánnal megfordult, és szapora léptekkel átmasírozott a keleti szárnyhoz.

A katona mélyet sóhajtott, és követte.

– De még csak nem is Edvinre... Áh! – legyintett egyet, hiszen úgysem látta.

Lábnyomaik megmaradtak a frissen gyűlő hószőnyegen.

Beléptek a szitáló hóesésről az enyhet adó épületbe.

A palota ezen részében már jóval több személyzetist láttak, de nagyon élvezték, hogy senki rájuk sem bagózott. Mintha nem is lettek volna ott, vagy valami filmet néztek volna.

– Úgy megpöckölném az orrukat – kuncogott komiszul a fiú.

– Határozottan nem tesz jót neked az itt tartózkodásunk – morgott rá feddően Yohan.

– Van valami más ötlete? – széles karmozdulattal mutatta ki tehetetlenségét Kiel.

A mágus belemerült a gondolataiba, elrévedt a távolba.

– Nincs, de az a meglátásom, hogy Nympha már kitalált egyet.

– Szerintem érez maga iránt valamit, és önnek sem közömbös – bökte ki végül a srác egy éles váltással.

Yohan odakapta a fejét, mintha darázs csípte volna meg.

– Mi...? Ez most hogy jön ide? Meg egyébként is... Kinek mi köze hozzá?

– Látja, nem is tagadja! – mutatott rá pajkos félvigyorral útitársa.

– Kiel! – ráncolta össze homlokát megrovón a férfi. – Nem tudom, mi bajod van, de ne tereld már el a gondolataimat a fontos dolgokról! Összevissza beszélsz...!

A széles lépcsősoron kaptattak felfelé, a vörös szőnyegen. Kikerülték az ott takarító fiatal lányt, aki tényleg nem is hederített rájuk.

– A csudába! – mordult fel mégis. – Honnan jönnek ezek a vizes foltok?

A varázsló gyorsan intett egyet a kezével, és a nedves hómaradék nyomtalanul felszáradt.

A takarító vállat vont, mint aki csak képzelődött, és el is fordult a másik irányba.

– Fiam! – fogta meg Yohan Kiel vállát, mintha az apja lenne, nem a főnöke. – Látod, hogy nem maradhatunk sokáig? Az ellenség sem pihen. Dolgunk van. Ebbe nem férnek bele holmi... gyengéd érzelmek...

– De vannak, ne tagadja! – a fiatal katona elszántan állta a pillantását vele szemben.

A férfi lemondóan csóválta meg a fejét.

– Mennyi idős vagy, Kiel? Hús? Huszonkettő?

– Tizenkilenc, Uram! Korengedménnyel soroztak be – húzta ki magát.

– Szinte még gyerek vagy! Mit tudsz te az életről? – hunyorgott hitetlenül a mágus.

– Jelentem, talán nem sokat, de az biztos, hogy a szerelem szerves része... – most Kiel oktatta ki őt.

A varázsló horkantva kacagott fel, és megpaskolta a fiú szinte szőrtelen arcát.

– Az lehet... Talán egy másik világban... De a szerelmet túlértékelik. Háborús időben élünk, amikor józannak kell lenni.

Meg aztán... Nincs itt semmi szerelem, félrelátsz te valamit nagyon. Ő királynő, én pedig csak egy közember vagyok. Ő moreeni, én werteli. Ő halhatatlan, én halandó... – mire rájött, hogy mesélőre fogta, észbe kapott. – És nekem nincs időm erről fecsegni, muszáj találnunk egy lehetséges rejtékelyet Nympha királynő fajtájának, és meg kell állítanunk Zeraniust. És ha velem akarsz tartani, verd ki ezt a marhaságot a fejedből!

Kiel kívárta, amíg a közöttük támadt feszültség lecsillapodott, majd megszólalt:

– Lehet, hogy maga tényleg egy ősi család sarja, és akkor ez a probléma megoldva. A többi nem érv, szerintem...

Yohan előrébb tartott a sétában, ezért megpördült a tengelye körül, hogy egyenesen a fiú szeme közé nézzen.

– Mit tegyek, mondd, hogy elhallgass? Változtassalak békává?

Valójában pont annyira szórakoztatta a fiatalember spekulációja, amennyire idegesítette. „Itt leszünk egy ideig, szóval nem baj, ha tényleg laza trécseléssel könnyítünk a lelkünkön. De muszáj pont erről?”

A kommandós felröhögött, és védekezően maga elé tette a karját.

– Értettem, Uram! A végén még engem kell, hogy megcsókoljon a királynő...

Yohan nevetve csóválta meg a fejét, nem válaszolt semmit. „Fiatalok... Hogy csak ezen jár az eszük!”

Igyekezett arra koncentrálni, hogy ha már édes kényszerűségben kellett napokat vesztegetnie a liantormi palotában, legalább hasznosan és jó hangulatban teljenek azok a napok.

– Tudod, mit, Kiel? Inkább azon agyaljunk, merre tovább! Túl sok energiád van, ha nem kell harcolnod, kitalálok neked valami feladatot...

Végigjárták néhány óra alatt a szárny folyosóit, be-bekukkantottak a termekbe, majd visszamentek a déli elé. A hóesés elállt, friss illatú, fehér puhaság terített be mindent.

Felkocogtak a bejárat kapu széles lépcsősorán, hogy végre úgy érkezzenek a déli szárnyba, mint vendégek, ne pedig, mint bujkálók.

11. Menedék

Nympha

A következő két napban szüntelenül Livlyre várt, de a lány lassan haladt a kutatással. Első alkalommal épp csak arra volt ideje, hogy levegyen a polcra néhány megfelelő könyvet. Azután megérkezett Riara a gyerekeivel, és minden percét lekötötte.

Nympha a körmét rágva malmozott a palotában. Jobb híján ő is elhozott egy kötetet a könyvtárból, hogy ne töltsen tétlenül az időt.

Yohant igyekezett elkerülni. Jobb volt mindkettejüknek, ha nem találkoztak túl gyakran. Nympha lelkén legalábbis sokat könnyített a távolság. Nem sodorhatta veszélybe semmi a féltve őrzött szabadságát. Nem is igazán törődött vele, hogy a két férfi mit csinál, merre jár az otthonában. Addig volt jó, amíg

---

nem mentek a közelébe. Magára zárta a szobája ajtaját, és egész nap úgy tett, mintha nagyon elfoglalt lenne. Egyszer mozdult meg a kilincs, és meghallotta Kiel aggódó hangját: „Úrnőm, jól van?” Amikor nem kapott választ, csalódottan elkullogott, de nem próbálkozott újra. Főnöke mindig féken tartotta a szeles ifjút. Nympha gyanította, hogy testvérpótléket lát benne, aki-ről gondoskodnia kell, hiszen sajátja már nincs. Belefacsarodott a szíve a gondolatba, s megértette Yohan érzéseit. Ő sokkal ré-gebben vesztette el a szeretteit, mégis évek múltán is hajtotta a bosszúvágy.

A második nap estéjén Livly átment hozzá. Épp egy vastag gerincű olvasmány fölé görnyedve talált rá királynőjére. Nympha még percekkel korábban kinyitotta az ajtót, mert tudta, hogy jönni fog.

– Riara hazament, most már a tiéd vagyok – közölte a lány könnyedén.

Hóna alatt nehéznek tűnő, keményfedelű könyveket hozott.

Nympha felnézett, de most nem tudott mosolyogni.

– Baj van? – csapott le rá egyből a barátnője, s letette terhét a legközelebbi asztalra.

Nympha mellé telepedett a kerevetre. A királynő félrené- zett, és megrázta a fejét.

– Nincs semmi. Ne aggódj értem!

– Már hogyne aggódnék, hiszen falfehér vagy.

– Nem betegség... csak... nemrég jártam Lélekország- ban. Most végre volt alkalmam beszélni Főlélekkel a helyze- temről.

– Na, és mit mondott?

– Ő is úgy véli, bíznom kell a varázslóban – Nympha még a férfi nevének kiejtésétől is ódzkodott. – Lát lehetőséget ebben

---

---

a szövetségben, de óva intett mindennemű... – nyelt egyet, és kereste a megfelelő szót – ...kapcsolattól.

Livly kissé elhúzódott, és megragadta a királynő vállát.

– Ez ne tartson vissza téged! Egy lélek honnan is tudhatná, mire van szüksége egy embernek? Ugyanis nem csupán újraéledő, de élő, lélegző ember is vagy.

Nympha gyomra remegve összerándult, hogy már megint itt tartanak.

– Fájna, ha békén hagynál? – fortyant fel. – Az ő követe vagyok. Tetszése szerint rendelkezik az életemmel.

– Ez nem igaz! – szegezte rá az ujját Livly. – Az őszöd, Autumn talán mindenben követte a kijelölt utat? Ez is benne volt a naplójában: „minden lehetséges szabályt megszegtem”. Erre még most is emlékszem.

– Főlélek haragudott is rá. Ne tudd meg, hányszor mesélt már róla! Ő ismerte az igazi Autumn hercegnőt és a viselt dolgait. Minden őszám életét végig követte a Fehér Szobán keresztül. – Nympha a fény felé révedve beszélt. – Most arra is felhívta a figyelmem, hogy Erchard királyi vérvonalán velem fog kihalni az újraéledők ezen ága. A lelkem a halálom után visszakerül hozzám, s talán egy közember lányaként születek meg újra.

– Itt a földön sem marad utánad senki – Livly kissé megrázta barátnője karját. – Ha valami nem változik meg sürgősen, akkor te leszel az utolsó királynő Moreenben.

– Ezt egyébként sem tudom megakadályozni – csúszott arébb az uralkodó, és ültében szembe fordult a lánnyal. – A világ haladni akar a korrallal, és én már egy elavult intézmény vagyok.

– Nem. Van még máshol is királyság.

– Azok sem maradhatnak fenn sokáig – motyogta kedvetlenül Nympha.

– Na, ebből elég! – pattant fel Livly, és megragadta a nő bal kezét – Itt kuporogtál egész nap, ilyen képtelenségeken gondolkodva. Ideje, hogy kimenj a friss levegőre! Jót fog tenni a fejednek.

Egymásba kapaszkodva hagyták el a szobáját, miután a nő felöltözött. A tárlatvezető lány magabiztosan vonszolta maga után uralkodóját. A hátsó kertre nyíló ajtón mentek ki a szabadba, s mint egy andalgó párocska, sétáltak el a tavakig. Nympha mélyen magába szívta a fagyos, esti levegőt, és hálás volt Livlynek, amiért rávette erre.

Az éjszaka nagyobb részében csak forgolódott. Ezúttal nem zárkózott be lefekvés előtt, de maga sem értette, miért. Feje a tenyerén pihent egy puha tollpárnán, s éber szemét az ajtóra szegezte. Számított rá, hogy a két férfi előbb-utóbb rájön, hogy kerüli őket, és maguk mennek el hozzá kérdéseikkel. Egy másodperc erejéig izgatott várakozás töltötte el egész bensőjét, majd nyomban elfojtotta a különös vágyat.

A hátára fordult, s most a több száz éves, baldachinos ágy mennyezetét bámulta hosszú ideig.

„Annyira közel van.” Ez a három szó dübörgött az elméjében, és nem tudta meggyőzni, hogy hallgasson el. Minden porcikája érzekelte a szomszéd szobában alvó férfit, aki két éjszakával azelőtt kíváncsian görnyedt az ágya fölé. Majdnem összeért az orruk, mielőtt ő megütötte.

Szörnyen bánta már, de nem tudta eltörölni tettét. Az emléket könnyűszerrel kisdeshette volna a férfi fejéből, de képtelen volt ezt megtenni vele.

A gondolatait viszont nagyon is ismerni akarta. Újra látni szerette volna magát az ő szemével. A képessége lehetővé tette,

---

---

hogy a lelke legmélyére lásson és teljesen értse őt. Bízott benne, hogy már alszik. Úgy spekulált, hogy amíg nincs eszénél, védekezni sem tud.

Nympha megfeszülő tagokkal rákészült élete legnehezebb perceire. Az ablak alatt álló szobapáfrány széles kaspójába irányította a gyökeret verő, új növényt, és Yohan elméje után kutatott az éterben.

Pont, ahogy sejtette: könnyedén besurranhatott. A férfi mélyen aludt, és nem is gyanakodott illetéktelen behatolóra. Egy varázsló elméje igen kellemetlen hely volt Nymphának, de Yohan gondolatai nem mardosták. Egyáltalán nem okoztak fájdalmat neki. Semmi sem próbálta meggátolni, gúzsba kötni őt. Mintha várták volna, hogy megtegye.

Ágyban fekvő testében megdobbant a szíve, amikor levonta a következtetést.

Nem telt el két másodperc, és megpillantotta saját magát. Egy élénk álom kellős közepébe csöppent, ahol ő volt a főszeplő. Láttá a jelenetet, amikor először találkoztak. Láttá önmagát, ahogy megállítja Regard ámokfutását. Rálelt mosolygó arca emlékére, amikor a kezében tartotta Liliant. Ez a kép sokáig nem is múlt el. Zaklatottan szakadt ki a férfi tudatából, és hevesen kapkodott levegő után. Arcát a tenyerébe temetve ült fel az ágyon, és nekidőlt a hideg támlának.

Az álomban gyönyörűbb volt, mint amilyennek valójában tartotta magát, ha tükörbe nézett. Aki a látomásban szembejött vele, az egy másik nő volt. Egy ragyogó, érző szívű, tökéletes lény. Így látta őt Yohan.

Nympha ajka megremegett, és idegesen vette a fogai közé a hüvelykujja körmét. Ott volt a közelében egy férfi, aki némán rajongott érte. Ugyanúgy felkavarta őt, mint bármelyik másikat

---

---

azelőtt, de Yohan nem erőltette rá magát. Nem akarta mindenáron becserkészni, sőt: áramló gondolatai között a királynő meglege a tagadást is. Szövetségese hasonlóképpen küzdött ébredező érzései ellen, ahogy ő maga. Furcsamód, épp az volt bennük a közös pont, hogy nem akarták elismerni a vonzalmukat egymás iránt.

„Bizarr helyzet.” Nympha visszacsúszott a takaró alá, és ezúttal megpróbált elaludni. Álmában ugyanazokat a pillanatokát élte át, mint az emlékbén, de most Yohan arcával.

Reggel korán felkelt, és nyomban belevetette magát egy vaskos kötet olvasásába. Livly okosan és nagy gonddal válogatta össze neki a lehetséges könyveket.

Amit a kezében tartott, Wertel több száz éves történelmét dolgozta fel. Yohan egy ősi családról beszélt, így Nympha kizártnak tartotta, hogy ebben bármi utalást találna a régmúltra.

Az összes Danneron nevű uralkodó életét és tetteit firtatta, de szó sem esett arról, hogy mi volt ott előtte. Ez meglehetősen zavarta őt. Türelmetlenül pergette a lapokat, és egyre bosszúsabb lett.

Becsukta a könyvet, és félretolta. Szétpakolta a teljes toronyt, ami előtte magasodott, s elolvasta a címeket. Egy alaposan bebarult, keményfedelűn akadt meg a szeme, aminek már a címe is lekopott az idők során. Megvakarta a homlokát, hogy erre vajon hogyan bukkant rá Livly, és honnan tudta, hogy ez idevág.

Maga elé húzta, és óvatosan kinyitotta. Úgy vigyázott rá, mint a hímes tojásra, nehogy a lapok szétmálljanak az ujjai között. A betűk elég halványak volt, így Nympha közelebb hajolt.

A legelső oldalon már olvasható szöveg állt, és a királynő a címet is megtudta: „Pellarion fénykora és bukása”.

Nem értette, mi köze ennek Wertelhez. Homlokráncolva lapozott bele, hogy többet megtudjon róla.

A harmadik oldalon már egy egész oldalas térképre lelt. A rajzon minden általa ismert földrészt megtalált, de nyoma sem volt Moreennek, Oddsennek, vagy az Északi Tartományoknak. Egy-egy kisebb, államnak tűnő folt neve szerepelt csupán. Azt már gyerekként is tudta, hogy országa évezredekkel korábban jóval kisebb volt, de a környező területekről semmit sem tanítottak neki. Ezeréves távlatokban már nem látták értelmét ilyesmivel tölni egy leány fejét.

Nympha érdeklődően hajolt még közelebb, és mutatóujját hozzáértette az elsárgult papírhoz. Ujjbegyét lehúzta Moreen középpontjától a déli Wertelig. Ott sem ugyanazok a nevek álltak, mint a jelenlegi térképen. Thalor nem létezett, de közvetlenül az óceán partján ott állt a könyv címében szereplő, szépen csengő szó: Pellarion.

Tekintete elidőzött a lap fölött, és alaposan megszemlélte a korabeli rajzot. Egy nagy ívben húzódó középhegység vette körül az ősi települést, ezáltal természetes védelmet nyújtva az ott élőknek. A hegyláncolat egyik vége az óceánba nyúlt, közvetlenül a város mellett. Onnan indulva körbekerítette az ottani a partszakasz egy igen hosszú részét. Teljesen elvágta a világtól és a jelenkori Wertel többi részétől ezt a letűnt várost. A hegység minden portyázó népségtől és hódító királytól megővta Pellariont.

„Akkor hát hogyan bukott el?”

Amint felmerült benne a kérdés, Nympha tovább lapozott.

Csak úgy falta az oldalakat, és egyre jobban elmerült Moreen szomszédjának ősi történelmében. Lenyűgözték a Pellarion virágkoráról szóló fejezetek. Királyok, királynék, hercegek és

---

hercegnők nevét ismerte meg. A gazdaság eredményesen működött, és a kis városállam egy igen nagyszámú hajóflottával rendelkezett. Minden kereskedelmet vízen bonyolítottak le, a hegyeken nem szívesen keltek át. Nem akartak gyakran járt utat taposni a külvilág felé, nehogy ez visszaüssön rájuk.

Egy rejtett világot alakítottak ki maguknak. Okosan kihasználták földrajzi elhelyezkedésüket.

A könyv közepe táján Nympha egy nyelvi szószedetet talált. A kötet szerzője felhívta az olvasó figyelmét arra, hogy egy része csak feltételezés. A gyűjtemény forrásául még ősbibb iratokat nevezett meg. A királynő ámulva futtatta végig a szemét a szavakon. A lista végén egy hosszabb mondat állt:

„Abban bizonyosak lehetünk, hogy a szó, amelyről a Hermaldok országa a nevét kapta, összefügg e hely védett helyzetével: a pella és rion főnevekből alkotott szó jelentése „menedékhely.”

Nympha nagyokat pislogva meredt a könyvre, és lassan az ablakra emelte a tekintetét. Leforrázva dőlt a szék támlájának, és élénken járt az agya. A szíve majd' átütötte a mellkasát, olyan hevesen vert.

Visszatért az olvasmányhoz, s végiglapozta, de aztán csak a fejezetek címeit olvasta el. Már ennyivel olyan tudás jutott a birtokába, ami izgatottá tette és felrázta zord hangulatából.

A kötet utolsó két fejezete írta le az óceánparti édenkert végjátékát. A külvilág természetesen idővel megneszelte, milyen jó módban élnek a hegyeken túl. Az első lakosok ekkoriban telepedtek le a jelenlegi Thalor területén, és néhány év alatt egészen magukra találtak az új lakhelyükön. A vezetőjük uralkodói rangra emelte magát, s egyre kiterjedtebb hatalmát kihasználva sereget és egy igen szakavatott kémcsoportot

---

toborzott magának. Ezek a minden hájjal megkent emberek nem féltek átkelni a hegyeken, hogy észrevétlenül beépüljenek Pellarion vezetésének körébe. Ez újabb évekbe telt, de a korabeli Thalor vezetőjének volt ideje. Türelme meg is hozta a gyümölcsét. A Hermald-ház egyetlen nap alatt, éppen a trónörökös születésének estéjén omlott össze, amikor is egy jól kitervelt merényletet követtek el az uralkodó család ellen. Hatalmas fejtelenség kerekedett, és a későbbi korok úgy tartották, minden nemesi vérrel végeztek aznap a városban. A lakosokat kikergették házaikból, mezítláb, kisemmizve hajtották át őket a hegyeken egészen Thalorig. A férfiakat rabszolgának, a nőket szajhának adták el, a gyerekeket és öregeket pedig halálra éhezttették.

Nympha azon kapta magát, hogy könnyes az arca, amikor becsukta a könyvet. Kellett pár perc, hogy feldolgozza a nyolc generáción át gazdag és életteli világ szomorú történetét.

Csak épp arra nem talált még bizonyítékot, hogy a szomszéd szoba lakójának köze van ehhez a kiirtott dinasztiához. Az óra már elütötte a delet is, mire Nympha annyira összeszedte magát, hogy képes legyen elmozdulni a székről.

* * *

Yohan

Újabb nyugodt nap reggele köszöntött rá, amikor kinyitotta a szemét. Meglepő módon nem volt fáradt, de élénken élt egy álmom az elméjében, mely lezsibbasztotta. „Na, más nem is hiányzott...” – vakarta meg tétován a tarkóját, és átment a fürdőbe, hogy elkezdje a napot.

„Biztosan azért van ez, mert amióta felköltöztünk a lakosztályainkba, nem találkoztunk.” Yohan tisztában volt vele, hogy egy királynőnek rengeteg dolga lehet, de kicsit tüntető elvonulásnak érezte a jelenlegi állapotot. „Hát mindegy. Ő dolga. Talán hasznosan tölti ezt az időt, és eszébe jut valami királyi ötlet a továbblépésre. Az biztos, hogy túl sok időnk nincs... Érzem a tagjaimban, hogy Zeranius sem nyugszik...”

Miután felöltözött, átment Kielhez, hogy közösen megreggelizzenek. Az indulás óta teljesen megváltozott a fiatalemberrel a viszonya. Nem csupán beosztottjaként, hanem szinte Hermaldd másaként tekintett rá.

„Talán ő is lehetett volna ilyen minden lében kanál, életteli katona...” Kicsit behozta azt a lemaradást, amit annak idején a siker hajhászása közben mindörökké elveszített. Mélyet sóhajtott, és tudomásul vette, hogy a múlt megváltozhatatlan, csak a jövőt alakíthatta valamennyire, amennyire rálátása és hatása volt.

A napindító étkezést követően kinyújtóztatták tagjaikat a két lakosztály közötti hallban.

– Na, ma merre vegyük az irányt, uram? – mosolygott a fiú.

– Kizárt, hogy megint végigjárjam a szárnyakat, bár tényleg impozáns – tette csípőre kezét a mágus, és kinézett az ablakon. „Lassan tényleg megbolondulok a semmittevésben...”

Azért azt még magának is nehezen vallotta be, de ezek a nyugalmas napok azért jólestek neki a palotában. Feltöltekezhetett az utána sejtett kimerítő háború előtt.

– Pedig én körbe fogom járni – vont vállat az öccsé fogadott katona.

Ő is észlelte a közöttük fellazuló kapcsolat határait. Yohan visszafordult közben az ablaktól, és jókedvűen széttárta a kezét.

– Hát menj! Aztán el ne tévedj!

Amúgy is ráfért már egy kis magány. Megint kinézett az ablakon a havas tájra, és csak mélázva figyelte, ahogy néhány alak ide-oda mozgott a palotapark ösvényein.

Szórakozottan kalandoztak el a gondolatai a saját élettörténete vonalán. Ahogy visszafelé haladt az emlékezésben, felsejlett előtte egy kép, amikor nyolcévesen üldögélt a nagyapja térdén, és áhítattal hallgatta a legendáit.

– Mesélj valamit, nagypapi, amit még soha senkinek nem meséltél! – kérlelte a kis göndör, vörössesszőke fürtös kisfiú a tisztességben megvénhedt férfit.

– Ó, kisunokám, hiszen, mindent hallottál már! – göcögött az öreg, felvonva a szemöldökét. – A régi korok sárkányainak történetét északról, nagyhatalmú varázslók és halhatatlan angyalok összecsapását, mindenről regéltem már...

– Akkor mondj valami újat! – nógatta a kissrác bociszemekkel.

– Nos, hát... Talán egyvalamiről még nem beszéltem, de tudod, kicsi Yohan, az nem mese... Az történelem.

Aztán mesélni kezdett, színes képekké formálódtak szavai, mint a virágszirmok a tavaszi szélben. Keringtek és repkedtek szanaszét, hogy aztán egységes históriává álljanak össze a kisfiú elméjében. Így, huszonkét esztendővel később is élesen fel tudta idézni a beszélgetést.

– Réges-régen, mikor még Wertel nem is létezett, állt egy ősi királyság, a Hermaldion. Dicső fénykorát élte sok-sok évszázadon át, büszke hajóhadai szelték az óceánokat, minden más nemzet meghajolt előttük. A nevét az alapítóról, I. Hermald királyról kapta, aki továbbörökítette rangját a fiai között. Az a hír

---

járta, hogy vagy nyolc emberöltőn át volt fiú az örökösök között, így a trón mindig biztosan állt. Virágzott és bőségben dobzódtak a hermalditák mindentől elzártan a földjükön...

A kis Yohan tágra nyílt szemekkel és tátott szájjal itta felmenője szavait, aki kibontott számára egy teljesen új világot.

– Ez nagyon izgalmas, nagypapi, mesélj még!

– Majd legközelebb, kisunokám, a nagypapi elfáradt – krákolgott egyet, mivel a birodalom bukásáról még nem akart beszélni a gyerekeknek.

De a végén hozzátette:

– Akartál valamit, amit sosem mondtam senkinek, ez pedig az, hogy bizony mi is az ősi Hermaldok leszármazottai vagyunk.

Több se kellett a fantáziával gazdagon megáldott gyerekeknek, aznap a szüleit boldogította a történettel. Az apja dühösen kiabált az anyjára:

– Látod, mivel tömi apád a kölyök fejét? Többet nem megy hozzá egyedül, az hétszentség! Ilyen ostoba meséket! Még hogy Hermald és ős-Wertel, meg királyok és birodalmak! Örült az öreg!

A kis nyolcéves nem szívesen hallgatott el, de megtette, és többet nem is említette soha. Persze egy darabig álmodozott arról, hogy ő tulajdonképpen egy letűnt királyság elveszett hercege, de aztán kamaszkorba lépett, és inkább a jelennel törődött.

Tizenhárom éves lett, már majdnem el is felejtette a mesét, és születőben volt az öccse is, amikor jött egy telefonhívás, hogy haldoklik az idős ember, és látni szeretné még az unokáját. Hosszasan kérlelte őket, ne tagadják meg tőle ezt az utolsó lehetőséget. Yohan apja még mindig haragudott rá, de a terhessége végén járó feleségét és a fiát elengedte hozzá, hogy elbúcsúzzanak az öregtől.

A tizenévesnek, ott a halálos ágy mellett, eszébe jutott a legutolsó közös emlékü a nagyapjával, és könnybe lábadt a szeme.

– Nagypapi! Akartál mesélni a Hermaldokról, még nagyon-nagyon régen... Mi történt velük?

A haldoklónak felcsillant a szeme, hogy végre valaki a családjából érdeklődött az ő régi történetei iránt. Elmesélte Pellarion mézszárlásba torkolló bukását.

– Egy vészjósló estén Chrisanthea királyné két gyermeknek adott életet, egy leánynak és egy fiúnak. De az örömük nem tarthatott soká, mert a kisfiú, még aznap éjjel meghalt... Akkor törtek be a várba, és mindenkit megöltek, akiben nemesi vér csörgedezett. A kishercegnőt sikerült elmenekíteni a palotából, de onnantól kezdve megszűnt létezni Hermaldion öröksége. Soha, senki nem építette újjá, ott vannak a romjai egy letűnt kor mementójaként...

A bácsi ekkor nagyot sóhajtott, megragadta a serdülő fiú kezét, és magához húzta:

– Kicsi Yohan! – csak ő hívta így. – Ígérd meg nekem... Ha őséd születik, nevezzétek Hermaldnak! Ha viszont húgod, legyen Chrisanthea...! Ígérd meg, hogy így lesz!

A srác csak szótlanul, hevesen, könnyét nyelve bólogatott. Akkor lehelte ki a lelkét a nagyapja, békésen, mosolyogva, hogy láthatta az unokáját, és elmondhatta neki a történetet és a kérését.

Yohan ökölbe rándult kézzel és összeszorított szemmel próbálta visszafojtani kitörni készülő érzéseit. A kistestvérei értelmetlen halálát élte át újra csaknem ugyanannyi évvel azután, amennyi idős a nagyapja utolsó napja idején volt. Meglepődött ezen, miért vált érzelmössé ennyire, mikor hosszú évekig eltemette magában a halottait.

„Ez a nő az oka! Elgyengít... Lehet, hogy csodaszép, érzelmes, emberséges és okos, de... Uralkodj magadon, Yohan! Nem vagy már... kamasz!”

Az ablaktáblának hajtotta a homlokát, és nagy levegőt vett. Számára nagyon is valós csatát vívott épp, még ha kívül nem is mutatta tusáját.

„Sikerülni fog. Mágus vagyok. Egy varázslónak pedig mindig minden sikerül.”

Az óra delet ütött, ő pedig egészen megzavarodott, hogyan telhetett el ennyi idő, és állhatott annyit az ablaknál. De az emlékek megrohanták, zavarba ejtően nem eresztették, mintha valami különös erő a lelakatolt képeket szabadjára eresztette volna a fejében.

Megdörzsölte az orrnyergét, köhintett párat, hogy rendbe szedje magát kívül-belül, majd megfordult, hogy sétálni menjen, ha már más dolga nem volt.

„Használjuk ki ezeket a szinte unalmas napokat! Lehet, hogy soha többet nem lesz ilyen.”

Amint kilépett a lakosztályból, és elindult jobbra, a háta mögül felhangzott egy kissé félszeg szó:

– Yohan!

Odanézett. Igyekezett nyugalmat erőltetni magára.

– Királynő! – fordult felé illendően, és hátratett kézzel oda-sétált, majd biccentett. Nem merészkedett túl közel.

Nympha mélyet sóhajtott, némi hozzá nem illő zaklatottság cikázott a pillantásában, ami a férfit is nyugtalanítani kezdte.

– Beszelnünk kell!

– Ha máshogy nem – eredt meg a mágus nyelve, hogy rést sejtett a pajzson. – Jó hosszúra nyúlt a szabadfoglalkozásunk.

– Elnézést, hogy hanyagoltam önöket, de lekötöttek a teendőim – darálta szinte érzelem nélkül a nő. – Kérem, jöjjön be, szeretnék mutatni valamit!

„Nagyon remélem, hogy a továbbutazásunk tervei lesznek azok...” – ötlött a mágus eszébe.

Belépett vendéglátója étletterébe, és igyekezett alkalmazkodni az íratlan szabályokhoz. Nympha ülőhellyel kínálta az asztala mellett, amely könyvektől roskadozott. Yohan leült, és keresztbefonta maga előtt a karját.

– Hallgatom!

A királynő még mindig nyugtalanul, de összeszedetten foglalt helyet a székén. Közelhúzta magát az asztalhoz, hogy hivatalos formát tarthasson és a könyvek biztonságos takarásában lehessen.

– Az elmúlt napokat kutatással töltöttem, többek között – itt megköszöri a torkát –, Wertel östörténelmét illetően.

A férfi arca értetlenre váltott, és kibontotta karjait, majd széttárta.

– Hogyan? Én azt hittem, hogy... Nympha, nekünk most megoldást kell keresnünk, hova rejtőzzünk el Zeranius elől!

– Nem ért engem, Yohan... – rázta meg lassan a fejét a nő.

– Valóban nem.

A varázsló feldúltan kopogott az asztalon.

– Az ősi múltja érdekelt, amelyről a nagyapja mesélt önnek – fűzte össze ujjait maga előtt Nympha.

Kicsit mintha remegett volna a keze, de talán csak a szeme csalta meg a férfit.

„Még jobb!” – akadt ki a mágus, de egy szót sem szólt még. „Miért pazarolja erre a képtelen históriára a drága időnket?”

A halhatatlan aggódva figyelte az arckifejezését, és csak lassan, megfontoltan beszélt.

– Yohan... A Hermaldok birodalma... létezett. Úgy hívták, Pellarion, azaz Menedék. Már csak arra kellene rájöttünk, hogy...

A werteli szeme elkerekedett.

– Mit mondott? – dőlt előrébb Yohan.

– Pellarion... Öswerteli nyelven Menedék...

– Nem, Nympha, kinek a birodalmát említette?

– Azt hiszem, jobb, ha a saját szemével olvassa... – tolt a férfi elé a régi könyvet. – Ez lehet a legkorábbi kiadás mind között.

A mágus hitetlenséggel vegyes áhítattal hajolt az oldalak fölé. Percekig csak némán bámulta és lapozta őket. Szemében némi kétségbeesett megkönnyebbülés mutatkozott meg.

– Yohan – szólította meg féltőn Nympha, és óvatosan felé mozdult. – Erről mesélt a nagyapja?

– Hermald... és Chrisanthea... – nyögte maga elé ő révetegen.

Hátradőlt a székén, behunyva szemét, és kezét végigdörzsölve az arcán.

– Ha úgy érzi... – próbálta valamiképp megnyugtatni a nő, de itt elcsuklott a hangja.

– Nem – tartotta ki maga elé a tenyerét védekezőn a varázsló. – Rendben vagyok, csak...

– Magára hagyhatom, ha esetleg... – állt fel az asztal mellől készségesen Nympha.

– Nem szükséges. Eleget voltam magamban az elmúlt napokban – Yohan hangja rideggé vált.

Felháborodott azon, hogy egy moreeni talált rá a régmúlt titkára, amikor ilyen dokumentumok még a thalori állami

---

könyvtárban sem voltak elérhetőek. Ő már csak tudta, amikor az alapiskola utolsó évét, a nagyapja halálát követően, az ez utáni kutatásnak szentelte. Egyetlen heraldikamaradványból indulhatt ki, még a nagyapja hagyatékából, de erre sehol nem talált bizonyítékot.

Egészen mostanáig.

– Mégis hogy gondolta, hogy nem avat be engem már az elején? Ez az én családom öröksége! Nem bizonyítottam eleget, hogy nem vagyok az ellensége? Mégis mit tegyek még, hogy bízson bennem? - fortyant fel.

– Yohan, én megértem... – motyogta zavarodottan a királynő, mint akit csibészségen kaptak.

– Semmit nem ért! – emelte fel a hangját a férfi. – Maga újraéledő... De nekem csak ez az egy életem van!

Egy percre sötét csend borult rájuk, kerülték egymás tekintetét.

– Ha az vigasztalja, a jelenlegi testemben kihál az újraéledők királyi nemzedéke – suttogta Nympha alig hallhatóan.

– Hacsak nem talál egy hordozót, nemde? – a férfi hangja lemondóan mély volt.

– Eszemben sincs keresni – a nő elfordította arcát, és kibámult az ablakon.

– Megértem – Yohan már bánta, hogy sarokba szorította.

– Dehogyan ért – kapta a lakonikus választ.

A férfi nem tehetett mást, pár percig nem szólt.

– És most mit tehetünk mindezek ismeretében? Pellarion romjait belepte az idő. Lehetek valami hercegi leszármazott, mit számít? Nem fogja fel, Nympha? Ez nem ment meg senkit, sem önt, sem engem Zeraniustól! – a hangja inkább volt rezignált, mint számonkérő.

– Mert az orráig sem lát, Yohan! – a halhatatlan visszafordította saját, látható felindultságát a férfira.

– Akkor nyissa fel a szemem, királynő! – pattant át a feszültség rá, ahogy Yohan meredt pillantással vágott vissza.

– Pellarion ideális hely lenne, minthogy menedéket is jelent... Elzártan mindentől elbújhatna az én fajtám és minden szövetségeseim... Több száz esztendeig kitartott Hermaldd birodalma is, ha nem szivárognak be a kémek, nem omlott volna össze. Azt hosszasan előkészítették, nem a trónörökös halála okozta, nézze csak!

Nympha kapkodva nyúlt a könyvhalom tetejére, hogy elvegyen onnan egyet, de ugyanakkor Yohan is mozdult, és összeért a kezük.

Szégyellősen húzták vissza mind a ketten, remélve, hogy nem érezte meg a másik.

– Nézze csak meg – intett a nő, és az ölébe ejtette a kezét.

A varázsló köhintett egyet nyomatékossítva tettét, hogy elvette a vaskos kötetet. Kinyitotta, és figyelmét csak az irománynak szentelte, nem pislantott beszélgetőtársára.

– Nos, igen... – lapozgatott elmélyülten.

Hosszasan vizslatta a térképet, amit talált, két tenyerét végighúzta a lapokon, próbálta bemérni, mi hova eshetett a jelenkorban.

– Ez mind szép és jó – hümmögött –, de ez mégis csak Wertel felségterülete. Zeranius arrafelé mindent lát, úgy értem, hogy „mindent” – hangsúlyozta ki. – Ha itt, Moreenben utánunk nyúlhatott, akkor ott a teljes figyelmének ki leszünk téve. Ma már modern világot élünk, nincs számára lehetetlen, le fog vadászni minket könnyedén.

– Velem nem – Nympha hangja már nem remegett, valamiféle elszántság visszhangzott benne. – Ha kell, ott is használom ezt az elterelő erőt, amit itt.

A férfi ekkor nézett rá a könyv fölül, és hirtelen megfedekezett magáról, megmutatta aggodalmát.

– Ki fog merülni! Ehhez kevés az ereje. Tudja, hogy a mágusok ellen...

– Nem árthatnak nekem, ha összefogunk – vágott a szavába a királynő, s állta az éles pillantást. – Ön tehetséges és nagy varázserővel bír, miért ne köthetnénk össze a kettőt? – nyelt egyet. – Azt mondja, nem bízom magában? Akkor tegyen próbára! Vigyen Pellarionba, és bebizonyítom, hogy képes vagyok az ellenség felségterületén elbújni, s megvédeni az enyéimet és a szövetségeseimet!

A mágus szörnyülködve húzta össze a szemét. Hátradőlt a széken.

– Nem kérem, hogy bízson bennem, ha ennek ilyen örülség az ára!

A nő nem bírta tovább, és minden tehetetlen frusztrációját a férfitra ömlesztette.

– Tud jobbat, Yohan?! Mert ha igen, gyerünk, ne tartsa magában! Ugyanannyi ideje volt gondolkodni, mint nekem, mégis rám várt.

A varázsló megdöbbsent, de mélyen belül igazat adott neki. Valamiért mégsem akarta bevallani.

– Elképesztő – suttogetta, és a fejét elfordítva, a távolba révedt a tekintete.

– Mi van?! – Nympa egy pillanatra kiesett a szerepéből, és próbálta visszaszerezni a méltóságát.

– Tél – bukott ki a férfitől az őszinte csodálkozás. – De magánál még az a cserepes virág is bámulatos állapotban van...

A halhatatlan ijedten kapta oda a fejét, kétségbeesetten kapaszkodva a maradék önuralmába.

– Ah! – talált magára, mire újra találkozott a tekintetük.
– Edvin egy őstehetség! Tegnap este kaptam tőlük... Különleges oltvány, télen-nyáron virágzik. Egy csipetnyi állandóság... a magamfajtnak.

– Ez nem hiányozna a Menedékben? Oda értelemszerűen nem jó ötlet Livlyéket is magunkkal vinnünk. Rájuk nézve Zernius nem veszélyes, ha mi nem vagyunk a közelükben...

– Már hogyne lenne! – csattant fel a több szempontból támadást érző újraéledő. – Livly... Nem csak a legjobb barátnőm. Ő... elég sokat tud rólam – fordította el megint Yohantól a pillantását. – Gyakorlatilag mindent.

A királynő összekulcsolta az ölében az ujjait, majd egy nagyot lélegzett, miközben megint az ablakra révedt a tekintete.

A varázsló figyelmét nem kerülte el, hogy Nympha haja mindeközben csapzott lett az izzadtságtól, pedig egyáltalán nem volt túl meleg a szobában.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón, és mindketten odakapták a pillantásukat.

– Igen? – szólalt meg a királynő, és kicsit mintha meg is könnyebbült volna.

– Úrnőm! – nézett be a kinyíló ajtón Kiel, és Yohan jelenlétén meg is lepődött. – Uram? Megzavartam valamit?

– Dehogysis, jöjjön be! – intett Nympha kedvesen. – Csak a kutatásaim eredményét osztottam meg Yohannal, de úgy illik, hogy maga se maradjon ki.

Még egy széket húztak az asztalhoz, hogy az ifjú katona is odaférjen.

– És... mit is kutattak, amíg én nem jöttem? – nézett szét közöttük a katona, miközben alkarjával a térdére támaszkodott.

– Megtaláltuk az őseim birodalmának bizonyítékát – szólalt meg Yohan.

– Ugye, én megmondtam, uram! – csapta öklét elégedetten a tenyerébe a társa.

– Helyesebben szólva – Nympha is meglegelte közben a magabiztosságát –, én találtam meg, és mutattam be Yohannak.

A férfi lehunyta a szemét, felemelve tenyerét a feje mellé, mintegy megadta magát az igazságnak.

– Így történt...

Aztán már nem tette hozzá, amit gondolt: „Bár lehet, ha engem is időben beavat, akkor közösen kutatva hamarabb megoldásra jutottunk volna.” Mert végre élvezte a megszűnő feszültség helyére toluló önfeledt jókedvet, és nem akart megint felesleges ellenérzést kelteni a nőben.

– Uram! – bámult az asztalon álló könyv, térképnél nyitott részére Kiel. – Ezt megnézhetném?

– Persze – nyújtotta oda készségesen a férfi. – Csak óvatosan, mert nagyon régi.

– Atyagatya, ez... tényleg őskori! – vont fel a szemöldökét a fiú. – Tanultunk térképolvasást és navigációt antik kartográfiaiakról a kiképzésünk során – mélyült bele egy szakértő tekintetével.

Ezt látva Yohan és Nympha jelentősegteljesen egymásra nézett, majd újra Kielre.

– Ha összevetnénk a mostani térképekkel, te tudnál segíteni a hely megtalálásában? – fürkészte a kommandós arcát a királynő.

– Kitűnővel végeztem ebből a tárgyból – húzta ki magát büszkén a srác.

Yohan elismerően biggyesztett egyet.

– Nem semmi, rejtett tehetségre bukkantunk!

Dicséretképpen megveregette Kiel vállát, majd feltápáskodott, hogy berekessze az ülést.

– Na, akkor, ha már így megbeszéltünk mindent, végre megtervezhetnénk, hogyan állunk tovább. Az idő ugyanis egyre kevesebb, és emlékeztetném, Nympha, hogy a menet nehezített lesz. Másik úton kell visszatérnünk egyenesen Wertelbe... Anélkül, hogy Zeranius figyelmét magunkra vonnánk. Az oroszlán barlangjába kell beosonnunk úgy, hogy az otthon van...

A királynő követte a felállásban, egészen feldobott lett a hármas tanácskozástól.

– Ha ő az oroszlán, akkor maga az idomár, Yohan. Mi pedig a társai ebben a cirkuszban. Én bízom magában, maga is bízson bennünk, kérem!

Elsétáltak mindannyian a díszes ebédlőterembe, amely nagy társaságot is kiszolgált már, de most élvezték, hogy felspannolta őket a terv előszele. A személyzet faarccal szolgálta ki őket, mintha minden a legnagyobb természetességgel folyt volna. Yohan már régen nem érezte magát annyira könnyednek és felhőtlennek, mint azon a délutánon. Maga sem tudta, hogy miért, de jólesett rádöbbenni a saját, mesének hitt történetének igazára, és megismerni a királynő titkának egy kicsi, de nagyon fontos szeletét is. Mintha mázsás kövek hullottak volna le a szívéről. Azért igyekezett moderálni magát, elvégre visszafogott ember hírében állt, de felébredt benne a hajdani kalandvágyó kamasz, és hajtotta a titokzatos küldetés iránt érzett izgalom is. Be kellett vallania, hogy felvillanyozta a Menedék felkeresésének ötlete. Azt viszont a világ minden kincséért sem fogadta volna el, hogy mindezt Nympha keltette benne...

A délután megint szabadfoglalkozással telt, de a királynő egy kedves kacsintást tett hozzá. Így tudták azt is, hogy ez

---

---

már nem tart sokáig. Másnap várta őket az indulás az ismeretlenbe.

Kint beborult és hideg, szeles idő kerekedett, mintha az égi jelenség vissza akarta volna tartani őket. Yohan és Kiel ezért visszatértek a lakosztályaikba, és a közöttük lévő kis hallban ültek le lazítani kicsit.

– Uram! – szólalt meg kaján vigyorral a képén a katona.
– Őszintén... Ritkán láttam eddig mosolyogni.

– Na, hiszen – vetette oda hetykén, félmosollyal –, pedig szoktam.

– Ó, igen, de nem folyamatosan! És az ebéd folyamán le-törölhetetlen vidámság ült az arcán... – a kommandós az öröme egyre szélesebb jelét mutatta.

– Persze, mert alig várom már, hogy induljunk Pellarionba, bárhol is legyen az – felelte a mágus gyanútlanul.

– Hm, és nem történt semmi olyasmi, ami miatt talán mégis inkább boldog? – pedzegetett érzékenyebb húrokat a fiú. – Tudja... Kettesben... Az úrnővel...?

Yohan mosolya egyből lelohadt, és egyfajta szégyennel teli elszörnyedés ült ki az ábrázatára.

– Kiel! Miről beszélsz...?

A kommandós a két térdére támasztotta karját, melybe fejét temette elkeseredésében.

– Ne mondja, hogy maga nem látja, vagy nem érzi!

A varázsló zavarodottságában a kerevetek közötti kis asztalka terítőjének rojtjait kezdte babrálni.

– Fogalmam sincs, hogy...

De nem fejezhette be, mert Kiel nyüszítve folytatta:

– Olyan feszültség van kettejük között, hogy jószerivel ívet nem húznak!

A férfi visszanyerte méltóságát, és sziszegve leteremtette a fiatalabbat.

– Csönd legyen! Megmondtam, hogy erről nem szeretnék beszélgetni, nemhogy veled, de senkivel sem! Még ha igaz lenne... De nem az! Az élet bonyolult... Fogd fel, fiam! Első a küldetés! Ha velem akarsz jönni, ezt tiszteletben kell tartanod! Komoly dolog ez, életek múlhatnak rajta, neked, katonának ezt tudnod kellene! És most, akármennyire is a bizalmamba fogadtalak, mégis csak a beosztottam vagy, nem pedig a barátom! A királynő a megkérdezésem nélkül kezdte el a kutatást, mert még ő sem sejtette, hogy találna valamit. Amikor azonban mégis megtalálta Hermaldion szívét, Pellariont, akkor azonnal hozzám fordult, és ez így volt helyes. Az, hogy beavattunk, arra vall, hogy szövetséges társunk vagy, és szükségünk van a segítségedre. Számítunk rád, és láthattad, a térképpel kapcsolatosan a szavadra is adunk. De a magánéletem... nem téma! Sem neked, sem... – itt elcsuklott a hangja, de azért kimondta: – Nymphának... Senkinek, érted? Senkinek!

A fiatalember megszeppenten, de a helyére kerülve tekintett rá. Szemében nem volt sértődöttség vagy düh, inkább csak szégyen és szomorúság.

– Értettem, Uram!

Egy darabig nem szóltak egymáshoz, és Yohan csak remélni merte, hogy a hangosabb közjáték nem hallatszott el Nympha lakosztályáig, mert azt nem élte volna túl.

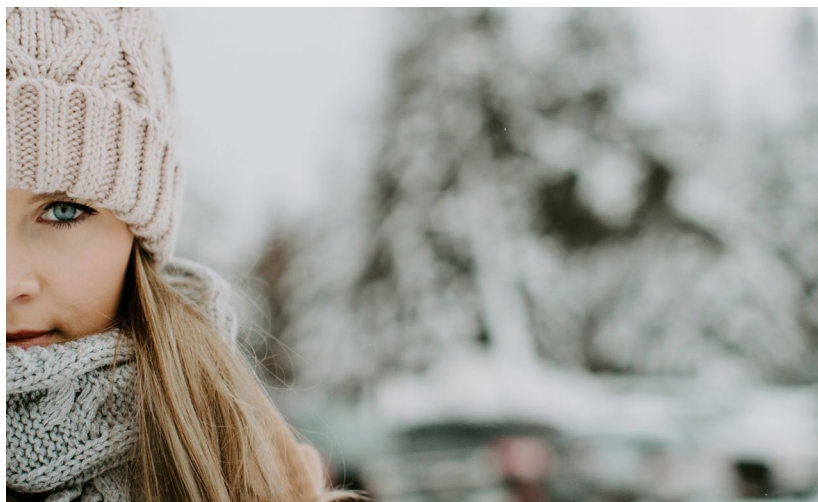
12. Amulett

Nympha

A hátizsákból – amivel először útnak indult – nem pakolt ki. Tudta, hogy újra el kell hagynia az otthonát, hiszen semmit sem oldott még meg. Egy dologra azonban jó volt, hogy visszajött: rálelt a lehetséges menedékre. A sors kezét érezte ebben a fordulatban. Nem lehetett véletlen az a sok a sok egyezés a képletben. A motelben éppen azt az embert sodorta elé az élet, akiben az újraéledők túlélésének kulcsa rejlett. Nympha minden perccel jobban hitt a közös küldetésükben, s a nemrég felcsillant remény egyre fényesebben ragyogott.

A rá váró veszélyek ellenére mosolyogva lépett a kis táskához, és belesüllyesztette a Pellarionról szóló könyvet. Gondolta, hátha hasznát veszi még a jövőben.

Kiel megígérte, hogy kijelöli a térképen az útvonalat, hogy kora hajnalban útra kelhessenek. Nympha ezt az időt

---

a szobájában töltötte, és utána nézett még néhány dolognak. Az elméje egy szegletében motoszkált a kérdés: hogyan tűnt el a köztudatból Pellarion létezése?

A tény, hogy még a werteliek is csupán mesének hitték – ha egyáltalán hallottak róla – arra engedett következtetni, hogy valami, valamikor kitörölte az írott történelemből.

Nympha ehhez többet is segítségül hívott a Livly által válogatott könyvekből, s célzottan ezt a témát kutatta. Semmiféle utalást nem talált, sőt az egyikben úgy emlegették a Menedék feltételezett területét, mint kopár, terméketlen tájat, ahol nem érdemes letelepedni.

Csalódottan csukta be és tolta félre a kötetet. A szék karfájára könyökölt, s tenyerével támasztotta meg az állát. Elgondolkodva bámulta az ablak üvegén túl sötétedő eget.

Kopogtattak, s az ajtó szinte azonnal nyílt is, az illető nem várta meg a hívást. Ez kirángatta a királynőt a merengésből, és odanézett. Livly volt az, de másodpercekkel később Kiel is megjelent a háta mögött. A lány észrevette, hogy az ifjú is oda tart, így félreállt az ajtóból, majd becsukta utána.

– Úrnőm, készen van, amit kért – jelentette lelkesen, mire Livly összehúzott szemmel pillantott a fiú kezében lévő papírra.

– Hozd ide, kérlek! – nyújtotta ki a karját Nympha.

Amint megkapta, szétnyitotta.

– Az micsoda? – kíváncsiskodott barátnője a nyakát nyújtogatva.

Nympha ránézett, majd jelentősegteljesen Kielre is.

– Köszönöm a munkádat! – mosolygott a fiúra. – Magunkra hagynál most minket?

Ő jó katonához méltón bólintott, majd gyorsan távozott a szobából.

– Livly, gyere, ülj ide mellém! – intett a lánynak Nympha, s miután az helyet foglalt odaadta neki a térképet. Barátnője érdeklődő pillantást vetett a piros tollal kijelölt görbe vonalra. Összeráncolta a homlokát, és lassan kiült az arcára a döbbenete.

– Pe... lla... rion? – nézett fel a papírról. – Az meg a mi csuda? Sosem hallottam még róla, pedig... hmmm... ez érdekes – újra maga elé emelte, és elmélyülten tanulmányozta. – Csak nem... oda fogsz utazni?

– Holnap hajnalban – bólintott az uralkodó határozottan, s Livly arckifejezését figyelte.

A lány furcsán elfintorodott.

– Mondd, hogy nem leszel veszélyben! – fordult teljes testével Nympha felé.

A királynőből kitört egy halk, keserű kacaj.

– Ezt te sem gondoltad komolyan – nézett újra az ablak felé. – Maradjunk annyiban, ha odaértem, meglátjuk.

A lány ezúttal nem szólalt meg, csak egy lassú, elmerengő bólogatásra futotta tőle. Rugalmassága a mai napig lenyűgözte Nymphát. Ő volt a legtökéletesebb barát, akit csak kívánhatott magának.

– Ti itt maradtok. Fel se merüljön benned, hogy magammal viszlek benneteket!

– Megértettem – dőlt a kerevet puha párnáinak Livly.

– Szeretném, ha ez nálad lenne.

A királynő egészen addig a pillanatig nem tudott megválni a varázsmédáltól, amit Regardtól kobzott el. Mindvégig a zsebében volt az elmúlt napokban. Most azonban elővette, és barátnője felé tartotta.

A lány először értetlenül meredt az ékszerre, majd kaján félmosoly kúszott az arcára.

– Az ilyen csecsebecséről tudod, mi jut eszembe?
– Sejttem – Nympha sem tudta megállni, hogy felfelé görbüljön a szája sarka.

Megragadta barátnője vállát, és magához húzta. Szorosan ölelték egymást hosszú percekig.

– Ez egy mágikus erejű amulett – suttogta kósza könnyeit nyelve a királynő. – Megvéd benneteket, amíg vissza nem térek.

Livly bólogatva húzódott el tőle, s ő is a könnyeivel küszködött. Markába zárta a medált.

– Most, hogy tudom, mi vár rád, sokkal nehezebb elengedni – suttogta a lány.

Nympha hangyányit arrébb csúszott, és maga elé meredt.

– Bátor leszek – mondta, de a két szó nem telt meg érzésekkel. Nympha rezzenéstelen arccal tett fogadalmat. – Nem fognak megölni! – ebben már fellelhető volt némi indulat.

– Jerome-ot túlélted. Ezután már bármire képes vagy – tette a vállára a kezét Livly.

– Jerome... kishal volt ezekhez képest, még Eliasszal az oldalán is. De küzdeni fogok. Nem adom könnyen az életem, ellenben a sajátom árán is megvédem az újraéledőket.

– Yohan... ott lesz melletted – hajolt közelebb Livly bizalmasan.

Nympha már majdnem felszólította ismét, hogy ezt hagyja abba, de nem akarta még kellemetlenebb helyzetbe hozni magát, így csak bólintott.

Percekig élvezték a csendet, és egymás néma társaságát, mígnem a tárlatvezető lány törte meg.

– Mondd... te... – kezdte hebegve, s az uralkodó értetlenül pillantott barátnőjére. – Voltál férfival a szabadulásod óta?

A nő sűrű pislogásokkal méregette Livlyt, de nem találta a megfelelő szavakat a válaszhoz.

– Hogy... hogy kérdezhetsz ilyet?! – fakadt ki végül. – Ez nem vall rád, már ne is haragudj meg!

Az ifjú anyuka méltatlankodva tárta szét a karját.

– Miért? Nem vagyok már naiv és szégyellős kislány.

– Nem erről van szó. Tudod, hogy nagyon szeretlek, de ezt még veled sem vagyok hajlandó megvitatni.

– Tényleg? – Livly kissé megemelte a hangját. – Természetfeletti erőkről, halhatatlanokról, lélekvándorlásról, meg ehhez hasonló tudathasadásos baromságokról kérdezhetek bátran, de olyasmiről nem, amiről két normális barátnőnek beszélnie kéne? Térj már vissza a földre, felség!

– Modoráld magad, Livly! – szegezte rá az ujját a lányra a királynő, és megpróbálta bevetni uralkodói tekintélyét.

Sajnos nem ment vele semmire, hiszen a lány már rég nem érzékelte, hogy hol húzódik a határ kettejük között.

– Mi rosszat tettem? Bocsáss meg, ha túlfeszítettem a húrt! Igen alacsony a toleranciaszinted.

– Elég legyen!

Nympha felpattant a kerevetről, és karját maga előtt összefűzve járkált fel s alá. Megint megrohanták az érzelmek, s feltört néhány keserű könnycsepp is. Gyorsan letörölte.

– Nem... nem azért nem beszélek erről, mert nem bízom benned eléggé. Tudod, hogy igen. Csak... félek... a valóságtól.

Megtorpant, és a fiatalasszony felé fordult.

– Nem nyúlt hozzám senki Jerome óta. Tessék, így most jobb?

A lány száját tátva állt fel.

– Nehogy sajnálni merj! – reccsent rá a királynő. – Az arcodra van írva, hogy szégyen engem. Nem teheted! Világos?

Livly bólíntott. Nympha felsóhajtott, s a tenyerébe temette az arcát.

– Megkeseredett vénasszony lesz belőlem – suttogta az uj-jain át szűrve a hangot.

– Nem – rázta a fejét barátnője. – Hidd el, hogy nem!

A királynő lassan elfordult tőle.

– Kérlek, hagyj magamra! Szeretnék lefeküdni.

Livly tudomásul vette, hogy ezúttal a közékük feszülő ellentétekkel kell nyugovóra térniük. Perceken belül elhagyta a szobát.

Nympha szabadjára engedte a könnyeit, s addig zokogott, míg el nem nyomta az álm.

Beszélgetés hangjai keltették fel, de a szobában még sötét volt. Oldalára fordulva pillantott az órára, s megállapította, hogy jóval az indulás megbeszélt időpontja előtt ébredt. Az ajtó tompította a szalomból beszűrődő zajokat. Kikászálódott az ágyból, és közelebb ment, hogy jobban hallja. Különösnek találta, hogy valaki az éjszaka közepén motoszkál. Résnyire nyitotta, és óvatosan kilesett.

A szalon sötétjét a holdvilág szürkés sávja szelte át, s csempészett némi fényt a helyiségbe. Két alak álldogált a szövet-ségesei szobájának ajtaja előtt. Nympha nem látta jól őket, de a hangjukat azonnal felismerte.

– Önmagában csak egyetlen ember védelmére képes – Yohan volt az egyikük. – Létezik azonban módszer arra is, hogy kiterjesszük másokra. Ez sajnos nem működik akkor, ha valami váratlan történik, és azonnal szükség van rá. Idő kell neki, míg megjegyez mindenkit, aki hozzáér.

– Elég, ha észrevétlenül érintem meg vele az illetőt, vagy meg is kell fognia? – jött a kérdés Livlytól.

– Nem muszáj tudnia róla. Egy kis súrolás is megfelel. Az amulett utána már teszi a dolgát.

A lány megkönnyebbülten sóhajtott.

– Nagyon köszönöm, Yohan!

– Igazán nincs mit. Inkább a királynőnek jár köszönet, amiért eszébe jutott. Az amulett nem az enyém, így nem az én dolgom döntenem a sorsáról.

– Sajnálom, hogy zavartam!

– Semmi baj. Úgysem aludtam.

– Egyáltalán nem? – Livly hangjába aggodalom vegyült. Nympha ajka egy félmosolyra húzódott, mert jól ismerte a lányt. Tudta, hogy ő nem osztogatja akárkinek a figyelmét és a bizalmát. Yohan valamivel elérte, hogy barátnője másként tekintsen rá, mint első nap.

– Csak pár órát – válaszolt a mágus.

Az uralkodó a nagy hallgatóságban véletlenül nekidőlt az ajtólapnak, mire az megnyikordult. A beszélgetők elhallgattak, ő pedig megijedt. Gyorsan kellett döntenie: vagy azonnal becsukja, és lebukik, vagy rögtön kilép az árnyékból, mintha alaptól oda tartott volna, és eloszlatja a gyanút. Az utóbbi csupán azért volt kellemetlenebb, ugyanis csak egy rövid szaténhálóinget viselt. Nem sok ideje volt gondolkodni, így ösztönösen kilépett a szalonba. A holdfény hátulról világította meg, így a beszélgetők csupán a sziluettjét látták, de az épp elég volt ahhoz, hogy Nympha fülig vörösödjön szégyenében.

Az ezután következő hosszú csend jelezte, hogy magánszáma pontosan azt váltotta ki, amire számított: döbbenetet.

– Jó reggelt! Te sem tudtál aludni?

Livly nem tűnt zavartnak, s a kérdéssel nem a feszültséget próbálta oldani. Őt tényleg ez érdekelt. Vele ellentétben Yohan

---

---

megkukult, s Nymphát bosszantotta, hogy a férfi sötétségbe burkolózik, és nem láthatja az arcát.

– Valójában a beszélgetésekre ébredtem – tört ki az öszinteségi roham a nőből.

– Bocsánatot kérünk! Engem Lilian felébresztett, és csak forgolódtam. Gondoltam, ha már így alakult, átjövök.

– Khm... értem – Nympha már nyirkosra izzadta magát zavarában. – Máris felöltözöm. Már nem érdemes visszafeküdni.

Az ajtó felé hátrált, s amikor újra elrejtette egy árnyék, már is jobban érezte magát a bőrében. Egy megkönnyebbült sóhajjal vetette a hátát a csukott ajtónak, és újra lejátszotta a fejében a kínos jelenetet. Pár perc alatt helyreállt a rend, és már képes volt nekiállni a készülődésnek.

Most valamivel több holmit pakolt be, így két kisebb háztizsák várakozott az ágya végének támasztva. Nympha vett egy gyors zuhanyt, majd a gardróbszobában gondolkodás nélkül a melegítőkhöz lépett. A helyzet megkövetelte, hogy ezúttal a kényelmi szempontok alapján válasszon öltözetet. Legalábbis ezt szulkyolta magába, mielőtt beismerte volna: valójában mindent megtesz annak érdekében, hogy Yohan érdeklődését megfékezze. Abban bízott, a trampli tréningnadrág majd elfeledteti a férfival a félpucér testének látványát.

Egy sportos pólóra, bélelt, kapucnis pulóvert húzott, arra pedig egy melegebb, susogós dzsekit. Megszokásból megállt a tükör előtt, de ezúttal nem egy csinos, dekoratív nőt látott benne. Sokkal rosszabbat. A hátsójára feszülő mackóalsóval dögösebb volt, mint korábban bármikor. Arca fintoiba rándult, s beharapta az ajkát, de már nem húzhatta sokáig az időt. Tudta, hogy várják.

Megállapodtak leendő útitársaival, hogy nem mennek viszsza a terepjáróhoz. Nem lett volna szerencsés Zeranius kocsijával

---

---

keresni a Menedéket, ezért Nympha elküldte Edvint, hogy béreljen nekik egy teljesen átlagos személyautót, ami nem kelt nagy feltűnést. Moreenben ugyan gyakrabban jártak az emberek tömegközlekedéssel, ám egy olcsóbb autó senkiben nem kelthette fel a gyanút, hogy a királynő ül benne.

A jármű már este leparkolt Livlyék háza mellett, várva arra, hogy elinduljanak.

Nympha egy utolsó sóhajjal elbúcsúzott a szobájától és otthona kényelmétől, majd kilépett a szalonba. Épp ahogy sejtette, a két férfi már készen állt az útra, s csak rá vártak. A királynő került Yohan tekintetét, inkább Kiel felé indult el.

– Jó reggelt, úrnőm! Vigyem a csomagjait? – nyúlt felé az ifjú lelkesen.

– Szervusz, Kiel! Köszönöm, elbírom! Neked is van épp elég holmid.

Minden további szó nélkül, libasorban kivonultak a szalonból, majd keresztülsétáltak a palotán egészen a nagyhallig. Nympha haladt elől, hiszen ő ismerte a járást. Kiléptek a magas, kétszárnyú ajtón a sötét, kora hajnali ég alá. Livlyék háza jó ötperces sétára volt a palotától. A csípős hidegben az uralkodó az orráig húzta a kabátja zipzáriját.

A kis házban égett a villany, s a királynő ajka egy szeretetteljes mosolyra húzódott. Amikor a kocsi mellé értek, intett a két férfinak, hogy várjanak még egy kicsit. Az ajtóhoz lépett, és bekopogott. Alig egy perc alatt nyílt is, majd a kedvenc álompárja lépett ki rajta. Jólesett neki, hogy Edvin is kijött elbúcsúzni tőle.

Nem maradt sok idejük, és a megfelelő szavakat sem találták, így hármasan összeölelkeztek. A palota mindenese egyszerre karolta át mindkét nőt.

– Vigyázz magadra! – mondta Livly megrendülten, amikor elengedték egymást.

Nymphának feltűnt, hogy a lány lopva Yohan felé pillant, de ha volt is köztük valamiféle néma kommunikáció, gyorsan túlestek rajta.

Az újraéledő még egyszer visszapillantott rájuk, mielőtt beszállt a hátsó ülésre. Kiel ült a volán mögé, mellette pedig a varázsló foglalt helyet.

A sötétség leple alatt lassan kigurultak a birtokról. Az útjuk ezzel visszafordíthatatlanul elkezdődött.

* * *

Yohan

Mire a látóhatárra kepesztett fel a Nap, ők elhagyták már a liantormi tartományt. A dél-keleti kivezető úton robogtak Wertel elhagyatott tájegysége felé. Az első pár órában édes kis semmiségekről fecserésztek, hogy oldják a bennük felgyűlő feszültséget. Aztán hallgattak, amikor elfogytak a könnyed témák. Kiel és Yohan vállalták, hogy négyórás váltásban vezetik az autót, így Nympha nyugodtan pihenhetett az út alatt. Most még a katonán volt a sor, így a mágus kibámult az ablakon, és szépen-lassan elmerült a gondolataiban.

A kora hajnali jelenet sejlett fel önkéntelenül előtte. Akkor fellélegzett, mert Livly elvitte az amulettet, és végre megint egyedül maradt. Be kellett vallania magának, hogy már nagyon régóta nem érezte azt a kényelmetlenséget, mint amikor felbukkant az alulöltözött királynő. Annyira váratlan volt, hogy remélni merte csak, hogy Nympha nem látta, mennyire elvörösödött.

Nem beszélve egyéb testi reakcióiról és a hirtelen feltörő gondolatairól, melyeket csak a több évnyi lelkigyakorlatának köszönhetően nem felejtett őrizetlenül. „Hát... Legalább tudom, hogy még mindig működőképes vagyok. Ez jó hír.” Saját magával is igyekezett megfelelő humorral bánni. Jobban aggasztotta mélyen belül az, hogy az esetet nem volt képes csak fizikai síkon kezelni. „El fogok gyengülni a legkritikusabb pillanatban. Az nem lehet! Új korszak kezdődött, új háború van éledőben. Ebbe nem fér bele holmi halandó vonzalom...! Pláne egy halhatatlan iránt... Micsoda kicsavart, morbid a sorskeze!” Nem vette észre, hogy elmosolyodott.

– Mi az, uram? – figyelt fel rá Kiel. – Kipihente magát?

– Tessék? – rázta meg zavartan a fejét. – Á, csak elgondolkodtam. Mostantól magunkra vagyunk utalva. És visszatérünk az ellenség térfelére, úgyhogy figyelniük kell.

Ahogy ezt kimondta, a háta mögött motoszkálást hallott. Nympha is felébredt a szunyókálásból.

– Bocsánat, felébresztettük, úrnöm? – kérdezte aggódón a sofőr.

– Nem, dehogyis, örülök, hogy beszélgettek, csak... Ha megint csend lesz, azt szeretném kihasználni. El kell kezdenem értesíteni a többi újraéledőt, hogy induljanak el Pellarion felé. Egyenként esélyünk sem lenne begyűjteni őket.

– Egek, akkor megint halottnak fog kinézni? – kezdett Kiel pánikba esni.

– Dehogy! Ez nem lesz olyan. Inkább alvónak látszom majd. Viszont fontos, hogy teljes csend legyen. Nem fog többet igényelni tíz percnél, de gondoltam, szólok, hogy most kezdeném. Rendben?

– Persze, csöndben leszünk, hívja csak őket – Yohan hangja megnyugtatóan lágyan csengett.

– Köszönöm – felelte a királynő. – Szólok, ha végeztem.

Bár erősen kerültek egymás tekintetét, vagy akárcsak közös témákat is, most a középső nagy visszapillantó tükörben akaratlanul összetalálkozott a két szempár. Azonmód el is kapták, de egy örökkévaló másodpercig azért még fürkésztek egymást.

Nympha ezután kényelmesen elhelyezkedett, amennyire a biztonsági öv engedte, és behunyta a szemét. Szabadon áramoltathatta a gondolatait a nyílt terepen, megkeresve azok elméjét, akiket befolyásolni kívánt. A természet befogadta a sajtószerű erőt, és Moreen hava alatt mocorogni kezdett a zöldélet. Kis hóvirágok és ibolyák, jácintok és gólyahírek fejecskéi bújtak elő és dobták le magukról a havat szerte a tartományban, amerre járt az autójuk.

Különleges képességével minden újraéledőt utolért, és elültette bennük az olthatatlan vágyat Pellarion felkeresése iránt. „Vár a Menedék! Csak ott vagyunk biztonságban!” Maga elé vetítette a Kiel által lerajzolt térképet az agyában, és annak a képét is fajtársai emlékezetébe véste. A három szövetséges arcmasát is elküldte, hogy bennük megbízhatnak, ők várják majd a halhatatlan lényeket Pellarionban.

Kiel és Yohan mindebből semmit sem észlelt, csak azt, hogy tíz percig nem szólalhattak meg. Nagyon kedvük sem volt beszélgetni, mert a varázsló ismét a gondolataiba merült, a katona pedig figyelte az utat, ugyanis kezdett már fáradni.

– Végeztem – szusszant egyet a királynő, megtörve a hallgatást. – Nemsokára mindenki útra kel. Már csak nekünk kell odaérnünk és várnunk őket.

Hamarosan félreálltak, hogy a két férfi cserélhessen a vezetőülésben, és így a mágusnak nem kellett azon agyalnia, hogyan

---

---

zárja ki az időnként fel-felsejlő emléket Nympha sziluettjéről, hanem teljes egészében az útra koncentrálnak.

Hogy elejét vegye mindenféle képzelgésnek, Yohan egy idő után maga vezette a beszélgetést, hogy lefoglalja az összes érzékét.

– Éjszakára biztos, hogy valahova be kell térnünk – magyarázta könnyed hangszíval, mikor már lefelé ment a Nap. – Elkerülnék minden motelt és nyilvános helyet, hogy ne kelt-sünk feltűnést. Úgy gondoltam, hogy a werteli határt még éjjel előtt elérjük, és onnan nem messze van egy kis fűrészmalom. Eldugott hely, semmi extra. Gyerekkoromban sokat jártunk oda, mert apám ifjúkori cimborája vezeti, az öreg Deme. Mindig mondta, ha el akarok bújni a civilizáció elől, menjek oda, és vihetek bárkit magammal, ő nem fog kérdezősködni. Ott egy éjjelre megszállhatnánk, biztonságot nyújt rövid időre, hajnalban mehetnénk tovább.

Nympha meglepett, de elismerő arccal hajolt előre az ülésben.

– Tetszik az ötlet!

– Már ha nem bánja, hogy... – nyelt egyet a varázsló. – Ez mégsem egy palota vagy királyi rezidencia lesz, viszont legalább nem fogunk fájni, kényelmesen elférünk és nyugodtan alhatunk, mert az éjszaka csendes, csak a patak zaja hallatszik.

– Nem zavarjuk majd ezt... a Demét? – folytatta kicsit gondterheltebben a nő.

– Tény, hogy huszonöt éve nem láttam, lehet, hogy már nem is él, szóval sajnos kockáztatnunk kell, de más lehetőségünk nincs, valahova akkor is be kell húzódnunk. Az biztos, hogy Deme bácsi az apám lekötelezettjének tartja magát, mert amikor kamaszok voltak, kimentette a patakból. A tiszteletére fűrészmalmot létesített ott, és... persze megtanult úszni.

Mind elnyomtak egy kedves mosolyt. A hangulat kellemes lett, fellazult végre a kezdeti feszültség. Persze még elég távol voltak Zeranius veszélyétől, mint amennyire közel hozzá. Most mégis erőt és reményt adott nekik ez a sosem látott fűrészmolnár.

A határhoz érve a férfi a szokásos természetességével igézte meg a vámtiszteket, hogy gond nélkül átléphessenek. Mindenki bemutatta az okmányait, és a királynő miatt sem kérdezősködtek, hiszen Nympa tett róla, hogy arra a kis időre ne ismerjék fel.

Észre sem vették, de képességeiket és erejüket szinte tökéletes összhangban használták fel egymás mellett. Ha nagy néha összepillantottak, kérdés nélkül tette a másik a dolgát. Kiegészítették és megerősítették mindketten, ahol szükséges volt, vagy éppen semlegesítették, ha úgy hozta az út. Aztán persze szégyellősen visszavonultak, ki-ki a maga térfelére, hogy a saját érzelmeikkel ne kelljen foglalkozni. Ha valamire nem lehetett ráhatásuk, csak elnyomni tudták, az a saját szívük volt. A benne tomboló érzelmek egyre hangosabban verték az ütemet, és mindketten azon izgultak, hogy csak a másik ne hallja meg.

Yohan utolsó, a sofőrváltás előtti kanyarja egyenesen a fűrészmalomhoz vezetett. Valóban nem volt messze a határtól, de mégis egy kiterjedt erdőség elrejtett folyócskája mellett állt. Egy csipetnyi friss, vidéki béke a rohanó világban. A hármas szövetség számára ideális hely volt arra, hogy nyugalomban hajtsák le a fejüket éjjelre, és hajnalban újult erővel indulhassanak tovább Pellarion felé.

A nagy fahodály mellé parkoltak a kocsival, és örömmel konstataáltak, hogy a malom melletti kunyhóban lámpa égett.

– Reméljük, hogy Deme bácsi lesz az – suttogta a mágus, majd kiszálltak mind, lezárta az autót, és Kielnek adta oda a kulcsot. – Hajnaltól a tiéd.

– Igenis, uram! – a katona nem bánta, mert szeretett vezetni.
– Miről ismeri meg majd magát, ha csak gyerekkorában látta? – Nympha nem akart feltétlenül hozzászólni, de mégsem bírta megállni.

Elindultak a fény irányába. Óvatosságból suttogtak, hiszen valójában csak Yohan volt töretlenül optimista, Kiel és a királynő nem tudhatta, mi vár rájuk.

– Apám nevét tudni fogja... – felelte bűjtatott humorral a mágus.

Megérkeztek az ajtóhoz, de nem hallottak bentről kiszűrődni semmit. Ha valaki volt is bent, vagy aludt, vagy egyedül múlatta az idejét. De sem rádiót, sem semmi más zajforrást nem fedeztek fel. A közelben csobogó patak zúgását már kezdte megszokni a fülük.

Yohan illendően kopogott, és megvárta, míg két láb komótos csattogása nem közelített, és kinyílt az ajtó.

– Ki az, és mit akar?

Egy öreg, félkopasz-ősz, szikár, de erősnek látszó férfi feje jelent meg. Nem volt túl barátságos, de éjfél után járt már az idő, és ő nem várt látogatót.

– Merrit fia vagyok, Deme bácsi! – szólalt meg a varázsló, és a szavain kívül nem használt más bűbájt.

– Yohan...?! – az idős ember úgy meglepődött, hogy majd' hanyatt esett.

– Bizony! – mosolygott rá kedvesen a hajdanvolt fiúcska.

– De megnőttél! Megemberesedtél! – Deme ekkor vidáman, kitárt karokkal lépett oda hozzá, és megropogtatta egy férfias öleléssel.

A mágus úgy karolta át, mintha a kisfia lett volna, nem pedig egy másfél fejjel magasabb és néhány kilóval izmosabb testalkatú lény.

– Vendégeid vannak – ámult el a férfi, majd behívta őket a kis kunyhóba.

Becsukta az ajtót, majd hellyel kínálta a csapatot. Az egész lakocská három helyiségből állt. Ahová beléptek, volt a konyha, az étkezőasztal közepén, a kemence a falon. Egyik oldalról egy hálófülke, a másiktól meg talán a vizesblokk nyílhatott. Az látszott, hogy egy ember lakott itt télen-nyáron, de ha arról volt szó, találtak helyet is többnek. Alvórész viszont csak az az egy volt benne, ami elgondolkodtatta az utazókat.

– Deme bácsi, a hölgy Nympha, a fiú pedig Kiel – mutatta be készségesen társait a mágus.

– Mondtam, nem kérdezek – kacsintott az öreg huncutul.

– Csak örvendek! Deme, a fűrészmolnár.

Leültek az asztal köré, a vendéglátójuk pedig gyorsan forró italokat adott elébük.

– Biztosan átfáztatok, fiam! Mi járatban erre, ilyen későn?

– Átutazóban vagyunk, egy éjszakát töltenénk itt, ha nem gond.

Mind melengették kezeikben a poharakat, aztán elkortyolgatták az édes teát.

– Dehogyan gond! Szerencsére nappalról mindig marad elég meleg a hodályban is. Itt nem olyan kemény a tél, mint északbakra... Ez Wertel előnye! – göcögött az öreg.

– Mondtam, hogy van bőven hely – nézett szét elégedett mosollyal a varázsló. – Mindazonáltal nem zavarnánk, kora reggel tovább állnánk.

– Ó, hát az mindjárt itt van, fiam! – vigyorgott Deme. – Ha nem egyet mondj meg, jól van az én Merrit barátom?

Yohan nyelt egyet, mert azt még nem mondta el neki, hogy körülbelül öt esztendeje nem beszélt az apjával, azóta nem is látta, amióta a tragédia történt.

– Jól van, Deme bácsi, még mindig... ugyanolyan, mint volt – a hangja, bár igyekezett laza maradni, mégis kicsit rideggé vált.

– Hébe-hóba meglátogathatna, azt üzenem neki – veregette meg vállát a fűrészmolnár.

– Alkalomadtán megmondom – bólintott kicsit magába szálltabban a mágus.

– Magányos lettem vénségemre, előjönnek az ifjúkori emlékek – sóhajtott nosztalgikusan Deme.

Aztán nagy levegőt vett, és megpróbált a nekik kijáró kedvességgel szolgálni. Széttárta kezeit, hogy mutassa az utat az éjszakai látogatóinak.

– Akkor menjünk át a raktárba, és helyezzék kényelembe magatokat!

Nem sokkal később, a nagy hodályban, amely mellett parkolt az autójuk, mindhárman leheveredhettek a puha faforgáccsal és zsákolt fűrészporral kitömött fekhelyeikre.

Bizarr módon egy autentikus fűrészmalom-motelnek látszott az egész. Pedig biztosan nem szállóhelynek szánták, ám mégis olyan kiszolgálást kaptak, amilyenre nem számítottak.

Nympha kissé izgága lett, ahogy magukra maradtak, nem tudott nyugton ülni. Valami nagyon zavarta, és körbejárta az egész csarnokot. Tenyerét a homlokára tapasztva járt fel s alá, nagy levegővételekkel fűjtatott, mintha magában viaskodott volna.

Kiel jobbnak látta, hogy mint nappal kezdő sofőr, minél előbb aludni tért. Saját rendszerük szerint három órával később már továbbindultak volna.

Yohan nem akarta zavarni a katonáját a pihenésben, de nem hagyta békén Nympha viselkedése sem. Képtelen volt úgy aludni, hogy a nő kimerülésig kóricált volna egymaga abban a nagy

---

térben. Ráadásul látta, hogy a halhatatlant valami nagyon aggasztotta, és ettől sem lett volna képes pihenni.

Felkászálódott Kiel mellől, és odasétált a királynőhöz, aki talán a századik körét róttá újra.

Megállt vele szemben, és finoman megfogta kétoldalt a karját, hogy megálljon végre.

– Nympha! Baj van? Tudok segíteni?

A királynő nem nézett rá, csak maga elé, a lábát fixírozta.

– Nem tudom, Yohan... Ez túl... könnyű volt!

Nem húzódott el, engedte, hogy a férfi tartsa.

– Micsoda?

Yohan még mindig kitartóan nézte a nő mézszínű fejbúbját, hátha találkozik a fémkék szemekkel. De nem, mert a lány ugyanolyan elszántsággal kerülte a tekintetét.

– Túl egyszerű ez. Hirtelen idejöttünk, ő nem kérdezősködik, és itt minden kézre áll... Yohan, maga ezt nem tartja furcsának?

Nem bírta tovább, fel kellett néznie a férfira, bár nagyon küzdött ellene.

Egy vékony fallyukon keresztül bevilágított a hold, és pont elkapta oldalról a mágus zöldeskék tekintetét. Egyenesen rá bámult, kifürkészhetetlen üzenettel.

Yohan végre belenézhetett a nő szemébe anélkül, hogy a saját démonait kellett volna visszazavarni a pokolba, mert azok helyett csak végtelen békét talált benne.

Akármennyire is zavart volt, gondterhelt és fáradt, Nympha pillantása azon az éjjelen mégis nyugalmat, biztonságot és bensőségeséget árasztott magából a számára.

Még mindig a két kezével fogta a karját oldalt, nem engedte el, és csak bámulták egymást. Suttogva beszéltek, néhány centire egymás arcától.

– Megbízom Demében. Tudom, hogy veszélyes bárkiben is megbízni, magán vagy Kielen kívül, de higgye el, Nympha, hogy ártalmatlan az öreg! Már akkor is magányos volt, mikor a szüleimmel idejártunk, és ez nem változott. Valószínűleg mindig megfordul itt időszakosan valaki, egy régi gyermekkori barát, sakkipartner, cimborák... És most mi. Csak pár óra, mehetünk tovább, kérem, bízson az értékítéletemben!

– Magában megbízom, de benne valamiért képtelen vagyok!
– hajtotta el a fejét oldalra a nő.

A holdfény az ő arcára vetült, és felragyogott a fémkék tekintet.

Yohan visszatartotta egy pillanatra a lélegzetét, pont, mint amikor meglátta a lányt a hálóingében.

„Ne nézzen így rám, kérem!”

Hirtelen elengedte, és egy lépést hátrébb lépett.

Ez a gondolat nem az övé volt, és sikerült egymást nagyon megijeszteniük.

Ezer suttogó hang, ami körbelengte eddig, és már nem zavarta, állt össze egyetlen, Nympha-szavú segélykiáltássá az elméjében.

– Ne haragudjon, de... – bukott ki a királynő száján, és az ajka elé kapta a kezét.

– Egek, maga kimerült, és én is! Menjen aludni, jó? Ha kell, akkor egész indulásig itt őrködöm, de pihenjen, könyörgöm, szüksége van rá... – motyogta maga elé visszafogott hangon, kissé szégyenteljesen a férfi. – Jó éjszakát.

Megvakarta a tarkóját, megköszörülte a torkát, majd megfordult, és kilépve a holdfényből, sötétségbe burkolózott. Csak a faforgácsban, a lába nyomán keletkező sustorgás jelezte, hogy távolodott.

Nympha lehajtotta a fejét, és két kezébe fogta az arcát.

Hamarosan elindult ő is a fekhelyeik felé, imbolyogva, fáradtan, majd lerogyott a számára kijelölt jászolban, és úgy, ahogy volt, álomtalan álomba zuhant.

Egy pár óráig mind a hárman úgy aludtak, mint a tej, és bár védtelenül, mégis valamiféle viszonylagos békében pihentek egy kicsit.

13. Tűzgömb

Yohan

Az első napsugarakkal együtt ők is felébredtek, legalábbis Yohan, aki talán csak percekre aludt el. Nem volt nyugtalan, de az agya figyelő üzemmódba kapcsol, és így éber álomban szendergett. Hihetetlen módon, végül senki sem zavarta meg nyugalmaikat azon az éjjelen.

„Ugye, megmondtam...” – gondolta, és maga köré nézett, mielőtt felkelt.

Nympha és Kiel az igazak álmát aludták még.

„Nem keltem fel őket, csak egy kicsit később...”

Megdörzsölte az arcát, hogy életet csempésszen a tagjaiba, majd halkán feltápáskodott, és kísértelt a patakhoz friss, téli levegőt szívni. Amúgy sem bánta, mert rendezni szeretne volna a gondolatait az éjszaka történetek miatt.

„Egy pillanatra elengedtem a védelmet... Csak egy kicsit nem figyeltem oda... És ő bent termett. Vajon hányszor használhatta már ki? Ha ugyan... Ki tudhatja... Hát hogyan néztem rá? Ahogy mindig. ...Mostanában.”

Érezte, hogy mozdult kettejük között valami, amit, ha nem állít le azzal, hogy elengedi a vállát és hátralép, nagyon bonyolulttá tette volna a küldetésük további részét.

„Koncentráljunk Pellarionra! Az az első.”

Merített két tenyerével a patakvízből, miután térdre ereszkedett mellé. Megmosta az arcát, és gyorsan beletörölte a kabátjába, hogy ne fázzon meg a kissé csípős reggeli levegőben. Egy röpké percig még guggolt ott, ujjaiával kavargatva a hideg vizet.

Sóhajtott egy mélyet, hagyta elenyészni a lélegzetpárát, majd visszaindult a kis kunyhó irányába.

Tudta, hogy az öreg már ébren van, hiszen az idősebb korosztály nem aludt annyit, és látszott, hogy örült nekik. Tényleg nem akarta bántani őket, számára Yohan még mindig a legjobb barátja fia volt, a szövetségesei pedig ugyanúgy az ő barátai is.

– Jó reggelt! Hát a többiek? – fordult meg Deme, amikor a mágus belépett az ajtón.

Épp mosogatott a konyharészen, kötényben, így olyan nagypapás formát öltött.

– Jó reggelt, Deme bácsi! Még alszanak.

A fűrészmolnár elővett egy bögrét, és megtöltötte finom, forró teával. Hellyel kínálta Yohant, majd mondta:

– Friss zsömlém is van... – közben előpakolt a reggelihez négy személyre. – Örülök, hogy jöttél, még ha rövid időre is. Merrit is rám nézhetne időnként... Tudom ám, hogy nem vagyok jobban, fiam. Nem olyan nagy Wertel, hogy ne érnének el

---

ide a szomorú hírek. Sajnálom, ami veletek történt... Nem az én dolgom, de egyet mondok! Nincs olyan bűne senkinek, amit ne lehetne megbocsátani, mert az élet rövid, és az ember a végén így is, úgyis egyedül hal meg. Hát legalább életében töltsd együtt az időt a szeretteivel. Ezt jegyezd meg, Yohan, apád egy napon egyedül fog meghalni, és amikor így lesz, te mindörökké bánni fogod, hogy nem bocsátottál meg neki.

A férfi hallgatásba burkolózott, emésztette a hallottakat. Alázatosan nem vágott vissza, de nem is erősítette meg az öreget abban, hogy igaza volt. Illedelmesen felkelt, és így szólt magába szállt hangon:

– Felkeltem a többieket, Deme bácsi, máris jövök.

Kabátot vett, és gondolataiba mélyülten átment a hodályba. Ott Kiel már nyújtózkodott, Nympha pedig épp kinyitotta a szemét, mikor benézett.

– Jó ébredést! A kunyhóban friss reggeli vár minket.

A királynő álmos arccal, kicsit szégyenlősen méregette a varázslót.

– Maga nem aludt? – kérdezte óvatosan.

– De igen, valamennyit – felelte ő könnyedén. – Nyugodt éjszakánk volt, ahogy jószoltam.

Azzal megfordult, majd visszament a kunyhóba, mintha a világ leglazább embere lett volna. Csak ő érezte, hogy meglódult a szíve a társalgástól és a feltörő emlékektől, de nem akarta, hogy a nő meglássa a feldúltságát.

Hamarosan mindannyian jóízűen megreggeliztek, és indulás előtt még megittak egy-egy bögre forró teát az öreg Demével. Megígérték neki, hogy visszatérnek majd, ha arra járnak, aztán elbúcsúztak, és Kiel nyitotta a kocsit, hogy beszálljanak.

Békés reggelük volt, mintha meg sem szálltak volna, úgy hagyták el a fűrészmalmot.

Igaz, ami igaz: a problémák nem sokáig várattak magukra.

Az úton nem sokat szóltak egymáshoz. Félig-meddig még mindig kimerültek voltak, hiába pihentek pár órát, nem volt az olyan sok. Kiel igyekezett az útra figyelni, Yohan a katona által rajzolt útvonalat tanulmányozta, Nympha pedig jobb híján némán kibámult az ablakon. Beletemetkezett a saját gondolataiba, de néha beszűrődött elméjébe abból, amit a két férfi beszélt, mikor a mágus végre feltekintett a papírról.

– Hol álljunk meg legközelebb? Késő éjjel érünk a hegy lábához, valahol pihennünk kellene. Még mindig hideg van, de én több szállásadót nem tudok. És itt már Zeranius emberei is lecsaphatnak ránk.

– Benzinkutak? Amúgy is... Meg kell állni, ha meg kell állni, érti, uram... – magyarázkodott Kiel.

– Igen, de mégsem jó. Tűzveszélyes. Ezt meg, ugye, te érted – válaszolt a szakállát simogatva Yohan egy frappáns ripszttal.

– Gyorsabban akkor haladhatunk, ha nyolcóránként váltunk, és emeljük a menetsebességet. Csak ránk ne szálljon az autópálya-rendőrség...

– Nem, ne keltsünk feltűnést!

– Nincs jobb ötletem, uram. Ennyi adatott – nézett rá egy gyors bocsánatkérő pillantással a katona.

– Akkor marad a gyorsulás – biccentett rezignáltan a mágus. – Mielőbb oda kell érünk. Az újraéledőket muszáj megelőznünk, hogy tudják, „miénk a vár”. És még nem láttuk az ellenséget.

Így gurultak tovább fél óráig, hogy a lehetséges megoldásokat elemeztették, de mindig ugyanerre jutottak. Felgyorsítottak,

---

és reménykedtek benne, hogy vak és süket lesz minden traffipax a sztrádán.

– Ha látok egyet, kitörlöm a memóriáját – szólalt meg Nympha, aki addig hallgatott, azon a délelőttön, még csak nem is tekintett rájuk.

Remélte, hogy megértették a viccét.

– A legjobb döntés, köszönöm – emelte fel egyetértően a mutatóujját Yohan, és ő sem nézett a középső visszapillantó tükörbe.

Így nem láthatta, ahogy az újraéledőt megint olyan rosszullét fogta el, mint Liantormba menet. Egy halk szusszanással görnyedt össze, majd kapkodni kezdte a levegőt. Hangtalanul kezdtek ömleni a könnyek összeszorított szeméből. Kiel vette észre, hogy valami nincs rendjén a hátsó ülésen.

– Egek, Csodaúrnő, megint rosszul van! – kiáltott fel, amikor a tükörben meglátta Nympha szenvedését.

Yohan is odakapta a fejét.

– Jól vagyok! – nyöszörögte a királynő egyáltalán nem meggyőző hangon.

– Megállunk – tette a kezét a kommandóséra a varázsló, és amikor kiértek a leállósávba, kitették a dupla indexet.

A férfi kiszállt, és hátrament, hogy kiszabadítsa a lányt a biztonsági övből. Összekuporodva ült, a térdére hajolva és reszketett a sírástól.

– Nympha, maga nincs jól! Jöjjön, hadd segítsék! – nyújtotta be a kezét az ajtón.

– Nem tud, Yohan, hát nem érti? – nyüsztítette.

– Olyan nincs, hogy nem tudok! – a mágus elvesztette a türelmét, de gyengéden, mégis ellentmondást nem tűrően emelte ki a kocsiból két karjával a nőt.

Szelíden a vállára segítette, hogy rádőlhessen, miközben állva letette a talajra. Gyakorlatilag így álltak átölelve percekig. A lélegzetük körbelengte az arcukat.

Nympha gyors, szaggatott légzése és zaklatott sírása enyhülni látszott, amíg a férfi a karjában tartotta. Teljesen átfogta a kezével, hogy a hideg se rontson az állapotán, és megnyugodjon.

– Yohan, fogalma sincs, hogy ilyenkor mi történik... – lehelte bele a varázsló kabátjába.

– Miért nem mondja el? – dünnyögte halkan és előzékenyen ő.

– Mert megakadályozhat bármit is, ha elmondanám? – Nympha hangja rekedtté vált.

Közben Kiel is kiszállt, majd lassú, sokkos mozdulatokkal nyújtotta előre a kezét egy irányba:

– Uram, úrnőm! Oda nézzenek!

A halandó és a halhatatlan kibontakozott a megnyugtató ölelésből, és odafordultak, ahova a srác mutatott.

Előttük az úton hosszú fekete füst kígyózott az égig, csak most látszott meg, hogy kiszálltak. Valahol egy kis falu vagy tanyavilág vált a tűz martalékává.

– Hát vége van, megint egynek vége van – suttogetta a királynő, arcán a döbbent rettenettel.

– Ezt érzi, Nympha? – lépett mögé Yohan szomorú arccal.
– Valamiféle kollektív tudattal... Jeleznek magának? Érzi, ha meghalnak a társai, igaz?

A királynő hátravetette a fejét, és dühös pillantást mért rá, de nem a férfi miatt volt ideges. Nem válaszolt, csak meredten bámulta egy percig, majd elfordult tőle és el a pokoltól, amit látott előtte. Kikerülte a mágust, összehúzta magán a kabátját, és visszament a hátsó ajtóhoz. Yohan némán követte pillantásával minden mozdulatát.

Visszaszálltak a kocsiba, és a katona nagy sóhajjal konstálta, két kezével a volánon:

– Sajnos arra vezet az utunk.

– Néha elkerülhetetlen, hogy lássuk a pusztítás eredményét – morogta hasonlóan rosszkedvvel a varázsló. – Meg kell tudnom, melyik mágus tette.

Elindultak, és hamarosan felporzott előttük az út jeges-havas felszíne, ahogy szembeforgalom adódott. Katonai terepjárók jöttek, ketten, hasonlóak ahhoz, amit a moreeni erdőség szélén hagytak. Igyekeztek nem szem előtt lenni, ahogy hajtottak a sztrádán, de mivel liantormi rendszámot viselt a kocsijuk, ez felkeltette a werteli katonák érdeklődését. Az egyik terepjáró oldalra fordult, és elállta a közeledő autó útját, így Kielnek lassítania kellett, hogy bele ne ütközzön. A másik elsuhant mellettük, de nem sokkal mögöttük az is befarolva várakozott.

– Megállítanak – szólalt meg Yohan. – Én szállok ki, megtudom, melyik átkozotthoz tartoznak... Amíg nem jelzek, ne csináljanak semmit, rendben? – az utolsó mondatát inkább Nymphához intézte, mint Kielhez.

– Itt várjuk, uram! – bólogatott a kommandósfiú.

– A legrosszabb esetben mindkettőtöket elrejtelek. Akkor okosan kell cselekednetek – azzal a mágus kiszállt az autóból, ahogy az megállt a barikád előtt, majd nyitva hagyta az anyósülés ajtaját.

Nem törődött vele, hogy ki látja, de nem is kellett, mert fel támadt a metsző szél, amely hosszú utat tett meg a tenger felől, és pluszban felkavarta az épp leülepedő porhavat.

A terepjáró ajtaja is kinyílt, és nem túl nagy meglepetésére a mokány, kopaszodó Metlib szállt ki rajta.

– Nocsak, nocsak! Hát hogy ekkora mákom legyen! Yohan, az elveszett bárányka! – rikkantotta méretéhez képest nagy hanggal.

– Metlib – fogadta sokkal mérsékeltebben a férfi –, te mindig tudod, mikor kell jönnöd.

Észrevétlenül megigézte a kocsiját, hogy ne látsszanak a benne ülők.

– Máris szereztél moreeni verdát, ez igen! – csettintett elismerően és mégis gúnyosan Metlib. – Neked mindig jobb volt a marketinged...

Yohan mosolyogva megcsóválta a fejét, mert pontosan tudta, ez a kis köpcös nem ellenfél neki. Valaki más belépőjét vezette be, akire nem is kellett olyan sokat várnia.

– Engedj el, öregem, egyedül vagyok – emelte fel a karját a mágus.

– Úgy hírlík, hazudsz – vetette oda a mokány. – Hát a két katonád hova lett? Vagy őket is kinyírtad, mint Aaront? Se perc alatt feloldom a rejtővarázst, talán hosszabb ideig tart, mint – és itt rettentően színpadias hangnemre váltott – az isteni Yohan tehetségével, de talán menni fog. Vagy engem is kinyírsz?

– Tényleg ne akard ezt, Metlib – tárta szét kezeit.

– Naná, hogy nem akarom... De vagy varázsolsz, vagy harcolsz, nem igaz? Hányat rejtegetsz? – a kisméretű közelebb lépett hozzá.

Yohan mögött egy mély női hang harsant fel:

– Egynél biztosan többet. És az egyikük tutira egy nő. Újraéledő – mondta ki undorral az utolsó szót.

Hallani lehetett, ahogy becsukta valaki az első ajtót a kocsin.

– Menekülőút elzárva... – csapkodta össze az ismerős hangú asszony a tenyerét elégedetten.

A varázsló úgy perdült meg, mintha hátba lőtték volna, hogy szembetalálja magát Gorgillal. A boszorkány nem tudta megtörni a varázst, de alkalmazta az egyik sajátját: a kiváló kombinációs készségét. Pontosan annyira ismerte a férfiakat, hogy tudja, ennyire csak az ellenkező nemet védelmezik. Illetve az újraéledők is csak nők voltak, Yohan pedig már a másik oldalon állt, tehát mágikus képességű sem lehetett vele, csak egy halhatatlan.

– Sosem tudjátok meg az igazságot – húzta össze a szemét a mágus. – Nektek velem van bajotok, gyertek és küzdjetek meg tisztességes módon!

Kiel még mindig kapkodva szedte a levegőt, amikor végre lecsillapodhatott egy fa mögött. Közvetlen mögötte kuporgott Nympha, jó pár száz méterre lapultak meg Yohantól. Már foszladozott körülöttük a rejtővarázs, tekintve, hogy a mágus az erejét a harcba kellett fektesse. Ők már biztonságban voltak, hiszen mindenki azt hitte, még mindig az autóban ülnek rejtőzködő módon. Valójában azonban szinte rögtön elindultak kifelé a nyitott ajtón, amint Yohan beburkolta őket. A katona segített a királynőnek előremászni, és elmenekülni. Hőnyomaikat gyorsan befedte a feltámadó szél, ők pedig egyenesen a sztrádát övező ritkás, de mégis takaró erdőségbe vetették magukat. Futottak, ahogy bírtak, minél messzebb a kocsijuktól, de mégis közel ahhoz, hogy végső esetben Yohan segítségére legyenek. Bár azt nem tudták, hogyan...

– Nem volt jó ötlet otthagyni őt, Kiel! – fedtte meg a királynő, bár megértette, hogy nem adódott más választásuk.

– Úrnöm, Yohan úr a legtehetségesebb varázsló Wertelben, ezt suttojják mindenfelé – a fiatalember meredten nézett a csata irányába. – Zeranius azért küldte el magától, hogy ne akarjon

---

---

a helyébe lépni, ebben biztos vagyok. Azzal nem számolt, hogy az én uram nem gonosz és nem hataloméhes ember!

– Most mégsem Zeranius jött el érte – lehelte csendben Nympha, és ő sem tudta levenni a szemét a harcról.

Fénygömbök miriádjai táncoltak és pattogtak szerteszét, mintha tűzijátékot rendeztek volna az autópálya kellős közepén. Három alak pörgött-forgott, néha felröppent a magasba, mintha valami cirkuszi mutatvány lett volna.

– A fővarázsló sosem áldozná be magát, inkább elküldi előre az embereit. Gorgill az egyik legjobb boszorkánya – suttogta a srác.

A halhatatlan meglepődve fordította oda a fejét egy pillanatra.

– Te nem vagy beavatott, mégis sokat tudsz róluk!

A katona is ránézett egy pajkos mosollyal a szája szegletén.

– Volt elég időnk beszélgetni az urammal, amíg szabadfoglalkozáson voltunk a palotában...

A királynő elborzadva nézte a csatajelenetet a távolban.

– Muszáj visszamennünk oda...

– Megszerette, igaz? – Kiel pedig őt bámulta.

Nympha arca megrándult, de nem válaszolt erre, inkább mást mondott:

– Bárcsak segíthetnék valahogy neki! Yohan... képes megmenteni a fajtámat, de én nem tudom megvédeni őt... Ez nem igazságos így!

Gorgill kiterjesztette karját, hogy Yohanra sújtson egy dermesztő átokkal, amit saját maga fejlesztett ki, és Zeraniusnak szánta. Kékes-fehéres ívfény gerjedt az ujjai között, ami lassan, csattogva-görögve repült előre, és egyre nagyobb lett.

– Add fel, te szerencsétlen! Mutasd a nőt! – kacagott teli szájjal, ahogy látta, hogy a fénygömb felveszi a varázsló méretét, ahogy közeledett hozzá.

– Kit, Gorgill? – vigyorodott el a mágus, és kitartotta maga elé mindkét karját, mintha egy láthatatlan kaput akarna bezárni.

Nekiveselkedett és behunyta szemét, majd egy sárgás fényű csillagfalat emelt, melyről úgy pattant le a kék fénygömb, mintha csak egy gyerek labdája lett volna.

A boszorkány még idejében kitért a saját maga alkotta csapda elől, és zavarodottan nézelődött körbe, majd az autóhoz ugrott.

– Mi? Hol vannak? Nem volt rejtővarázs?!

Ekkor Metlib is nekilendült hátulról, hogy meglepje Yohant, de sokkal kevésbé volt tanult, mint ő, így hamar levetette magáról a varázslót védő szikrázó erőter.

– Egyedül vagyok – zengte Yohan a védelem mögött. – Ha majd meghalok, egyedül halok meg. De az nem ma lesz!

Abban a pillanatban kitolta kétoldalt a karját, hogy a varázseryő kitáguljon és szétrobbanjon, elsöpörve két támadóját.

Úgy tűnt, nem is voltak többen. Zeranius két csatlósát, ha kísérték is katonák, azok az első adandó alkalommal elmenekültek, miután látták, hogy sem Gorgill, sem Metlib nem bírt Yohannal.

A varázslót kimerítette a többszörös bűbájhasználat, csak nagyon lassan és kevés emberi erővel vonszolta magát a két, eszméletlenül heverő testhez.

„Nem ölök többet. Elég, ha elveszem tőlük, amit nem tudnak jól használni.”

Gorgill kezéről lehúzta a gyűrűjét, Metlib nyakából pedig letépte a medálját. Ezek voltak az ő varázsjegyeik, ostoba módon magukra aggatott tárgyak, melyeket könnyű volt elvenni.

Megszállta őket a hübrisz, hogy nem gondoltak okosabb bűvhordozóra néhány haszontalan ékszersél.

Yohan szomorúan megcsóválta a fejét.

Akkor ért oda Nympha és Kiel, aki nem tudta visszatartani a királynőt, hogy a helyszínre rohanjon. Megálltak az autó másik oldalán, és csak bámulták a mágust, aki a zsebébe süllyesztette szerzeményeit. Az arca csalódott volt és megtört, a szeme könnybe lábadt.

– Most mi baja van? – nézett zavarba ejtetten az újraéledő a kommandósra.

– Esküszöm, nem tudom – emelte maga elé védekezőn a kezét. – Viszont megszerezte a mágikus tárgyaikat.

– Mint Regard amulettje, igen – sóhajtott Nympha még mindig értetlenül. – De miért nem öli meg őket, mint Aaront? És most... sír?

Akkor lépett oda Yohan, és csak ennyit mondott az öt szemlélőnek:

– Menjünk innen, mielőtt magukhoz térnek! Nympha... Nyugodtan törölje ki az emlékeiket!

A hangja végtelenül fáradt és kiégett volt. Beült a kocsiba, a királynő hátul helyezkedett el, Kiel pedig a volán mögé ült. Azonnal elindultak, kikerülve az utat elálló terepjárót is. Hamarosan ott sem voltak.

Nympha nem bírta hallgatni tovább, megeredt a nyelve, mint egy cserfes kamaszlánynak.

– Nem ölte meg őket. Miért? Elvette a varázserejüket... de életben hagyta őket. Aaront miért nem? Őket miért igen?

– Zeranius az igazi ellenség, nem ez a kettő – sóhajtott megtört hangon Yohan. – Aaron egy másik történet, arról most nem szeretnék... Ha megérti.

Lemenőben volt a nap, kezdett szürkület kúszni az autós-
sztrádára. A mágus nem nézett rá, csak az utat leste, ameddig
elvitte a kocsí fénypázmái.

– Persze – lehelte maga elé a királynő, és magába szállt,
hogy nem kérdezősködik többet.

Yohan még magához képest is tartózkodóbbá, sőt komorab-
bá vált. De folytatta, ha már elkezdte:

– Metlibet sosem mozgatták hasznos ambíciók, Gorgillt
pedig... személyes érzelmei ragadták el. Nem voltak, nem le-
hettek ellenfelek. Pedig volt bennük képesség sokkal többre,
mint... Kicsinyességük még felbosszant. Zeraniusnak tényleg
csak ennyi a célja? Rohadt világuralom? Örök élet? Miért?
Minek?

Nympha összehúzta magát, mert kicsit megijesztette a férfi-
ból kitörő nyers elkeseredés. Nem kiabált, bár hangosabban be-
szélt, mint szokott. Gyakorlatilag kiakadt, és ilyennek még nem
látta őt a királynő, de Kiel sem.

– Ne haragudjon – szusszant a végén a mágus, mikor ész-
revette magát. – Már csak pár kilométer az a keskeny sáv, ami
bevezet a hegyláncba.

– Semmi baj, Yohan, én értem... amin keresztülmegy. Nem
volt értelmetlen a harc, hiszen győzött, és még a szerzemények-
nek is hasznát vehetjük – suttogta maga elé a királynő.

Ezek után nem szóltak egymáshoz egy jó darabig, mindenki
a saját gondolataiba merült. Felpörgették a fordulatszámot, hogy
minél előbb a hegyszoroshoz jussanak.

Fellélegeztek, amikor meglátták a magasló csúcsokat. Az
újrarajzolt térkép alapján egy átjárónak kellett lennie két orom
között, értelemszerűen elhanyagolt, a természet által uralt álla-
potban. De hogy ez mekkora lehetett, nem tudhatták előre.

Mire a hegyek lábához értek, már bőven este volt, lement a nap. Leparkoltak az autóval, ahol a térkép szerint sejtették a nyílást, viszont nem láttak semmit a sötétben. Hiába világítottak a fényszórók, mindent zöld növényzet borított a kőfalról leléglya, kibújva a fák oldalából. Mindenki felszerelkezett egy-egy elemlámpával és bozótvágó késsel, illetve a saját hátizsákjával, miután kiszálltak az autóból.

– Jó hír: ideértünk éjfél előtt. Rossz hír: gyalog megyünk tovább – jegyezte meg Yohan, ahogy végigpásztázta szemével a környéket.

– Van egy éjjellátóm is, uram! – tette hozzá készségesen Kiel.

– Szuper, akkor te leszel a csapatunk hivatalos vezérbaglya – veregette meg a vállát szabadon álló kezével a mágus.

Kezdett magára találni, hogy végre láthatta a természet emelte városfalakat, melyek mögött talán tényleg ott állhatott az ősi Pellarion.

Már csak az odavezető utat kellett megtalálniuk.

A fiatal kommandós felvette a speciális látóeszközt, illetve elővette a katonai iránytűjét, majd bemérte a tényleges égtájat. A térkép alapján jó irányban álltak, és errefelé kellett lennie a kérdéses vájatnak.

– Nagyon vastag lehet a növényzet, és egyre sötétebb van – emelte fel a szemüveget, majd kíséretére nézett. – Attól tartok, mégis meg kell várnunk a reggelt.

– Itt éjszakázunk? – bámult a királynő aggódó arccal hol Yohanra, hol Kielre.

– Nem sokat tehetünk – tárta szét karját a varázsló. – De itt se távol, se közel sem tudok pihenőhelyet. Egyet tehetünk,

---

hogy visszaülünk az autóba. Mindent jól bezárunk, befűtünk, és valahogy kihúzzuk reggelig.

– Én örködöm – vágta rá a katona.

– Váltásban velem – kontrázott rá a férfi.

– Én nem bírom a bezártságot – nyöszörögte Nympha.

Értetlen szemekkel találkozott a tekintete, amennyire meg tudta ítélni a félhomályban.

Most a hold sem sütött, hogy valamiképp a segítségükre lett volna. Mélykék hófelhők úsztak az égen.

– Ha utazunk, az más, de így egyhelyben... – a lány szava elakadt a rá áradó figyelemtől.

– Sajnálom, királynő, de nem tehetünk semmit. Ha az segít, kijöhet velünk örködni, de végig a szabad ég alatt nem maradhat, és inkább pihennie kellene. Itt kint meg fog fájni.

– Nincs valami bűbája erre? Maga a mágus – Nympha kicsit visszavágott, hogy ne kelljen meghunyászkodnia.

– Én ugyan képes vagyok egy vagy több embert melegen tartani varázslattal, de ahhoz szorosan mellettem kell állnia – bukott ki egy ötlet Yohanból.

Nem szerette volna, ha a nő pont a „célszalag” előtt pánikol be, igyekezett neki valami hatékony és elfogadható megoldást találni. „Úgyis vissza fogja utasítani.”

– Jól van – fűjt egy nagyot a halhatatlan. – Beülök az autóba.

– Kiel, te elkezdheted az örködést, két óra múlva váltalak – veregette meg a fiatalember vállát Yohan, majd kinyitotta a hátsó ajtót Nympha előtt. – Itt leszek elől, nem marad egyedül, ha az segít.

– Én is beülök az őrség alatt melegedni, jó? Nyugodtan alhat, nem hagyjuk magára, úrnőm! – biccentett felé barátságosan a fiú.

– Na, látja? – mosolyodott el fáradtan a varázsló.

Beszálltak és kényelmesen elhelyezkedtek. Most már csak a napfelkeltére kellett várni, és nem megfagyni a zimankóban, ez volt az éjszakai program.

– Yohan! Alszik?

A férfi kinyitotta a szemét, mert valóban elbóbiskolt, de rá szeretett volna készülni a következő négy órára, amikor őt várta az örködés ideje.

– Már nem – felelte kicsit álmosan, ám nem mutatott elégedetlenséget.

– Ne haragudjon! – szisszent fel Nympha pironkodva.
– Csak tudja... Meg akartam köszönni magának... Szóval mindent. Ön nélkül én sem lennék itt.

Érezni, hallani lehetett, hogy nehezen fejezte ki magát, ha hálálkodásról volt szó.

– Nagyon szívesen. Örülök, hogy ideértünk egyben – somolygott Yohan a királynő szónoki esetlenkedésén.

– És bocsánatot akartam kérni a tegnapiért. Nem lett volna szabad Deme bácsit megvádolnom... Bíznom kellett volna benne. Ahogy magában is bízom... – sóhajtott a nő.

– Tudom, és köszönöm.

Az első ülés támláját a férfi hátrahajtotta szinte majdnem vízszintesre, hogy elfekhessen rajta kényelmesen. Mögötte keresztben elheverhetett a lány, a lábait nem zavarta a támla. Most kivételesen jólesett a pihenés az autóüléseken. Az ajtókat bezárták, Kiel kint volt, az ablakokat feltekerték, így a pára és a benti levegő melegen tartotta őket. Időnként Yohan kis tűzgömböket kreált a tenyeréből, amelyek ideig-óraig hőt adtak le, amíg szét nem oszlottak a levegőben. Nympha csodálattal

---

bámulta az egyszemélyes műsort, melyet a férfi nagy természetességgel adott elő. Amíg ezek a gömbök lebegtek, jókedvű fénnel telt meg a kocsibeltér.

– Kér egyet? – készült hátra hajítani egy narancssárga golyót, miközben kedves vigyorral a nőre nézett.

– Ne! Nem gyújt meg? – rándult össze Nympha a látványtól.

– Dehogy! Akár a kezébe is veheti, tényleg.

Yohan kieresztette az ujjai közül a sárga fényszemet, hogy mint vízcseppet a súlytalanságban, úgy hagyja siklani az újraéledő felé. Az rémülettel a szemében figyelte, ahogy a gömböc közeledett, de érezte a kíváncsiság hívó szavát. Kinyújtotta remegő kezét, és engedte, hogy rácsurogjon a fény. Bizsergetően meleg, szinte forró volt, de mégsem égette meg.

Ahogy hozzáért, elpattant a szikrabuborék, és megszűnt létezni.

– Bocsánat! – nevette el magát a királynő, mint egy csínytevésen kapott kislány.

– Semmi gond, van ott még, ahonnan ez jött – kapott egy csibészes mosolyt a mágustól.

A férfi újabb gömböt képzett, és a fénye mellett elmerengett a boldogan kacarászó, önfeledt halhatatlan lényen. Aki világok titkát ismerte, és lelkek sokaságának súlya nyomhatta a vállát, de most felszabadította a benne rejlő gyermeket a fényes bűvölet.

– Maga találta ki ezt? – kérdezte Nympha, miközben megpróbálta nem kipukkasztani megint a hőbuborékot.

– Sok-sok gyakorlással, de igen. Ott kezdődött, hogy nem szeretek fázni – mesélte könnyed humorral Yohan, majd csetintve létrehozott egy egészen kicsi, tűhegynyi pontot és az ujjai-val kezdett körözni alatta.

Összenevettek, és a királynő felült az ülésen, hogy közelebb húzódjon az új játékszerhez. Yohan a félkarján támaszkodott, és a vállán nyugtatta a fejét. A szabadon álló kezével pedig az ujjai között pattogtatta a kis tűzpontot. Élvezte, hogy lazíthat egy kicsit, és úgy, hogy közben ezzel még mást is szórakoztathat. Olyasvalakit, akire már régóta ráfért egy kiadós nevetés, és aki-nek az örömétől neki is sokkal boldogabb lett a szíve.

Nympha odahúzódott a lehajtott üléstámla mellé, karjait összefonta, rátéve állát, és megbabonázva figyelte a kézijátékot. Sokkal világosabb narancsszíne volt, és nagyobb fényt is adott, mint a korábbiak.

– Ezt nem adom oda, mert forróbb, mint az előzőek, bár még így sem gyújt meg semmit – koncentrált a férfi a pattogó pöttyre. – De nem akarnám, hogy fájdalmat okozzon. Én már... megszoktam...

Mire visszaemelte tekintetét a nőére, az arcuk már nagyon közel volt egymáshoz. Ennél közelebb csak akkor voltak, mikor pofont kapott az ijedt nőtől. De most egészen más volt Nympha pillantásában, nem rémület. Yohan egy röpke másodpercig visszatartotta a lélegzetét, és kicsit megszéduült, ahogy a szemébe nézett. Úgy érezte, meglódult a fejében a vér, és vele együtt az arca is. Odahajolt, és az ajkuk találkozott.

A kis tűzbuborék ekkor hozzáért az egyik ujjához, és ki-aludt.

Mire kinyitotta a szemét, attól tartott, hogy meggondolatlan cselekedete bosszút áll majd rajta.

De ehelyett a lány, amennyire a beálló félhomályban meg tudta állapítani, nem lett dühös egyáltalán. Érezte, ahogy a kezét végigsimította a szakállán, az arcán, és a tarkójára tette, majd magához húzta, és visszacsókolta őt.

Ez már hosszabb volt, mint az előző. Jóízű, puha és nedves, a legfinomabb és -bizsergetőbb. Nagyon régóta nem érzett már ilyesmit. Végigfutott a hátán valami mámorító zsongás, és körülölelte belül a hasát. A szíve a torkában dobogott, szaporábban vette a levegőt.

Pont elég idő telt el ahhoz, hogy szétváljanak, és bekússzon Yohan szíve helyére a rémület. „Ennek nem lesz így jó vége. Vagy túlságosan jó vége lesz. Maradj ésnél! Hallod? Nem szabad!”

Krákogott egyet, majd gyorsan felült, és hallotta a susmogást, miszerint Nympha is a legnagyobb csendben visszamenekült a hátsó ülés legtávolabbi sarkába.

– Megnézem, merre jár Kiel... Itt az idő váltani – rebegte maga elé a megszeppent férfi, hogy minél előbb a dolgára mehessen.

Magára kapkodta a kabátját, jól az arcába húzta, mert igencsak meleg párás idő kerekedett az autóban. Nem akart megfázni, illetve nagyon azt sem, hogy valaki lássa a zavardott és vörös képét.

„Ezt nagyon nem kellett volna! Mit művelsz, te idióta?” – szapulta magát gondolati síkon.

Tette csak egy nappal élte túl az előző éjszakai, merész vágyait.

Amilyen gyorsan csak tudott, kiszállt, és hagyta, hogy az izzadságot az arcára fagyassza a metsző, éjszakai, hegyi szél.

– Már le is járt az időm, uram? – ért oda Kielhez, aki a kezeit dörzsölgette fázósan.

– Átfagyta, fiam, menj, melegedj meg és pihenj le – veregette meg a karját barátsággal Yohan.

A kommandós szót fogadott, és visszabújt a kocsiba, hogy aludjon egyet.

A férfi magára maradt a gondolataival, az érzéseivel, a test-lelkét forróságban tartó friss emlékekkel és a tudattal: „Ez talán rossz döntés volt... de életem legjobb rossz döntése!”

---

14. Jel

Nympha

Akármilyen fáradt is volt, nehezére esett lehunyni a szemét. Ha megpróbálta, újra felidézte a bűnét. Olyasmire ragadtatta magát, amit nem lehet úgy elkövetni, hogy ne legyen következménye. Túl sokat köszönhetett már a férfinak ahhoz, hogy közömbös maradjon, és könnyedén összetörje a szívét. A lelkiismerete vas-marokkal szorongatta belül, s ő makacsul viaskodott vele.

Tudta, hogy annak, ami köztük van, nincs jövője, hiszen Nympha nem érezte képesnek magát egy kapcsolatra. Az évek során berozsdásodott és elfásult. Csak ahhoz értett, hogyan lökjön el magától minden kezét. Egy ideje kinőtt a kamaszlányos álmokból, és a rózsaszín köd sem ereszkedett már akkora hévvel a szeme elé. Azt hitte, minden esetben ura a tetteinek, de tévedett. Nem számolt a szíve hangjával, ami nem vette figyelembe a fogadalmait.

Még mindig dörömbölt, és úgy tűnt, nem is nyugszik meg. Nympha rettenetesen haragudott magára, amiért képtelen volt uralni a heves dobogást és kellemesen bizsergő tagjait. Minden porcikája vágyott erre az érzésre, csak az elméje küzdött még mindig.

Remegett, mint a nyárfalevél, ezért idegesen a combjai közé szorította a kezét. A sötétséget bámulta az ablakon keresztül, és hallgatta Kiel halk mormogását. Irigyelte, amiért ilyen mélyen alszik, és semmi sem zavarja meg az álmát.

A királynőt bezzeg ezer kérdés kínozza.

Mégis hogyan maradjon távolságtartó ezek után?

Hogyan fog Yohan szemébe nézni, s vajon mit lát majd benne, amikor rájön, hogy zsákutcába jutott?

Hogyan folytathatják a küldetésüket tiszta fejjel?

Elfogta a rettegés, és elszorult a torka, de a teste újra megcsalta. Tekintete lassan a szélvédő irányába fordult, és a párával lepett üvegen át a kocsi orrának támaszkodó Yohan körvonalait kereste. Amikor megpillantotta, arcvonásai kisimultak, és beharapta az alsó ajkát. Lassan a szájához emelte az ujjait, és elmerengve megérintette. Ismét meglódult a szíve, és sűrű pislogásokkal feszítette a hátát az ülés támlájának, majd összefűzte a karját maga előtt. A lábával zaklatottan dobogott a kocsi szőnyegén.

Lelki szemei előtt akaratlanul is megjelent egy ábrándkép: *kiszáll a kocsiból, és nem törődik a hideggel, mert valami rendületlenül fűti belülről. A férfi elgondolkodva mered maga elé, s az éber álomban nem is veszi észre a mozgást. Csak akkor eszmél fel, amikor a nő mellé ér. Az éjszaka sötétje elfedi a szemében bujkáló érzelmeket, de Nympha nem is akarja látni, mert már tudja. Egy kar nyúl felé, a nő pedig a sajátját kinyújtva csúsztatja a kezét az övébe. A férfi határozottan, de lassan húzza maga*

---

mellé. Nympha teljes testével hozzásimul az oldalához. Bal kezét a hasára csúsztatja, a fejét a vállára hajtja, és lehunyja a szemét. Gondtalan béke járja át egész lényét, s a pillanat akkor válik tökéletessé, amikor egy erős kéz érintését érzi a hátán, amely még közelebb húzza magához...

Nympha megrázta a fejét, hogy kiűzze a kéretlen gondolatot. Öklét a szájába gyűrve szakította el a pillantását az ablakról. Lábaikat feldobta az ülésre, és elfeküdt. Abban bízott, elaludhat, de csak bámulta hosszú ideig Kiel ülésének támláját.

Fogalma sem volt, mikor szunnyadt el, de amikor kinyitotta a szemét, már egyedül volt a kocsiban, és kivilágosodott.

Meghallotta két társa hangját, s feltolta magát az ülésen, hogy kinézzen. Kiel és Yohan a kormány felőli oldalon dőltek a járműnek.

Nympha kinyitotta az ajtót, de igyekezett megregulázni arcvonásait, mielőtt találkozik velük. Mindketten felé fordultak, amikor kiszállt. A királynő nem nézett a szemükbe.

– Jó reggelt! – megpróbálta szenvtelenül odavetni a köszönést, hogy neheztelést keltsen bennük.

Sokkal nagyobb biztonságban érezte volna magát, ha haragszanak rá.

– Jól van, úrnőm? – most még a kedves Kiel szavai is zavarták a fülét.

– Jobban lennék, ha... – kezdte, és fél szemmel a fiúra sandított – ...fogat moshatnék.

– Ó, annak semmi akadálya!

Kiel azonnal ugrott, s Nymphát megkerülve a csomagtartóhoz lépett. A nő a várakozástól egyre zavartabb lett, s nem bírta tovább tartani magát. Yohanra pillantott. Érezte, hogy a férfi végig őt nézte, s most meg is győződött róla. A mágus komoly volt,

---

szemei mégis mosolyogtak, s Nympha tudta, hogy ez csakis miatta van. Összekapcsolódott a tekintetük, de Kiel hamar elvonta a figyelmét, s a királynő ezért rettenetesen hálás volt. Ekkor Yohan is félrekapta a fejét.

A fiú egy üveg szénsavmentes ásványvízzel és a nő kis táskájával tért vissza, majd készségesen odaadta neki.

– Köszönöm – vette el Nympha, majd félrevonult tisztálkodni.

Bármit megtett volna egy forró fürdőért, de ez csupán álom maradt. Volt annál fontosabb dolga is.

A társai türelmesen vártak rá. Mire visszaért, már kipakoltak a kocsiból, és útra készen ácsorogtak, hátukon hátizsákkal. Nympha holmija Yohannál volt. A nő nyelt egyet, hogy meg kell közelítenie, ha el akarja venni tőle. Egy halk sóhajjal indult el felé, és minden idegszála megfeszült, amikor érte nyúlt. Yohan hagyta, hogy kiemelje a kezéből a táskákat, s elfordult tőle. A nő megkönnyebbült, hogy ezúttal nem nehezítette meg a dolgát.

– Indulhatunk? – tette fel a kérdést mereven, és elvonult a férfi mellett.

Határozott léptekkel haladt a hegy felé, amelyen át kellett kelniük.

Kiel idővel megelőzte őt, hiszen nála volt a térkép és az iránytű. Egymás mögött, libasorban mászták meg az első emelkedőt, majd jutottak még magasabbra. Nympha ment középen, és Yohan zárta a sort.

A szél egyre erősebben süvített, de a nő nem bánta. Mélyen beszívta a hideg levegőt, és még el is mosolyodott. Minél távolabb került a földtől, amelyen ellenségei jártak, annál könnyebb lett a lelke.

Gyér erdőségen vonultak keresztül, s ahogy közeledtek a hágóhoz, annál jobban ritkultak a fák. A királynő meg-megállt időnként, hogy gyönyörködjön a panorámában, ami eléjük tárult. A valós szándéka azonban az volt, hogy kicsit lemaradhasson, s távolabbról kövesse a két férfit. Abban bízott, hogy akkor könnyebben rendszerezheti kusza gondolatait. Reményei mindannyiszor szertefoszlottak, amikor Yohan léptei is elhalkultak a háta mögött, s nem mozdult onnan, míg Nympha tovább nem indult.

Egy szót sem szóltak egész úton. Még Kiel is némán haladt előttük. Az egésznapos túra mindhármuk erejét próbára tette. Ritkán álltak meg – szinte csak percekre, amíg haraptak valamit –, mégis alig jutottak el a felfelé vezető út feléig, amikor ismét rájuk sötétedett.

Az erdőt már órák óta elhagyták, csak sziklák és kisebb kövek vették körül őket.

– Messze még a vége, uram – mondta Kiel, miközben fejlámpájával világítva vizsgálgatta a térképet. – Még egy napi séta a hágó, onnan már csak lefelé vezet az út.

– Sejtettem, hogy így lesz – lépett a fiú mellé Yohan. – Valahol meg kéne pihenni, de most nincs hová behúzódni.

Kiel rövid gondolkodás után maga elé húzta a hátizsákját, majd letette a földre.

– Jobb híján felferem a sátrat – mondta, és már bontotta is a csomagját.

– Rendben. Segítek.

Yohannal vállvetve, gyakorlott mozdulatokkal végezték a műveletet. Nympha hiába ajánlotta fel a segítségét, Kiel visszautasította.

A nő összefonta a karját.

– Hidd el, nem vagyok üvegből! – ugratta a nő az ifjút, amíg az dolgozott. – Sőt, a cipőfűzőmet is be tudom kötni.

– Tudom, úrnőm – nézett a fel Kiel. – De amíg én itt vagyok, nem kell foglalkoznia semmivel.

– Ó, milyen gáláns! – húzta vidám mosolyra az ajkát a királynő.

– Ha tehetném, szirmokat szórnék a lába elé, hogy azon járjon.

Nymphának leesett az álla a nyilvánvaló bóktól, majd hangosan felcacagott. Még a könnye is kicsordult, és egy röpké pilanatra minden gondját elfelejtette.

– Kiel! – szólt rá a szertelen ifjúra egy határozott hang.
– Koncentrálj!

Yohan villámgyorsan elűzte a kellemes légkört, s az uralkodó elkomorodott. El is határozta, hogy kihasználja, amíg elfoglaltak. Ellépett mellőlük, és kicsit távolabb sétált. A kisebb köveket rugdosta félre az útból, s a föld porát piszkálgatta a cipője orrával.

Wertel déli részén jóval enyhébb volt az időjárás. Itt már egyáltalán nem havazott. Habár napközben lehúzott cipzárral hordta a kabátját, éjszaka azért itt is dermesztő és fagyos levegő csípte az arcát.

Percről percre egyre messzebb jutott a kis tábortól, és a fejlámpák fénye sem ért már el a lábáig. A két férfi most kicsit sem figyelt rá, mert lekötötte őket a sátor megfelelő rögzítése.

Nympha elmerengve leült egy nagyobb kőre, és a távolban felvillanó, kihunyó fényekre szegezte a tekintetét. Már elég magasan jártak ahhoz, hogy jó messzire ellásson. Homlokráncolva nézte a színes fénypontokat, és lassan felemelkedett.

– Nympha? Merre van?

Váratlanul érte a hang, s összerezzent. Már épp kezdett belemelegedni a kellemes magányba, amikor megzavarták. De a legrosszabb az volt, hogy nem Kiel jött utána.

Remegő gyomorral meredt maga elé. Megfordulni nem mert. A férfi fejlámpájának fényköre apránként növekedett, ahogy egyre közelített hozzá.

– Jól van, Nympha? – kérdezte halkán a varázsló, amikor észrevette őt.

A királynő továbbra sem volt hajlandó felé fordulni, csak a fejét mozdította úgy, hogy a fél arcát mutassa neki.

– Mondja, érdemes még magázódnunk? – a nő érzelemmentes hangon kontrázott.

Nagyon ügyelt rá, hogy ne adjon okot az újabb ballépésre.

Yohant meglepte a felvetés, s nem válaszolt azonnal. Nympha gyorsan élt is a lehetőséggel, és újra kérdezett:

– Maga érti, hogy mi folyik... körülöttünk?

A férfi végül meglelte a hangját.

– Nem – mondta, és távolságot tartva a nő mellé lépett.

Pár percig együtt nézték a továbbra is fel-felvillanó fényfoltokat.

– Úgy véli, értenünk kéne? – Yohan érezhetően küzdött, hogy derűt csempésszen a hangjába, bár most nem volt túl meggyőző.

– Ezzel mire céloz? – Nympha nem bírta megállni, hogy ne pillantson rá.

– Ne is törődjön vele! – intett a mágus.

– Most már magyarázza el! – az újraéledő ezúttal felé fordult.

Yohan is így tett, s a lámpájának fénye egy pillanatra elvakította a királynőt. A férfi előzékenyen levette, és maga mellé lógatta.

– Én nem szeretném elemezni a helyzetet – közölte egyszerűen. – Nem tudjuk visszacsinálni, vagyis tudomásul kell vennünk, hogy megtörtént. Ha tudni akarja, én... nem bántam meg. Ön talán igen?

Nympha összeszorította az ajkát, és komoly erőfeszítéseket tett az ellen, hogy kimondja: én sem. Azonban éppen ez volt az, amit semmi szín alatt nem vallhatott be, ha meg akarta állítani a lavinát.

– Igen – nyögte ki halkan, de nagyon fájt kiejteni a szót. Főleg a pillantás kínozza, amit Yohan vetett rá. A korábbi szelíden mosolygó szemek elkomorultak, és a férfi a torkát köszörülve félrenézett.

Nympha lába a földbe gyökeredzett, és minden tagja megmerevedett, amíg a megérdemelt ítéletre várt.

De az elmaradt.

– Nézze csak, uram! – harsant fel Kiel lelkes hangja, s hamarosan ujját kinyújtva állt meg közöttük. – El is felejtettem, hogy ma van az ünnep.

Nympha elszakította pillantását a magába fordult mágusról, és Kielre szegezte a tekintetét.

– Milyen ünnep?

– A köztársaság megalapításának napja. Wertel egyik legnagyobb nemzeti ünnepe.

– Ó – bólintott a nő, majd újra a távolba nézett.

– Mindig is szerettem a tűzijátékot – lelkesedett tovább Kiel. – Csak kár, hogy olyan messze van.

Yohan a fiúra sandított, s Nympha azt hitte, leszidja, amiért ott alkalmatlankodik. Ehelyett elindult az alig pár méterre lévő perem felé. A nő szíve a torkában dobogott, nehogy a sötétben a férfi egy rossz lépéssel a mélybe zuhanjon. Yohan azonban tudta,

---

mit csinál. Megállt, és széttárta a kezét. Mindkét tenyerében fehér fény lobbant fel, majd másodpercek alatt élénk színekre bomlott. A feje fölé emelte, és összeérintette őket. Lassan elengedte a lebegő üveggolyóhoz hasonló jelenést. Csettintett a jobb kezével, s a varázsgömb sebesen megiramodott a sötét ég felé. Egy szempillantás alatt elérte a végcélt, s hangos dörrenéssel darabjaira robbant. Fényesen villogó, színes hullócsillagokkal hullott alá, és elenyészett.

Nympha tátott szájjal nézte, de mire egyáltalán megszólalhatott volna, Yohan máris felküldte a következőt. Kiel szélesen vigyorgott, és rendkívül büszke volt felettesére. A királynőben azért felmerült, hogy ez nem a legjobb ötlet, hiszen felhívhatja a figyelmet rájuk. Mégsem mondta ki, mert ő is élvezettel bámulta a bűbajos tűzijátékot.

– Na, ez már valami! – csapta össze a tenyerét Kiel.

– Talán jobb lenne lepihenni – tette a fiú vállára a kezét Nympha.

Yohan visszahívta a készülő varázslatot, ezzel némán igazat adva neki.

– Köszönjük a látványosságot, uram! – emelte fel elismerően mindkét hüvelyujját az ifjú, majd sarkon fordult. – Jó éjszakát!

Léptei lassan elhaltak, és a két egykori ellenség újra kettesben maradt. Nympha nem vágyott további kellemetlen beszélgetésre, ezért ő is a sátrak felé indult. Hátra sem nézett, hogy Yohan követi-e.

A hálósák kellemesen bemelegedett reggelre, s Nymphának nehezére esett felkelni, de már hallotta a kinti mozgolódást. Inkább a másik oldalára fordult, és elgondolkodva meredt a sátor barna vásznára.

Még mindig égette az ajkát a hazugsága, amit szemrebbetés nélkül kimondott. Szégyellte, de folyamatosan győzködtte magát, hogy erre igenis szükség volt. Ki kellett irtania magából a vonzalmat, és elérni a mágusnál, hogy ne húzzon hozzá.

Egyszerűen nem volt rendjén, ami köztük zajlott. Egy újra-éledő és egy varázsló nem férhet össze egymással. A történelmet nem írhatták át egy szenvedélyes csókkal. A szakadék túl mély volt köztük, és nem vezetett híd egyik oldalról a másikra. Vagy ha mégis, hát az igen ramaty állapotban lehetett.

A sátor mellett hangosodott a matatás, így elhatározta, hogy ő is felkel. Felhúzta a húzózárat, és kinézett.

Yohan sátra már nem volt sehol, de Kiel még bontotta a sajátját.

– Jó reggelt, úrnőm!

Nympha kimászott, és kihúzta a hálózsákat, majd nekiállt feltekerni. Nem akarta, hogy rá várjanak a férfiak, mert az anynyira tipikus lett volna. Amikor kifeszegette a földből a sátor egyik rögzítőjét, Kiel odalépett.

– Úrnőm, mondtam, hogy majd én megcsinálom.

– Te foglalkozz csak a sajátoddal! – mutatott a fiú vásznára a nő. – Nem kell elkényeztetned! Lehet, hogy uralkodó vagyok, de nem vagy a szolgám.

– Én örömmel megteszek bármit önért.

– Akkor most tedd meg értem, hogy békén hagysz!

Egyből meg is bánta, amint kibukott belőle, de már nem szívhatta vissza. Kiel arcára kiült, hogy rosszul esett neki, de nem szólt semmit. Fülét, farkát behúзва visszatért a dolgához.

Nympha érezte a tagjaiban, hogy forrong benne a feszültség. Hogy ezt még a csók emléke, vagy a heves tagadása váltotta-e ki, már nem tudta megmondani.

Nekiállt lebontani a sátrat, és élvezte, hogy végre a maga ura lehet. Kiel rajongásához most nem volt idegzete. Legszívesebben egyedül ment volna tovább.

Kavicsropogás hangja rántotta vissza a valóságba, és felnézett. Yohan közeledett a táborhoz, és egy kimért pillantást vetett rá, de inkább Kielhez lépett oda, és nem hozzá.

– Húzz bele, fiam! Telik az idő – paskolta meg a vállát.

A nő keze megállt a levegőben, és felegyenesedett.

– Talán akár segíthetne is neki – oktatta ki felszegett állal.

Yohan elkerekedett szemmel fordult felé, majd összeráncolta a homlokát. Ő sem ébredt boldogan aznap. Nympha arra számított, hogy megvédi magát, de nem így történt. A férfi megfordult, és Kielhez hasonlóan bontotta a sátrat.

Nympha is meggyorsította a mozdulatait, hogy időben végezzen. Hamarosan eltűnt a tábor, és megüresedett a terep. Hátizsákjukat felkapva keltek útra ismét, hogy még az este előtt elérjék a hágót.

Ez a nap kicsit enyhébb volt még az előzőnél is, így a királynő idővel le is vette a kabátját, és begyűrte a táskájába. A tempós menetelés miatt sem fázott. A pulóver éppen elég volt.

Ezúttal leghátul kullogott, de így sem maradhatott le, mert nagyon odafigyeltek minden mozdulatára. Úgy vigyáztak rá, mint egy gyerekre, és ezt nehezen viselte.

Yohan egyébként levegőnek nézte őt, s furcsamód ez a tény rosszabbul érintette, mint bármi más. Most, hogy korábbi célját elérte, vissza akarta csinálni. Teljes káosz kavargott a fejében, és már nem tudta, merre haladjon tovább.

Amikor Kiel bejelentette, hogy hamarosan a hágóhoz érnek, a varázsló egy bólintással vette tudomásul, s odalépett egy nagyobb sziklához. Az ujjá hegyén aranyszín fénycsík jelent meg.

Odanyomta a köhöz. Valamit belevésett, de Nympha nem ment közelebb, hogy megnézzze.

– Mit csinál, uram? – tette fel a kérdést helyette is a srác.

– Ez egy jel – válaszolt Yohan. – Ha az újraéledők követik, akkor bizonyosan odaérnek, ahová mi. Csak előtte... meg kéne mutatni nekik.

Fél szemmel sandított a nőre, aki azonnal vette a lapot. Ez a téma nem tűrt meg semmiféle akadályozó tényezőt. Ha az övéiről volt szó, Nymphának félre kellett tennie az ellenérzéseit. Közelebb lépett a köhöz, így a férfihoz is. Megvizsgálta a jelet, és felvonta a szemöldökét. Majdnem kiszakadt belőle egy hitetlen kacaj, amikor meglátta a jelet.

– Egy... ház?

– Nem – rázta meg a fejét a mágus. – Menedék.

– De hát ez röhejes, már megbocsásson! – Nympha mégis elnevette magát, de nem volt benne szemernyi vidámság sem.

Sokkal inkább szánta gúnynak.

– Egy gyerek szebbet rajzol...

– Tud jobbat? – Yohan közönyös próbált maradni, de a nő érezte a halovány élet a kérdésnek.

– Pfff – Nympha megfújta a szemébe omló tincseit, majd ellépett a férfi mellől. – Kérhetem, hogy hagyjanak békén egy kicsit? Szeretnék elmélyülni a dolgomban.

Meg sem várta a választ, messzire sétált társaitól.

Komoly erőmennyiséget kellett felhasználnia egy ehhez hasonló művelethez. Újra fel kellett kutatnia minden elmét, amely összeköttetésben állt a sajátjával. A növényeket ezúttal nem kellett dugdosnia senki elől, oda nőttek, ahová akartak. Még jót is tett a kopár tájnak egy kis zöld szín. Nympha sorra vette a véenceit, s némelyiknél picit hosszabban elidőzött. Belepillantott

---

a jelenükbe, hogy lássa, merre járnak. A legtöbben már útra keltek, habár semmit sem értettek. Nem is kellett nekik. A nő úgy tervezte, hogy akkor magyarázza el, amikor mindannyian együtt lesznek. Izgatott várakozással töltötte el a gondolat: ő az első követ, aki megérheti, hogy az összes fajtársa egy helyen tartózkodik, s mind tudomást szerez a kilétéről. Ilyen még sosem fordult elő. Ez egy hatalmas mérföldkő volt a halhatatlanok létezésében.

Amikor végzett, kicsit nyugodtabb lett, hogy minden rendben van az övéivel. Ez számított neki leginkább. Emellett minden egyéb csupán apróság volt. Legalábbis addig, míg újra szembe nem találta magát a mágussal. Akkor aztán semmi másnak nem jutott hely a fejében.

Pár perccel elhúzta rövidke szabadságát, amíg távol maradhatott társaitól, de ez csak addig tartott, míg Kiel meg nem jelent.

– Úrnőm! Yohan úr üzeni, hogy ideje lenne folytatnunk az utat.

„Hát most már így állunk? Üzen?”

Nympha nem tudta kizárni a keserű gondolatot, és nem túl látványosan elhúzta a száját.

– Rendben.

Követte a katonát a jelölt sziklához.

Leszállt az este, mire letáboroztak két, magasba nyúló hegy-csúcs között. Elérték a legmagasabb pontot, ahonnan már nem volt érdemes tovább menni felfelé, megkezdhették az ereszkedést a hegység túloldalán. Ám az út könnyebbnek tűnő szakasza másnapra maradt, hiszen nem szándékoztak koromsötétben botorkálni a sziklás talajon.

Erősebb szél fújt, mint az odavezető úton, s a sátor felállítása is nagyobb kihívást jelentett a két férfinak. Ezúttal igénybe

---

vették a királynő segítségét is, aki a vásznat tartotta, amíg ők kimerevítették.

Továbbra sem erőltették a mélyebb beszélgetéseket, s Nympha egyre rosszabbul érezte magát emiatt. Korábbi tettei és szavai szorongatták a szívét. Nem akart ilyen pocsek hangulatban menetelni az elkövetkező napokban, ezért elhatározta, hogy tesz valamit.

Szükségük volt tábortűzre, de a környéken egyetlen fát sem találhattak. Komoly gondokkal néztek volna szembe, ha nincs a körükben egy varázsló, aki könnyűszerrel gerjesztett lángokat a semmiből.

Yohan és Kiel köveket görgettek a tűzhöz, hogy körbe ülhessek. Az ifjú előtúrta a táskájából a fellelhető összes konzervet, és felsorolta a maradék választékot.

– Lassan elfogy az élelmünk – sóhajtott fel rögtön utána.
– Egy része a terepjáróban maradt. Lehetne nagyobb is a háztizsákom.

– Mennyi van még? – vette el a sajátját Yohan.

– Két estére még elég lesz.

– Ne aggódj! Megoldjuk – veregette meg a fiú vállát a mágus, majd a térdére támaszkodva feltolta magát. – Máris jövök. Van némi halaszthatatlan dolgom, amit nem részleteznék, ha nem gond.

Kiel felvihogott a célzáson, majd bólintott. Nympha ellenben borúsan meredt maga elé, és olyasmit csinált, amit sosem szokott: idegesen rágcsálta a körmét. Egyetlen halvány pillanatilag érezte magán a varázsló tekintetét, mielőtt az otthagyták őket.

A nő egy kicsit fellelegezhetett, hisz legalább addig nem mardosta az önvád, amíg csak Kiel ült mellette.

Az ifjú percek alatt bekebelezte a konzerves főzeléket, majd hosszan ivott az ásványvízéből.

– Annyira mohó vagy – hajolt közelebb mosolyogva a királynő.

– Hát... elég éhes voltam már – Nympha érezte, hogy van benne tartózkodás a reggeli eset miatt, de nem szerette volna, hogy így maradjon.

Tennie kellett azért, hogy a fiú újra felengedjen mellette.

– Csak óvatosan, még a végén megfájdul a hasad, és lőttek a kellemes éjszakának.

– Ó, nem olyan családból származom én, úrnőm – kacsinzott cinkosan, és sokkal derűsebb lett.

– Akkor milyenből? – kérdezett vissza a nő.

Kiel egy pillanatra elbizonytalanodott, ezért az uralkodó másodszor már máshogyan tette fel.

– Honnan jöttél? Van... családod? – tolakodó sem akart lenni, de ráébredt, hogy nem igazán ismeri fiatal útítársát.

Kiel végül megtalálta a hangját.

– Édesanyámmal éltem, mielőtt Zeraniushoz szegődtem. Ő viszont már nem él. Sajnos nincs már senkim.

Nympha szíve elszorult, és akaratlanul is ökölbe szorította a kezét. Töprengett, elmondja-e, hogy ő milyen helyzetben van, de arra jutott, hogy akkor mindenbe be kéne avatnia. Nem akart beszélni a kínzó múlttól, hiszen az esete nem volt szokványos. Az ő szüleit nem az öregkor vagy betegség vette el tőle, hanem... a szerelem.

Ajkát összeszorítva meredt Kielre, majd a karjára tette a kezét, és kedves mosolyt öltött magára.

– Remélem, meg tudsz bocsátani nekem, amiért gonosz voltam veled. Nem érdemelsz ilyen bánásmódot.

A fiú kikerekedett szemmel emelte rá a tekintetét.

– Ugyan már, úrnőm, egy percig sem haragudtam. Megértem, hogy feszült időszakon megy keresztül, és... ott van még Yohan úr is.

Most Nymphán volt a csodálkozás sora. Nem bírt azonnal megszólalni.

– Én... – lehelte a levegőbe, de nem tudta, mit is mondhatna.

– Ne féljen! Nálam biztonságban van minden titka.

– De hát nincs semmiféle titok – suttogta még mindig tétován.

– Ezzel egyetértek, hiszen egy titok rejtve van mások elől, de a maguké ordítva harsog. Kérem, ne nehezteljen rám, amiért ezt mondtam! – húzódott el egy kissé az ifjú, de Nympha hirtelen megragadta a karját.

– Köztünk... semmi sincs. Higgyen nekem! Nincs mit ta-kargatnom.

Kiel egy megértő félmosollyal nyugtázta a szavait. Nympha tisztán látta, hogy nem tudja meggyőzni őt.

Ekkor lépett be a tűz fénykörébe Yohan, és a nő rádöbrent, hogy még mindig a kommandós karját szorongatja. Gyorsan elhúzta onnan a magáét, és az ölébe ejtette.

Az ifjú azonnal megmozdult.

– Na, akkor most én következem – húzta kaján vigyorra a száját, de Nymphának nagyon nem tetszett az a tekintet. Esdeklőn nézett rá, mert már sejtette, mit akar tenni. Még arra sem volt ideje, hogy megmukkanjon, és Kiel már eltűnt mellőlük.

– Ne várjanak rám! Sokáig fog tartani – hallatszott vidám hangja kicsit messzebről, s az uralkodó fogai összekoccantak zavarában.

A fiú szándékosan hagyta kínban őt, és emiatt egyáltalán nem volt hálás neki. A szíve ezerrel dübörgött, miközben Yohanra

---

emelte a tekintetét. A férfi arcán határozott kifejezés ült, s ezúttal nagyon nem nézte őt levegőnek, sőt: Nympha tudta, hogy mondani akar valamit.

Bent tartotta a levegőt, amíg a varázsló meg nem szólalt.

– Van kedve sétálni?

A nő habozott, hogy újabb sértéssel sújtsa, vagy mutasson enyhülést. A lelkén azonban nem segített volna a további feszültség, ezért rábólintott az ajánlatra.

Felemelkedett a kőről, és lassan megközelítette a férfit. Johan félrenézett, majd intett a fejével, hogy induljanak. Nympha csöndben haladt mellette, és táncra perdült a gyomra. Rég nem érezte magát ennyire zavarban. Különösnek találta a bizsergető remegést a tagjaiban. Úgy hatott rá, mintha másodszor is kiszabadult volna régi börtönéből. A felismerés abban a másodpercben durván fejbe kólintotta, hogy két évvel azelőtt – Livly jóvoltából – csupán fizikai helyzete változott meg, de sérült lelke azóta is az északi szárnyban senyvedt, és várta a vezető utat. Most ott volt a fény a növényekkel benőtt folyosó végén, de a királynő félt tőle. Rettegett a változástól, amit tartogatott.

Megriadt a ténytől, hogy ez nem csupán testi vonzalom. Az egész valóját átjárta a melegség, ha egy-egy gyengébb pillanatban átadta magát neki. Lénye epekedve vágyakozott egy újabb érintésre, egy kellemesen mély hangra, s a hozzá tartozó derűs mosolyra...

Az agya ekkor még erősebb védekezésbe kapcsol, és minden porcikája megfeszült.

A mellette sétáló, néma férfi ebből a belső harcból persze semmit sem észlelt, így eléggé meglepte, amikor Nympha dühösen megtorpant, és összefűzött karokkal fordult felé.

– Na, jó, most már bökje ki, hogy mit akar! – vetette oda idegesen.

Yohan kicsit megilletődött, de hamar magára talált.

– Abban bíztam, hogy eláshatjuk a csatabárdot, de úgy tűnik, tévedtem – mondta vádlón, de viszonylag higgadtan. – Még mindig haragszik rám.

– Én nem... – akadt el a nő hangja, de végül folytatta: – Én nem haragszom, csak... el akarom kerülni az újabb kellemetlenséget.

– Kellemetlenség? – Yohan kérdően felvonta a szemöldökét. – Habár, nagyon is világos. Amit szívből bán az ember, azt rossznak ítéli. Ugye jól mondom?

Nympha megkukult egy percre, de képtelen volt egyhelyben álldogálni, így zavart toporgásba kezdett.

– Nagyon jól sejti – szúrta oda, mert a tehetetlenség már szétfeszítette.

Yohan összefűzte a karját, és a hallottakat tudomásul véve bólogatott. Közben nem vette le a szemét a nőről.

Nympha nem bírta tovább elviselni a kint, és a mágusra sem mert felpillantani.

– Most inkább visszamegyek, ha nem gond – mutatott a tábor felé, és el is fordult.

Alig tett néhány lépést, amikor egy kéz váratlanul megragadta a karját. Egy tenyér szemtelenül a derekára csúszott, s mire fel-eszmélt, a melle már egy kemény mellkasnak nyomódott. Ideje sem volt ellenkezni, mert egy követelőző csók szorította belé a levegőt. Kezdeti döbbenete és dühe azzal a lendülettel halt el, ahogy a férfi nyelve benyomult az ajkai közé. Elgyengült, és képtelen volt ellökni magától.

Süvítő szél fújt keresztül a hágón, s ölelte körül szorosan egymáshoz simuló párosukat. Nympha haja kibomlott a feltűzött kontyból, és óvón beburkolta az arcukat.

Egy vággyal telt sóhaj szakadt fel belőle, s azonnali megállásra készítette. Ez már nagyon nem volt tréfadolog. Tenyerét sebesen a varázsló karjára nyomta, hogy eltolja magát. Yohan nyomban megérezte az ellenállást, és elhúzta az ajkát, de a derekát még mindig határozott szorítással tartotta.

– Kérem, ne csinálja ezt! – a királynő maga mögött hagyta uralkodói tartását, és riadtan könyörgött a férfinak.

– Miért? – fürkészte a tekintetét Yohan a hold fényénél.
– Ezt is bánja talán? – hangja hallhatóan keményebb lett, és benne volt minden csalódása. – Halljam! – enyhén megrázta a nőt, aki megpróbált elhúzódni, de Yohan nem hagyta.

– Á-á, most nem megy sehová, felség! – nézett mélyen a szemébe. – Ilyen közel a szívemhez, mondja újra, hogy megbánta! Bocsásson meg, amiért nem hiszem el! A teste nem hazudik. Őszinte maga helyett is.

– Ha nem enged el most rögtön... – heveskedett Nympha, de Yohan belefojtotta a szót.

– Akkor mit tesz? Kitörli magát a fejemből? Az úgysem fog menni. Ugye emlékszik?

– Ne pimaszkodjon velem! – rángatózott tovább a nő.

– Addig nem engedem útjára, amíg igazat nem mond nekem.

– Mit akar hallani?! – fakadt ki Nympha, és erősen megnyomta a mágus karját, mert már nagyon szabadulni akart.

– Tudja azt nagyon jól.

– Jól van! Rendben. Maga nyert! – kiáltott fel dühösen a nő. – Elmondom, mit érzek.

– Helyes – húzta az ajkát egy cinkos mosolyra a férfi.

– Azt, hogy szúr a szakálla – vetette oda a királynő magára öltve maradék magabiztosságát.

Yohan annyira megdöbbsent, hogy engedett a szorításon. Nympha egy határozott nyomással ellökte magát tőle.

– Jó éjszakát, uram!

Indulatosan hátat fordított a nagyokat pislogó mágusnak, és lendületesen a sátra felé iramodott. Gyorsan bemászott, mielőtt a férfi ismét utánaeredt volna.

15. Szövetség

Yohan

Az akkori éjszaka hűvösebb volt, mint az előző, de még mindig nem közelítette meg a moreeni hideget. Yohan igyekezett álomba nyugtatni magát, de nem járt sok sikerrel. Csak forgolódott a hálósákjában, képtelen volt elaludni. Hitetlenül csóválta a fejét, és elnevette magát, ahogy eszébe jutott a nyilvánvaló kifogás: „szúr a szakálla”. Megsimította az arcát ékesítő szőrbundát, ami olyan hosszú ideje a társa volt már.

„Elképesztő ez a nő! Képes a szemembe hazudni... De minden porcikája elárulta! Hiába is tagadná... Szúr a szakállam...”

Mivel került az álom, inkább felült, és kibújt a meleg hálósákból. Fázósan összehúzta magát, majd a kabátjába burkolózott, sapkát és sálát vett fel, hogy a szabadba menjen.

Csípte a feje csupasz részeit a hideg, és kifejezetten áldotta magát, amiért még szőrös-szúrós volt.

A másik két sátorra sandított, mindben aludtak már. Bár megfordult a fejében, hogy benéz az egyikbe, ahol a királynő aludt gyanútlanul, de nagyon gyorsan elhessegette a kósza gondolatot.

„Eszednél legyél, te barom! Amúgy is, talán így lesz a legjobb... Majd valahogy... Elmúlik ez is, ahogy a többi. Az idő eldönti...”

Alapból persze máson járt az esze, a férfias ösztöneit így könnyedén visszaszorította. Tudta, hogy az élelemnek híján voltak már, kezdték megbontani a konzerveket, pedig még egyáltalán nem látszott az út vége.

Tél lévén, nem kecsegtetett túl sok eredménnyel egy kis éjjeli vadászat, de a mágus abban bízott, hogy kevésbé lesz feltűnő a lehetséges prédák számára, ha a sötétben csap le rájuk. „Kis pocok, mókus, hegyi rágcsáló, bármi jó lesz... Bepájzolkunk.” Korábban magához vette Kiel éjjellátóját, mikor vezette a csapatot, és nem adta még vissza neki.

Nagy levegőt vett, és kifújta. Ott merte hagyni a tábornak, tekintve, hogy itt fenn a tetőn nem nagyon volt semmi, csak kopárság és a szabad, csillagos ég. Ahhoz, hogy élőlényeket találjon, le kellett mennie a völgybe. „Szólnom kéne Kielnek? ...Nem, akkor jönni akar velem, és jobb, ha a királynővel van. ...Mindegy. Bízunk benne, hogy semmi bajuk sem lesz, amíg én vadászom.”

Óvatosan és halkán lépkedett, hogy társait se keltse fel, és a lenti erdőség szélére érve se csapjon zajt. Egy félóra alatt leereszkedett annyira, hogy már gyéren, de fákat talált. „És ahol fa, ott van odú, benne pedig... Szegény jószágok, de hát nekünk is életben kell maradnunk.”

Meglepődött hirtelen, kinek magyarázkodott elméleti síkon, amikor nem volt kivel társalogni, és senki sem veszekedett vele, amiért épp prémes kisállatokat készült megölni.

Megrázta a fejét a váratlan érzelmi és etikai harcon, aztán szusszant egyet.

„Ez van, ha az ember életébe bekerül egy nő! ...Megbolondul, és magával beszélget! Na, elég volt...”

Felnézett az előtte tornyosuló fára. A közepe felé, a lombtalan ágak között kis zöld foltot vett észre az éjjellátón keresztül. Nem mozgott, de biztos volt benne, hogy talán téli álmát alvó állatcsaládra bukkant.

Ügyesen felkapaszkodott a kiválasztott fa törzsére, belekapaszkodva a szabad ágakba. Mindig ügyes mászó volt, jó egyensúlyérzéssel. Azért nem esett le az oromról is, amikor tűzijátékkal örvendeztette meg Kielt, mert vigyázott. Azt sajnálta csak, hogy annyira nem sikerült lenyűgöznie a moreenit, ahogy szeretne volna. Bár az esti mutatványa sokkal meggyőzőbb volt... Nymphea úgy omlott el a karjaiban, mint már nagyon régóta senki, és hangja mindenestül elárulta, hogy élvezte a férfi heves érzelemnyilvánítását.

„A francba, Yohan, figyelj már oda! Majdnem melléléptél!” – reccsent egy ág az elmélázó varázsló jobb lába alatt.

Gyorsan átölelte a bal karjával a következő ágot, hogy bármi történik, ne essen le.

Szaporábban vette a levegőt, és maga sem tudta, miért, de hirtelen irgalmatlan düh szállta meg. „Átkozott szívügyek! Minden elvésznek az embertől...”

A feltörő elkeseredés megsokszorozta az erejét, és hamarabb ért el az odáig, mint az addigi mászásban. Falevelek és háncs takarta a bejáratát, tehát bent valóban egy rágcsálófamilia lakott.

Lábaival erősen körbeölelte a fát, minden erejével szorította magát a comb- és vádliizmai segítségével. Bal karja egy vastag ágcsomókba kapaszkodott, jobbra pedig elővette a bicskáját, amit mindig magánál tartott. Visszafogta a lélegzetét, hogy ne árulja el a jelenlétét a pára. Készült rá, hogy az élőlények nem fognak örülni az idegen betolakodónak, ezért nagyon halkán és lassan dolgozott. A kiskéssel kibontotta a téli rekeszt, és benézett a nyíláson az éjjellátóval.

Hat kis pontot vélt felfedezni és két nagyobbat.

„Nem vagyok büszke erre, de ha csak egy nappal kitolhatom a csapatom túlélését, már megérte...”

Mélyaltató varázslatot küldött a kisállatokra, hogy megállítsa a szívüket. Nem szenvedtek, viszont nem láttak értelmetlen halált sem. Yohan azóta képtelen volt pusztítani, hogy Zeranius megöletett száznegyvenöt halandót és öt halhatatlant. És amióta ez az újraéledő lány az életébe lépett, még az ilyen egyszerű feladatot is nagy lelkitusával végezte el, mint ez a mostani élelemszerzés.

Lassan és komótosan kikutorta az állatok tetemét az odúból, és a karabíneres bőrtáskába tette, amit a hegy átmászásához magára aggatott. A sötétben az éjjellátóval úgy látott, mintha világos lett volna, de vigyáznia kellett a magasban. Mikor mindegyik prémes maradvány nála volt, elindult lefelé. Akkor érezte meg, hogy szinte görcs állt a belső combjaiba, amikor a talajra ért, és összeesett, ahogy elernyedtek az izmai. Meglepetten nyögött fel, mert erre nem számított, aztán feltápaszkodott, és leporolta magáról a nyirkos sarat.

A zsákmánnyal a táskájában tért vissza a táborba, és a bőrszűtyőt kint hagyta a sátra előtt, hogy a tartalma ne kezdjen el bomlani. „Napfénynél könnyebb megnyúzni őket” – morfondírozott. Biztonságból a csomagot betakarta egy vastagabb tartalék

---

zacskóval, hogy az éjszakai látogatók ne érezzék meg a friss préda szagát. Aztán fogta magát, és pihenni tért a hálózsákjába. A vadászattal járó erő kifejtésnek köszönhetően annyira elfáradt, hogy percek múlva már az igazak álmát aludta.

Reggel halvány fénnel besütött az első napsugár a sátorponyva szövédékein keresztül. Yohan szemhéja felpattant, és egyből életet lehelt magába. Kiszállt a zsák melegéből, testére kapta a téli felszerelést, majd kilépett a sátorból. Ahogy sejtette, Kiel már ébren volt, és a távolság fürkészte, ahonnan jött fel a Nap. Nympha valószínűleg még a sátrában aludt, mert a ponyvaajtó érintetlen volt. A férfi kikapargatta az elrejtett zsákmányt, és magával vitte a katona felé menőben.

– Jó reggelt – köszönt rá sokkal jobb kedvvel, mint ahogy elbúcsúztak.

– Jó reggelt! Mi az, uram? – nézett rá felvont szemöldökkel a fiú, mikor észrevette a tele börsztyűt.

– Tegnap este észrevettem, hogy megbontottátok a végtartalékokat. Úgyhogy vadásztam egy kicsit az éjjel...

Yohan leguggolt a táskával egy kőrakás mellé, ahol álltak, és kiborította a tartalmát. Nyolc kisállat teteme volt benne, a formájukat tekintve mókuspelék lehettek.

– Talán nem egy fejedelmi lakoma, de legalább nem halunk éhen – motyogta, miközben elővette a kését, hogy elkezdje megnyúzni őket.

Persze tudta, hogy fagyott testekkel nem jutott volna előbbre, ezért felmelegítette az állatokat annyira, hogy elvégezhesse a feladatot.

– Várjon, uram, segítek! – hajolt oda Kiel is a saját katonai bicskájával.

– Jól van, ügyes gyerek vagy, köszönöm – biccentett a mágus, de észrevette, hogy az uralkodó is felébredt, és kimászott a sátrából. – Mégis inkább arra kérlek, Nymphának segíts! Én itt megleszek...

A kommandós értette a célzást, és nagyot sóhajtott, benne minden ellenérzésével együtt.

– Uram, hadd bátorkodjam megjegyezni... – kezdett bele a mondandójába, de a varázsló félbeszakította:

– Téged kedvel, engem nem. Kérlek, segíts neki!

Kiel leforrázva állt ott, mert erre a mondatra nem számított, de nem szólt többet. Sarkon fordult, és egyenesen a királynőhöz sietett.

Yohan visszatért a tennivalóhoz, és teljes erejével igyekezett emlékezni gyerekkora élményére, amikor egy hajtóvadászat utáni toron vett részt, mint ifjú. Ott látta, hogyan dolgozták fel a vadhúst, lenyűgözte a munka és a nyers erő képe. Akkor még kicsik voltak a testvérei, és a kishúga elpityeredett, amikor meglátta az előző nap még vidáman kergetett kis őz maradványait.

Az édesanyja elhúzta az előkészítő padtól, és könnyeit e szavak kíséretében törölgette le:

– Ne sírj, kicsim, tudod, neki már semmi sem fáj! Nem lett volna esélye a zord télben a túlélésre, mindenképpen elpusztul. Sokkal jobb ez így neki... És általa nekünk is, ha megesszük. Az övéik is megennék őket.

„Milyen morbid! Az ember csak az, egyedül, aki nem eszi meg a halottait, hogy jobb legyen nekik...”

Önkéntelenül elmosolyodott ezen az elképesztően beteg feltevésen, viszont így könnyebben haladt a munkával. Hamarosan mindegyik tetemet megszabadította szörétől, és elkezdte tagjaira bontani őket. Aztán becsomagolta őket a bőrtáskába.

– Nocsak – állt meg fölötte egy árnyék.

Felnézett a szóra, és nem kis meglepetésére Nympha bámult le rá.

– Ők mit ártottak magának? – szólalt meg epésen a királynő.

Yohan felemelkedett, kezében a teli szütyővel, és valószínűleg módfelett fenyegető lehetett, mert a lány két lépést hátrált, ahogy szembekerültek.

– Csak élelem lett belőlük. Nem akarom, hogy feléljük a tartalékainkat, amíg nem tudjuk, meddig leszünk úton – hallotta a saját hangjában megbújó végtelen nyugalmat.

Nympha pillantása megváltozott, és hirtelen lesütötte a szemét.

– Bocsásson meg – motyogta maga elé. – Legjobb lesz, ha... Még indulás előtt...

Hátrálni kezdett, a férfi pedig most nem nyúlt utána. Egyfelől tele volt a keze a táskával és a késével, másfelől pedig csak bámult rá értetlenül. „Ilyenkor mi baja van?”

Hamarosan útnak indultak a völgy felé. Amit a mágus megtett az éjjel, azt most nappal is végigjárta, de csak az első sor fáig ismerhette meg az erdőt. Gyér volt, a fák között még javarészt nagy kövek álltak, és nyeszlett ágas-bogas bokrok nőttek.

Az erdő szélén, annak a fának a törzsén, melyből elvitte az állatokat, a varázsló szintén hagyott egy jelet az újraeledőknek. Ujjbegye nyomán a Menedék egyezményes alakja égett bele a háncsba.

Annyira széles volt itt az út, hogy nem kellett libasorban haladniuk, így Yohan vezette a csapatot, mögötte szorosan pedig Nympha és Kiel lépdelt. Elég szavavesztetten közelítette meg a társulat a völgy alját, reménykedve, hogy előbb vagy utóbb Pellarion romjaira talál.

A délután végére még az erdőségben bóklásztak, egyre inkább kimerülve. Meg kellett állniuk, hogy egyenek egy kicsit, és előkészítették a sátrakat az újabb csillagfényes éjszakában töltött alvásra. Úgy tűnt, ennek a kényszerű táborozásnak talán sose lesz vége. De most nem tehettek mást, mint bevárták az estét, és kis kövekkel elkerített tűzhelyet varázsoltak megint egy nyílt részre. Nem találtak tisztást a közelben, így igyekeztek valamiképp távolabb kerülni a fáktól.

– Kiel – törte meg a csendet a királynő. – Megtenne nekem valamit?

– Bármit, Csodaúrnőm! – a fiú jobb kedvre derült, hogy végre hasznát vették.

– Mielőtt lemegy a Nap, nem keresne forrásvizet? Bármit, ami nem... palackos. Tényleg tartalékolnunk kell... – az utolsó szavakat kissé félve mondta ki.

A katona cinkos mosollyal tűnt el, hiszen nem volt ostoba, pontosan tudta, hogy Nympha kettesben akart maradni Yohannal. Hogy pontosan miért, arról csak sejtései voltak, de arra már rájött, hogy ura és úrnője túljutottak a csókon. Egyszerűen ordított róluk ez a tény, ha palástolták, ha nem. El is füstölt hát onnan, esze ágában sem volt gyertyatartónak lenni.

Yohan eközben ügyet sem vetett a nőre, inkább előszedte a friss húst, és nekiállt megsütni. Nem volt sok, de egy étkezésnek talán beérhették ezzel. Nympha eltűnődve bámulta, ahogy tett-vett a férfi. Beharapta a száját, majd ültében előrehajolt, hogy az egyik rögtönzött fa húsnyársat megigazítsa.

– Yohan...

A varázsló nem nézett rá, mert közben a saját nyársát forgatta meg.

– Mondja csak! – szelíd, de lemondó volt a hangja.

– Köszönöm a ...vacsorát – Nympháé viszont enyhén remegett.

– Szívesen, egészségére – Yohan könnyed hangnemben válaszolt.

Mindketten nagyot szusszantak, amikor beállt a csend. A lány idegesen kapargatta a nadrágot a térdén.

– Nézze, ami tegnap történt...

– ...Maradjon a hegytető titka.

A mágus most először nézett rá a királynőre, és ő fejezte be helyette a mondatot.

– Erről jut eszembe – Nympha fellélegzett –, ott is hagyott jelet a népemnek?

– Igen. Azután, miután... És ott, ahol.

Jobbnak látta, ha nem mondja ki konkrétan, amit akkor tett vele, mert végre már szóba elegyedtek egymással, mindenféle bántás nélkül. Ha kimondta volna, talán megint közójük szorult volna a lelki fagy.

– Köszönöm – lehelte maga elé a nő.

– Nagyon remélem, hogy gond nélkül idetalálnak, és aztán Pellarionba. Várom már, hogy ott legyünk, gondolom, maga is – Yohan kedves társalgásba kezdett, de hogy honnan vette a bizonyoságot, hogy ez viszonzásra talál, azt nem tudta.

Talán szerencséje volt, talán rátapintott a királynő érzékeny állapotára, de partnerre lelt.

– Igen, már nagyon. Gyönyörű ez a hely, de... Elég hideg van, illetve azért féltém a többieket is.

Maga elé bámult, hogy ennyi mindent kimondott, ami a szívét hirtelen nyomta. De megkönnyebbültek látszott utána.

– Fog még vadászni? – szegezte a varázslónak a kérdést, amikor látta, hogy az is szólni akart.

– Ha szükséges, persze – válaszolt könnyedén. – Ennünk kell.
– Holnap ehető bogyót fogok keresni, ha azzal is segíthetnek – tette hozzá gyorsan Nympha, hogy ne tűnjön haszontalannak.

– Akkor ezennel elosztottuk a munkát – mosolyodott el elismerően Yohan, ám már nem nézett rá.

Megint elhallgattak, de a tűz pattogása, a zsír sercegése és az, hogy elkészültek a húsok, feledtette velük a kínos csendet.

Közben rájuk sötétedett, így Kiel is visszatért a kereső útjáról, és messziről látta, hogy nem zavart meg semmit.

– Van lejjebb egy kis tisztavízű patak, de ott nem tudunk sátort verni – lihegte, mikor nagy sietséggel odaért hozzájuk.
– Viszont megtöltöttem három, már korábban kiürült palackot.

Nyújtotta a varázslónak a szerzeményt, aki letette maga mellé a kőrakáshoz, amin ültek.

Felszabadult a hangulat, ami előző este megmerevedett bennük és körülöttük, úgyhogy egyezményes jelként: borzasztó éhesen láttak neki az erdei lakomának.

Este mindenki nyugovóra tért, a parazsat széttiporták, elcsendesedett a tábor. Mindannyian elég fáradtak voltak ahhoz, hogy hamar elnyomja őket az álom, és reggel megint napfényes ébresztőjük legyen.

Tekintve persze, hogy a völgyben voltak, a Nap nem süthetett még be a fák közé. De az ég tiszta volt, a talaj menti fagy miatt a föld megjegesedett, és metsző szél fogadta őket, a tél reggeli leheleteként. A csapat fázósan bújt ki a sátrakból. Most Yohan ébredt elsőnek, aztán Kiel, végül Nympha.

A varázsló és a katona felszedték a sátrakat, a mostanában megszokott rutin egyik részeként.

A királynő elég elcsigázottnak tűnt.

– Jól van, Nympha? – nézett fel rá az utolsó cölöp kiszédésénél Yohan.

– Persze, csak... Hiányzik a civilizáció – bukott ki belőle az őszinteség.

– Egy jó forró fürdő, puha ágy, tiszta ruhák, igen – szuszszant a férfi, azzal felállt, és feltekerte, majd összecsomagolta a sátrat. – Nem bánnám, ha egy ilyen tábla várna minket: Hotel Pellarion *****!

Oldalra sandított, hogy cinkosára talált-e ebben a kötetlen csevejben, és úgy vette észre, mintha a lány halványan elmosolyodott volna.

Aznap mindenkinek egy kicsit jobb kedve kerekedett, hogy már nem álltak közvetlenül háborúban. Mindketten megbánhatták már a viselkedésüket, Yohan legalábbis lenyugodott. Nympha szeméből sütött valamiféle büntudat, ő pedig hagyta, hogy kicsit úgy érezze magát, cserébe nem heveskedett megint. Elsimultak az erőviszonyok, és ez is megbékítette a mágus korábban háborgó szívét.

Ahogy haladtak végig az erdőben, végeláthatatlannak tűntek a fák. Hol sűrűbbek, hol ritkábbak lettek, ők viszont kihasználták a terep adta előnyöket. Kiel időnként vissza-visszatért az egyre szélesedő patakhöz, amely egy gyűjtőt sejtetett valahol a közelben.

Yohan ismét fára mászott, hogy állati élelmet szerezzen, Nympha pedig talált pár bokrot, és képességének köszönhetően hamar rájött, melyik bogyója nem volt ártalmas az egészségre.

Ehhez egy részen kis dombra kellett felkapaszkodnia, közvetlen a fa mellett, ahol a férfi talált egy kis odúfészket, benne őrizetlen madártojással.

„Hol vannak a szüleitek? A csudába is... Még bőven költ-
hetnek újakat! Nekünk meg enni kell!” – azzal már sietett is le
a zsákmánnyal a börtáskájában.

Pont három tojás volt, méretre jó nagyok, nem tűnődött to-
vább, hova lehettek a madárszülők.

„Így jártak.”

Amikor leért, a lány akkor ragadta meg a kiszemelt bokor
legfelső ágát, de elszámította magát. Megcsúszott, és felsikoltott
ijedtében, s a nehézségi erő lerántotta. Szerencsére Yohan még
idejében megállította, mielőtt legurult volna.

A férfi elkapta a derekánál és a hátánál, kis híja volt, hogy
ne elől fogja meg. Annyira meglepődtek ettől, hogy végül győ-
zött a gravitáció, és mindketten a földre zuhantak.

Yohan teste tompította az esést, és Nympha ráborult. Csak
pislogtak egymáson fekve pár másodpercig. A pillanat töredéke
alatt felpattantak mindketten, leporolva magukat és igazgatva
a ruházatukat, táskáikat.

- Bocsánat! – Nympha kezdte a szégyenkezést.
- Elnézést! Én csak... – Yohan folytatta.
- Minden rendben? – hebegte a nő.
- Igen, de... Nem ütötte meg magát? – aggódott a férfi.

Amikor rájöttek, hogy egyrészt mindketten olyan vörösek
voltak, mint a főtt lazac, illetve, hogy nem történt nagyobb bajuk
az ijedségnél, beléjük hasított a felismerés:

- A madártojások!
- A bogyók!

Mindketten szorongva vizsgálták meg a táskáikat, és az
eredményt, amit az esés okozott.

- Ez rántottának jó alap!
- Ebből meg lekvár lett!

Egymásra néztek, és hirtelen elkezdtek tiszta szívből nevetni. Visszhangzott az erdő azon része a kacajuktól. Kiel közben megérkezett a vízparti túráról, és érdekes arckifejezéssel méregette urát és úrnőjét.

– Örülök, hogy minden rendben! Fogtam halat és még egy jó adag vizet is – somolygott a pelyhes bajsza alatt.

A szerencsés esést és a feltörő jókedvet a csatabárd elásásának ítélték, és ebéddel jutalmazták.

Igaz, addigra délután lett megint, viszont a kis folyót követve egy tisztásra értek. Rögtön leverték a sátrakat, ezt már csukott szemmel is képesek voltak megoldani. A Nap lemőben volt, a királynő pedig annyira belejött a vadon életbe, hogy köveket gyűjtögetett a tábortűzhöz. Yohan és Kiel előkészítették a vacsorának valót, megpucolták a halat, és nyársra tűzték.

A közös étkezés után Kiel kelt fel elsőnek, hogy elköszönjön és aludni térjen. Így megint kettesben maradt a két egykori ellenség, akik közben már inkább látszottak barátoknak.

– Kiel milyen kis ügyes horgász – mosolyodott el Nympha, hogy beszélgetést kezdeményezzen.

– Az, aranykezü a fiú – helyeselt Yohan, és egy szálkával piszkálgatta a szája szélét, majd belehajította a parázsba.

– És jó a szíve – tette hozzá a nő barátságos hangon.

– Látom, megkedvelte. Érdeemes volt megtartani az emlékeit, igaz? – engedett meg magának egy csibészes vigyort a mágus.

– Na, igen – kaccant fel a királynő. – Tudom, mit akar mondani...

– Csakugyan? – Yohan még mindig széles jókedvvel bámult rá.

– Jó – nézett rá magába szállva a halhatatlan. – Nem tudom, mit akar mondani, de...

Nagy levegőt vett, miközben a nyársa végével a parazsat piszkálta.

– Yohan... Nekünk nincs jövőnk együtt. Érti?

Egy pillanatra aggasztó csend furakodott közéjük, és mintha a levegő is hűlt volna kicsit.

– Nem az a gond, hogy nincs jövőnk – szólalt meg a varázsló halkán, két térdére támaszkodva összefont kézzel. – Az a baj, hogy múltunk van.

Egyik sem nézett a másikra, csak mondták a magukét, mintha mindketten egy képzeletbeli tűzmanónak magyaráztak volna a hamu közepén.

– A múlt pedig megváltoztathatatlan, csak a jövő formálható – szakadt ki a férfiből egy bölcselet. – Egyébként ne mondja, hogy nincs jövőnk, amikor pont azt készülünk felépíteni Pellarionban.

Nymphába beleszorult a szó. Csak tátogva próbált megszólalni, de aztán visszafogta magát, és az ajka összezárt. Yohan, mintha valami különös erő segítette volna, kitalálta, mit akart mondani. Talán azért, mert már ismerték annyira egymást, az elmúlt és a közösen töltött idő hatására.

– Csak nem képzelem, hogy ott hagyom magára, miután minden újraéledt odagyűjtöttünk? Nekem már nincs hová mennem. Észszerű, hogy maradjak és védelmezzem magukat, ameddig... csak élek.

Egy percig hallgattak, mert erre egyikük sem tudott mit mondani.

– Yohan, magát... tényleg nem várja otthon senki? – a nő hitetlenkedve fordult felé.

– Miért, önnél hol van a király és a királyné? – a férfi hasonló értetlenséggel bámult rá.

Nympha láthatóan megütközött a riposztón, és sokkal távolságtartóbb lett.

– Hát már ne is haragudjon, de ezt... – kezdte hűvösen.

– Igaza van, bocsásson meg, ismét darázsfészekbe nyúltam – tárta szét a karját a férfi, miután rádöbbsent, hogy a közöttük épülő barátság kártyavár volt csupán. – Tudja, mit? Mindketten komoly veszteségeken mentünk keresztül. Tiszteletben fogom tartani.

A királynő elfordult tőle, idegesen megérintette az orrát, és szusszant egyet.

– Nem, Yohan, én csak egyszerűen bizonyos dolgokról nem vagyok képes...

– Ahogy én sem. Megértem. De így egymás motivációiról sem lehet tudomásunk, nem igaz?

Mire Nympha visszanézett rá, már a férfi szomorú tekintetével találkozott.

A werteli csak nézte őt, fürkészte a fémkék pillantást, mint azon az éjszakán a fűrészmalomban, vagy az autóban, vagy a hegytetőn... De most nem keresett benne mást, csak az embert, a megérthető és elfogadható társat, egy entitást, az érző lényt, őt magát, aki ott és akkor létezett.

– Azt látom, hogy maga mindent képes feláldozni értünk, és ezt tisztellem, Yohan. Nekem viszont... – nyelt egyet a moreeni.

– Nekem viszont nem számít más, csak az újrakezdő társaim. Nekem nincsenek mások, számomra Livlyék barátsága is emiatt létezik. Nekem... csak ez a küldetésem van. És ebbe nem fér bele semmi ...halandó. Hát most már tudja a motivációmat.

Felkelt, hogy elmenjen a sátrába, de a legnagyobb riadalmára megint elkapta egy kéz a karját.

Most viszont nem rántotta magához, hogy kicsókolja belőle a szuszt, csak egy hang társult hozzá:

– Ez pedig az enyém. Vannak szüleim, akik még élnek, igen. Haragszom rájuk, most úgy érzem, hogy amíg én élek, ez is igaz. De ha egyszer ebben az életben segíthetek magának a küldetésében, egyúttal a testvéreim gyilkosának felkutatásában is, utána nyugodtabb szívvel kereshetem fel apámat és anyámat, hogy megbocsáthassak nekik.

Azzal nem történt több, mert Yohan a monológja végeztével elengedte. Nympha bemenekült a sátrába, de a férfi még üldögélt a fakó fényű paráznál egy kicsit.

Ismét melegebb, tavaszváró idővel köszöntött be a reggel. A Nap hétágra sütött, elfeledtetve velük az előző napok sokkal hűvösebb időjárását. A háromtagú szövetség megint egy nappal többet volt a dél-werteli hegységben, és egy nappal közelebb az elveszett Menedék romjaihoz. Kiel gondterhelt arccal és homlokráncolva vizslatta az általuk rajzolt útvonalat, az ősi kartográfia egy másolt változatát, illetve egy modern térképet. A sátorbontás előtt, a lapokra kifeszítve vetette össze a látottakat.

– Ha követjük a folyót, a tengerhez juthatunk, feltéve... hogy ez a folyó kimegy a tengerig – vakargatta a fejét. – Nincs egyik térképen sem!

– Talán egy nagyobb folyóba torkollik, és az a tengerbe – morfondírozott Nympha, és rábökött egy kék csíkra –, nem ez lehet az? Akkor már nem vagyunk messze.

Yohan csak hümmögött, és közel hajolt a papírokhoz, de okosabb ő sem lett attól, amit látott.

– Ez a része az ősidőkben senkiföldje lehetett, nem regisztráltak itt sem folyót, sem erdőt, de... Hogy később sem, ez meglep.

– Talán van a helynek valamiféle szelleme, amely távol tart minden technikát – vigyorgott idegesen Kiel, elviccelve a helyzetet.

Nem talált díjazókra, viszont a varázsló döntésre jutott, és felemelte a bal mutatóujját.

– Kövessük a folyót, illetve itt hagyjunk egy turistajelzést!

Úgy tűnt, aznap nem voltak fogékonyak egymás poénjaira. Kezdték testileg és lelkileg is kimerülni, nagyon szerettek volna a célhoz érni, de azt még nem tudhatták, mekkora út állt előttük, csak hogy mennyi volt már mögöttük.

A tisztáson kialakított tűzrakó helyet meghagyták, és a mágus a közepébe lerakott kő felszínébe véste bele a Menedék jelét.

Nekiiramodtak hát a folyó mellett, és örömmel konstatálták, hogy az szélesedett.

Az erdők és tisztások egyre követték egymást, látszott, hogy nyáron itt nyakig érő fű és burjánzó vadvirág nőtt, mert télen a törekek és cserjék barna csonkjai meredeztek szerte a kopár réteken.

---

16. Aila

Yohan

Nem beszélgettek sokat, bár az már egyértelmű volt, hogy Yohan és Nympha máshogy néztek egymásra. Sokkal több volt bennük a közös, mint ami szétválasztotta volna őket, még akkor is, ha tele voltak ellentétekkel. Az előző esti őszinteségi roham megtette a hatását: már nem bántották a másikat. Igaz, mindketten elég félénkek és szégyellősek lettek. Nympha nem szerette volna magára haragítani a varázslót, Yohan pedig nem akart többet fájdalmat okozni a királynőnek. Kiel volt az egyetlen kapocs közöttük, a saját „senkiföldjük”, a mediátorpont, aki fenntartotta jelenlétével ezt a törékeny békét.

Aznap megint ugyanaz volt a rutin, de most szabadban rekedt, félig fagyott madarakat vadászott le a mágus, az újraeledő pedig újabb bogyókat talált. Jól teleszedte a zsákját,

---

és igyekezett nem összezúzni. A katonasrác is fogott egy adag halat, úgy tűnt, a melegedő idő előcsalogatta az állatvilágot a rejtkehelyeiről.

Megálltak a sokadik mező közepén, ahol Yohan még a sátorverés előtt elhelyezte a Menedék jelét egy lapos kővön.

Hamarosan különös hangra lettek figyelmesek: az erdő körülöttük susogni, zizegni kezdett, mintha szél támadt volna benne. De mindeközben nem mozdult a levegő, nem kapott bele a hajukba. A zaj egyre erősödött, és onnan, ahonnan érkeztek, egyszer csak előtűnt egy forgószél-tölcsér. Egészen vékony volt, kékesfekete füst gomolygott benne, és fenyegetően közeledett feléjük.

Kiel rémülten felkiáltott, a földre vetve magát, Nympha pedig összegörnyedt, és sziszegve eltakarta az arcát. Yohan ekkor elájuk állt, és felemelte két kezét, hogy védőburkot képezzen maguk körül. A sárgás csillagfal körbeölelte őket, de azon belül is láthatták, mi történt kint.

A kis tornádó lassan szelídülni kezdett, ahogy a mező közepére ért, pár méterre tőlük. A vele járó légnyomáskülönbség is megszűnt, ahogy a sötét füst eloszlott. Egy fiatal lány guggoló alakja bontakozott ki belőle, ahogy földet ért.

Amint felemelkedett, láthatták, hogy a vékony, de formás testű jelenség nem lehetett több húszévesnél. Fekete, göndör, vállig érő haja volt, barna szemekkel, hozzá még szinte gyermeki arcára őszinte csodálkozás ült ki. Egyenest odasétált hozzájuk, maga elé tartva karját, hogy jelezze: nem ártó szándékkal jött, de képes megvédeni magát, ha szükséges.

Egy percig csak szemezték egymással, majd Yohan leeresztette a védőfalat. Nympha finoman megérintette a könyökét, és egyszerre mondták ki:

-
- Az első újraéledő.
- Ti vagytok a Menedék szövetsége, a moreeni Nympha, a werteli Yohan és Kiel?
- Igen. De ez még nem a Menedék, és... Még senki sem hívott minket így – néztek össze a megszólítottak.
- De jól hangzik! – vágta rá a srác.
- Azt hiszem, megint túl gyors voltam – mosolyodott el pironkodva a lány. – Aila vagyok, szintén werteli.
- Tudom – sóhajtott boldogan a királynő, és odaszaladt hozzá megölelni.
- Igazából mit keresünk? – kérdezte hasonlóan újdonsült ismeretségük.
- Pellarion elfeledett romvárosát, de ez így szerintem nem sokat mond – húzta elő a térképet Yohan, Kiel pedig segített kiteríteni. – Itt van.
- Aila érdeklődve bámulta a rajzot, majd felemelte fejét és szétnézett.
- Te tényleg... tornádóban jöttél? – vont fel a szemöldökét a katona, ámulattal a szemében.
- Ja, persze – vont meg a vállát mosolyogva a lány.
- Újabb csodalény – vigyorgott Yohan pajkosan a fiatalemberre, és barátián megpaskolta a hátát. – De ideje tábort ütnünk, mert ránk esteledik. Aila, készen állsz a szabadtéri sátorozásra? – fordult oda a lányhoz.
- Nem tudtam, hogy pontosan hova jövök, csak követtem a jelet, de azt hiszem, felkészültem – rázta meg a hátát az ifjú halhatatlan, és lekerült róla a hátizsákja, rajta a habszivaccsal és a molinóval.
- Ügyes vagy – dicsérte meg Nympha, és segített felállítani az egyszemélyes sátrát.
-

Úgy tűnt, fellélegzett, hogy végre nem egyedüli nőként szerepelt a társaságban, még akkor is, ha Aila sokkal fiatalabb volt nála.

A férfiak szintén a saját fekhelyükkel voltak elfoglalva, és egészen vacsoráig nem is kérdezősködtek, akkor viszont ismerkedési estet tartottak a tábortűz körül.

– Tehát a te különleges képességed a repülés, Lekronban születél, de Thalorban jársz egyetemre – összegezte Yohan az eddigieket, amit tudhattak róla.

Ráadásul a tehetségét Aila természetesnek tartotta, bár ott-hon csak ritkán hódolhatott ennek a tudománynak. Tisztában volt vele, hogy a mágustanács üldözi az újraéledőket, így mindig körültekintően alkalmazta, és eddig sikerült megőrizni a titkát. Ez az ifjú teremtmény az egyike lehetett azoknak, akik felismerték az új idők szelét, és a szolgálatukba állították – ő szó szerint is.

– Igen, idén kezdtem pénzügy- és számviteli szakon. El nem hiszitek, mennyire hálás vagyok, hogy hívtatok! Ki nem állhattam az első szemesztert... Az öregeim erőltették, én inkább média és kommunikáció szakra jelentkeztem volna – kortyolt bele a felmelegített teájába Aila.

– Ó, boldog idők, amikor még az egyetem volt a legnagyobb problémánk – somolygott a mágus, és a paraszt piszkálgatta a nyársa végével.

Észrevétlenül vidámságot csempészett a szívükbe, pedig ez még csak a küldetésük eleje, és a lány volt az egyetlen eddigi, a gyűlésre érkező újraéledő.

– Mennyi idős vagy? – kérdezte Kiel.

– Tizennyolc – felelte Aila.

– Végre nem én vagyok a legfiatalabb – hallatszott, ahogy fellélegzett a srác.

– Persze a lelkem már jó öreg lehet – kuncogott az új vendég.
– Tényleg nem emlékeztek az előző életetekre? – Kiel meglepetten nézett rá.

– Nem. Sokunk arra sem jön rá, hogy egyáltalán kicsoda valójában – Aila látszólag könnyedén vette a sorsát.

– De te nagyon is tudod – a katona még mindig ámuldozott.

– Szerencsém volt. Gimis koromban rájöttem, hogy képes vagyok uralni a levegőt, és gyorsan haladni benne. Először nagyon megijedtem, azt hittem, valami mutáns szörny lettem – nézett rá őszinte pillantással az újraéledő. – Nem mertem senkinek sem beszélni róla. Beiratkoztam egy sulis önképző csoportba, és ott találkoztam másokkal, hasonlókkal, mint én. Közülük egy képes volt álmában...

– Erről jut eszembe, hogy nagyon késő van, ideje elmenünk pihenni – érintette meg a vállát Nympha, aki időközben felállt, hogy a sátrába menjen. – Holnap továbbindulunk. Lesz még lehetőségünk az odaúton beszélgetni.

Aila bólintott, mert érezte, hogy a királynő nem akart többet sem hallani, sem hagyni, hogy megosszon a halhatatlanok bennfentes életéről.

– Rendben – mosolyodott el, majd ő is felkelt. – Örülök, hogy rátok leltem. Jó éjszakát!

Kiel is elvonult a saját sátrába, így megint kettesben maradtak Yohannal, de úgy most már kevésbé tartott tőle, hogy velük volt még egy a fajtársai közül. Aila jelenléte viszonylagos nyugalmat jelentett, ám egyúttal nagyobb felelősséggel is járt.

– Kedves és közvetlen teremtés – szólalt meg Yohan, még a tűzrakóhely mellett álldogálva.

– Fiatal, nem látott még sokat – tette hozzá Nympha, és keresztbefonta karjait maga előtt.

Végre volt egy közös témájuk, amelyben valamennyire egyetértettek, és nem pengetett érzékeny húrokat az említése.

– Az egy jó jel, ha már jönnek. Neki könnyű volt ilyen sebességgel – mosolyodott el a férfi, és a nőre nézett.

– Sajnos mi nem tarthatunk vele forgószerűként, pedig milyen jó lenne hamar odaérni – a királynő sem tudta visszafogni magát, széles vidámság ült az ajka szélére.

– Oda, de hova?

Yohan szíve sokkal könnyebb lett ettől a beszélgetéstől.

– Megtaláljuk majd. Hiszek magunkban!

Tisztán látszott, ahogy Nympha szeme is boldogan csillog a halványuló tűz fényénél.

A varázsló élvezte, hogy végre nem voltak haragosok. Hálás volt a hozzájuk csatlakozó lánynak, hogy valamennyire közelebb vitte őket is egymáshoz.

– Ha már itt tartunk... Mi miért magázódunk még?

A kérdésre Yohan felkapta a fejét, és szembetalálta magát egy kedves mosollyal.

– Nem tudom, talán már annyira megszoktuk – biggyesztett és színpadiasan széttárta a karját. – Miért? Szeretne tegeződni, királynő? – a férfi hangjában vidámság bujkált.

Nympha elgondolkodva csücsörített egyet, hogy ne vihogja el magát.

– Nem tudom, vagyunk-e abban a nexusban – a nő viccesen elmélyített hangon beszélt, és félrepillantott.

A mágus csípőre tette a kezét, aztán vigyorogva megcsóválta a fejét, és csak ennyit mondott:

– Én hiszek magunkban.

Emelkedett hangulatban tértek mindketten az alvóhelyükre, hogy új lehetőségekkel és reményekkel ébredjenek fel másnap reggel.

Nympha

Napok óta először bizakodón tekintett a jövőre. Aila felbukkanása új erővel töltötte fel és megszilárdította elhatározását. Lehetetlenség volt minden újraéledőt megjegyezni, akivel összeköttetésben állt, de ez a lány már korábban megragadta a figyelmét. Tényleg különleges volt. A képessége kiemelte őt a tömegből. Emellett ráadásul okosnak és talpraesettnek is bizonyult. Már az a tény, hogy eddig életben maradt, erre engedett következtetni.

Nympha mindenképpen ki akarta faggatni őt arról, amiket látott, és az általa ismert újraéledőkről is többet szeretett volna tudni. A fiatal lány végre teljesen lekötötte a figyelmét, és nem jutott ideje a Yohanhoz fűződő érzéseit elemezgetni.

Éjszaka azonban nem menekülhetett a gondolatok elől. Már messze nem volt olyan harcias, mint kezdetben, de nehezen szokott hozzá az új helyzethez. Azt hitte, soha többé nem fogja már átélni ezt a lélekmelengető izgalmat, amit a férfi váltott ki belőle. Fogadalmat tett magának, hogy nem kerül közel senkihez, de megszegte.

„Én hiszek magunkban.” Újra és újra lejátszotta a rövidfilmet a mágus kellemesen mély hangján, és minden alkalommal zavarba hozta. Másnap hajnalban a közös reggelinél is eszébe jutott, hiszen Yohan nem zavartatta magát: ösztönösen mellé ült. Nympha elnyomta a mosolyát, hogy senkinek se tűnjön fel, de magányos lelke ujjongott.

Már ő is hinni akart.

Ha felidézte az elmúlt órákat, amit immár békében töltöttek, még az a merész gondolat is felmerült benne, hogy – bármilyen

---

bizarr – működhet egy újraéledő-varázsló kapcsolat. Nem a különleges képességük határozta meg őket, hanem ami a szívükben lakozott.

Márpedig Yohan nem Jerome volt. Sem Elias. Nympha már bánta, hogy egyáltalán megpróbált hasonlóságot keresni köztük korábban. A mágusban szemernyi rosszindulatot, vagy becsvágyat nem talált. Ő alázattal és igazságosan használta az erejét, és sosem élt vissza vele. Mindig jószándék vezérelte, s volt benne annyi tartás, hogy a talpnyaló társaival ellentétben a helyes utat válassza.

A királynő belátta, hogy Livlynek igaza lett. A kő a szíve helyén megrepedezett, és a szilánkok lassanként lehullottak róla. Minden pillanattal közelebb érezte magához a varázslót.

A hegytetőn elcsattant, heves csók óta nagyon ügyeltek rá, hogy ne érjenek egymáshoz, s Nympha hálás volt ezért. Szüksége volt egy kis időre, hogy egyensúlyba billenjen a lelke, és kicsit jobban megismerje Yohant. Tiszta lapot kezdett. Úgy akarta folytatni ezt a különös viszonyt, mintha sosem akarta volna eltaszítani magától. Nyitott felé, hogy a férfi se tartson attól minden percben, hogy átlép valami határt.

A feszültség is megváltozott közöttük. Megmaradt a csendes vonzás, és a kósza ábrándok, de düh és keserűség már nem társult hozzá.

Nympha mosolyogva haladt Aila mellett a hegységen túli sűrű erdőségekben. Ők meneteltek elől, és kicsit lemaradva követte őket Yohan és Kiel. A követet boldogsággal töltötte el az eleven, nyughatatlan újraéledő, aki a kedvükért azért visszafogta magát, és forgószeél helyett gyalog folytatta az utat Pellarion felé.

A térképolvasó Kiel szerint még egy napi járóföldre voltak a feltételezett romvárostól. Nympha egyelőre nem gondolt arra, hogyan fognak élni azon az elhagyatott helyen, messze

---

a civilizációtól. Sokkal fontosabb volt számára, hogy az övéi biztonságban legyenek, mint a kényelmi szempontok. Tudta, hogy Wertel déli részén hamar véget ér a tél, és gyorsan melegszik majd az idő. Akkor már az óceánban is fürödhetnek.

Útközben Aila minden kérdésére készséggel válaszolt, hiszen tudta, kivel van dolga. Ő ebből a szempontból is kivételes volt. Nympha talán még sosem találkozott ilyen tájékozott újraéledővel.

– Az iskolai csoport látszólag teljesen normális keretek között működött – magyarázta a lány hevesen mutogatva. – Volt ott minden. Festőállványok, agyag, varrógép, ezernyi könyv, számítógépek. Tényleg igazi mindenes szakkörnek tűnt. Ha egy kívülálló benézett hozzánk, akkor művészi hajlamú fiatalokat látott. De amikor magunkra maradtunk, nyíltan kibeszélhattünk mindent, ami a létünkkel kapcsolatban felmerült. Boldog voltam, hogy rájuk találtam.

– Hányan voltak? – érdeklődött Nympha.

– Csak heten, velem együtt. Alaposan megválogattuk, hogy kiket veszünk be. Szigorú szűrőn mentek át az új belépők. Az első, jól bevált kérdésünk mindig az volt: van bármi titkod, amiről még sosem beszéltél? Ha az illető ember volt, akkor furán nézett ránk, végül elárulta, hogy esténként énekel a zuhanyzóban, mindig elcseni a csokit a tesójától, nem hajtja le a vécéülőkét, vagy magában beszél, amikor egyedül van. Igazán szórakoztató volt hallgatni őket, de persze nem fogadtuk be egyiket sem. Így aztán ez a hét fő is nagyon lassan gyűlt össze. Amikor én beléptem, még csak hárman voltunk.

– Mi lett a többiekkel? – kérdezte a királynő aggódalmasan.

– A gimnázium után szétszéledtünk, de gyakran beszéltünk telefonon. Remélem, hogy ők is megkapták a jelzésed, és már ide tartanak. Bevallom, félek, hogy bajuk esik.

– Ezt megértem. Én mindannyiótokért aggódom.

Aila barátságos mosollyal jutalmazta az anyáskodó szavakat.

A következő pillanatban kicsit közelebb húzódott a királynőhöz, és bizalmasan belekarolt.

– Tényleg jól hallottam, hogy az a fiú Csodaúrnőnek szólít téged? – fogta suttogóra.

Nympha már majdnem felkacagott, de aztán sikerült visszafognia magát. Lepillantott a lányra, és bólintott.

– Ez mit is jelent pontosan? – faggatta tovább, és nagy, barna szemével meredt rá.

– Csodalénynek tart, mert újraéledő vagyok, és úrnőnek szólít, mert emellett Moreen királynője is.

Aila szeme kikerekedett.

– Nympha... – mondta elmerengve – Hát persze, hogy erre eddig miért nem jöttem rá? Hallottam én már rólad.

A lány hüledezett pár percig, aztán vidáman összecsapta a tenyerét.

– Ez annyira durva! Nem csupán a védelmezőnk vagy, de híresség is. Hihetetlenül szerencsés vagyok.

Lelkesen, és Nympha számára váratlanul megölelte, alaposan megszorongatta. A nő megdöbbsent a heves érzelemnyilvánításon, de barátilag megveregette a lány hátát.

– Van testvéred, Aila? – kérdezte egy hirtelen váltással, mire az újraéledő elengedte.

– Nincs. Egyke vagyok.

Nympha bólogatással fogadta a választ, s a továbbiakban némán vonultak a fák között.

Órák teltek el, mire kiértek az erdőből, és egy magas domb tetején találták magukat. A fák ott már ritkásan álltak, s az előttük álló utat is jól látták, mert a tiszta, napsütéses idő elősegítette

---

a tájékozódást. A nyílt terepnek köszönhetően az óceánig nyúló hegyvonulat is kivehető volt a távolban, s a kéklő víztömeg is felcsillant a messzeségben.

– Ott az óceán – mutatott előre Nympha, és megdobbant a szíve az izgalomtól. – Ott lesz Pellarion.

– Még naplemente előtt odaérhetünk, ha most kilépünk – állapította meg a katona.

– Az utolsó hajrá – tapsikolt Aila, és ugrott is egyet örömében, de a domb síkos fűvén megcsúszott a lába, s véletlenül Kiel vállának ütközött. A fiú reflexből elkapta a karját, hogy megtartsa, mielőtt elesne. A lány nagyokat fújtatva vette a levegőt, de percekben belül túltette magát az ijedtségen.

– Minden oké? – kérdezte Kiel, mire Aila bőszen bólogatott.

– Igen. Köszönöm a gyors közbelépést – mondta felhőtlen vidámsággal – Még ilyet! Majdnem meghaltam.

A srác megütközött a kijelentésen, majd hangosan felnevetett. Yohan és Nympha is csatlakozott hozzá. Aila halkan kacagva nézett végig rajtuk, mielőtt elsőként mozdulva megiramodott lefelé a dombról.

17. Romváros

Nympha

Az ég már szürkült, és csak idő kérdése volt, hogy a Nap lebukjon a hegyek mögé. Egy hatalmas mezőn vonultak keresztül, s a monoton menetelés alatt többször is helyzetet változtattak. Egyszer egymás mögött, másszor egymás mellett kötöttek ki.

Amikor Yohan lassan Nympha mellé ért, a nő a szeme sarkából figyelte. Volt köztük távolság, mégis égett az arca, hogy közelebb van, mint a nap folyamán bármikor. Yohan talán megérezte, hogy méregeti, mert odakapta a pillantását. Így már a királynő sem rejtegethette előre apró titkát, s felé fordította az arcát. A férfi szemében izgatott fény lobogott, és úgy nézett rá, mintha még sosem látott volna hozzá hasonlót. Mintha először látná és csodálná meg. Nympha különös módon értette ezt a tekintetet. Az a pillanat

---

tényleg az első volt: először mutatták meg önmagukat, a lelküket teljes valójában. A királynő tudta, hogy neki is az arcára van írva minden, amit eddig takargatott, de már nem akart menekülni.

Yohan elfordította a fejét, és ettől Nympha is megingott. A mágus az előttük sétáló fiatal fiúra és lányra szegezte a tekintetét. Élénk beszélgetésbe mélyedtek, és egyáltalán nem törődtek a felnőttekkel. Aila nevetett Kiel viccén, majd incselkedve beleöklözött a vállába.

– Jaj, te eszement – mondta, s közben vihogott.

A katonát meglepte a lány mozdulata, de azonnal visszavágott. A háta mögé ugrott, és ott csiklandozta, ahol érte. Aila rángatózott, és a kacagása betöltötte a puszta csendjét.

Az uralkodó ajkára is mosoly kúszott, amíg a két fiatal játékát nézte.

Aila kapálózva kiszabadult Kiel kezei közül, majd futásnak eredt a látóhatár felé.

– Na, megállj, tornádó! – kiáltott utána a fiú, és ő is nekiiramodott.

Nympha már kuncogott a mókás jeleneten.

Yohan ebben a pillanatban határozottan megtorpant, és azon nyomban a nő karjáért nyúlt. A királynő szíve meglódult, amikor pillanatokon belül összeért a felsőtestük, és a varázsló a derekára szorította a kezét. A kékeszöld és a fémkék szempár egymásba mélyedt. Nympha lassan megérintette Yohan vállát, s felcsúsztatta a kezét egészen a nyakáig. Ott összefűzte, és lábujjhegyre állva közelebb húzódott az arcához. Yohan is így tett, s a nő már esdekelve nyitotta az ajkát a csókra, de a mágus, alig egy centire tőle, megállt.

Nympha kinyitotta a szemét, és összeráncolta a homlokát, majd elhúzta a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Mi a baj? – kérdezte, s kissé bosszús lett.

– Tartok tőle, hogy még mindig szúrok – közölte egyszerűen a férfi.

Nympha lehúzta a kezét Yohan nyakáról, mire a mágus rögtön utánanyúlt, és visszatette.

– Nem tarthatsz itt erőszakkal! – fortyant fel sértődötten a nő. – Én uralkodó vagyok.

– Hmm... De nem az enyém – kacintott rá a férfi, és derűsen mosolygott.

Nympha szája ekkor szintén fülíg húzódott, s résnyire szűkült szemmel hajolt közelebb.

– Fogadjunk? – suttogetta kihívóan.

Teljes testével hozzásimult Yohanhoz, és egy lágy csókkal érintette a nyakát. Apró, lassú cuppanásokkal haladt el egészen a füle tövéig. A férfinak elakadt a lélegzete, s egy mámoros nyögéssel elárulta neki, hogy milyen hatással volt rá a kínzás. Amikor még erősebben szorította magához, és vágyakozva a nő nyaka felé hajolt, a halhatatlan eltolta magától.

– Cccc... A-a! Egy jó alattvaló megvárja a parancsot – rázta meg az ujját dorgálón, majd kihámozta magát az ölelésből, és kacér mosollyal elsétált Kielék után.

– Ezért még megfizetsz, királynő – fenyegette Yohan, de harag nélkül.

– Ugyan már, csak törlesztettem – szólt hátra a nő, de nem fordult meg.

– Hiába minden szó, úgysem úszod meg.

Nympha magabiztosan haladt egyre távolabb tőle. Legalábbis azt hitte, ugyanis pillanatokon belül két kéz között találta magát újra. A mágus utánavetette magát, és hátulról karolta át. Az uralkodó hangosan nevetve hajtotta hátra a fejét a vállára.

Még a könnye is kicsordult. Érezte Yohan meleg leheletét a fülénél, és a teste izgatott bizsergéssel felelt az ingerre.

– Uram! – hasított a levegőbe egy kiáltás. – Uram!

Kiel másodszor is felkiáltott a távolban. Mindketten a hang irányába kapták a tekintetüket. Yohan ösztönösen megragadta Nympha kezét, és maga után húzta. Együtt szaladtak Kiel és Aila után. A katona és az újraéledő lány elég messzire jutottak. Egy domb tetején álltak egymás mellett, és a távolba meredtek.

Az ifjú kinyújtotta a karját, amikor a varázsló felkapaszkodott az emelkedőn, és megállt a közelében. Még mindig fogta a királynő kezét, s egyáltalán nem törődött azzal, hogy ezt más is észreveheti. Nympha pedig nem szólt rá.

– Nézze csak, uram! – mutatott egy pontra maguk előtt Kiel. – Látja?

– Igen – válaszolt Yohan rövid csendet követően.

Az uralkodó a lenyugvó, vörös Nap fényétől hunyorogva vette szemügyre Kiel felfedezését. A mező fűszálai között különböző formájú és méretű szürke kövekre bukkantak. Követték a szemükkel a messzire nyúló, itt-ott földdel lepett széles sávot.

– Ez... egy... út? – tette fel a kérdést Aila ámuldozva.

– Az bizony – bólogatott a srác.

Nympha a mágusra pillantott, aki nehezen leplezte izgalmát, mégis kemény vonások mögé rejtette gondolatait. Megközelítették egy letűnt kor maradványát, amely az ő őseinek öröksége volt. A nő elérzékenyülve sóhajtott fel, amikor a varázsló lassan leguggolt, és ujjai hegyével megérintette az egyik kő érdes felületét.

* * *

– Pellarion – lehelte Yohan őszinte csodálattal.

Lassan felemelkedett, és újra megfogta a királynő kezét. Olyan természetes volt számukra, hogy megérintették egymást, mintha mindig ezt csinálták volna.

– Menedék – mosolyodott el Nympha is, és a férfi vállára hajtotta a fejét.

– Király! – kurjantott fel Aila kamaszosan.

– Na, indulhatunk? – nézett mindőjükre pajkos kacsintással Kiel.

Előttük állt az út, de végre, ha csak a kezdetét látták is, már sokkal biztosabb volt a vége.

Lassan szürkülni kezdett, mikor ráléptek az ősi romvárosba vezető kövekre. Valamennyire még látták a burkolat kivillanását a föld barnasága közül, de hamarosan szükség lett kísérfényre. Yohan felemelte két tenyerét, és ahogy a tűzijátékot képezte, úgy alakított ki egy napszínű fénygömböt, mintegy lámpásnak. Fellebegtette, és az nem aludt ki, hanem lassan haladt előttük, mint egy luftballon a cérnaszálon.

– Állati! – Aila nem fogta vissza magát, ha meglepődésről volt szó.

– Csodaúrnő és Csodaúr – kuncogta a felszabadult kommandós fiú, és újdonsült barátnőjébe karolt.

Hamar megtalálták a közös hangot.

A kanyargós járóösvény, bár elhanyagoltnak látszott, de sosem volt hiányos, folyton akadt belőle elszórva, így tudták követni.

– Miért mindig a nap legizgalmasabb részében lesz este? – bukott ki Kielből az elégedetlenség.

– Nem baj, addig megyünk, amíg tart az út – felelte Yohan vidáman. – Ha közben elfáradunk, letáborozunk. Most már legalább a közelében vagyunk... valami csodálatosnak!

Nem tudta visszatartani a saját izgatottságát és örömét. Mindazt, amit addig csak mesének hitt, még akkor is, ha ódon könyvek bizonyították, immár valósággá vált. Pellarion, az ő felmenőinek hona tényleg létezett, és egy karnyújtásnyira volt.

Így esett meg, hogy Yohan egy felhőtlen pillanatában hirtelen megfogta a meglepett Nymphát a derekánál, és felkapta, majd megpördült vele, mintha csak táncoltak volna egyet. A királynő nem számított erre a mozdulatsorra, és felkacagott. Az ifjak megilletődötten nézték az idilli jelenetet, Aila pedig széles mosolyra húzódott ajakkal szólalt meg:

– Eszméletlen cukik vagytok! Mikor jöttetek össze?

Kiel helyettük szólalt meg, mintha csak mesélt volna, színpadias gesztusokkal:

– Ó, közöttük már az első perctől fogva pattogtak a szikrák! Ha láttad volna, ahogy egymásra néztek... Persze tagadták... Én tudtam ám, hogy ez lesz! Annyira tudtam! És eszement módon drukoltam is!

– Imádom, amikor öregek jönnek össze egymással, annyira romantikus! – sikkantott fel Aila, mint egy kislány.

– Örege-e-ek...?! – Nympha megbotránkozva felvonta a szemöldökét, Yohan meg igyekezett palástolni a röhögését.

– Szóval ez annyira szép – folytatta elérzékenyülve a fiatal újraéledő. – Itt a háború árnyékában két szerelmes szív, akik valaha egymás ellenségei voltak... Imádom!

A két felnőtt ettől szégyellősen, de boldogan nézett egymásra. Viszont a magánéletét egyikük sem szerette közszemlére

---

---

tenni. A mágus kisfiús zavarában próbálta gyorsan elterelni a figyelmet magukról.

– Na, jól van, be lehet fejezni, srácok! Inkább... Verjük fel a sátrakat! Az út megmarad reggelig, megvár minket, ha már ezer éve itt van...

Mindannyian felkacagtak, majd munkához láttak. Az előző napról maradt még élelmük, amit vadásztak-halásztak, és Aila is hasznosítani akarta a képességét. Arról sikeresen lebeszéltek, hogy elrepüljön az autóig, amit még a hegység nyílásánál hagytak, az első jelen túl. Képes lett volna beleülni és elvezetni valamilyen boltig, majd bevásárolni a vadonban hiányolt élelmiszerekből, hogy legyen kenyerük, tejük vagy akár csokijuk.

– Sajnálom, tudom, hogy neked is ugyanúgy hiányzik a civilizáció, mint nekünk, de most résen kell lennünk... Nem hagyhatjuk el Pellariont, ezt nem engedhetem meg neked sem – fedtte meg Nympha, és Aila magába szállt.

– Zeranius is készül valamire, érzem, ismerem annyira, hogy tudjam, mindig egy lépéssel előrébb akar járni az ellenségénél – mordult fel Yohan elgondolkozva. – Az előnyünkre lehet az a jel, amit a társaitoknak hagytam – fordult az újraéledők felé. – Képes vagyok összekötni a rendszert, és megfigyelő-hálózatként használni. Bárki jön végig a vonalon, mi láthatjuk, és ha varázsló, felkészülhetünk rá.

– Itt van nálunk a két varázssereklýe is – jutott eszébe Kielnek, és a zsákjában matatott utánuk.

– Így van, fiam! Gorgill dermesztő gyűrűje és Metlib sokkoló amulettje, hagyd csak a helyén! – intette le a mágus. – Jó lesz az még, úgyhogy legyen kéznél...

Szokásához híven már tervet szőtt, hiszen nem hiába volt annak idején pont Zeranius jobbkeze. Ő tudta a legjobban, hogy

---

a dermesztő és a sokkoló varázslat együtt átalakíthatóvá vált tökéletes álcázásra és figyelemelterelésre. „Támadásuk és bukásuk akaratlanul is nekünk kedvezett” – futott át az agyán.

– Ezt a két tárgyat is össze lehet kapcsolni, a bennük rejlő mágia akár ezt az egész helyet képes láthatatlanná vagy mások számára érdektelenné tenni. De előtte minden újraéledőnek ide kell érnie... – szólalt meg, miközben a vacsorájuk utolsó falatkáit nyelték le mindannyian.

Nympha különös túzzal a szemében nézett rá.

– Yohan, ezt te tudtad előre...?

– Nem. Szerencsém volt. Úgyhogy ki kell használnunk, mert nem sok ilyen lehetőség adódik az életben – függesztette rá a férfi nyugodt tekintetét, és valamiképp enyhítette azt a furcsa csillanást.

– Többet teszel értünk egymagad, mint sokan együttvéve – bámult rá hálával Aila.

– Az én fajtám miatt vagytok ekkora bajban, így sosem lesz elegendő a segítségem. Bárcsak tehetnék többet is, azt kívánom – a varázsló hangja szomorúvá vált, a királynő pedig megmarkolta a kezét, és végleg eltűnt a bizalmatlanság lángja a szeméből.

Nympha ezzel a mozdulattal fel is állt, hogy megbontsa a társaságot, mondván:

– Menjünk, tegyük el magunkat holnapra! Hosszú út áll még előttünk.

– Így igaz! – követte Yohan, majd eloltották a parazsat, és mindenki a saját fekhelyére aludni tért.

Nem tudott aludni az izgatottságtól és az aggodalomtól, ami ugyanúgy betöltötte a szívét. Kibújt a sátrából, és járkálni kez-

---

dett a tábor körül. Fent a csillagok ragyogtak csak, minden más sötétbe burkolózott. A társai az igazak álmát aludták, kedves hordogás hallatszott a molinóik alól. Tervezgette magában, hogyan fogja felruházni a védelmi varázslattal Pellariont. Elképzelte, hogy vajon milyen lehet a romváros. És végül az a gondolat is életre kelt a fejében, hogy miként fognak itt élni Nymphával és az újraéledőkkel. Egyszerre rohamozta meg a boldogság, ha a királynő mosolyát, illatát vagy csókjának ízét idézte fel maga előtt. Ahogy a kínzó aggodalom is, ha arra gondolt, hogy a valódi összecsapás Zeraniusszal még váratott magára. „Képes leszek annyi életet megvédeni az ellen, aki eddig győzedelmesen irtotta őket? Sikerülhet-e úgy, hogy közben... az egyiküket olthatatlanul szeretem...?” Meglepődött a saját érzéseitől, mert alapból nem volt érzelgős típus. Elmélkedni szeretett, de az ömlengés nem tartozott a jellemébe. Ám amióta Nympha belelopta magát a szívébe, úgy érezte, valami olyasmit él át, amit talán igazából még sosem. Egyfelől ijesztő volt számára, hiszen elgyengítette. Másfelől viszont izgalommal töltötte el minden téren. A nőért képes lett volna ölni pusztá kézzel, de ugyanakkor váratlan döntésekre is ragadtatta volna magát. Be kellett vallania, hogy talán most volt életében először igazán szerelmes. „Oda kell figyel-nem, hogy uralni tudjam ezt... Ezek nem azok a gondtalan, egymásba feledkezős idők! Muszáj eszemnél maradnom!”

– Nem tud aludni, uram?

Yohan megfordult a hang irányába, és Kiellel találta magát szembe.

– Ahogy látom, te sem.

– Nem nagyon – sóhajtott a srác. – Ha lehunyom a szemem... Hát szóval inkább kijöttem, hogy ne akarjak átmászni... tudja, Ailához.

– Tudom, tudom – emelte maga elé a kezét a mágus. – Ne is folytasd!

Bőven elege volt a saját gondolataiból, nem kellett még egy suhancé is.

Igyekeztek csendben társalogni, hogy a nőket ne keltsék fel. Lekuporodtak a szunnyadó tábortűz mellett, és Yohan egy kis narancsszínű fénygömböt eresztett be a hamu közepére. A félhomályban beszélgetni is jobban esett, ha már nem jött a szemükre álom.

– Nézd, Kiel, ha nem gond, én nem szeretnék ezekről a dolgokról beszélgetni. Nem vagyok egy... apatípus, aki osztja az észt, szóval hadd ne kelljen... – köszörülte meg a torkát a varázsló, hogy elkerülje a kínos témáztatást.

– Nem, ne aggódjon, nem fogok szerelmi tanácsot kérni – a katona lemondó hangon reagált. – Már volt dolgom lánnyal.

– Örülök – szusszant az idősebb, és összekulcsolta kezét, a térdére hajolva. – Azért csak ésszel, fiam... Ezek vészterhes idők. Sok életet bíz ránk a sors, ha érted, mire gondolok...

– Értem – húzta össze magát a fiú, keresztbe téve karját a mellkasán.

– Aila csak egy közülük, ahogy Nympha is. És mindegyikükre vigyáznunk kell – Yohan egyenesen a srác szemébe nézett. – Érezni veszélyes dolog, Kiel. Legyen gyűlölet, szerelem, félelem, eufória... Mind sebezhetővé tesz. És nekünk csak egy életünk van... Igyekezzünk okosan élni! Most a feladatunk megalapítani a Menedéket, otthont nyújtani a rászorulóknak, és... ha eljön az idő, összecsapni Zeraniusszal.

– Azért csak ad tanácsot, ha nem akarja, akkor is – húzta el a száját egy csibészes félmosolyra a kommandós.

– Ez nem tanács. Ez parancs – a varázsló is elvigyorodott egy pillanatra, majd megpaskolta a fiú vállát, aztán visszakomorodott.

– De tényleg. Ide nemsokára egy konkrét tömeg várható. Egy nép, egy nemzet, egy...

– ...Királyság – lehelte maga elé az ábrándozó Kiel a szót.

– Csak egy külön faj, akartam mondani – tápászkodott fel főnöke. – Próbáljunk meg aludni, fiam... Mindenki a saját helyén.

Azzal egy nyárssal kiszúrta a narancsgömböt a hamuban, és megint rájuk borult a sötét.

Mikor magára húzta a hálózszakját, még egy pillanatra elidőzött a királynő édes mosolyán, ahogy az belekacagott a fülébe. Amikor utolérte és átölelte maga előtt, Nympha hátrahajtotta a fejét, ő pedig egy csóknnyira volt a nyakától. Ám mégsem ragadtatta el magát, csak élvezte, hogy a karjaiban tarthatta egy kicsit. Olyan békesség és vidámság töltötte el, amit nagyon régóta nem élt már át. Annyira hiányzott neki, már meg tudta fogalmazni, mi volt az, amit időtlen idők óta hajkurászott. Ez a pillanat volt az, és most csak erre akart emlékezni egy rövid időre. Amíg el nem nyomta az álmom...

Reggel mind a négyen hamar talpon voltak, hajtotta őket a kíváncsiság, és izgatta őket a romváros közelsége. Összecsukták a sátrakat, felszedték a holmijaikat, Yohan pedig újabb jelet karcolt egy érdes kőbe.

Kiel és Aila kézen fogva szaladtak előre az úton, hátrahagyva a felnőtteket, akik időközben igyekeztek azért maguk mögé is lesni. De a jelek nem izzottak fel, nem történt semmi, ami azt mutatta volna, hogy ellenség közeleg. Bár az előszele, az érzete már ott lebegett a fejük körül, és meglapult a szívükben.

Ahogy közeledtek az óceánhoz, sós levegő csapta meg az arcukat. A barnás, levéltelen fák egyre sűrűbben nőttek, itt valószínűleg tavasszal-nyáron nagyon dús zöld lehetett minden.

Egyre többször tűnt fel egy-egy kőrom, négyzetes alapú rajzolattal, kidőlt-bedőlt, de álló falak maradványaival, bezúzott tetővel. Egy letűnt kor lélegzet-elállító emléke. Ezer év sóhaja egyetlen kötemetőben.

Yohan megállt az első ilyen rakás előtt, és behunyta a szemét. Nympha mellélépett, és megfogta a kezét, majd felé fordult, és csak bámulta, ahogy a férfi szótlanul meredt a semmibe, felszegett állal és csukott pillákkal.

– Elképzelem, milyen volt – duruzsolta halkan.

A királynő mosolyogva végignézett a tájon, és nyitott szemmel, de csatlakozott az ábrándozásba.

– Közember háza lehetett. Talán ott – mutatott a romok mellé – gyerekek szaladgáltak. Itt elől pedig egy asszony teregethette ki a ruhákat. A családfő pedig hátul hasogatta a fát...

A mágus ekkor ránézett, és vidám vigyorra húzta a száját, gyengéden megsimította az újraéledő arcát.

– Tetszenek ezek az álmok.

Aztán átkarolta a derekát, és biccentett a fejével:

– Gyere, nézzük meg a várost!

A bennük egyre jobban erősödő izgatottság miatt olyanná váltak, mint az előttük párszáz méterre sétálgató ifjak. Összemosódott a köztük lévő kor- vagy rangkülönbség, mindannyian egy kisgyermek érdeklődésével szemlélték a környezetüket.

A varázslóban lassan felengedett a jég, és szabadabbá vált a benne rejlő kiskamasz, aki a nagyapja hatására kutatásba kezdett, és később megvalósította az egyik álmát is. A mágustanács tagja lett, és bizarr módon most emiatt találhatott a boldogságára. Még ha tisztában is volt vele, hogy a hátukban dübörgő háború miatt ez igen törékeny.

A fák magasan törtek az ég felé és a fejük fölé, elrejtve valamiképp ezeket a kőrakásokat. Egyre gyakrabban jelent meg hol a baljuknál, hol a jobbjuknál egy-egy belőlük. Az út mindkét oldalán házak csonkjai sorakoztak, viszonylagosan jó állapotban a korukhoz képest. Természetesen komoly újjáépítésre volt szükség, de mégis reményteljesnek látszott, hogy az alapjuk biztosan állt, és falaik is voltak.

Hamarosan nagyobb romok emelkedtek a magasba, némelyik tekintélyes oszlopokkal, talán valamiféle közösségi hely vagy szentély lehetett. A kövek, melyekből álltak, egyenesen fehér, szürke és tojásbézs szín árnyalatokban pompáztak. Szokatlanul világos volt ez, talán dolomitból, vagy márványból készülhettek, melyek túléltek volna még sok-sok évszázadot.

– Előrelátóak voltak az ősök – érintette meg áhítattal az egyik oszlop oldalát Yohan, és rajta hagyta a Menedék jelét.

– Erős város volt Pellarion. Nem érdemelt olyan méltatlan véget egyetlen lakosa sem – sóhajtottá őszinte bánattal Nympha, és az oszlop tetejére nézett.

A férfi felé fordult, és ráfüggesztette tekintetét.

– Senki nem érdemel olyan véget... És ha rajtam múlik, nem ismétlődik meg újra.

Megint összekulcsolták kezüket, és továbbíramodtak a szeretlenül boldog fiatalok után.

Az út folyamatosan haladt a mementóként meredező város belsejében. Ugyanolyan széles maradt, de a kőhalmok nagyobbak lettek, hamarosan egy hatalmas várcsonk előtt találták magukat. Egyedül ez nyúlt magasan a fák fölé. Oszlopok vették körül a talapzatát, nagyrészt több ember magas falak határolták. Látszott, hogy emeletes lehetett újkorában, mert itt-ott lépcsősor

---

halma állt benne. Csak a mérete tette mássá a többihez képest, az idő viszont megtette ezen is a hatását.

A katona és az ifjú halhatatlan megbabonázva álltak a valaha volt vár előtt.

– Ez elképesztő! – hüledezett Kiel, és egyre csak bámulta a kőrengeteget.

– Ez tutira ezer éves? – pislogott Aila hitetlenül.

– Bőven több, hiszen csak azóta elhagyatott... – lehelte felé meredve Yohan.

Nympha ajka mosolyra húzódott, ahogy gyönyörködött a látványban. Maga volt a megtestesült történelem.

– Livly imádná...!

A mágus szeretettel telve ránézett, és finoman átkarolta a hátát.

– Talán ha túl leszünk ezen az egészen, láthatja is. Akár ideköltözhetnek Edvinnel és a kis Lilivel, ha úgy tartja kedvük.

A királynő vidáman viszonzta a pillantást, és közelebb húzódott hozzá.

– Tudatosult már benned, hogy ez itt mind a tiéd?

Hirtelen csendbe burkolóztak, ahogy ez elhangzott, és csak Yohan merte megtörni egy keserédes vigyorral az ajkán:

– Na, igen! És kissé felújításra is szorul.

Elnevelték magukat, és fellélegeztek, hogy valóban megérkeztek a célpontjukhoz, annyi nap, hét vándorlás után.

– Ügyes kezed van, és talán tudsz erre is valami varázslatot – kacsintott rá Nympha kedvesen, és a hóna alá bújta, a férfi mellkasára hajtva a fejét.

– Tudok – sandított le rá a mágus. – Sok szorgos és munkás kéz kell hozzá, aki segít nekem újjáépíteni a Menedéket!

Nagy sóhajjal nevettek össze, és egy percig csak fürkésztek egymás tekintetét. A varázsló azon kapta magát, hogy menten megcsókolná a királynőt, de nem szerette volna, ha a két ifjú sóvár tekintettel bámulja őket. „Azért ez mégiscsak magánügy!” Félve tekintett oldalra, de amit ott látott, az még a saját elvárásait is felülmúlta.

Kiel és Aila sehol sem voltak. Nagy valószínűséggel elkezdtek feltérképezni a romvár oldalát, és eltűntek a takarásában. Teljesen magukra maradtak.

– A kis huncutok! – harapta be alsó ajkát Nympha, majd mosolyra húzta.

Átkarolta Yohan nyakát, és végre szabadon összehajoltak, hogy egymásba feledkezzenek pár röpké, örökkévaló másodpercre.

Amikor kibontakoztak, a férfi megjegyezte a szoros ölelésben, egy csibészes mosollyal:

– Nocsak, már nem szűrok ezek szerint?

Hasonlóan pajkos bazsalygás és gyengéd duruzsoló hang volt a válasz.

– Ez csak egy nyitány, hogy Moreen hivatalosan is készen áll a fúziós tárgyalásokra Wertel Pellarionjával.

A varázsló meglepetten vonta fel a szemöldökét, nem palástolva örömét.

– Ez aztán a meggyőző diplomataszöveg, méltóságos hölgyem...!

– Úgy gondolom, kiérdemelted, méltóságos uram.

Újra összeért az ajkuk, egymáshoz szorultak és hagyták, hogy elöntse testüket a forróság, addig sem fáztak a szabad ég alatt.

Nagy nehezen bontakoztak ki karjaikból, de hívta őket a tennivaló, még fel kellett fedezni a Menedék helyét.

---

18. Varázsjegy

Nympha & Yohan

Az újraéledő és a mágus szorosan egymás nyomában lépdeltek a több mint ezer éves utcákon. A nap egyre magasabban járt fellettük, és beragyogta a romokat. Nymphát minden apróság lenyűgözte, ami az egykori virágzó város fénykorát idézte vissza. Még a leomlott kövek is akkora értéket hordoztak magukban, amit a nő elképzelni sem tudott. Többször is megérintette a közeli ébe eső megrogyott falakat, és a Pellarionról szóló könyv sorai

---

jártak fejében. Az itt élőket állatokként hajtották el, és úgy adták-vették, mint holmi tárgyakat. Megrázó volt a gondolat, hogy egy ilyen hatalmas város egész népességét alig néhány nap alatt tönkretették. Életek értek véget, családok hullottak szét, álmok omlottak össze egy szempillantás alatt. A királynő, ha lehunyta a szemét, hallotta a rémült gyerekek sírását, miközben az anyjuk után kiáltoztak. Megriasztott kutyák ugattak, nők sikoltoztak, elszánt harcosok lovainak patája dobogott a köveken, acél csattant acélnak, és levágott férfiak elhaló hörgése töltötte be a levegőt.

Nympha reszketve nyitotta ki a szemét, és inkább Yohan felé mozdult. Amikor a varázsló mellé húzódott, és átkarolta a derekát, visszarángatta a jelenbe. A múlt szörnyűségei a múltban maradtak, és ő újra képes volt mosolyogni.

– Kivennéd a hátizsákomból a könyvet, ha szépen megkérlek? – nézett fel a mágusra.

– Könyvet? – vonta fel a szemöldökét a férfi. – Magaddal hoztad azt a vaskos kötetet? Akkor már értem, miért volt olyan nehéz a táskád. Pedig én azt hittem, hogy a fél szobád tartalmát pakoltad bele.

Nympha egy horkantással elintézte a tipikus pasis beszólást, és hátat fordított, hogy Yohan hozzáférjen. A férfi egy perccel később már felé nyújtotta, s Nympha elvette tőle a könyvet. A nő még Liantormban több helyen megjelölte az oldalakat, és most az egyik ilyen ponton nyitotta ki.

– Van benne egy térkép a régi városról, vagyis a könyv írójának járnia kellett itt. Csak azt nem értem, hogyhogy nem létezik több példány ebből. Egyáltalán nem világos, hogy miért nem ismerik a werteliek ezt a helyet. Miért nem jön senki a hegyek túloldalára? Miért kihalt ez a terület? Annyi kérdés, és semmi válasz. Te gondolkodtál már ezen? – sandított kíváncsian Yohanra.

– Bevallom, eddig nem. De jogos – fonta össze a karját a varázsló. – Szerinted ez is egy terv része? – homlokát ráncolva fürkészte Nympha tekintetét, és a nő felpillantott rá.

– Nem tudom – válaszolta a királynő. – Egy másik kötetben olvastam, hogy a hegyeken túli világot letelepedésre alkalmatlannak ítélték.

– Meglehet, azért, hogy senki se kísérelje meg újra felfedezni Pellariont. Milyen könyv volt ez?

– Valami középkori iromány. Fényűző Danneron idejéből, azt hiszem.

Yohan elgondolkodva vakarta meg a homlokát.

– Ez tényleg érdekes felvetés, és majdnem biztosra veszem, hogy a Danneronok céljait nagyban elősegíthette a Hermaldek emlékének eltörlése. Így senki sem kérdőjelezhette meg a hatalmukat és a jogukat Wertel uralmához.

Nympha elmélázva bólogatott, de nem vette le a szemét a mágusról. Habár ő hozta fel, figyelme mégis egy időre elterelődött a komoly történelmi témáról, és azon kapta magát, hogy a férfi arcvonásait tanulmányozza. Miközben logikusan érvelt, ráncba szaladt a homloka, és kissé hunyorgott a szemével. Kezével vagy a hajába, vagy a szakállába túrt. Nympha szívét melegség járta át, és elöntötte valami különös büszkeség, míg Yohan elmés okfejtését hallgatta.

– Ennyire egyszerű lenne a képlet? – döntötte oldalra a fejét mosolyogva a nő.

– Tartok tőle, hogy sosem tudjuk meg az igazat.

– Én remélem, hogy igen.

Nympha úgy érezte, hogy arra a napra kimerítették ezt a kérdéskört. Kezében a nyitott könyvvel tovább indult. Lepillantott a lapra, és a város térképét nézegette. Yohan is belenézett

---

---

a válla felett, és pár perc múlva rábökött egy pontra. Mellkasa nekinyomódott Nympha hátának, és a nő minden érzékszerve reagált rá. Egy alig hallható sóhaj is utat talált magának elnyíló ajkán.

– Elvileg itt állunk most – mondta Yohan, és körülnézett.
– Jobbra tőlünk a házak mögött a régi piactér van. Az egész nyílt terület, ott akár a sátrakat is felverhetnénk estére.

Tovább vizsgálta a képet, és előreszegezte az ujját.

– Az a nagy ott a... régi palota. Ahogy sejtettem. Már korábban is jártunk a közelében, csak a fal másik oldalán.

Nyelt egyet, és kissé elhúzódott a királynőtől. Meredten bámulta az épületet, amely a város legmagasabb dombján állt.

– Igen – bólintott Nympha. – Ott éltek az őseid. Ez az... otthonod. Az igazi.

Yohan szóltanul bámulta örökségét.

– Megnézzük közelebbről? – kérdezte Nympha, és megérintette a karját.

Ő lassan bólintott. A nő a férfi kezébe adta a könyvet, hogy visszategye a táskába. Azután az oldalához húzódott, és összefonódva haladtak végig a fűvel borított utcán a palota alapjáig. A várfalon belül a fák között egy szűk lépcsőre letek, ami az ódon erődtámaszba vezetett.

Yohan maga elé engedte Nymphát, mert csak úgy fértek el.

– Óvatosan! – intette óvón. – Vigyázz, hogy hova lépsz!

A palotán már alig találtak teljesen ép falat, de az építmény azért elég összefüggő volt ahhoz, hogy semmi se tartóztassa fel őket. Minden perccel egyre beljebb jutottak belsejébe, és rövidesen egy oszlopokkal övezett kertbe tévedtek. A régen szépen gondozott liget mostanra sűrű erdővé változott, és alig láttak át a fák között a másik oldalra. Nem vágtak keresztül, inkább

---

az árkádsort választották, ami körbevette. Yohan ekkor újra megfogta Nympha kezét. Ő is megragadott minden alkalmat, hogy egymáshoz érjenek. A nő bőre bizsergett a közelségétől, és átfutott a testén egy kellemes hőhullám.

Az árkádfolyosó végén egy boltív húzódott, és azon túl lépcsőt fedeztek fel. Az alját nem látták, mert a fokok enyhén balra kanyarodtak, s a sötétbe vesztek. Yohan és Nympha váltottak egy pillantást, és némán megegyeztek, hogy lemennek. A mágus előidézett egy újabb fénygolyót, ami megvilágította a szürke lépcsőt előttük. Megint Nympha haladt elől, így ő ért le elsőként az aljára. Addig nem is látta, mi van ott, míg meg nem állapodott felette a gömb, és kiterjesztette derengő fényét.

A nő elámult a látványon, ami elé tárult. Nem is hitt a szemének, s addig állt ott döbbszent mozdulatlanságban, míg Yohan mellé nem ért. A férfi is beleszorult a levegő, mert a királynő egy hosszú percig nem hallotta addigi egyenletes lélegzetvételét.

A tágas pinceterem kellős közepén két egyforma méretű kőmedencére leltek. A legfurcsább azonban az volt, hogy még mindig volt bennük víz. Nympha lassú léptekkel megközelítette az elsőt, és csodálkozva leguggolt mellé. Észrevette a vízfelület felett lebegő, gőzölgő párákat, s beledugta a jobb kezét.

– Ez... meleg – suttogta megilletődve.

A guggoló helyzetben hátra sandított a szintén csodálkozó mágusra.

– És teljesen tiszta – szólalt meg Yohan.

– Szerintem ez itt egy természetes hévízforrás. Elképesztő.

Nympha felállt, és hátat fordított a medencének. A rejtett fürdő látványa teljesen váratlanul érte és lenyűgözte. Egyenesen a varázslóra nézett, és ahogy csodálkozott, elnyílt az ajka. Ráharapott, majd érzékenyen megnyalta. Amit a férfi szemében

---

---

látott megvillanni, az felbátorította őt. A keze lassan a dzseki-je cipzárához ért, és komótosan lehúzta. Az ugyanúgy elképedt Yohan felfigyelt a hangra, és ő is Nymphára pillantott. Amikor a tekintetük összekapcsolódott, a királynő lecsúsztatta a karján a kabátot a hátizsákkal együtt, és hagyta a földre hullani őket. Belekapaszkodott az út miatt megviselt melegítő nadrágkorcába, és letolta a csípőjéről egészen a bokájáig. Kecsesen kilépett belőle, s közben kihívóan felszegte az állát. Nem tudta, nem észrevenni a mágus arcán alakuló izgalom jeleit, ahogy egyre több ruhadarab lekerült róla. Percek múlva teljesen meztelen volt, és egyáltalán nem szégyellte. Azt hitte, soha többé nem fogja megmutatni magát egyetlen férfinak sem. Most mégis remegő tagokkal várta, hogy Yohan megérintse a póre bőrét. A férfi szemében megcsillant a varázsgömb fénye. Elindult Nympha felé, de mielőtt még elérhette volna, a királynő megfordult, elrugaszkodott a peremről, és fejest ugrott a vízbe.

Amikor felbukkant a felszín alól, a térdre mosolyogva nézte. Leplezetlen szerelem ült az arcán. Pontosan azt látta, amit elképzelt. Minden zárkózottságát felülírta a benne feltörő férfias vágy.

Ő is vetközni kezdett. Nympha végignézte, ahogy a varázsló megszabadul a ruháitól, és sorra vette lecsupaszított testrészeit. Akkor látta először ruha nélkül, és elakadt a lélegzete. A férfi fekete pólója alól előtűnt az izmos felsőteste. Nympha élvezettel legeltette a szemét rajta, és tekintete apránként lejjebb haladt. Újra beharapta az ajkát. Bizsergés futott végig a hátán egészen az alhasáig, a látványtól.

Yohan is a vízbe vetette magát, és egy erőteljes lábtempóval pillanatokon belül odaért hozzá. Feltört a víz alól, közvetlenül Nympha alakja előtt. Nem szóltak egymáshoz, csak a lélegzetük párája csapott össze. A férfi először a nő csípőjét ragadta meg,

---

---

majd felcsúsztotta a derekára a kezét, s mindkét karjával átfogta. Szorosan magához vonta, és ruhátlan bőrük összesimult. A termálvíz a testüket is forróbbá tette, és minden izmuk megfeszült.

Ajkuk ismét egymásra talált, és a csók ezúttal hosszúra nyúlt. Egyre szenvedélyesebbé és hevesebbé vált, szinte falták a másikat. Egymás hajába túrtak, és arcát, nyakát simogatták. A medence víztükre táncra kelt körülöttük a mozdulataiktól.

Nympha a mágus dereka köré kulcsolta a lábait, és ő így az ölébe húzhatta, miközben átkarolta. A nő ujjával a férfi hátát ci-rógatta, akárcsak Yohan az övét, és élvezettel hallgatták, ahogy minden érintéssel kéjes sóhajt váltottak ki egymásból.

Nem volt több megalkuvás, sem játszma. Közösen adták fel saját hadiállásaikat, és osztották meg egészen önmagukat.

Fennállt az esélye, hogy Kiel és Aila is felfedezi a földalatti fürdőt, de ők nem törődtek vele. Nem érdekelte őket a külvilág, semmi sem számított, amikor szokatlan és kivételes szerelmük végre beteljesült.

Mámorító boldogságuk pillanatait addig nyújtották, ameddig csak lehetett. Hosszan időztek a vízben egymásba feledkezve, s továbbra sem zavarta őket a lebukás esélye. Különösen azért, mert Yohan egy fedőbúbájjal elrejtette mások elől a fürdő bejáratát. Az egész hely csak az övék volt, és egyelőre nem állt szándékukban feladni ezt a titkot. Szerettek volna még egy kicsit kettesben lenni, mielőtt több száz ember özönlik a romvárosba.

Yohan a medence falának támaszkodott, s Nympha a nyakát átkarolva kapaszkodott belé. Felkorbácsolt vágyaik lassan lecsillapodtak, de a szívüket összefűző érzelmi kötelék mélyebb és erősebb lett. Átlépték a határaikat, s onnan már

---

nem fordulhattak vissza. Egyikük sem akart ártani a másiknak, hiszen elég csalódás érte már őket.

Nem tudhatták, mit hoz a jövő. A közlgő veszély miatt kétségessé vált, hogy az örömük sokáig tarthat. Inkább a pillanatnak éltek, s benne egymásnak. Az ajándéknak, amit mindketten adtak a másiknak a hús-vér létükkel és eleven lényükkel.

Yohan lágyan csókolgatta Nympha arcát. Hol az orrát, hol a szemhéját, hol a nevetőráncait jutalmazta ajka érintésével, de végül mindig a száján állapodott meg. Nem tudtak betelni egymással, hiszen olyan régóta vártak erre.

A férfi a királynő vállára dőlt, és a nyakát becézgette. Nympha közben széles mosollyal nézett fel a magas menyegyzetre.

– Még mindig hihetetlen, hogy létezik ez a fürdő – mondta halkan. – Az őseid egy termálfzforrás fölé húzták fel a palotájukat. Ha ez itt van, akkor a város több pontján is lehet olyan hely, ahol a felszínre tör. Bámulatos, milyen okosan használták ki a terület adta előnyöket. Nem?

– Ühüm – jött a kimerítő válasz a mágustól, akinek a nő nedves bőre mindennél érdekfeszítőbb volt.

– Beszéljess velem! – tolta el őt a nő épp csak annyira, hogy a szemébe nézhessen. – Rázd fel magad egy kicsit, és beszéljess velem! Azt is kell.

Nympha valójában nagyon is élvezte, hogy a jelenléte magára vonja a férfi figyelmét, de szerette ugratni és heccelni őt. Sajátos humorérzékük ugyanolyan természetes és simulékonnyan fonódott össze, ahogy ők egymáshoz.

Yohan tekintete lassan kitisztult a bódulatból, de nem tudta levenni a szemét szíve hölgyéről. Nympha oldalra billentette a fejét, és mosolygott. Ujjai a férfi hajával játszadoztak.

– Tényleg tudni szeretném, hogy mit gondolsz – folytatta a témát a nő, amikor úgy ítélte, hogy figyelnek rá. – Pellarion egykori uralkodói az...

– Szerelmes vagyok.

Nymphát kissé meglepte a váratlan vallomás, és homlok-ráncolva fürkészte a mágus tekintetét.

– Most egyáltalán nem érdekel a múlt – közölte Yohan eltökélten, és még szorosabban ölelte át a királynőt. – Csak a jelen számít, és az... hogy szerelmes vagyok.

Nympha a fellegekben járt, és hevesen dobogott szíve, mégsem bírta kihagyni, hogy ne fordítsa ki ezt a romantikus pillanatot.

– Hmm... nocsak – érintette az orra hegyét a máguséhoz. – Ez egész biztos?

Yohan szeme játékosan felcsillant. Felvette a fonalat és a kesztyűt.

– Majdnem teljesen száz százalék, hogy sejtem – a felelet közben az ajka kaján vigyorra húzódott.

– Igazán? – lökte el magát a faltól Nympha, és kicsúszott Yohan kezei közül, amikor az utánacapott. – Ki a szerencsés?

– Ó, már hallottál róla.

A férfi is elrugaszkodott, és felé úszott, de Nympha rendre megszökött előle. Viháncolva rótták a köröket a medencében percekig. Yohan végül úgy állt bosszút incselkedő kedvesén, hogy rápöckölte a vizet. Kicsivel később már marékszám locsolta a hajára, mire Nympha végre megfordult, hogy megvédje magát. A vízcisata hamarosan fröcskölőversenybe torkollott, s az afférból a férfi került ki győztesen. Nympha köpködve, prűszkölve próbált megszabadulni a víztől, és közben annyira nevetett, hogy még az orrán is visszajött. Yohan elúszott mellette,

---

és újra a medence széléhez húzódott, de ezúttal fel is tolta magát a kőre, ahol kacagva letelepedett. A lábát a vízbe lógatta, és a lassan helyre rázódó királynőt figyelte.

– Ugye most már jól fogsz viselkedni? – kérdezte vigyorogva.

Nympha megtörölte a szemét, és várt, amíg teljesen összeszedi magát, majd egy nagy levegővel lebukott a víz alá, és megiramodott Yohan irányába. A jobb lábfejeért nyúlt, hogy lehúzza őt a peremről, de elszámította magát. A férfi gyorsabb volt, és mire a nő odaért, kirántotta a lábát a vízből. Amikor Nympha kibukkant a felszín alól, ő már elégedett arccal ácsorgott felette.

– Ideje feladnod – fűzte össze a karját a mágus. – Lásd be, hogy nincs hatalmad felettem!

– Azt hittem, ezt már megbeszéltük.

Nympha a peremre támaszkodva nézett fel rá, és cinkosan kacsintott. Aztán meglátott valami furcsát, és a mosolya lassan lehervadt. Yohan észrevehette a változást, mert elkomorodott, és leereszkedett hozzá.

– Mi a baj? – kérdezte, és már készült visszamászni a vízbe, de Nympha még ülő helyzetben megállította.

A combjára tette a tenyerét.

– Maradj így! – hangja határozottan csengett, és a másik kezével is megérintette Yohan lábát.

A férfi érezhetően feszültté vált, de ezúttal másképp. Idegesen zárta össze a combjait, és óvatosan leemelte róla Nympha kezét.

– Láttam ott egy foltot – pillantott fel rá a nő a vízből. – Mi az? Egy tetoválás?

Yohan félrefordította a fejét, de Nympha nem hagyta, hogy lerázza. Nagy lendülettel felnyomta magát a mágus térdén, majd az ölébe telepedett. Kezével maga felé fordította az arcát.

– Valamit titkolsz előlem – állapította meg. – Miért?

Yohan a szemébe nézett, de nem válaszolt azonnal. Korábbi vidám és kedves arcvonásai megmerevedtek.

– Az egy... tetoválás. Igen – nyögte ki végül.

– De mi ebben annyira rossz, hogy rejtegetned kell előlem?
– tapogatózott Nympha, hátha egy jól irányzott kérdéssel kiszorítja belőle az igazat.

A nő azt hitte, Yohan elmenekül a válaszáds elől, de ehelyett a hátára csúsztotta a kezét, majd az ujjai hegyével végighaladt a gerince mentén. Nympha felsóhajtott, aztán erőt vett magán, és elhatározta, hogy nem engedi eltéríteni a gondolatait. Lenyomta a mágus karját, hogy ne érhesen hozzá, amíg faggatja.

A tekintetük összekapcsolódott, és Yohant jobb belátásra téríthette Nympha elszánt tekintete, mert megszólalt.

– Tudod... eszemben sincs titkolózni előtted. Szeretném, ha nyílt lapokkal játszanánk, úgyszólván elmondom.

A királynő hálásan a férfi arcához emelte a tenyerét, ő pedig odanyúlt, és ott tartotta. Lágyan megcsókolta a nő sorsvonalát, majd visszanezített rá.

– Egy varázsló úgy lép be ebbe a különleges világba, hogy egy hozzá közel álló tárgyban elhelyezi saját, személyes mágiája alapját. Ezt szerintem már tudod, hiszen két egykori társam amulettje is nálunk van. Amíg ez a bizonyos tárgy létezik, a mágus mágus marad. Még úgy is, hogy mind Gorgill, mind Metlib elvesztette az emlékeit a múltjáról. Ha azonban most elpusztítanám ezeket, ők átlagos emberekké válnának.

Nympha érdeklődve hallgatta Yohant, és teljesen libabőrös lett.

– Minden varázsló másképp viszonyul a saját erekléjéhez. Vannak, akik annyira elmerülnek a szerzett hatalomban, hogy nem csupán összeomlanak, ha megfoszják őket tőle, de bele is

---

---

halnak. Még csak tanultam a mágiát, de már találkoztam ezzel a jelenséggel.

Yohan szünetet tartott, de Nympha nem törte meg a beálló csendet, türelmesen várta folytatást.

– Én is... majdnem átéltem.

A nőnek elszorult a torka, és megszorította a férfi kezét.

– Hogyan? – suttogta feszülten.

A mágus megragadta őt, majd a térdhajlata alá nyúlva visszacsúszott vele a vízbe. Ott letette, s újra felpattant a peremre. Nympha pislogva meredt rá, s nézte végig, ahogy Yohan elhelyezkedik. Amikor széttárta, a bal lábán újra feltűnt a sötét folt a combja belső részén. Yohan egy intéssel közelebb hívta magukhoz a mennyezet alatt lebegő fénygömböt, így Nympha előtt lassan kirajzolódott egy színes minta. Látott egy szívet, amelyet átdöf egy tör, körülötte mardosó lángok, s a sárgás, vörös lángnyelvekből két alig kivehető monogram kacskaringós betűi álltak össze. Nympha szeme lassan elkerekedett, és ösztönösen közelebb húzódott Yohanhoz. Újra megérintette a lábát, és ujjait egészen a szomorú motívumig húzta. Yohan lefogta a karját.

– Ezt ne csináld! – szólt rá. – Ha elvonod a figyelmem, akkor nem mondok többet.

A nő nem akadékoskodott, inkább elvette a kezét.

Yohan megköszönte a torkát, és a szakállába túrt.

– Emlékszel még, hogy mit mondott nekem Aaron az erdőben?

Nympha maga elé meredt, és szinte azonnal rá is találtak a szavak, amit akkor hallott.

– Valami nézeteltérésről beszélt... – suttogta, és Yohanra pillantott. A mágus egy félmosollyal az arcán bólogatott.

– Affériként emlegette, és azt mondta, jelentéktelen volt.

A férfi felhorkant.

– Aaron és én nem voltunk barátok soha. Egyszerre kerültünk Zeraniushoz, és kezdtünk el tanulni tőle. Legalább tíz fiatal srác járt még oda velünk együtt. Több hónapig tartott a felkészülés, és azalatt rengeteg időt töltöttünk együtt a várban. Zeranius ígéretesnek tartott engem, s egy idő után külön is foglalkozott velem. Aaron legalább olyan tehetséges volt, mint én, de mellé még gőgös és arrogáns is. Ő pont az a fajta fiú, aki mindent erőből akar megoldani az ész helyett, így amikor a főmágus egymás ellen küldött minket, legyőztem őt. Természetesen nem öltem meg, csak lefegyvereztem. Megrepedt egy bordája, ami bizonyára fájt neki, de ő úgy tett, mintha halálos sebet kapott volna tőlem. Még aznap megfenyegetett, hogy bosszút áll. Nem vettem komolyan.

Yohan lepillantott a tetoválásra.

– A felemelkedésünk előestéjén úgy tett, mintha ki akarna békülni velem. Bort hozott magával, és koccintottunk párszor. Ostoba módon hittem neki. Sosem szerettem haragban lenni senkivel, ezért hajlottam a kompromisszumra. Kicsit spiccesen hajtottam álomra a fejem aznap éjjel. Órákkal később egy éles fájdalom ébresztett. Ordítva riadtam fel, és amit láttam az... iszonyú volt. Egy kés szorult a combomnak, folyt a vérem, s egy sötét alak borult fölé. Üvölteni tudtam volna a kintől, de abban a pillanatban azonnal elöntött az adrenalin, és elkaptam az idegen nyakát. Esküszöm, minden életet kiszorítottam volna belőle, ha nem zavarnak meg. A barátaim felébredtek a zajra, és beözönlöttek a szobámba. Lefeszegették az ujjaimat a társunk nyakáról, majd riasztották a többieket. Amikor már fény töltötte be a szobát, rájöttem, hogy a fiú, aki megsebzett, Aaron egyik talpnyalója. Azonnal összeállt a kép. Felfogtam, hogy mi folyik

---

körülöttem. Aaront egészen odáig hajtotta az irigysége, hogy megbízta: vágja ki a varázsjegyemet.

Yohan ismét úgy tartotta a combját, hogy láthatóvá váljon a minta.

– Fogalmam sincs, honnan tudta, hogy a tetoválásom az.

Nympha ajka elnyílt, és elkerekedett a szeme.

– Az a... az a... – hebegte, de nem bírta befejezni.

– Igen. Ez az én varázsjegyem. Az eszközöm, ami képessé tesz a bűbájok használatára. Itt őrzöm a saját amulettemet, amit nem olyan könnyű elvenni, mint egy láncot, vagy egy gyűrűt. Valaki mégis megpróbálta, mert gyűlölt engem. Aaron akkor még megúsza a felelősségrevonást. Zeranius nem hitte el, hogy ő bujtotta fel a másik fiút, aki végül az igazi bűnös helyett vitte el a balhét. Nem hagyták, hogy tovább folytassa a tanulást. Tönkretették a varázsjegyét, és elhajtották. De én néhány nappal ezelőtt megtettem. Meghoztam az ítéletet a mágustanács helyett is. Sosem akartam megölni, de... ő aznap éjjel majdnem elpusztított engem.

Yohan nyelt egyet.

– Én ezer szállal kötődöm ehhez a jegyhez. Egy vagyok azok közül, akik meghalnának, ha elvennék tőlük. Ez sokkal több, mint egy egyszerű tárgy. Benne van az egész lelkem, a múltam, a gyászom, a veszteségeim...

A férfi elhallgatott, és az enyhén hullámozó vízre meredt. Nympha félszegen hozzáért a térdéhez, s ekkor újra egymásra néztek.

– Az elmúlt éveket csak ezek a keserű érzések töltötték ki. Ez voltam én... Mostanáig.

A mágus megragadta a királynő mindkét karját, majd átfogta a derekát, és felhúzta az ölébe. Az orruk összeért, majd az ajkuk is.

– Szeretlek – suttogta a varázsló, miután elváltak egymástól. – Te jelented a fényt, a nevetést, az örömet, a színeket. Új erővel töltesz fel, és reményt adsz nekem. Még sosem éltem át ehhez hasonlót.

Nympha szíve meglódult, és majdnem átütötte a mellkasát. Ereiben forrón lüktetett a vér, és elöntötte az arcát. Yohan mellkasára borult, és lehuny szemmel simogatta őt. Ujjjaival a mellszőrébe túrt.

– Én... – kezdte el, de a hangja valahol elveszett útközben. – Én... voltam már szerelmes.

Fogalma sem volt, hogy miért pont ezt nyögte ki. Be kellett volna vallania Yohannak, hogy ugyanígy érez iránta, de nem az szökött ki a száján. Tudat alatt már eldöntötte, hogy ő is kiönti háborgó lelkét a mágusnak.

Yohan nem felelt, de Nympha nem is húzódott el a mellkasától. Abban a testhelyzetben kezdett bele.

– Az én múltam... nagyon bonyolult, mint minden, ami egy újraéledővel történhet. Életem első szerelme... Jerome súlyosabb árulást követett el, mint azt el lehet képzelni.

Yohan gyengéden eltolta magától Nymphát, hogy lássa az arcát.

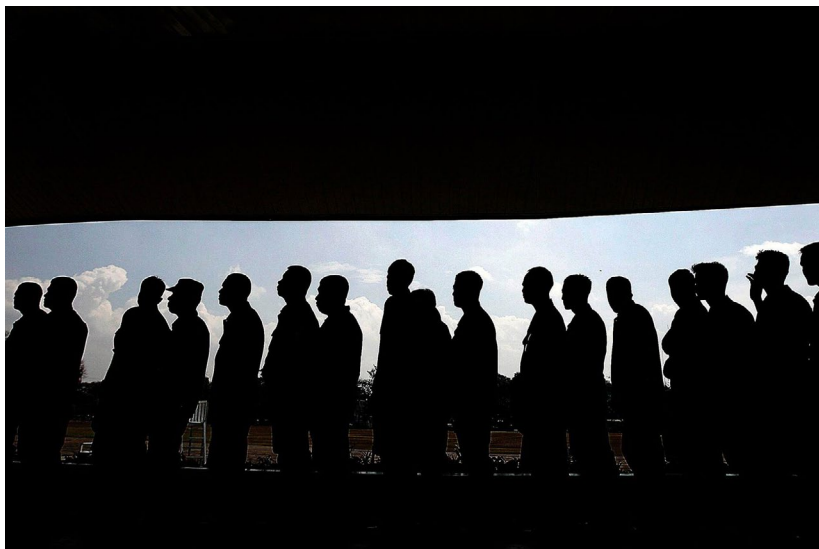
– Ha felkavar, nem muszáj elmondanod. Láttam, hogy mennyire féltél tőlem eleinte. Még akkor is rettegtél, amikor már tudtad, hogy jót akarok neked. Sejtettem, hogy ez egy férfi miatt van.

– Szeretnék beszélni róla, mert... ha hallod, akkor talán... jobban értesz majd engem.

Yohan bólintott, és megsimogatta a nő hátát.

Nympha vett egy mély levegőt, és az elején kezdte el a történetet.

---

19. Menekültek

Yohan

Leszállt az este, mire a mágus és a királynő előbújtak a rejtékhelyükről. Yohan amúgy is rajta hagyott egy fedővarázslatot a bejáraton, hogy mások még ne találják meg. Hátha alkalmuk lesz még háborítatlanul kettesben lenni. A lépcső alján egy illúzió tántorította el az oda letévedőket, mintha egy beomlott, áthatolhatatlan pincebejárat lett volna. Amikor a nagykapu két oszlopa elé értek, Kiel szaladt feléjük:

– Uram, úrnőm, csak hogy megjötték! A sátrakat már felállítottuk, hogy előkészüljünk az estére, de Aila most sétált vissza az úton, mert úgy néz ki, társaságot kaptunk.

Nympha is előrement kicsit, hogy megnézzze, kik jöttek végig a széles kőszávon. Yohan jobbkezét az egyik oszlop jelére

---

tette, ahova utoljára rajzolta a Menedék mintáját, és behunyta a szemét, hogy a varázslatra koncentráljon.

– Mit lát, uram? – kérdezte aggódva a katona.

– Nem varázslók jönnek, megnyugodhatunk – felelte a férfi. – Azt hiszem, megérkezett az újraéledők első hulláma.

Szürkülni kezdett, ezért körben leállítottak a kőoszlopok előtt egy-egy hosszú faágból készült nyársat, a tetejükre pedig a mágus pöccintett világító gömböket. Olyan lett így a romkapu, mint egy repülőtér leszállópályája.

Aila és Nympha alakja tűnt fel a széles út kanyarulatában, mögöttük pedig több asszony, lány – felnőtt, kamasz vegyesen. Az út bizonyos részein lejjebb gyűltek össze ennyien, és az eléjük menő fogadóbizottság is bátorította őket az út befejezésére. A fiatal halhatatlannak be nem állt a szája visszafelé jövet, szóval tartotta őket.

Izgatott morajlás töltötte meg a teret, ahogy egymás között beszélgettek a megérkezők. Legtöbben Nymphát és Ailát kérdezték, hogy megtudhassák: végtére is miért kellett idejönniük.

– Mindent el fogok mondani, de először szeretném bemutatni a hely jogos tulajdonosát – fordult Yohan felé a királynő, amikor a kapuhoz ért. – És egyúttal biztosítani mindegyikötök számára, hogy ő a szövetségesünk, nem az ellenségünk.

Ismét hátat fordított, de a férfi mellé lépett, majd gyengéden megérintette hátul a derekát, és így folytatta tovább:

– Yohan varázsló, Pellarion örököse. Szövetségesünk lett, az ő védelme alatt állunk.

A mágus érezte, hogy a királynő nehéz szívvel, de elvette a tenyerét a hátáról, majd Kiel és Aila közé lépett, és őket is átkarolta.

– Kiel képzett katona, Ailát, újraéledő társunkat pedig néhányan már ismeritek.

A tömeg kissé izgatott lett, főleg a varázsló megszólításra. Nymphának külön el kellett magyaráznia, hogy a megfigyelőrendszer Yohan építette az általa felvett jelekből, így megnyugodtak.

– A ránk leselkedő veszély pont a magamfajtától ered – csatlakozott be a szónoklatba a mágus –, értelemszerűen a vezér mindig egy lépéssel előrébb akar járni. Megértem, ha ki kell érdemelnem a bizalmatokat, de csak az én segítségemmel tudjuk megállítani az ellenetek töröket. Minden képességgemmel és erőmmel azon leszek, hogy megóvjam a Menedéket, vigyázzak az újraéledőkre és a szövetségeseinkre. Ezt tudom ígérni, sem többet, sem kevesebbet.

A vendégek elcsendesedtek, és végighallgatták a beszédet, amely félig-meddig ünnepélyessé tette az első megérkezését. Utána Nympha kért szót ismét, és mindent elmondott nekik töviről hegyire.

Már rájuk sötétedett, mikor esti népszámlálást tartottak, mivel addig is szállingóztak hozzájuk a jövőző lakók. Az első ötvenes csoportból a csillagok feljövételéig kétszázötvenen lettek.

Szerencsére, bár induláskor nem tudták, hova kell jönniük és miért, de azt érezték a késztetés mellett, hogy hosszú lesz az út. Mindenki hozott magával sátrat, hálósáskot, pokrócokat, meleg termoszt és hideg élelmet. Úgy néztek ki, mintha egyetlen óriási túratábor lettek volna. Ennél persze ez sokkal komolyabb volt, hiszen innentől fogva ez lett az új otthonuk.

A királynő és a Menedék ura őrszemeket jelöltek ki, akik éjjelre fogadták az újonnan jövőket, illetve egymást váltva figyelték a környéket.

– A jelhálónak köszönhetően meg fogom érezni, ha veszély fenyeget minket, de négy óra múlva ébresszenek fel – adta utasításba a kijelölt személyeknek Yohan, majd elvonult a sátrába pihenni.

Annak ellenére, amilyen közel kerültek egymáshoz Nymphával, külön fekhelyen aludtak, hogy kellően kipihentek legyenek az ébredéskor.

Négy órával később, minden jelzéstől függetlenül felpatant a szemhéja, és a varázsló kikászálódott a hálózsjából. Az órájára nézett, és elégedetten konstataálta, hogy pont időben tért magához. Valamennyire kialudta magát, persze az előző délután mámoros emlékei is még ott dűbörögtek az agyában. Ez plusz erővel töltötte fel. Azonban az estére érkezett vendégsereg hamar feltámasztotta benne az irányítót, így már arra koncentrált, hogy az ő ellátásukat megszervezzék Pellarion romjai között.

Végignézett a gyér varázsfénybe burkolózó, rögtönzött sátorhalmokon, és pillantásával pásztázta a rom környékét. Az őrszemek ott álltak a helyükön, némelyiküket már el-elnyomta az álom, mivel az utazásuk is megterhelő volt, nemhogy még virrasszanak is.

Yohan a legfáradtabbhoz sietett oda, hogy leváltsa, és útjába ejtette a főoszlopokba vésett jelet is. Megérintette, behunyta a szemét, és végigvizsgálta a hálózatot is. De nem fénylett, nem jelzett varázslóveszélyt, azért biztos akart lenni a dolgában. Utána lépett oda őrtársához, puhán megfogva a vállát:

– Menj, lányom, pihenj!

Majd nekivetette hátát annak az oszlopnak, ahol előtte az újraéledő állt, és messzire bámult, bele az erdőbe, ami körbevette a romvárat.

Figyelmét képes volt férfi létére megosztani, így közben elkalandoztak a gondolatai. Nymphán elmélkedett, illetve azon,

---

amit a fürdőben mondott el neki. Sejtette, hogy valami rettenetes tragédia húzódott mögötte, de ezt azért nem gondolta volna. És bár az a Jerome elnyerte méltó büntetését, visszafordíthatatlan bűnei miatt most ő is szívesen megölte volna még egyszer.

A saját őrségében két órát vállalt, közben a többiek is váltották egymást. Örömmel vette észre, mennyire összedolgoznak, holott senki nem ismerte igazán a másikat. De felfogták, hogy nagy bajban voltak, és csak egymásra számíthattak. Ha be nem is fogadták az övéik közé a mágust, de elismerték a vezetését. Más nem is igen tehettek, ha életben akartak maradni.

Köszönetképpen biccentett a leváltója felé, majd visszaindult a sátrakhoz. Az eltelt két órában számtalanszor körbejárta a váromot, és egyhelyben is álldogált. Tényleg magára vette az őrség ráeső részét. Amikor odaért Nympha ponyvája mellé, megtorpant, és elgyengült hirtelen. Nem akart semmi mást, csak nézni, ahogy alszik. Átvette a nyugalmat, amit árasztott magából a most csendes hely, és gyönyörködni szeretett volna a szeretett nő látványában. Leguggolt, és finoman felhúzta a sátorlap cipzárját, majd óvatosan bemászott.

A királynő halkán felnyöszent, ahogy megérezte a mozgólódást maga körül. Yohan még mindig vigyázva, ne ébressze fel, helyet talált magának az egyik sarokban. Szűkösen voltak, megpróbált minél kisebbre összehúzódní.

A Nap lassan felkelt, és egyre világosabb lett odabent is. Az alvó lány végtelen örömmel és szeretettel töltötte el a mágust. Észre sem vette, hogy telt az idő, miközben békesség szállta meg, és csak nyugtatta pillantását Nympha mozdulatlan arcán.

De akit sokáig bámulnak álmában, egykettőre felébred – a halhatatlan is hamar magához tért, kinyitotta szemét, és felült.

– Yohan?

– Jó reggelt, csak néztem... ahogy pihensz. Megnyugtat.

– Édesem... – a királynő kinyitotta a hálósákját, majd odabújt hozzá, és a mellkasára hajtotta a fejét, felnézve rá. – Már azt hittem, valami baj van.

– Akkor szoltam volna – somolygott le rá a férfi, és simogatta a haját.

Elnézett valahova maga elé, és puhán ráhajtotta arcát a nőére.

– Ez a vihar előtti csend... Kiélvezem kicsit, ha nem bánod.

Nympha is elmosolyodott, és lehuntya a szemét, majd Yohan mellkasára tette a bal tenyerét.

– Együtt tényleg sokkal jobb, mint egyedül, igazad van.

Egy darabig nem szoltak, csak heverték bent, édes semmittevésben.

– Mit szólnál, ha elnéznénk a fürdőbe? – duruzsolta kedvesen a varázsló.

– Sajnos most nem tehetjük meg – sóhajtott a királynő. – Túl sokan vagyunk. Előttünk a munka dandárja... Nem igaz? Te mondtad, nincs varázslat, neki kell látni helyrehozni a várost.

Ismét ránézett, szelíden megpaskolva a férfi mellkasát. Aztán feltápáskodott, és kecses mozdulatokkal kiszállt a sátorból. Nemsokára Yohan is követte.

Kint már napsütéses reggel volt, hűvös, de a tavasz reményteljes szelét engedte be a romok közé. Itt-ott fénysugarak törtek be a fák között, de annyira még nem volt magasan a Nap, hogy mindent sárga fénnel töltsön el.

Egyre többen bújtak elő a sátraikból, és akkor látták meg, hogy időközben közel háromszázan lettek az előző este óta. Éjszaka még ötven újraéledő csatlakozott hozzájuk.

– Ez elképesztő! – hüledezett a varázsló.

Bár ő a hajnali őrsgváltásnál valamennyire látta a sokasodást, mégis most tudatosult benne, hogy tényleg ennyien lettek.

– Többen vagyunk – húzta el vidáman az ajka szélét Nympha, és boldog büszkeség töltötte el. – Voltak, akik meghaltak, de attól még sokan maradtunk...

– Sajnálom – fordult felé bűnbánóan Yohan, és megfogta a kezét.

– Tudom – simította meg jobbjaival gyengéden arcát a nő, szemében megbocsátás ült.

Összeölelkeztek, és tovább nézték az éledező várost, kihasználva a reggel békés és boldog pillanatait.

Fogták egymás kezét, Nympha a férfi hóna alatt simult a mellére, jobbját a hasán pihentetve. Yohan átkarolta, és magához szorította, mintha sosem akarta volna elengedni.

Pont, mint abban a különös, ábrándos képben, a kocsinál...

* * *

Nympha

Moreen királynője már nem ugyanaz az ember volt, aki egy háztizsákkal, hideg szorongással és némi halvány reménnyel buszra szállt, hogy teljesítse kötelességét. Végre tudott hinni, és rálelt a bátorságára. Már-már szétfeszítette a mellét a büszkeség, amikor Pellarion romvárának lépcsőjéről lenézett az ősi vásártérre. A sátrak tömötten álltak egymás mellett, és bekígyóztak az utcákba is. A kevésbé roskatag tetőzetű kőházakba hosszú évszázadok után új lakók költöztek. A város szíve megtelt élettel, és Nympha az öröm könnyeit nyelve, remegő ajkakkal hallgatta sorstársai hétköznapi létének visszafogott moráját. Beszélgetés,

---

szolid nevetés, gyerekzsivaj és más emberi hangok álltak össze egyetlen nagy egésszé.

Nympha elmosolyodott, és lehunyta a szemét. Néhány csepp könny mégis utat talált magának, és végigcsorgott az arcán. Kicsit magába mélyedt, és próbálta elhinni, hogy tényleg eljutott idáig. Amikor először kinyitotta a Pellarionról szóló könyvet, annyira távoli célnak tűnt eljutni ide, pláne összehívni a világ összes újraéledőjét, hogy közösen éljék túl a vészterhes időket.

Most mégis ott állt az ezeréves köveken, és őket nézte.

Persze sokan voltak még úton. Minden újonnan érkező elméjébe belepillantott, és sorra lehúzta azokat a neveket a képzeletbeli listájáról, akikért már nem kellett aggódnia. Időről időre a többieknek is utánanézett. Látni akarta, hol vannak, merre járnak, és mit csinálnak, hogy megnyugtassa a lelkét.

Két teljes nap telt el a menekültek felett csendes békességben. Ezalatt felfedeztek még két fürdőt a városban. Pont, ahogy a királynő gyanította: egész Pellarion dúskált a hévízben, amely nem csupán az uralkodók tulajdona volt, de a nép számára is rendelkezésre állt az ilyen nyilvános helyeken. A Menedék újraéledőinek napjai ettől egy kicsit komfortosabbá váltak.

Nymphát harmadnapra már elfogta a néma rettegés, hogy túl hosszúvá nyúlik a vihar előtti csend. Aznap már meglehetősen nyugtalan lett, és a szokottnál is feszültebbé vált. Minden kisebb zörej megriasztotta, és ezt még Yohan jelenléte is csak kismértékben csökkentette.

Előző este újra leszöktek a palota alatti fürdőbe, elvégre egyikük sem fogadott önmegtartóztatást, és nem is lettek volna képesek betartani. Minden mozdulatuk és rezzenésük egymás felé mutatott. Szabad utat engedtek hát az érzelmeiknek és a vágyaiknak.

Második alkalommal már kényelmesen berendezkedtek a medence szélén. Pokrócokat hoztak magukkal, s az egész éjszakát ott töltötték. Reggel egymás karjában ébredtek, és boldogabbnak kellett volna lenniük, mint valaha, Nympha mégis szorongott. Egy új nap virradt rájuk, és nem tudhatta, mit hoz magával. Mindig fennállt az esély, hogy elkezdődik a harc. Mindkettejüknek tiszta fejjel kellett gondolkodnia és cselekednie.

Többek közt azért is, mert máris visszajutott hozzá a kósza pletyka, hogy – a kezdetekkor elhangzott beszéd ellenére – néhány védenca ferde szemmel néz a vezérré emelkedett, különös párosra. A tömeg nagyobbik része eddig tudatlanságban élt, s még csak most értette és ismerte meg önmagát. Az ő perceiket a felvilágosulás és esetleges képességeik feltérképezése töltötte ki. Azonban voltak köztük olyan jólétesült újraéledők - mint Aila -, akik nagyon is felfogták, hogy mi zajlik az orruk előtt. Nympha átérezte a helyzetüket, és megpróbálta türelemmel kezelni a zúgolódást. Túl sokan voltak ahhoz, hogy mindenkivel könnyedén megszerettesse magát, és nagyobb toleranciát várjon el tőlük. Nem ismerték eléggé. Időre lett volna szükségük, hogy jobban összeszokjanak, ám erre igen csekély volt az esély.

Nympha figyelmeztette Yohant, hogy nyilvánosan ne kiált-sák világgá a kapcsolatukat, még ha legszívesebben azt is tennék szerelemtől részegülten. A férfi higgadtan fogadta a kérést, de az látszott rajta, hogy kellemetlenül érintette. A királynő nem is csodálkozott ezen, hiszen a zavargó nőket leginkább a varázsló iránti bizalmatlanság irányította. Tudta, hogy Yohannak még nála is nehezebb dolga volt.

A királynőnek természetesen megfordult a fejében, hogy a könnyebb utat választja. Elültet egy egyszerű gondolatot

---

---

a fejükben, ami a továbbiakban megakadályozza az újabb összeesküvés-elméleteket, de képtelen volt rá. A saját fajtájával szemben nem volt egyszerű meghozni egy ilyen döntést.

– Beszélj velük! – tanácsolta Yohan, amikor kettesben behúzódtak a sátorba, hogy Nympha megossza vele az aggodalmaikat. – Keresd meg az elégedetleneket, és hívd össze őket! Ezzel a lépéssel tudatosítod bennük, hogy semmi sem marad titokban előtted, és azt is, hogy tisztelniük kell téged.

Nympha a sátorponyvára pillantott, és megrázta a fejét.

– Nem akarom, hogy féljenek tőlem. A képességem ijesztő lehet másoknak, hiszen a legbensőségesebb gondolataik, érzéseik vannak veszélyben. Az embernek biztonságérzetet ad, hogy vannak titkai. Ha még azt is elveszük tőlük, akkor rettegni fognak. Nekem nem az a célom.

Nympha közelebb húzódott a mágushoz, és a kezébe vette az arcát. Homlokuk meghitten egymáshoz ért.

– Tudom, hogy... ez személyesen érint téged, ezért dühít, de kérlek, te is maradj türelmes!

– Valami tenned kell! – fogta meg a nő kezét Yohan. – Ha széthúzás van, akkor nem tudunk együtt küzdeni. Hogyan védjem meg őket, ha nem kérnek belőle? Ha te nem beszélsz velük, akkor én fogok.

Nympha összeráncolta a homlokát, és a férfi komor arcvonalait tanulmányozta.

– Csináljuk együtt! – szólalt meg végül. – Legyen úgy, ahogy mondod! Összehívom őket, de neked is velem kell jönnöd. Csak kell valami félreeső hely, ahol...

– Az óceánpart – vágta rá váratlanul a varázsló. – Úgyis le akarok menni oda. Talán egy tízperces sétára lehet a várostól, de szerintem megéri.

Nympha ajka lassan mosolyra húzódott, mert a mágus arc-
kifejezése is nyugodtabbra váltott.

– Rendben – bólintott. – Oda fogom irányítani őket. Ma
este megejtjük. Most azonban van más problémánk is, amivel
foglalkoznunk kell.

– Mégpedig? – billentette oldalra a fejét Yohan.

– Lakhatóbbá kéne tenni a házak egy részét, csak hogy
nőkkel ezt nem lehet. Főleg azokkal, akik csupán emberi erővel
rendelkeznek. Ahogy én látom, tíz újraéledőből átlagosan ket-
tő rendelkezik valamilyen képességgel, és az sem feltétlenül jár
komoly fizikai erővel. Te, meg Kiel kettesben fogjátok rendbe-
hozni a...?

– Úrnőm! Uram! – egy senkiével össze nem téveszthető
hang közeledett a királynő sátrához, és szakította félbe cse-
vegésüket.

Hamarosan egy kapkodó kéz húzta fel a cipzárt, és Kiel be-
dugta a fejét.

– Úrnőm! Ailával kint voltunk a város melletti dombon,
és... – erősen lihegett, mint aki sebesen futva érkezett – ...férfia-
kat láttunk a hegyek felől közeledni. Egy kisebb tömeg.

– Férfiak? – emelkedett térdre Nympha, és összenézett
Yohannal.

A varázsló habozás nélkül megmozdult, és kivetődött a sá-
tornyíláson.

Nympha követte, s szorosan haladt a nyomában. Kiel is
mellettük loholt, és meglehetősen ideges volt. A férfi a fiú vállá-
ra tette a bal kezét.

– Menj, és utasíts mindenkit, hogy vonuljon fedezékbe!
Gyerünk!

A fiatal katona bólintott, majd otthagya őket.

A mágus megragadta Nympha kezét, és együtt rohantak fel a várdombra az utolsóként elhelyezett Menedék-jelhez. Yohan gyorsan rányomta a tenyerét, és valamit mormogott halkán, mire az igézet hatására a jel arany fénnel felvillant.

– Varázslók? – lépett mögé Nympha elkerekedett szemmel.
– Most csak átfutottam a teljes vonalat a hegycúcsig, de egyik sem érzel mágiát.

– Akkor kik ezek, Yohan? – mutatott a város széle felé a nő.
– Nem tudom – fordult meg a férfi, és a látóhatárra szegezte a tekintetét. – De megyek, és megnézem.

– Én is megyek – iramodott meg a királynő, mire a varázsló elkapta karját.

– Te nem jössz!
– Hogy mi?
– Ne is próbálj vitatkozni! Itt maradsz, mert nem biztonságos!
– Én vagyok a követ! – fortyant fel Nympha.
– Tudod, hogy az most nem számít.
– Azt mondtad, nem varázslók közelednek – tette csípőre a kezét a királynő. – Akkor pedig semmi bajom nem eshet.

Yohan ajka vonallá szűkült, miközben dacos kedvese szemébe nézett, végül megadta magát. Mélyen beszívta a levegőt, de már nem tartotta vissza.

Lefutottak a dombról, majd át a sátrak között a vásártéren. Egészen a város széléig mentek, és néhány merészebb felnőtt újraéledő csatlakozott hozzájuk. Nymphának jólesett a támogatásuk, még ha tisztában is volt vele, hogy mágusok ellen nem tehetnek semmit.

A főljük magasodó domb tetején akkor jelentek meg az első alakok, amikor kiértek a házak közül. Yohan védelmezően utasította maga mögé Nymphát, aki ezúttal nem akadékoskodott.

Az idegenek egyre többen lettek, ahogy áthaladtak a magaslaton, és lassan leereszkedtek a domboldalon. Nympha résnyire húzott szemmel figyelte őket, és lassan lépett a varázsló mellé.

– Azok ott... – szólalt meg hitetlenül. – Jól látom, hogy nők is vannak velük?

Yohan a királynő felé kapta a fejét, majd visszanézett az érkezőkre.

– Azt hiszem, igen. Ráadásul nem támadtak ránk.

Az ismeretlenek valóban nem tűntek agresszívnek, és nem mutatták jelét, hogy rossz szándékkal jönnének. Nympha egyre kevésbé értette, hogy mit lát, hiszen több száz férfi özönlött a város felé.

Minél közelebb értek, körvonalaik annál jobban kirajzolódtak a szemük előtt, és Nympha megpillantott egy molett, középkorú nőt, aki a tömeg élén haladt. Kézen fogva vezetett egy kislányt, mögötte pedig egy kamasz lány és egy fiú haladt. Hármuk háta mögött, meg az egész díszes társaság. Nympha aggodalma alábbhagyott, és elöntötte a kíváncsiság. Ösztönösen előrelépett, hogy kicsivel közelebb kerüljön hozzájuk, és mihamarabb megérthesse a helyzetet. Yohan nem hagyta magára, végig ott volt mögötte, hogy vigyázzon rá.

A molett asszony elmosolyodott, amikor már csak egy kevés választotta el tőlük őket. Jártában megfordult, és hátrakiáltott:

– Megérkeztünk, fiúk – mély, rekedtes, cseppet sem nőhöz illő hangja volt.

Első látásra határozott, erős jellemnek tűnt, s Nympha döbenten nézte végig, ahogy egyetlen intésére a férfiak teljes nyugalommal elvonulnak mellettük, és besétálnak a városba.

A királynő nem volt dühös, de kellőképpen összezavarodott ahhoz, hogy ezt már ő se hagyja szó nélkül.

– Elnézést! – lépett közelebb felszegett állal a nőhöz, aki nem messze állt meg tőle, és a vonuló embertömeget figyelte.

– Elárulná, hogy ki maga?

Az asszonyiség ekkor rápillantott sötétbarna szemével.

– Üdvözetem! – biccentett, majd néhány lépéssel ő is lerövidítette a köztük lévő távot. – Iris vagyok.

Kezet nyújtott Nymphának, aki összeráncolta a homlokát, de azért ő is odatartotta a jobbját.

– Én pedig Nympha. A Lelkek követe és Moreen királynője.

Élvezettel tanulmányozta a nő arcát, miközben bemutatkozott, mert arra számított, hogy ő is, mint mindenki más, meglepődik. Iris azonban meg sem rezzent. Helyette újra biccentett, majd elmosolyodott.

– Sejtettem – mondta.

Nympha vett egy mély levegőt, és benn tartotta. Iris egy csodabogárnak tűnt a szemében, mert ugyan sokan voltak a táborban, akik szintén tudták az igazat magukról, de olyan egy sem, aki róla is.

Egyszerre eszébe jutott, hogy Yohant is be kéne mutatnia. A férfi karjára tette a kezét, hogy pótolja a hiányosságot.

– Ő itt...

– Ó... hát ő az a varázsló.

Nympha ismételten elámult, és megilletődötten becsukta a száját.

– I... igen – hebegte. – Ő Yohan, a...

– ...Társad – fejezte be helyette a mondatot már másodjára.

Nympha alaposan zavarba jött, mert a nő sötét szemei elemzőn méregették őt. Összeszedte minden tartását, és kihúzta magát.

– Úgy látom, ön már mindent tud rólam, bár nem tudom, honnan. Mi azonban semmit sem tudunk önről.

– Ne magázódjunk, kedves Nympha! Nem érzem magam annyira öregnek. És kérlek, nyugodj meg, engedd el magad! Látom, hogy a barátaim és én megzavartuk a nyugalmadat, de nem akarunk rosszat. Én magam is újraéledő vagyok, s a lányaim is.

Lenézett a mellette álló kicsire, és a másik kezével maga elé tessékelte a kamaszt is.

– Ők a gyermekeim. A legidősebb lányom, Ariadna, ő a fiam, Rufus, és a kisebbik lányom, Amriel. A férjem pedig a tömeggel tartott. Előbb-utóbb őt is bemutatom nektek.

Nympha szótlanul meredt a nő mellett álló fiatal lányra, de mielőtt bármit kinyöghetett volna, Yohan megelőzte.

– Van valami érdekes magukban.

Iris érdeklődően emelte a tekintetét a mágusra, és Nympha is felpillantott rá.

– A tegeződés rád is vonatkozik – figyelmeztette az asszony – Ne legyünk ennyire hivatalosak! Egyébként igazán kíváncsivá tettél. Vajon mit érzékel a varázsmütyűröd?

Yohan arca megnyúlt, amikor Iris cinkosan rákacsintott.

– Ó, ne legyetek ennyire megilletődve! Még a végén én is zavarba jövök.

A nő harsányan felkacagott, majd intett a háta mögött álló fiának.

– Rufus, menj, keresd meg apádat! Vidd Amrielt is! Hamarosan mi is utánatok megyünk.

A kamasz engedelmesen bólintott, majd felvette a kislányt. Miután elsétált, Iris figyelme ismét Nympháék felé irányult.

Az asszonyság komótosan közelebb sétált a párhoz.

– Tudjátok, meglep ez az ártatlan tekintet – mutatott rájuk. – Kicsit többre számítottam azoktól, akik véghezvittek egy ilyen nagy tettet, mint ti ketten.

Nympha szóra nyitotta a száját, de Iris nem hagyta, hogy elkezdje.

– Hidd el, királynő, büszkeséggel tölt el, hogy én is részese lehetek! Mindig is az volt az álmom, hogy megismerhessem a követet. Most itt áll előttem, és nem egészen azt látom a szemében, amit vártam.

Nympha már végképp nem tudta, mit felelhetne neki. A nő erőteljesebb vezéregyéniségnek bizonyult közemberként, mint ő maga uralkodóként. Sosem találkozott még ezzel az érzéssel, és nehezen bírta feldolgozni. Félt, hogy még komoly gondjai adódhatnak ezzel a nővel. Azonban mégiscsak ő volt a lelkek követe, és nem Iris.

Kihúzta magát, s egy határozott mozdulattal elé lépett.

– Mit szeretnél látni rajtam? – nézett farkasszemet az acélos tekintetű nővel, aki erre lassan elmosolyodott.

– Na, ez már valami – biccentett elismerően. – De még ehhez is több kell, ha a tábor élére akarsz állni, és kivívni valamiféle tekintélyt. Ne feledd, hogy most nem a puccos kastélyodban ülsz csinos csipkében! Ez már a vadon. Itt kemény kéz és határozott fellépés kell.

Iris Yohan felé bökött, ajkán egy félmosollyal.

– Tanulj tőle! Nézd csak, hogy dudorodnak az erek a homlokán! A szavaim nagyon zavarják. Alig bírja visszafogni magát dühében, de nem mer rám támadni, mert nő vagyok. Tudom, hogy ő támogat, és te elfogadtad a segítségét, de külön-külön is érnetek kell annyit ebben a küzdelemben, mint együtt.

– Maga csak azt hiszi, hogy ismer – vetette oda Nympha. – Nem tudja, milyen vagyok. Nem tudja, min mentem keresztül, és azt sem, hogyan keveredtem ki belőle. Lehet, hogy alaposan utánam nézett, de talán mégsem volt olyan mélyreható a kutatása.

Iris újabb halk kacajt hallatott.

– Ó, nem kutattam én utánad, kedvesem! Jobb, ha már az elején elárulom, hogy újraéledőként majdnem egy szinten vagyunk. A különbség csupán annyi, hogy míg te követ vagy, én nem. Viszont ebben a státuszban sem hallottál még rólam, míg én rólad nagyon is sokat.

Nympha elgondolkodva meredt maga elé, és erősen kutatott az elméjével a nő után, de nem lelte a nyomait. Rádöbbsent, hogy vele nem áll összeköttetésben. Egyáltalán nem ismeri, és a jelet sem ő küldte neki. Iris magától jött Pellarionba.

Összeakadt a tekintetük, és az asszony ajkán még mindig az a nyugodt és mindenttudó mosoly ült.

– Most már érted, ugye? – kérdezte.

– Nem – suttogta Nympha, és nagyokat pislogott –, semmit sem értek.

– Rengeteg beszélgetés áll még előttünk, hogy teljesen megismerjük egymást. Megígérem, hogy sort is kerítünk rá, most azonban nagyon fáradt vagyok, és az enyéim is.

A lánya hátára tette a kezét, és kissé megtolta, hogy induljon.

– Vacsoránál találkozunk.

Ariadnával az oldalán elvonult mellettük. Nympha és Yohan követték őt a szemükkel. A királynő közben rájött, hogy egyvalamit még mindig nem ért.

A nő után kiáltott.

– Azt nem árultad el, hogy ki ez a sok férfi.

Iris jártában megperdült, és széttárta a karját, mintha a válasz nagyon is egyértelmű lenne.

– Hát hordozók!

Nympha álla leesett, s hosszú percekig bámulta a nő távolodó hátát.

---

20. Iris

Nympha

Iris felbukkanása alaposan kizökkentette a lassan kialakult, új komfortzónájából. A nő percek alatt lesöpörte őt a sakktábláról, és gyengének érezte magát mellette. Még Yohant is felbosszantotta, pedig ő általában mindent higgadtan kezel. Mindketten egyformán zavartak lettek, és próbálták újra felvenni az elvesztett fonalat.

Lassan visszasétáltak a városba, és figyelték, ahogy az újonnan érkezettek felfedezik maguknak a helyet és letelepednek. Iris szervezeten rendet tartott köztük, s uralta a káoszt. Nympha és Yohan a várrom déli oldalán találtak rá a nőre, aki épp lázasan osztotta ki a feladatokat a férfiaknak. A királynő messziről nézte, és egyik ámulatból a másikba esett.

– Őrmesterasszony – morogta az orra alatt a varázsló. – Még a végén átveszi az irányítást a városomban.

– Én vagyok a követ – jelentette ki Nympha rezignáltan, de meggyőződéssel.

Az érzelmek gyorsan eltűntek az arcáról.

– Egy újabb problémaforrás – fűzte össze a karját Yohan.

– Nem biztos – mondta halkán a királynő, mire a mágus meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Na, és ezt miből gondolod?

– Amit még nem tudsz, hogy Iris más, mint a többiek.

– Elhiheted, hogy erre magamtól is rájöttem – dohogott tovább a férfi. – Nem fogom hagyni, hogy kitúrjon téged.

– Kérlek, engedd, hogy végigmondjam! – tette a karjára a kezét Nympha, és maga felé fordította. – Ezt a nőt nem én hívtam ide. Most találkoztam az elméjével először. Ki kell derítenem, hogy ez hogyan fordulhatott elő, amikor elvileg az összes élő újraéledővel kapcsolatban állok mentálisan. Muszáj még ma beszélnem vele.

Yohan az órájára pillantott.

– Közeleg az este, és jelenésünk lesz a parton.

– Emlékszem. De még nem hívtam össze az illetékeseket. Arra is szánnom kéne néhány percet.

Nympha belekarolt a férfiba, és magával húzta.

– Ne ácsorogjunk itt! Majd később visszajövök hozzá.

Nympha behúzódott a piactéren álló sátrába, hogy elvégezze a megfelelő lépéseket, hogy az újraéledők zavargó csoportja megjelenjen egy óra múlva az óceán partján. Néhányan azonnal útnak indultak, de a nő nagyokat nyelt, miközben közről szembesült a gondolataikkal. Egyre csak záporoztak felé a különböző nyers kritikák azoktól a nőktől, akiknek a védelmére esküdött.

„Áruló!”

„Kettős ügynök!”

„Puccos ringyó!”

Ilyen, és ehhez hasonló sértő jelzőkkel illették őt, így mire elérkezett az indulás pillanata, alaposan kikészült lelkileg. Yohannak erről egy szót sem szólt, mert attól tartott, hogy az Iris miatt alapjáraton zabos mágus saját kezével fojtja meg a lázongókat.

Szótlanul sétáltak ki a városból. Pellarion nem közvetlenül a partra épült. A régiek ügyeltek rá, hogy ne tegyék ki magukat a természet szeszélyeinek. Fél órás gyaloglást jelentett ez a rossz-kedvű párosnak. Most egymástól is tartottak némi távolságot, de csak azért, hogy alaposan összeszedjék magukat. Nymphának akaratlanul is eszébe jutottak Iris szavai: határozott és kemény fellépés. Egy egész kicsit hálás is volt neki a nyilvánvaló nehez-telés mellett. Lassan megért benne, hogy a nő tulajdonképpen ezzel csak segíteni akar neki, még ha sajátosan is teszi.

Amikor már nem óvták őket a házak, felerősödött a szél, és összekócolta a királynő kiengedett haját. Inkább hátrasimította, és összefogta egy hajgumival, amit a zsebéből húzott elő.

Már messziről megpillantotta a gyülekezetet. A víz visszafogott hullámokkal ostromolta mellettük a homokos partot.

A csapat észrevette a közeledőket, és komor pillantásokkal feléjük fordultak. Nympha igyekezett kizárni a fejéből a félel-mét és lelki sérelmeit. Kihúzta magát, és uralkodóhoz méltón felszegte az állát. Arcáról letörölte a keserűség minden jelét, és kifejezéstelen tekintettel állt meg előttük.

– Üdvözlök minden jelenlévőt! Köszönöm, hogy eljöttetek!
– Nem nagyon volt választásunk – jött az első gúnyos meg-jegyezés.

– Így van – bólintott a királynő, és uralkodott a vonásain.
– Egyikünknek sincs választása jelenleg. Egyásra vagyunk

---

utalva, és el is kell viselnünk ezt a tényt. Tisztában vagyok vele, hogy ez nehéz, és megértem az érzéseiteket. Fel kellett adnotok az életeteket, hogy ide jöjjetek, de inkább arra gondoljatok, hogy így legalább van esély arra, hogy tényleg élhessetek. Én csakis azért létezem, hogy megvédjelek benneteket, de ehhez ti is kelletek. Nem lehet megmenteni azt az embert, aki nem hagyja.

– Te sem tudsz megvédeni minket. Ugyanolyan tehetetlen vagy, mint mi – lépett előre a csapatból egy középkorú nő. – Ezzel a csoportosulással csak azt érjük el, hogy könnyebben kivégezzek minket a varázslók – az utolsó szót Yohan felé köpte. – Tálcán kínáljuk magunkat nekik. Ezerszer könnyebb dolguk lesz, mert így csak egy várost kell felgyújtaniuk, nem ezret.

– Ez nem történhet meg, amíg Yohan itt van – nézett farkasszemet a nővel a királynő.

– Maga vak, ha azt hiszi, hogy ez itt nem kém. A varázslókat ellenünk teremtték. Ők az ellenségeink. Ez mindig így volt, és így is marad. Nem létezik középút, kedves moreeni felség.

Nymphát szíven ütötték a dühös szavak, és ösztönösen megragadta a mágus karját.

– Így igaz – kiáltották többen is a háttérből. – Maga áruló.

A csapat élén álló nő körbemutatott a társaságon.

– Látja ezt? Hallja őket? Így vélekednek magáról, és az undorító kapcsolatáról ezzel az elfajzott emberrel. Ha épp maga a mi védelmezőnk, akkor elvesztünk.

– Tévedsz, hölgyem – harsant egy mély, rekedtes hang a hátuk mögül.

Az óceán zúgása sem tudta elnyomni erőteljes orgánusát.

Az újraéledő képe megnyúlt, Nympha és Yohan pedig egy emberként fordultak meg. Iris lassú léptekkel haladt feléjük, és megállt Yohan mellett. Jelentősegteljesen futtatta végig

---

a pillantását a gyülekezeten, majd ujjait összefűzve lépett kicsit közelebb hozzájuk.

– Hallottam, mi folyik itt, hát gondoltam, én is csatlakozom. Ez itt egy igazán érdekes vita.

Iris most is mosolygott.

– Örülök, hogy jól szórakozik – vetette oda Yohan, mire Nympha megcsípte a karját, és ellentmondást nem tűrően pillantott fel rá.

A férfit annyira elvakította a tébolyult harag a nő iránt, hogy nem vette észre a lényeket. Nympha azonban már átlátta, hogy mi az asszony célja.

Iris nem reagált a mágus szavaira. Továbbra is a sokaságra összpontosított.

– Ez a kis közbjáték remekül mintázza, mennyire elmérsedett a helyzet az évszázadok során a varázslók és köztünk. Ők tanultak, mi pedig magunkkal eltelve éltük világunkat, s közben elpuhultunk. Most ennek isszuk a levét, kedveseim. Hagytuk, hogy megtalálják a legvéglegeesebb módszert a kiirtásunkra. Amit most látunk, az a mi hibánk. Mindannyiunké. Valóban könnyű egyetlen ember nyakába varrni több ezer baját, és közben figyelmen kívül hagyni a saját felelősségünket.

Hangyányi szünetet tartott, de a társaság elcsendesedett. Senki sem próbált közbeszólni, így nyugodtan folytathatta a monológját.

– Nem az itt a legnagyobb kérdés, hogy varázslóval vagy anélkül védjük meg magunkat. Hanem, hogy egyáltalán tesszünk-e valamit, vagy egyszerűen gyáván homokba dugjuk a fejünket. Aki erre készül, akár itt és most meg is teheti – mutatott le a lába alatt süppedő sárgás homokra. – Élvezettel fogom végignézni, ezt elhihetitek. Mert aki nem akar harcolni, az meg

---

is érdemli. Nem oly rég azt mondtam Moreen uralkodójának: felejtse el, hogy másokra támaszkodik. Lehet azt is, de módjával. Mindenekelőtt a saját csatánkat kell megvívunk. Egyedül is erősnek kell lennünk, és ez rátok is vonatkozik.

Rájuk szegezte az ujját, és várt egy kicsit, de most sem hangzott el egy elégedetlen szitok sem a részükről.

Iris bólogatott.

– Látom, hogy már kapiskáljátok a lényeket. Helyes.

Oldalt fordult, s ránézett Nymphára, majd Yohanra.

– Ez a két ember olyasmit valósított meg, amit senki más. A történelem során először egy helyre gyűjtötte a világ összes újraéledőjét. Még messze nincs itt mindenki. Sokan fognak még jönni, de lesz olyan is, aki nem ér ide. Ti örülhettek, hogy már itt vagytok – nézett vissza rájuk a nő. – Örüljete, és legyetek hálásak Pellarionért! Nem kell kedvelnetek ezt a mágust...

Yohan megfeszült Nympha mellett, és a nő újra megragadta a kezét, mielőtt butaságot csinál.

– Ő például egyáltalán nem kedvel engem, pedig nekem semmi bajom vele. Most azt kérem, ne gyűlöljétek, mert hasznos szövetségesünk lehet! Fogadjátok el, hogy itt van! Azt meg verjétek ki a fejetekből, hogy kém! Nézzetek csak rá! Kezesbárány, és szelíden eszik a királynő tenyeréből.

– Befejezted? – vágott a szavába élesen a varázsló.

Iris könnyedén megperdült, és rámosolygott.

– Be én. Nem zavarom tovább köreidet. További kellemes estét, drágáim!

Ezzel az asszony hosszú léptekkel elindult vissza a városba. Egyetlen pillanatra megállt Yohan mellett, és halkán, de azért elég érthetően a fülébe bűgta:

– Szívesen!

A férfi megrándult Nympha keze alatt, de ezúttal sem nyúlt hozzá egy ujjal sem. Ökölbe szorította a kezét, miközben végignézte, ahogy Iris elégedett arccal elsétál.

A csoportosulás lassan feloszlott, és magukra hagyták a különös párost. A királynő érezte, hogy a kedélyek lenyugodtak Iris beszéde után, és még jobban nőtt a szívében a hála a szigorú asszony felé. Nyers volt, az igaz, de minden lépését a jóindulat vezérelte.

Yohan mereven nézett a távolba. Nympha közelebb lépett hozzá. Lassan a derekára tette a kezét, s felcsúsztatva hátára. Szorosan bújt hozzá, és cseppet megkönnyebbült a lelke, amikor a varázsló karja is köré fonódott. Egy lágy csókot érzett a feje búbján, és elmosolyodott.

– Szeretlek – lehelte suttogva Nympha az óceáni, sós levegőbe.

Yohan hangyányit eltolta magától, hogy a szemébe nézhessen. A férfi hitetlen mosollyal vizslatta a tekintetét.

– Ugye tudod, hogy most mondtad először? – kérdezte.

A nő összeráncolta a homlokát.

– Tényleg? Az lehetetlen.

– De bizony így van.

Nevetve megölelték egymást, és hosszú percekig úgy is maradtak. A víztömeg egyre hevesebben csapkodta a partot az erősödő szélben, de ők egyáltalán nem törődtek vele.

– Azért lásd be, hogy félelmetes stílusa van ennek a nőnek – szólalt meg hosszú idő után Nympha.

Yohan újra elhúzódott egy kissé, de nem engedte el.

– Te... csak nem megkedvelted? – kérdezte a férfi meglepetten.

– Hiszen megvédett téged és engem is. Elsimított egy kényes helyzetet. Ezt nem felejthetjük el!

– Azért ne haragudj, ha duzzogok még egy kicsit! – húzta el a száját Yohan.

– Lelked rajta, de idővel azért tedd túl magad a sértettségeden! Azt hiszem, nagyobb segítség lesz számomra ez a férfias nő, mint elsőre gondoltam. Előtte azonban még meg kell tudnom róla néhány dolgot. Ma már nem, de holnap reggel első dolgom lesz felkeresni.

– Hmmm – reagált morcosan a mágus.

– Te is velem jössz – jelentette ki Nympha, s ezzel a zárszóval kibontakozott az ölelésből. – Vasald ki a ráncokat a homlokodon, édes! – simította meg az arcát incselkedően. – Muszáj lesz békejobbot nyújtanom neki.

A varázsló csípőre tette a kezét, és a szemét forgatta. Nympha hátat fordított neki, hogy ő is visszatérjen a városba. Pillanatokkal később egy kéz ragadta meg a derekát, és hamarosan a levegőben találta magát. Lábaik lóbálva próbált kiszabadulni a mágus karjából, aki rendületlenül közeledett az óceánhoz.

– Ne! – kiáltott rá rémulten, de kiszakadt belőle egy játékos kacaj is. – Állj! Hallod?!

Yohan nem állt meg. Egyre közelebb jutottak a vízhez.

– Mondtam, hogy bosszút állok a múltkori miatt – közölte vidám hangon a férfi. – Rádásul, azóta sokkal több van a rovásán, felség.

– Yohan – küzdött visító nevetéssel a sorsa ellen Nympha –, tegyél le! Kérlek!

A mágus, nem törődve a hideggel, bokáig besétált a vízbe.

– Szebben kell kérnie, ha azt akarja, hogy megkegyelmezzek, úrnőm!

Fenyegetően közel voltak hullámok a nő lábához, és igyekezett minél magasabbra emelni, nehogy hozzáérjen.

– De hát mit mondjak? – kérdezte nyüszítve.

– Valami szépet – nem látta Yohan arcát, de sejtette, hogy önelégült vigyor ül rajta.

– Ööö... holdfény? Naplemente? Óceán?

– Nagyon gyenge próbálkozás – nevetett fel Yohan, és lejjebb eresztette a királynőt, mire az felsikkantott.

– Jó, elég! Hagyd abba, mert komolyan megharagszom!

– Ez csak víz, kedvesem – búgta a fülébe a férfi, de lassan kihátrált a vízből, és leguggult a homokba, majd letette Nymphát.

A nő azonnal menekülőre fogta, és fel akart pattanni, de Yohan utánanyúlt, és visszahúzta. A szájára tapasztotta az ajkát, és szorosan ölelte a mellkasához. A nő ellenállása pillanatok alatt elillant, és átkarolta a nyakát. Órákkal később mentek csak vissza a városba, és ezúttal egy sátorban tértek nyugovóra.

* * *

Yohan

A varázsló gondterhelten az oldalára fordult, és a félkarjára emelkedett, kezét a feje alá téve. A mozdulattól és a helyszűke miatt Nympha átgurult a mellkasához, és ránézett, amennyire a sötétben tudott.

– Nem tudsz aludni?

A férfi csak bámulta őt szótlanul.

– Iris zavar? Persze, hogy ő... még mindig.

A királynő is félkarra emelkedett, hogy pont szembe feküdjenek egymással.

– Nem bízom benne. És ez a kivagyiskodás! – fújta fel magát Yohan.

– Kiállt melletted. Te tényleg nem vetted észre? – Nympha kereste a tekintetét, mikor felemelte a fejét, de most nem lehetett segítségükre a hold fénye.

– Fordított pszichológia – morogta a varázsló, aztán szelíden beletúrt a királynő fürtjeibe, és megcsókolta a homlokát.

– Holnap eljössz velem, és megismerkedek. Biztos vagyok benne, hogy meg fogtok barátkozni egymással. Iris kedvel téged – biztatta ő, megsimogatva szabad kezével a férfi vállát.

– Na, persze – kapta a szarkasztikus választ.

– Ne rosszalkodj, mert én is bosszút állok, és akkor vége-hossza nem lesz a kis pajkos évődéseinknek – mosolyodott el Nympha, majd közel húzódott Yohan arcához, és hosszan megcsókolta.

A férfi ennyit fűzött hozzá, mikor szétváltak az ajkai:

– Nem mintha akarnám, hogy véget érjenek...

– Jó, de most aludjunk. Nem örülnék, ha reggel is morcos lennél – duruzsolta anyáskodva a nő. – Szeretném megismerni Iris igazi történetét, és szerintem te is.

– Én csak meg akarok győződni a szándékairól.

Összeérintették az orrukat, és ezzel lezártak tekintették a vitát.

Mielőtt elnyomta volna őket az álom, Nympha még megfordult, majd hátával befészkelte magát a szerelme ölelésébe.

Úgy tűnt, a déli klíma nem hazudtolja meg magát, mert reggel esőre ébredtek. Kimásztak a sátorból, és fázósan bújtak össze, fejük fölött kifeszítve egy vízhatlan ernyőt.

– Az idő hűen tükrözi, amit érzek – eresztett el egy keserédess viccet a mágus.

– Jaj, te! – hajolt hozzá békítő szándékkal a királynő.

Aztán nem kellett sokáig várni, hogy meglássák, újonnan ismeretségük megoldotta néhány sátorlap összekötésével, hogy esőmentes helyet alakítson ki. A többiek is így tettek, így a napi rutinjuk a vadonban némi nehézség leküzdése árán folytatódott.

– Látnod, milyen gyorsan beilleszkedtek, és a segítségünkre készek. Szívem, semmi baj nem lesz velük – nézett fel Yohanra szeretettel Nympha, majd megragadta a kezét. – Gyere!

Odasétáltak ketten a csoporthoz, melynek közepében serénykedett Iris fia és lányai, miközben az asszony katonai fegyelmet tartott.

– Jó reggelt – köszöntek rájuk kedvesen.

– Ariadna, ezt vidd el apádnak – nyújtott át egy köteg tűzfát az anya, majd feléjük fordult. – Á, a kedvenc különc párom! Gyertek, reggelizzetek velünk! Mi mindent megosztunk egymással. Ahogy az életünket, úgy az ételünket is. Közben talán módunk nyílik kicsit jobban megismerkedni.

Utolsó mondatát kifejezetten Yohannak szánta, hiszen Nympháról már jószerivel mindent tudott. A varázsló azonban még kevésbé igazodott el rajta. Iris ilyen emberközeliségből nézve sokkal természetesebbnek tűnt, még akkor is, ha messziről lerítt, hogy az övéi között ő volt a főnök. Yohan szemében ez az ízig-vérig tudatos nő úgy irányította a környezetét, hogy az vagy nem érzékelt belőle semmit, és önként, dalolva csinálta a dolgát, vagy éppen örömmel követték őt, olyan tiszta akarattal, mint ami Irisban uralkodott.

„Ősasszony megfoghatatlan és nyers erővel” – tűnődött el ezen a férfi, aztán azon, hogy milyen régen nem elmélkedett

---

---

bármin is. A Nymphával való, bimbózó, majd kivirágzott kapcsolatuk óta nem igazán törődött mással, a küldetésükön és a szerelmükön kívül. Ami miatt igazán dühös lett, az a furcsa halhatatlan őszintesége volt. Hogy felismerte bennük az emberi gyengeséget, a kapcsolatuk összeférhetetlenségét és a mégis győztes meglétét, de egyúttal a bukás lehetőségét. Azt, hogy Iris pontosan tudta, mire képes, és nem vette félvállról. Külső és idegen szemlélőként alaposan a varázsló veséjébe látott. Eddig talán csak Nympha nézett ennyire belé, de tőle el is várta, és meg is nyílt neki. Ugyanez a kéretlen őszinteség egy másik újraéledőtől szokatlannak és tolakodónak hatott.

A molett „főnökasszony” megterített Amriellel hét személyre, ami a saját családját és Pellarion vezetőit jelentette.

– Úgy illik, hogy megvendégeljem azokat, akik befogadtak minket. Galath is nemsokára csatlakozik.

– Galath...? – nézett rá érdeklődve a királynő, miután helyet foglaltak az asztal körül.

– A férjem – felelte Iris, és odapakolta a reggelinek valót eléjük.

– Eljött a hordozókkal? – Yohan is a hangjára talált.

– Ő is hordozó – Iris pedig pont elé rakott egy poharat.

A mágus nagyot bólintott. „Tényleg különös ez a nő!”

– Furcsának találsz, igaz? – nézett a szemébe a nő, kitalálva gondolatát.

– Maga... vagyis te – javította ki magát megilletődötten a mágus – idehoztad ezt a rengeteg férfit, akikről azt állítod, hogy hordozók. Hát mi ez, ha nem furcsa?

Iris elmosolyodott, mintha az anyja lett volna, pedig nem lehetett nála idősebb, talán csak tíz évvel.

– Azt hiszed, az újraéledők úgy, maguktól teremnek?

Yohannak megint kidagadt egy ér a homlokán.

– Nyilván nem – morogta kissé visszafogottan.

– A hordozók, bár maguk is csak halandók, nagyon fontos részei a világunknak. Nélkülük nem születik újraéledő. Aki halhatatlan lélek, csak női testet kaphat, de csak férfi örökíti. Ám úgy gondolom, te erről már pont eleget tudsz – vonta fel a szemöldökét kihívón vendéglátójuk.

A varázsló szusszant egy erőset, de az asztal alatt Nympha megszorította a kezét, hogy türtőztesse magát.

– Semmi értelme csak az újraéledőket összegyűjteni, ha a hordozókra senki nem vigyáz, akkor a fajtánknek nagy eséllyel befellegzett.

– Igaz – lehelte maga elé a királynő, és Irisra nézett.

– Véleményem szerint egy újraéledőnek tudatosan kellene keresni a párját, hogy az lehetőség szerint hordozó legyen... Én is így tettem.

Az asszony eltolta magát a tábori asztaltól, aminek nekitámaszkodott, és egy utolsó tálat hozott közéjük.

Akkor érkezett meg Galath is Ariadnával, így kicsit könnyítettek a feszült légkörön, ami kialakult.

– Jó reggelt – köszönt rájuk a hordozó, majd átkarolta felesége derekát. – Látom, Iris már megvendégelt titeket minden jóval. Itt szeretnék én is köszönetet mondani nektek, hogy befogadtok minket.

– Ez csak természetes – biccentett felé Yohan, tisztelettel a hangjában. – Bár a végső szó a követé – fordult ugyanígy Nymphához, aki igyekezett biztatóan rámosolyogni a mágusra.

A később érkezők is leültek közéjük enni, végül maga Iris is csatlakozott hozzájuk. Amíg falatoztak, nem beszélgettek, de mindannyian próbáltak minél kevesebb támadási felületet

---

nyújtani a számukra idegeneknek. A varázsló legalábbis kényelmetlenül érezte magát, de volt már rosszabb helyzetben is. Most úgy vélte, raportra jött, vagy vizsgázni, hacsak azért nem, hogy ez a nő nyilvánosan szégyenítse meg vagy tegye feleslegessé.

Néhány perc múlva ismerős hangot hallottak, de meglehetősen nyugtalanító színnel zengeni.

– ...Jól van, mindjárt leteszlek, máris jobban leszel!

Kiel alakja tűnt fel a sátrak között, karjában cipelte a zokogó Ailát.

– Nagyon fáj! – nyöszörögte ő könnyek között.

– Mi történt? – Yohan felpattant a székéről, Nympha is követte ebben.

– A csudába! – sírdogált a lány magatehetetlenül, keresztben fekvé és karjával barátjába kapaszkodva.

– Találtunk valami lejárót, lépcsővel, de nem végződik semmiben, csak beomlott kőrengetegben... Aila rosszul lépett, és legurult – Kiel szemében komoly ijedtség tükröződött. – Mire elkaphattam volna, már a lépcső alján hevert.

– Mi a fenét kerestetek ott? – a varázsló kezdte elveszíteni a türelmét.

– Csak meg akartuk nézni, még nem jártunk arra. De értelmetlen volt... Csak kőrakás... – sóhajtott megsemmisítve a fiú.

Felettese megcsóválta a fejét, majd sóhajtott egy nagyot. „A lépcsőt is el kellett volna rejtenünk.” Nymphával egymásra néztek egy röpké másodpercre, és hasonló gondolatokkal lehetett tele a királynő feje is.

A közelükben mindenki megmozdult Iris családjából, az esemény hatására.

– Amriel, csillagom, szaladj, hozz egy pokrócot – küldte el a kislányt anyja a közelükből kicsit.

– Gyorsan, fektessétek a ponyvára! – Galath molinót hozott valahonnan, és leterítette.

Kiel óvatosan ráhelyezte az ifjú újraéledőt, és aztán mellétérdelt, nem eresztve el a kezét.

– Rendbe jössz, hallod? – motyogta szeretettel, szemét sem véve le róla.

– Mindenem fáj! – Aila kapkodva szedte a levegőt, közel állt egy pánikrohamhoz.

– Akkor még minden rendben, mert érzel – simogatta a homlokát mellette leguggolva Iris.

Aztán megfordult, és csak ennyit mondott:

– Ariadna, kérlek, gyere! Most szükség van a képességedre.

A kamaszlány rögtön ott termett, és odatelepedett Aila reszkető testéhez. Közben Amriel beterítette a sebesültet a pokróccal, amit hozott, és Iris féltőn óvó mozdulatára hátrébb lépett.

Ariadna a társa fölé hajolt, és kinyújtotta fölötte mindkét kezét. A jobbját a lány homlokára helyezte, a balját pedig egészen a térdére, ameddig elért. Behunyta a szemét, felszegte az állát, összeszorította a száját, pedig ez nem lehetett számára megerőltető. Az látszott rajta, hogy sokszor csinálta már, de nem ennyi bámuló szem kereszttüzeiben. A csendes tini el is pirult, de inkább csak a hirtelen rátámadó figyelem miatt. Két percen belül lehajtotta a fejét, és elhúzta a kezét.

– Kész – jegyezte meg halkan, azzal felállt.

Az addig remegő, sokkos Aila most már sokkal jobb színben tűndökölt. A fájdalom sem torzította el az arcát, kisimult volt és majdhogynem derűs.

Mindenki visszafojtott lélegzettel bámulta őket, csak nagyritkán mertek levegőt venni. Yohan úgy érezte, hogy szédül, meg kellett kapaszkodnia a székében, ahova visszaült.

Kiel aggódó tekintettel kérdezgette a barátnőjét:

– Aila, hogy érzed magad?

A göndör hajú ránézett, és felemelte addig magatehetetlen jobb kezét, hogy megsimogassa a fiú könnyes arcát.

– Már nem fáj semmim!

Boldogan és szótlantul ölelkeztek össze, aztán meg is csókolták egymást, amitől mindenki zavarba jött. Mosolyogva fordultak el, hagyták, hogy a fiatalok szabadon örüljenek a csodálatos gyógyulásnak.

– Na, kérem – csapkodta össze a tenyerét elégedetten Iris.

– Ez nem varázslat. Ez az élet.

A mágus ezt nem is hallotta meg, csak bámult maga elé elgondolkodva, aztán felkelt, és így szólt:

– Engedelmetekkel... Megyek és megoldok egy problémát.

Nympha kérdő szemekkel tekintett rá, de hamar rájött, hogy csak magában szeretett volna lenni a férfi egy kicsit. Sok volt Yohannak ez a tömérdek halhatatlan és újraéledőt nemző halandó. Elsétált a rom lépcsőjéig, melyet még nem takart semmi, amíg egy mozdulattal be nem fedte mégis. Egy áthatolhatatlan falat képzelt oda, hogy senki ne akarjon odatévedni, csak aki tudja, mi van ott. Egy kicsit megnyugtatta, hogy képes volt használni a tudását, anélkül, hogy kisebbrendűnek érezte volna magát. „Ez a nő elnyom mindenkit, és úgy használja ki őket, mint Zeranius Gorgillt a maga idejében.” Még mindig nem tudta megszokni ezt az asszonyt, de megértette, hogy Nympha és a közös küldetésük miatt muszáj megtűrnie. Egy ideig járkált

---

az általa kitalált falrész körül, és remélte, hogy senkinek nem tűnik fel a változás. A kövei szakasztott olyanok voltak, mint a várrómé.

Ami ezalatt történt Iris sátoros főhadiszállásán, azt csak este mesélte el neki a királynő, mikor közös helyen hajtották álomra a fejüket.

Nympha ott maradt a történetek után, szavaszegetten a többiekkel. Aila és Kiel vidáman üldögéltek az asztalnál, mintha az előtte lévő percekben nem is lett volna a lánynak semmi baja. Aztán hamar mindenki a dolgára ment, megfogták a munka végét. Nympha és Iris kettesben maradtak, hiszen még Yohan sem tért vissza.

– Ariadna egy nagyszerű lélek, aki már nagyon sokunk életét megmentette így – mosolygott Iris megkönnyebbülten. – Örülök, hogy tanúi lehettetek, bár nyilván nem azon az áron, hogy Aila megsérüljön – szabadkozott. – De látjátok, talán nem leszünk haszontalanok. És sokunknak vannak különleges képességei. Az erős férfaink pedig segíthetnek újjáépíteni a várost.

– Ariadna nagyon ügyes, büszke lehetsz rá – a királynő sokkal oldottabb lett a rövid magyarázat hatására.

Szerette volna, ha mindezt Yohan is hallja, de a férfi elvonult, és ő sem tudta kezelni ezt a helyzetet, hogy mégis ilyenkor mit tegyen. Idegesen tekintgetett körbe, és ujjával az arcát dörzsölgette.

– Ha menni akar, hagyd, hadd menjen – fogta meg az aszszony a kezét az asztallapon. – Ő nem hordozó. Fogalma sincs, nem értheti meg igazából a mi fajtánk gondját...

– Iris, Yohan nagyszerű ember – Nympha viszonzta a mozdulatot, és kérlelőn nézett a szemébe.

– Tudom. Nincs nála nagyobb szívű és lelkű férfi vezető itt, ez így van. Ketten hatalmas dolgot visztek véghez, ahogy mondtam is már. De komolyan vele akarod leélni az életed? Annak ellenére, hogy nincs jövője a kapcsolatotoknak örökkévalóságban mérve? A gyerekeitek egyszerű halandó lesz, és az unokáitok, ükunokáitok is. Elvágsz egy szálat, amit életben is tarthatnál. A te vérvonalad fontos nekünk, felség. Az újraéledők történelmét a ti családotok alakította évszázadokon át. Ez most véget ér.

A moreeni elfordította a fejét, és némán ült tovább.

– Amit most érzel Yohan iránt, idővel halványodni fog, majd elmúlik. De ami ott marad utána, az a felelősség, hogy meg kell mentenünk az újraéledőket. Nagyon kevesen maradunk, hiába látszunk itt soknak. És ritkulni fognak soraink, ha a varázslók lecsapnak ránk. Mert le fognak, ebben biztos lehetsz. Miért nem látod be, hogy másra hívatatok? A mágus legyen mágus, védje meg Pellariont, de te szülj örökös a nemzetségünkbe! Válassz párodul egy hordozót, mert az nincs rendben, hogy a követtel kihaljon egy halhatatlan lélek egész leszármazása! Ráadásul nemes vagy, befolyásos nő, ha a gyerekeid is újraéledők és hordozók lennének... Nagy esélyt adna nekünk a túlélésre.

Nympha nagy levegőt vett, majd benntartotta. Miután kifújta, Irisra emelte tekintetét, majd felállt vele szemben.

– Életemben nem sok fogadalmat tettem, és azt is megszegtem. Egyben azonban biztos vagyok, mint ahogy eddig még soha. Vagy Yohan, vagy senki. Inkább szakadjon meg az uralkodói vérvonal, de nekem nem kell más, csak ő! És nem szeretnék erről beszélni többet, kérlek, Iris, ezt tartsd tiszteletben!

A hordozók vezetője meghajtotta a fejét, és visszavonulót fűjt.

– Hát jó. A követ szava az enyémmel szemben. De kérlek, hadd meséljem el, miért gondolom én másként! Az életem történetéből, remélem, meg fogod érteni...

Az oddseni származású Iris mindent elmesélt az uralkodónak, aki lélegzetviszafaftva és csodálattal hallgatta őt. Este, amikor megint abban a kedves pózban feküdtek a közössé avatott sátorban, izgatottan mesélte el Yohannak mindazt, amit megtudott az újraéledőtől.

Iris nem sokkal volt idősebb, mint most a legnagyobb lánya, mindössze tizenöt éves. Akkoriban nagyon visszahúzódo természet volt, kamaszodott, nehezen ismerkedett. Ráadásul különös dolgokat érzett némely férfinál és serdülő fiúnál, ha a közelükben volt. Ezt nem tudta, nem értette, megijedt tőle. A szülei pszichológushoz vitték, és egy időre lecsillapodtak az érzékei. Nem úgy a másvilág vezetőjének a figyelme, aki felfedezte magának ezt a fura lányt. Ő tisztában volt vele, hogy Iris képes felismerni a hordozókat. Főlélek várt, amíg a kamaszból ifjú nő lett, és a húszéves főiskolást álmában látogatta meg a doormborgi akadémia lánykollégiumában. Iris nem lett követ, sosem látta Lélekországot, ám Főlélek komoly feladatot bízott rá, látva egyedülálló képességét. Teljesen máshogy kezelte, mint a többi lelket, mert terve volt vele. Ezért nem ismerhette Nympha, hiszen nem kapott róla jelentést. A Lelkek vezetője nem vette bele a statisztikába Irist, mivel közvetlen kapcsolatban állt vele. Az üzenetet a Menedék felkutatásáról sem a követ képe alapján tudta meg, hanem Főlélek mondta el neki.

A lakószobában álmot látott húszéves Iris hamar megértette, miről van szó. Felfogta léte lényegét, és a kezdetektől komolyan vette az elhívását. Nem tért haza a szüleihez a szemeszter végén a szünetben, hanem nyakába vette az országot.

Oddszen-szerte keresni-kutatni kezdte a hordozókat, és időközben egészen tűzről pattant nő lett. Képes volt ösztönösen beleállni abba a vezetői szerepkörbe, amit kijelölt számára az élet. Egy elhagyatott falu helyén farmot létesített, és minden férfit felvett, aki jelentkezett az általa meghirdetett állásra, és akiben ő meglátta az újraéledők magvát. Ügyesen összegyűjtötte az oddseni hordozókat, és közben rátalált Galath-ra is. A férfi első látásra beleszeretett, Iris pedig nem állt ellent, hiszen tudta, hogy ezáltal ő is továbbszaporíthatja a halhatatlanokat, a saját vonalán. Onnantól fogva csak azon dolgozott, hogy a farmból falu legyen, védelmül a hordozók számára. Az általa tudatosan választott Galath-tal három gyermekük született, legnagyobb öröme Rufus is fiúként, mint hordozó. Természetesen Ariadnát és Amrielt is ugyanúgy szerette, ez nem volt kérdés.

Amikor megkapta Fölélektől az utasítást, hogy induljon, az egész falut csatasorba állította, és felkerekedtek. Útközben át Moreenen és Wertelen, még összegyűjtött sok másik hordozót is. Őket azzal győzte meg, hogy szüksége lesz erős emberekre, ha az útjuk végére érnek. Amíg utaztak, mindnek feltárta, hogy különleges szerepe van, és képes volt rutinos vezetőként elfogadtatni velük sorsukat. Azáltal tette ezt, hogy közös célt adott nekik, és egy esélyt, reményt az értékesebb életre.

Mikor ezeket a titkokat Nympha elárulta Yohannak, ő csak mélyen hallgatott egy darabig.

A varázsló hátulról átkarolta a vállait, és védelmezően ráhajtott a fejét az övére.

Mostanában csak így tudtak kettesben lenni, elvonultan a kíváncsi és ítélkező tekintetektől. Nyugodt beszélgetéseket folytatni, vagy épp hajthatatlan érzelmeikkel elárasztani egymást.

Éjjelente lelopóztak a fürdőbe, de hogy ne hiányozzanak sokáig a táborból, csak röpke időkre. Olyanok lettek, mint a huncut tizenévesek.

Aznap éjjel túl voltak már egy édes légyotton, így Nympha megnyugodva mondhatta el az egész történetet.

– Érted már, miért ilyen Iris? – kérdezett rá a királynő, miután hosszabb ideig csend volt.

– Igen – sóhajtott a mágus szomorúan. – Nagyobb teher ez a vállán, mint amit egy átlagember el tudna viselni. Ahogy te is sokkal többet veszel magadra, mint követ. De képes lenne engem kizárni ebből? Csak mert nem vagyok hordozó?

– Szívem, tudod, hogy mi az álláspontom. Azt mondtam el neki is – suttogta a sötétbe a nő.

– Tudom – a férfi erősen magához ölelte, és belefúrta az arcát a mézszínű tincsek közé. – Ám ha bármikor úgy érzed, hogy inkább egy hordozót választanál... – itt nyelt egyet, de folytatta: – Én nem állnék az utatokba. Csak hogy lásd... tudom, milyen egy értékes küldetés.

Nympha megütközve hátranézett, majd kinyomta magát a karok közül.

– Yohan, ne bűszíts!

– Jó – hallatszott a férfi hangján, hogy elvigyorodott. – Ez csak félig igaz... A küldetést komolyan veszem. Viszont biztos, hogy harcolnék érted. Arra mérget vehetsz, hogy csak úgy nem engedlek el... Elvarázsoltál, és ezt nem hagyhatom figyelmen kívül.

A királynő megfordult, hogy a szemébe mondhassa elképzelését:

– Csakugyan elvarázsoltalak? Hát akkor én mit mondjak? Hogy te új életet adtál nekem?

Egy visszafogott, de mégis felszabadult kacagás szakadt ki belőlük. Diszkrétén vigadtak, nehogy magukra vonják a többi táborlakó figyelmét.

Hamarosan jóleső álomba zuhantak mindketten, és fogalmuk sem volt róla, mi várja őket másnap reggel.

A Menedék romjainak lábánál akkor már egy hete táboroztak az újraéledők, a hordozók, egy katona és egy varázsló.

21. Végtelen

Nympha

A kedélyek lecsillapodtak, s a dolgok rendeződni látszottak a táborban. Nympha egy fokkal jobban érezte magát, hogy végre Yohan és Iris között is helyreállt a béke. Persze, ettől még rendre beszólogattak egymásnak, de a korábbi kemény szócsaták inceselkedő viccelődéssé szelídültek.

A belső viszályokkal így már nem kellett törődnie, ám a külső veszély egyre fájdalmasabban mardosta. A csontjaiban érezte a növekvő félelmet. Rettegett, hiszen semmi jót nem jelentett számukra ez a nagy és súlyos csend. Egyetlen ellenséges varázsló sem ment a közelükbe az elmúlt egy hétben, s a Yohan által kihelyezett menedékjelek sem érzékeltek semmit.

– Mekkora a határfoka egy ilyen jelnek? – kérdezte Nympha a mágustól, miközben idegesen belevájta a körmeit a saját karjába, és vörösre harapdálta az ajkát.

Már lassan egy órája, hogy felmásztak a várrom legmagasabb pontjára, s a távoli hegyvonulatot bámulták.

– A hegytetőn lévő rajz az egész hegységet lefedi.

Nympha tágra nyílt szemmel fordult felé.

– Komolyan? De hát ez nem nehéz? Mármint, nem használsz fel hozzá túl sok mágiát?

Yohan egy félmosollyal megrázta a fejét.

– Ez nem így működik. Akár hiszed, akár nem, egy hosszú-távú varázslat kevesebb erőt szív el, mint egy egyszeri és gyors ígézet.

A férfi a bal karjával kinyúlt felé, és a derekánál fogva maga elé húzta Nymphát. A nő háta szorosan a mellkasához simult, miközben átkarolta. Közben élvezettel magyarázta tovább a rögtönzött mágialeckét.

– Amíg a varázsjegyem megvan, minden pillanatban a rendelkezésemre áll. Ez egy szerzett tudás, ami úgy növekszik, ahogy az ember fejlődik. Minden új ismerettel újabb és újabb réteggel nő. Tehát nem egyetlen nagy mágiagóc rejlik a mágusban, hanem egy részekből álló köteg. Csak rajtam múlik, mit húzok ki a halomból. Ha egyet alkalmaztam, attól még a többi továbbra is ott van, így nem gyengülhetek el.

Yohan a hegyek felé bökött az ujjával.

– Az ott valóban egy hatalmas hegység. Te emberi szemmel nyilván azonnal a méretei alapján ítéled meg. Bárki azt hinné, csak azért mert nagy, minden erőmre szükségem van, hogy folyamatosan ellenőrzés alatt tartsam. Pedig nem. Letettem a jeleket az úton, és amíg el nem szakítom a láncot, egymást töltik fel.

A belőlem származó mágikus energia áramlik bennük oda-vissza. Úgy képzeld el, mint egy aranszínben pulzáló végtelen jelet.

A férfi egy fektetett nyolcast rajzolt a levegőbe.

Egy csodálkozó sóhaj hagyta el Nympha elnyíló ajkát, és a kezét felemelve hozzáért a levegőben köröző ujjakhoz. Megfogta Yohan kezét, és a melle fölött a szívéhez szorította.

– Érdekes, hogy a köztünk lévő különbségek ellenére több közös van bennünk, mint valaha is hittem volna. Nekem az életem száma végtelen, neked a mágiád.

– Nem csak az – suttogta a királynő fülébe a varázsló, és lágy csókot adott a nyakára.

Nympha újból felsóhajtott, de ebben már ott rejtőzött a szenvedély és a vágy.

– Van még valami, ami sosem múlhat el.

Nympha megfordult a karjában, és az arcára helyezte mindkét tenyerét. Bódultan és szerelmesen néztek egymás szemébe, s talán csókot is váltottak volna, ha nem hasít a levegőbe egy fülrepesztően hangos égzengés.

Nympha megremegett, Yohan pedig erősen átkulcsolta a karját a teste körül.

A királynő a szíve tájékán éles szúrást érzett, miközben kis híján összecsuklott. A mágus rémült tekintettel lassan leguggolt vele, a combjára ültette, s hagyta a vállára omlani a fájdalmas görcsbe rándult testet.

Nympha szeme lecsukódott. Úgy érezte, csak így képes elviselni a hasogató kint a mellkasában. Égett a lelke. Lángok mardosták az egész belsőjét, s a forróság egészen a torkáig hatolt. Bágyadtan felnyíló szemhéja alól láthatta az ajkán kiáramló meleg párát.

– Nympha! – szólongatta a mágus, és a szabad kezével tartotta a nő fejét. – Nympha! Nézz rám!

A királynő felnyögött, és egyre gyengébb lett. Már egyáltalán nem tudta felemelni a végtagjait, és erősen küzdött az eszméletvesztés ellen.

– Yo...han – hagyta el az ajkát egy erőtlen hang, miközben a férfi idegesen kapkodott valami után, és minden mozdulatával megrázta a nő tehetetlen testét.

– Bocsáss meg, szerelmem, de le kell tennem téged!

Nympha háta hamarosan a hideg kövekhez ért, s a mágus a feje alá gyűrte a kabátját, hogy ne a csupasz földön feküdjön. Már nyitva volt a szeme, de még homályosan látott. Csak a férfi körvonalainak elmosódott képét érzékelte. Yohan a nadrágzsebéhez nyúlt, és kivett valamit belőle. Amikor a szájához emelte, akkor jutott el Nympha lelassult tudatáig, hogy valami jeladó vagy távbeszélő lehet.

– Kiel, merre vagy? – szólalt meg a férfi.

„A piactéren, uram” – jött a recsegő válasz az ifjútól, de az ő hangja is elég nyugtalannak tűnt.

– Most rögtön menj Irishoz, és szólj neki, hogy minden férfi azonnal fogjon fegyvert a kezébe! Láttam, hogy azt is hoztak magukkal. Hamarosan használniuk kell.

„Maga is hallotta?”

– Ne fárassz most hülye kérdésekkel, Kiel! Persze, hogy hallottam. Az egész nyamvadt város hallotta, még hozzá azért, mert ez egy robbanás volt, és az erős zajból ítélve, nem a hegység túloldaláról jött.

– Yohan – nyögött fel a királynő, és újabb görcshullám vonult végig a tagjain.

– Tedd, amit mondtam! – szólt bele a mágus utoljára a kis kutyübe, majd letette maga mellé a földre.

Közelebb húzódott Nymphához, és egy csókot nyomott a homlokára.

-
- Tarts ki, kedvesem! Kérlek!
  - Menj – lehelte a nő, miközben felé fordította a fejét.
  - Nem maradhatsz... itt. Neked is... menned kell!
  - Nem tudlak itthagyni.
  - Nem lesz bajom. Véd meg őket! Ne hagyd, hogy ártanak nekik!

Az ajkuk egy pillanatra egymáshoz ért, de a csók most egyoldalú volt. Az uralkodó minden porcikája ernyedt és erőtlen maradt. Yohan felállt mellőle, és pár másodpercnyi habozás után eltűnt Nympha látóteréből. Léptei még percekig hallatszottak, majd lassan elhaltak.

A királynő nem tudta, mennyi idő telt el, amíg ott feküdt mozdulatlanul, és a kéklő eget bámulta. Zajok, kiáltások jutottak el a füléig, de ez még nem csatazaj volt. Az ellenség, habár a jelek szerint átjutott a hegyen, még nem ment a közelükbe.

A követ lassan felült, amikor már érzett magában annyi erőt. A távolba nézett, és a saját szemével bizonyosodott meg az igazságról. Vastag füstoszlop gomolygott fel a felhők közé egy messzi ponton, közel a hegyekhez. A robbanás valóban a Pellarion felőli oldalon történt.

Nympha szívét vasmarokkal szorongatta a félelem, és lélegzetvételei egyre hevesebbé váltak. Újabb újraéledők pusztultak el, pedig már csak egy kevés választotta el őket a Menedéktől. A királynőnek elszorult a torka, és könnycseppek lepték el az arcát.

Mindent beleadott, és nagy nehezen sikerült lábra állnia, de az egyensúlyával még voltak gondok. Egy leomlott kőfal maradványainak támaszkodott, de közben nem vette le a szemét a szürkére festett felhőkről. Ahogy csillapodott a rosszullete, úgy rohanták meg az érzelmek. Düh öntötte el az elméjét, és

---

összekoccantak a fogai. Ajka vékony vonallá préselődött haragjában, s már képtelen volt józanul gondolkodni.

Akik megölték az övéit, már nem voltak messze. De még elég távol ahhoz, hogy ne korlátozhassák a képességeit. Nympha olyasmire ragadtatta magát, amire korábban sosem. Felemelte a jobb karját, és kitarta a tenyerét. Ujjait a hegyvonulat irányába nyújtotta, és lehunytt szemmel összpontosított. Rendkívül markáns és erőteljes mentális képessége miatt nem használta azt a fizikai hatalmat, amit Lélekországból kapott, de most kellőképpen feldúlt volt ahhoz, hogy megtegye.

A testében életre kelt az addig csendben szunnyadó nyers erő. Nympha az ereiben érezte, ahogy lelkesen végigfut rajta, és apró tűszúrásokkal halad a kinyújtott keze felé.

Ellenségei feltételezett helyére szegezte a tekintetét, és minden idegszálával elhatározta, hogy szilánkokra robbantja a sziklás hegyoldalt. Legyenek akárhol a robbanás közelében, nem menekülhetnek a nyakukba zúduló kötörmeléktől.

Nympha felnyögött, amikor elhagyta a testét egy erőhullám, és tovaszánguldott.

A feje felett ugyanabban a pillanatban egy villám csapott bele a felhőkbe. Különös módon a földről érkezett, és nem az égből. Fordított irányban szelte át a levegőt, és egy dörrenéssel érte el a kékséget. A fénye folyadékszerűen folyt szét, és terítette be az étert. Sebesen haladt az égen a szélrózsa minden irányába, és a város széléhez érve leereszkedett a Pellariont övező dombokig.

Ekkor egy rengés rázta meg a földet, és Nymphát ledöntötte a lábáról. Fájdalmasan koppant a farcsontja az ódon várfal kövéén. A figyelmét azonban nyomban elterelte a látvány, ami elé tárult. A hegyoldalból lehasadt egy városnyi darab, és legördült

---

a sziklák meredek maradványain. Nagy robajjal zúzódott szét, ahogy haladt egyre lejjebb, és elsöpört mindent, ami az útjába került. Hatalmas területet fedett be a törmelék. Aki ott tartózkodott, jó eséllyel szörnyethalt.

Nympha nyelt egyet, majd tátott szájjal bámulta tovább a pusztítást, amit a saját lényéből hívott elő. Ráncba szaladt a homloka. Kereste a magában a megbánást, de semmit sem talált. Egy lyukat ütöttek a szívébe, s az jó eséllyel a lelkiismeret-furdalás helye volt.

Amikor már el tudta szakítani a tekintetét a hegyről, időt szánt arra is, hogy megszemlélje a villám keltette fényességet a feje felett. Egy halványan derengő, furcsán hullámozó búra maradt utána, ami befedte az egész várost. Nympha sejtette, hogy mi az. Yohan védőhálót húzott köréjük, mielőtt az ellenség elérné Pellariont.

A harc aznapra jól láthatóan véget ért. Maradt a nyomasztó várakozás, amíg a varázslók maradéka újabb támadást intéz ellenük.

Nymphát ismét elhagyta az ereje, és hosszú ideig nem bírt felkelni a földről. Ráadásul minden mozdulata után feljajdult. A csontjai recsegttek, ropogtak a hátsófelén.

Futó léptek hangjai váltak hangosabbá percről percre, és hamarosan felbukkant Yohan, Kiel, Aila és Iris. A mágus aggódalmas arckifejezéssel rohant oda hozzá, és letérdelt mellé.

– Drágám, jobban vagy?

– Rosszabbul – mondta kissé rekedten a királynő. – Azt hiszem, eltört a farcsontom.

Yohan elsápadt.

– Mégis mi történt?

– Csak annyi, hogy a követünk végre magára talált – szólalt meg a háta mögött Iris, s összefűzte a karját.

Yohan hátrapillantott az asszonyra.

– Lehetne, hogy most hanyagolod a gúnyos megjegyzéseket?

– Lehetne – kacsintott rá a nő, és elfordult.

Kiel vállára tette a kezét, mielőtt elindult vissza a városba.

– Mit mondott neked? – kérdezte morcosan a mágus a fiút, miközben Nympha háta alá nyúlt, és felsegítette a földről.

– Azt kérte, vigyük le a királynőt Ariadnához.

Yohan bólintott, majd a karjába vette Nymphát.

– Akkor menjünk.

A csapat lesétált a várdomb déli oldalán a hordozók vezetőjének táborhelyéig. Iris családjának egy magas, többszemélyes sátra volt, egy viszonylag tágas előtérrel. Kiel felhajtotta Yohan előtt a ponyvát, ő pedig bevitte Nymphát, hogy letegye az egyik fekhelyre a sátor sarkában.

A mágus azonnal a fiú felé perdült, és megragadta a vállát.

– Gyűjts össze néhány férfit, és állíts fegyveres őrköt végig a város északi peremén! Folyamatosan figyeljék a láthatárt, és mindenről tudni akarok, ami a búrán kívül történik!

Kiel engedelmesen bólintott.

– Yohan – Aila lépett a mágus mellé, mire az kíváncsian fordult a lány felé.

– Igen?

– Engedélyt szeretnék kérni, hogy... szóval meg akarom nézni, maradtak-e túlélők a robbanás után.

Nympha lassan felemelte a fejét, és a fiatal lányra nézett. Yohan szava elakadt, de a királynő nem látta az arcát.

– Ne menj! – szólalt meg a nő, s mindenki rápillantott. – Nagyon veszélyes. Ha varázslókba botlasz, akkor nem menekülhetsz.

– Így igaz – bólogatott Yohan, és újra Ailára nézett.

Kiel is hevesen rázta fejét.

– Ez nagyon rossz ötlet – állt a többiek mellé a fiú.

Aila csak kapkodta fejét közöttük, és tőle szokatlan módon, mérgesen csípőre vágta a kezét.

– Iris azt mondta, mindannyiunknak ki kell vennie a részét a harcból.

– Itt nem Iris parancsol – szögezte le Yohan.

– Hallgass csak a mágusra, leányom! – lépett közelebb hozzájuk a sátor másik feléből az asszony. – Most igaz van. Amit tervezel, az öngyilkosság.

– Akkor... gyere velem! – ejtette ki a száján halkan a lány, és meredten bámult Yohanra.

Kiel megrándult a lány mellett, de nem bírt megszólalni.

Jól láthatóan a mágus is megdöbbsent.

– Te nem akarsz tudni, hogy mit hagytak maguk után? – magyarázkodott a lány. – Nem biztos, hogy mindenki meghalt, de ha nem keressük meg őket, akkor utol fogják érni őket.

– A királynőnk alaposan megritkította a soraikat – ragadta magához a szót ismét Iris. – De meglehet, hogy köztük is vannak túlélők. Ha a varázsló veled megy, több esélyed van.

Yohan tekintete találkozott Irisével, és a férfi elgondolkodva pillantott le a földre. Lassú bologatással emelte újra Ailára a szemét.

– A tornádóddal... képes vagy elvinni még egy embert?

A lány arcára visszakúszott a vidámság, és elégedetten elmosolyodott.

– Bárkit el tudok vinni, aki megérint – húzta ki magát büszkén.

– Ezt korábban is mondhattad volna – döntötte oldalra a fejét a mágus.

– Nem kérdeztétek – rántotta meg a vállát a lány.
– Yohan – tolta magát ülő helyzetbe Nympha, mire a mágus odaszökkent mellé.

– Ne kelj fel, drágám!
– Nem mehetsz ki! – fogta könyörgőre a nő – Kérlek, maradj!

– Nem lesz semmi baj. Bízz bennem! Aila és én elhozzuk, akiket még meg lehet menteni.

Nympha nem törődve a hátába nyilalló fájdalommal, magához húzta a férfit.

– Hányszor kell ma még elbúcsúznunk? – lehelte az ajkára, mielőtt futólag megcsókolta.

– Több nem lesz. Ígérem.

Yohan ezzel a végszóval felállt, majd intett Ailának, hogy indulhatnak. Kiel követte őket, hogy teljesítse a kapott parancsot.

Nympha magára maradt Irisszal, aki azonnal hívta a lányát. Ariadna a királynő mellé telepedett, és ugyanúgy, mint Ailával tette, elhelyezte gyógyító kezét a megfelelő pontokon. Nymphának remegett a gyomra, mert arra számított, hogy őrijító kínokkal jár majd, ahogy összeforrasztja a csontjait. Ezzel szemben nem történt semmi. Ariadna egy kis ideig koncentrált, majd egy kedves mosollyal felállt mellőle.

Nympha tágra nyílt szemmel nézett fel rá.

Iris dagadó mellekkel lépett a lánya mellé, és átkarolta a vállát.

– Ugye milyen ügyes? Az én Adnám a világ legtökéletesebb orvosa. A szemem fénye.

Megsimogatta a tinédzser arcát, majd Nymphára nézett.

– Most pedig próbálj meg aludni! A gyógyítás könnyű volt, a gyógyulás azonban nem lesz az. Az emberi testünk egy gyenge

---

---

váz, és Aila nagy szerencséje, hogy fiatalabb korban a regenerálódás is gyorsabb.

A nő és a lánya együtt hagyták magára a királynőt, aki rövidesen tényleg öntudatlanságba süllyedt.

Néhány óra múlva megkérte az éppen arra járó Galath-ot, hogy kísérje át a saját sátrába. Minden ébren töltött percben aggódott Yohanért és Ailáért. Kicsit haragudott a lányra a merészségeért, de azért büszke is volt rá. Lassan egy csapattá formálódtak, és ezt már nem vehették félvállról. Nympha tudta, ha egyszer véget érnek a harcok, és szerencsésen túlélük, sosem válnak már el egymástól.

Nem is olyan rég még azt hitte, hogy Livlyn kívül képtelen lesz megbízni másban, de ebben is tévedett. A mágusnak köszönhetze azt is, hogy megnyílt a világ felé.

– Yohan – suttogeta el a számára legkedvesebb nevet, amikor már egyedül feküdt a sátrában.

A tagjai lassanként tényleg javultak, és könnyebben is mozgott. Úgy gondolta, kihasználja a gyógyulás maradék idejét, és hasznosan tölti el. Az egyik hátizsákjáért nyúlt, és maga mellé húzta.

Egy belső rejtett zsebből előhalászott egy ékszerdobozt. A kis bársonyskatulya a benne lévő drágaköves fülbevalóval, két évvel azelőtt nagy utat tett meg, hogy kiszabadítsa a tulajdonosát. Habár ez kötötte őt Fölélékhez, Nympha szívében a kis doboz sokkal inkább fűzte Livlyvel kötött barátságához, mint a hófehér másvilághoz.

Azonban amikor betette a fülébe, tudta, hogy nem a lányhoz fogja vinni őt. Egy sóhajjal szúrta be a helyére, hogy kinyíljon előtte Lélekország kapuja.

Már a kapun belül találta magát, amikor a lelke megérkezett. Ismerte már a járást, így gond nélkül eltalált az egyhangú fehérségben Fölélek jellegtelen házához. Az ajtót tárva-nyitva találta, vagyis a vezető tudta, hogy jönni fog.

Persze, hogy tudta, hiszen nagy valószínűséggel az indulásuk óta le sem vette a szemét róluk.

Egy kesernyés félmosollyal az arcán lépett be a házba. Nem is kellett megtennie több lépést, a lélek előbukkant az egyik szobából. Nympha számított rá, hogy nem lesz örömteli a viszontlátás, de a lélek még magán is túltett haragossá torzult vonásaival.

– Jó, hogy látlak – vetette oda, de az arca másról árulkodott.

Nympha összeszorította az ajkát, s félrenézett. Lassan elindult a vezető felé, hogy csatlakozzon hozzá.

Nem néztek egymásra, amikor mellé ért. Fölélek elfordult, és a pincelépcsőhöz sétált. Nympha követte őt a Fehér Szobába.

A csend ólomként nehezedett rájuk, és a követ várta fellettese ítéletét. Az csak nagy sokára érkezett meg, de nem maradt el.

– Régen olyan engedelmes voltál – szúrta oda Fölélek, de még mindig nem pillantott rá.

A Fehér Szoba hosszanti falán körözött hófehér ujjával.

– Még mindig ugyanazt a küldetést teljesítem, amit rám bízál. Ugye emlékszel? – Nympha nem bírta ki, hogy ne védje meg magát a méltatlan kritika ellen.

– Igen, emlékszem – fordult felé a lélek határozottan. – És te emlékszel, hogy mit kértem még tőled?

Nympha összefűzte a karját, és bólintott.

– Mondd, miért van az, hogy minden követ csak addig teljesíti a kapott parancsot, amíg be nem lép a képbe egy férfi?

Nympha ekkor leengedte a kezét, és komótosan közelebb sétált a vezetőhöz. A lelke háborgott, és a testét alkotó fehér füst haragosan kavargott.

– Te nem nézheted le a szerelmet! – nézett mélyen a lélek szemébe Nympha. – Épp elégszer hallottam a történetet az ósanyámról. Annak a nőnek a leszármazottja vagyok, akinek az életedet köszönheted. A szerelem mentett meg téged és ezt a helyet. Nincs jogod semmibe venni az áldozatát. Ő már nem tudja megvédeni magát, de én megteszem helyette.

Nympha egy pillanatra elhallgatott.

– Yohan pedig nem az ellenségünk – tette még hozzá.

– Valóban – értett egyet a lélek. – A vele kötött szövetség hasznos, de a szerelem egy méreg, ami mindent elronthat.

– Tessék?! – csattant fel a követ. – Te nem hallottad, amit az imént mondtam?

Főlélek teljesen figyelmen kívül hagyta a nő kifakadását.

– Belegondoltál már, mi lesz, ha esetleg véget ér? – nézett farkasszemet Nymphával. – Ha ez a kapcsolat rosszul végződik, az nagyobb katasztrófához vezet, mint a jelenlegi gondjaink.

A lélek bosszúsan félrenézett, de a követ nem hagyta, hogy így hagyja ott. Még közelebb lépett hozzá. A kezüket alkotó köd egymásba olvadt.

– Én azt hittem, sosem fogok már megbízni senkiben – a hangja elesettebbnek tűnt, mint szerette volna. – Megfogadtam, hogy nem engedek közel magamhoz senkit. Most mégis szerelmes vagyok valakibe, aki néhány hete még az ellenségem volt. Ami köztünk van, az nem egy múltó szeszély. Ez erősebb annál, hogy egy apróság szétszilálja. Ő... mindenben segít nekem.

A királynő összeszedte minden tartását, és kihúzta magát.

– Nekem is ugyanezt kell tennem.

Főlélek újra a szemébe nézett, és különös pillantással méregette.

– Ezt pontosan hogy érted?

– Az egyetlen vágya, hogy megtudja, hogyan haltak meg a testvérei. Én pedig képes vagyok megadni neki a választ.

Főlélek mogyoróbarna szeme tágra nyílt, és lassan elhárált tőle.

– Te... ezt nem gondolhatod komolyan. Ez minden szemtelenségen túlsz. Szó sem lehet róla! Nem!

A lélek hevesen rázta a fejét, de Nympha nem tört meg, és nem törölte le az arcáról a határozottságot.

Főlélek rászegezte az ujját.

– A Fehér Szoba nem a játékszered. Mégis mit képzelsz magadról? Miért hiszed, hogy nem veszem el tőled a posztodat? Ne hidd, hogy mindent elnézek neked! Könnyűszerrel Irisnek adhatnám a feladatodat.

Nympha nem szakította félbe a dühöngését, csak követte a mozdulatait a szemével.

– Ez a szoba nem azért létezik, hogy egy varázsló múltját kémleld.

A királynő nyugodt hangon szólalt meg:

– Azt hittem, bölcsebb vagy annál, hogy teret adj az emberi előítéleteknek. Ez a varázsló, akit te megvetsz, az élete árán is megvédené minket. Akkor is megtenné, ha én nem lennék neki. Nem úgy véled, hogy megérdemli az igazságot azért, amit értünk tesz?

A lélek még mindig dühös volt, de végül visszavonulót fűjt. Nympha elégedetten felszegte az állát, és élvezte a győzelmét. Az örökéletű lélek korántsem volt tökéletes. Különleges léte ellenére ugyanolyan hibái voltak, mint bárki másnak, és ezekre időnként rá lehetett tapintani.

Főléleknek nagyon fájt, hogy kénytelen engedni a nőnek. Ha be is látta, hogy igaza van, nem mondta ki. Egy zsörtölődő leintéssel reagált az egész vitára, és azzal zárta le, hogy az ajtó felé indult.

– Tégy, amit akarsz – vetette oda a követének, és magára hagyta.

22. Romok

Yohan

Különös és elsőre ijesztő volt egy forgószeél belsejében utazni, közben pedig kapaszkodni a lány törékeny testébe, hogy a centrifugális erő ki ne repítse a semmibe. Ami nem tette volna, hiszen ez az egész egy újræledő képességeként jelent meg. Yohan persze ennél rázósabb útra számított, és az utazás csak pár másodpercig tartott. Így gyorsan hozzászokott, és közben ifjúkori motorozási élménye sejlett fel előtte.

Aila kiszemelt egy szabad pontot a szétrobbant területen, ahol a mágussal landolt. Amire egyikőjük sem számított, hogy mit látnak majd.

Amikor eloszlott körülöttük a kékesfekete tölcsér, egy sziklaomladékokkal, kőporral, füsttel teli, roncs hely tárult eléjük.

– Ezt a királynő tette? – szörnyülködött el a lány.

– Nem volt más választása – sóhajtott a Yohan, miközben szétnézett. – Gyere, kutassunk túlélők után!

– Én megnézem arra – ajánlkozott Aila, hogy jobbra tért volna.

– Nem – intette le a mágus. – Maradjunk együtt! Itt bárhol lehetnek varázslók, akik hatástalaníthatják a képességedet.

A tizenennyolc éves kellestelenül fűjt egyet.

– Kiel is állandóan védelmez. Nem lehetne, hogy ne kezeljétek gyerekként?

A férfi feléje fordult, és megvilágította a helyzetet:

– Kérted, hogy jöjjek, úgyhogy akkor az én szabályaim érvényesek.

– Rendben – sóhajtott Aila megadón. – Csak olyan hatalmasnak látszik ez az egész. Mindenhol romok! Hol kezdjük el? – pásztázott körbe a tekintetével tanácstalanul.

– Ahonnan segítségkérő hangokat hallunk, úgyhogy kérlek, most legyél csöndben egy kicsit! – Yohan szavaiból érződött, hogy ingerült.

Hamarosan megmozdult a közelben egy halom törmelék, és egy apró, koszos, kócos manószerű teremtmény bújott elő. Gyerek lehetett, a méretéhez képest gyorsan mozgott, a mágus pedig röpke déjá vu-t élt át.

Utánakapaszkodott még néhány nagyobb alak, mind nők. Újraéledők voltak.

A varázsló körbekémlelt, hogy maradtak-e túlélők a kollegái közül, de egyet sem észlelt. Halott testű halhatatlan lelkek összeégett torzóiból viszont annál többet. A robbanásban sokan odavesztek.

A megmaradtakhoz siettek, akik közül a kicsi leporolva magát felnézett rájuk. Ő szólalt meg elsőként.

– Furesa bácsi...?!

Yohan elképedt, mert ezt a hangot ezer közül felismerte volna. Chrisanthea jutott eszébe, de értelemszerűen nem lehetett ő.

– Biana...?!

A kislány gondolkodás nélkül hozzáfutott, és átölelte a derekát. A mágus megilletődött a váratlan érzelemkitörésen, de viszonzta.

Meglepődve nézett le rá, mikor a kis halhatatlan eleresztette, és megfogta a kezét.

– De hát hogy maradtál életben, kicsi lány?

– Egyszerű, csak arra gondoltam, amire mindig, amikor piszkáltak a többiek... Hogy egy színes buborékban vagyok, és nem árthat nekem semmi – bámult rá a legnagyobb természetességgel a kis cserfes. – És ismét ott voltam. De most hol vagyok? Ide kellett jönnöm? Ez is elég... romos hely.

Yohan szeme elkerekedett, amikor rájött a titkára: Biana képes volt erőteret képezni maga köré, ami mindentől megvédte, ami megsebezte volna. Valószínűleg ő mentette meg azt a csapat újraéledőt, akik utána kerültek elő, talán rájuk borult, és a védőgömb bevonta őket is.

Akárcsak Aila Yohant a forgószelével.

– Még tovább kell mennetek, de már jó irányba tartotok – terelgette kezével a röpképes ifjú felé Bianát és a társait. – Aila, vidd őket a végállomásra, egyenesen Iris sátrához, és utána, kérlek, gyere vissza ide!

Szót fogadott neki, és átkarolta őket, akit elért. A többieket pedig arra biztatta, kapaszkodjanak belé. Hamarosan egy nagy tölcser robogott el a messzeségbe, a leomlott és szétnyílt hegyorom fölött.

„Merre bujkáltok, ti átkozottak?” – tüspöngött magában a mágus, idegesen beharapva ajkát, aztán szétnézett a tájon.

Látszólag nem mozdult és nem hallatszott semmi. Yohan nem tudta, hogy érdemes-e a törmelék alatt kutatni. Élőket, sőt újraéledőket keresett, akik ha meg is haltak, nem égtek össze. Akkor vette észre az egyik sziklatömb alatt, derékig betemetett férfit. Ő varázsló volt, Yohan látásból ismerte is, bár a nevét nem tudta. Lehajolt a holttesthez, és lázasan vizslatni kezdte. „Hol a varázsjegyed?” Remélte, hogy egy tárgyban őrizte a mágiát, mert ha már úgysem volt rá szüksége, hát magához vette volna. Nehogy avatatlan vagy épp gonoszságra avatott kezekbe kerüljön, akiknek jól jött volna az ebül szerzett tudás. Nem kellett sokáig keresnie, mert a néhai mágus azt bőven az összeroncsolódott alsóteste fölött viselte: a szájában. Egy aranyfog volt, a jobb felső négyes, amikor óvatosan elhúzta a még nem merev arcot, meg is győződött róla. „Senki sem szeret hullákban turkálni, de muszáj” – fogta el némi undor. „Zeranius nem tehet szert előnyökre.”

Nagy levegőt vett, és kifeszítette az állkapcsot, majd a saját erejét használta. Pusztá kézzel képtelen lett volna kiszedni a varázstárgyat, de előnyére vált, hogy az elmúlt vándorlás során kifejlesztett valamiféle erő-összpontosítást. Ezt is beépítette abba, amire már képes volt. „Sajnálom, öregem... Mint embert, tisztelettel visszaadlak a természetnek, melyből vétettél, de mint varázslót, megfosztalak attól, amelyet nem voltál hajlandó a jóra és az igazságra használni.” Egy percig lehajtott fejjel guggolt fölötte, aztán cselekvéshez látott. Megragadta a fejet, és pusztá kézzel kiszakította az arcból a fogat, majd zsebre tette. Otthagyta a maradványokat, és tovább kutatott túlélők vagy halott, de ép újraéledő testek után. Ha varázslóra bukkant volna, már épp eléggé feldúlt volt ahhoz, hogy kérdés nélkül megölje.

– Segítség! – hallott meg akkor egy gyenge hangot a balja felől.

Azonnal odaugrott, és elkezdte elhordani a közúzalékot a zajforrás fölül. Egy ősz öregasszony tapogatózott kifelé, elsőre vaknak látszott. Yohan odahajolt, megragadta a karját, és kihúzta a roncsok közül.

– Segítsen, jó ember, van itt két asszony, talán még életben vannak!

A mágus bekotort a törmelék alá, ahol valóban feküdt két test, de már nem volt bennük szusz. Érezte, hogy újraéledők, s a testük elég ép maradt a feltámasztásukra. „Egy gyermekvárásnyi idő hideg, száraz és fénytől elzárt helyen.” Ahogy tanulta a mágustanácsban, amire figyelmeztették, hogy miért csak a tűz volt a halhatatlan lények ellen hatékony fegyver. Elszorult a toroka, hiszen eszébe jutott Nymppha, akit mindennél, a saját életénél is jobban szeretett.

– Ugye, meg lehet őket menteni? – rebegte a látását veszített nő.

– Nyugodjon meg, asszonyom, mindkettőt magunkkal visszük – bátorította Yohan, és megérintette a kérdező kezét, hogy tudja, a közelében van.

– Nem hallom a lélegzésüket – aggodalmaskodott az öregasszony.

– Azért, mert halottak. De van egy hely, ahol újraéledhetnek – felelte a lehető legnagyobb természetességgel a férfi.

Visszafordult a két élettelen test fölé védelmező szándékkal. Közben ügyelt arra is, hogy ne lepjék meg őket. „Hol maradsz, Aila?” – járt a fejében.

– Ez ostobaság – fújta a vak. – Csak egy életünk van, fiam! Ha meghaltak, akkor már nincs mit tenni... Ez az ősi város?

Amiről álmodtam? Nem voltam ám mindig vak... Csak az öreg-ség. Jaj, az vette el a szemem világát! Sose öregedj meg, fiam!

– Nem, ez még nem a cél. De az nincs messze – válaszolt elgondolkodva a varázsló. „Fogalma sincs róla, kicsoda. Ilyen idősen? Meglep, de van, aki sosem tudja meg...”

Hamarosan Aila forgószele jelent meg az égen, és perdült le arra a helyre, ahova először is érkeztek.

– Aila, gyere ide, itt vagyunk! – kiáltott oda Yohan.
– Menjünk haza!

Most először hívta így Pellariont, és érzett valamiféle felszabadultságot, hogy végre elhagyhatta ezt a reménytelen, pokoli helyet.

Aila leguggolt, majd két kezét rátette a holttestekre, a világ-talan asszony átölelte a derekát, a mágus pedig a vállára helyezte a tenyerét. Hamarosan kékesfekete füst kerítette körbe őket.

Iris sátrában Biana már várta őt. Számára az egész társu-latban az egyetlen ismeretségi pont Yohan volt. Amikor kibon-takoztak a forgószélből, a kislány egyenesen hozzá rohant, és belecsimpaszkodott a nyakába.

– Valaki nagyon megkedvelt téged – somolygott Iris a mágusra, csak némi szarkazmussal, de a szemében barátsá-gosság ült.

A férfi válasz helyett csak megsimogatta Biana feje búbját. Aztán elkomorodott, és Aila felé mutatott.

– Két elhunytat hoztunk.

A hordozók vezére összeráncolta a homlokát, majd közelel-pett a holttestekhez.

– Már csak megfelelő hely kéne, hogy újraéledjenek...

Nympha akkor jött ki a sátorból, már sokkal jobban volt. Odasietett a csoportosuláshoz, hogy megnézzze, kiket hoztak

---

---

magukkal. Yohanra pillantott, aki láthatta, hogy szerelme arcán hála és megkönnyebbülés ült.

– Éppenséggel van egy zárt rész – köhintette el magát a férfi, öklét szája elé téve. – Nemrég fedeztük fel. Iris, gyere utánam, vizsgálj meg, hogy megfelelő-e!

A királynő szemébe könnyek gyűltek, de ezt is csak a varázsló vette észre. Nem azért, mert felfedte a titkos zugot, hanem mert látta: ez az ember képes volt átadni önmagát és a saját vágyait valami nemesebb cél érdekében.

Yohan előrement, és láthatatlanul apró intéssel, a teste oldalán, hatástalanította a fürdő és lejárata körülötte fedőbűbájt. Mikor odaértek, már teljesen elérhetőnek látszott a helyszín. Az újraéledő lekísérte a mágust a föld alá, jelezve:

- Azért itt-ott még ingatag, figyelni kell.
- Sose félts te engem! – vigyorgott rá a nő.
- Nem téged féltetek, hanem magamat. Törékeny vagyok – cukkolta Yohan.

Be kellett vallania, hogy minél tovább szekálták egymást, annál jobban kedvelte, és látta Iris tekintetében, hogy a barátságuk is erősebb lett. Azért jólesett civakodni egymással.

Az asszony felhorkant, jelezve, hogy majd később visszavág a beszélésért, de addigra leértek. A látvány, ami a szeme elé tárult, elképesztette. A fürdőben mindig friss víz volt, ráadásul meleg, szokatlanul tiszta, de mégis érintetlennek tűnt számára.

– Tudom, hogy száraz hely jobb lenne, de pillanatnyilag csak ez áll rendelkezésre – tárta szét a karját a férfi, majd felé fordult.

– Megteszi – játszott Iris szája szegletében egy őszinte mosoly. – Oda, a két oszlop közé le is tudjuk fektetni őket. Pokróccal letakarjuk, és... kilenc háborítatlan hónapig várunk.

Egy darabig még elégedetten szemlélte az elrejtett zugot, majd Yohanhoz lépett, és megpaskolta a vállát, mielőtt elindult visszafelé.

– Tökéletes szerelmi fészek lehetett.

A varázsló elkerekedett szemmel és fülig vörösödve pördült utána.

– Nyugi – az asszony nem nézett vissza, csak fellépett a lépcsőn –, én is voltam fiatal. És tudok titkot tartani!

A férfi nem tehetett mást, mint elképedve és vigyorogva megcsóválta a fejét, aztán követte őt vissza a felszínre.

Mire a sátorhoz értek, az idős asszonyt Ariadna asztalhoz ültette, Biana pedig már evett. Iris egyenesen Galath-hoz sietett, hogy megbeszélje vele: néhány erős legénnyel együtt készítsék elő a két élettelen testet a leszállításhoz. Aila és Kiel körülöttük segédkezett, hogy ez mielőbb megtörténhessen.

Nympha a vendégek közé ült, Yohan pedig csatlakozott hozzájuk.

– Sokan maradtak ott? – érintette meg a királynő az asztalon heverő férfigezet, félve a választól.

Nem akart arra gondolni, hogy a két társát pont az ő haragja taszította háromnegyed évnyi kényszerpihenőre.

– Elég nagy volt a veszteség... – csuklott el a mágus hangja. – A robbanás, a tűz, és végül a hegyomlás... De vissza kell mennem legalább egyszer, meggyőződni róla, vannak-e még túlélők vagy veszélyforrások.

A nő megrázkódott a gondolattól, hogy ismét aggódhat érte. Minél jobban elmélyült a kapcsolatuk, annál inkább ragaszkodtak egymáshoz, és fájt minden elválás.

– Micsoda robbanás volt – szólalt meg mellettük a vak nő, és két kezét a magasba emelte, szétszóródó sugarakat imitálva.

– Forró és fojtogató... A tűz ropogása... Mintha sírt volna a levegő...

– Minda – szólította a nevén Nympha, és kézen fogta, amíg beszélt hozzá. – Hogy lehet, hogy maga és a két nő nem égett meg?

– Megfogta valaki a kezem, ketten voltak, ők lehettek, és bevittek valahová. Egy kis kőházba, talán. Aztán az ránk dőlt... Záporoztak ránk a kövek. Igyekeztek megvédeni... Tényleg fel tudnak támadni? Ez hogy lehetséges? – Minda hangja remegett, még a korához és állapotához képest is fakóbb színű volt.

– Nem tudja, kicsoda és miért kellett idejőnnie, igaz? – a királynő belenézett a világoskék, világtalan szemekbe.

– Hogyne tudnám, kedveském, kicsoda vagyok, a nevem Minda, hiszen mondtam is. Pár éve már nem látok, de mit lehet tenni, megöregedtem és megvakultam. Ennyi az életem... – próbált mosolyogni kedvesen az idős hölgy, de hangjában mérhetetlen szomorúság lapult meg. – Láttam egy álmot, hosszú-hosszú évek óta először, és annyira megörültem! Végre valami kaland vár még rám, mielőtt meghalok...

– Hallott már az újraéledőkről? – most Yohan is kérdezett tőle, de ő nem nyúlt a kezéhez, hagyta, hogy azt Minda Nympha tenyerében nyugtassa.

– Ó, azok fel tudnak támadni? Mint az angyalok? Az a két nő... angyal volt? – az öreg nő arcára értetlenség ült ki, ahogy a férfigang irányába fordította fejét.

– Nem angyalok – mosolyodott el a tudatlanságán a királynő, és Minda ismét visszafordult felé. – Újraéledők. Egy halhatatlan lélek emberi testben. Én is az vagyok.

– A kedvese is? – mutatott Yohanra az asszony.

Egy halk sóhaj szakadt ki a férfiből, és tenyerébe vette a homlokát.

„Komolyan mondom... Kiplakátolom legközelebb... Mit foglalkoznak ezzel annyit? Csak ránk tartozik... Amíg el tudjuk látni a feladatainkat, addig senkinek semmi köze hozzá.”

– Vak vagyok, de nem ostoba – mosolyodott el Minda.

– Csak nők lehetnek újraéledők – előzte meg Nympha, mielőtt a mágus a kiakadásának hangot adott volna.

– Ha most elmagyarázod neki, akkor én engedelmeddel visszamennék még túlélők és veszélyforrások után kutatni – állt fel a férfi meglehetősen zavarban, ezzel megszakítva a csevejt.

– Felfrissítem az ismereteit – bólíntott Nympha, majd rémült szemekkel tette hozzá: – Vigyázz magadra!

– Úgy lesz – nyugtázta Yohan, azzal elhagyta a helyszínt.

Kielt és Ailát néhány sátorral odébb találta meg, miután már levitték a két holttestet a fürdőbe. Éppen belemerültek egy bizalmas beszélgetésbe. Egy fának dőlve állt Aila, egyik lábát behajtvá támaszkodott, Kiel pedig vele szemben, jobb kezével nyomta ki magát, baljában a lány kezét fogta, és nagyon mesélt valamit.

– Ne haragudjatok, srácok, de szükségem van a segítségetekre még egy kicsit – lépett oda hozzájuk.

Elengedték egymást, és csak rá figyeltek.

– Kimegyünk a robbanás sújtotta vidékre, és akit még szükséges, behozunk. Nincs sok időnk – magyarázta Yohan.

– Biztos, hogy lesz még ilyen támadás, akkor is, ha most védőbúra van a város körül, nem vagyunk biztonságban.

A fiatalok megértették, és követték őt a piactéren álló sátrak közötti hézagig, ahol Aila ismét felvehette a tornádó alakját.

Amikor kiértek a csatatérre, már csak a füstölgő romokkal szembesülhettek. Kiel végigpásztázta a környéket, Yohan pedig a másik irányba ment, már sokkal bátrabban indultak neki

---

---

a roncsoknak. Aila megígérte nekik, hogy azonnal elrepül, amint valami veszélyeztetné, de ilyenre nem volt szükség.

– Nem ártott teljesen meggyőződni róla, hogy akit tudtunk, megmentettünk, és akit nem, tudomásul vettük – karolta át a fiú és a lány vállát Yohan beletörődve, mielőtt visszaindultak Pel-larionba.

Amikor eloszlott a füst, Nympha volt az első, aki odafutott Yohanhoz, nem törődve már a környezetükkel. A nyakába vetette magát, és addig csókolta, amíg el nem fogyott belőlük a szusz.

23. Múlt

Nympha

A királynő nem csak azért várta vissza a mágust, mert szörnyen féltette. Élénk izgalom tombolt a szívében, és iszonyúan vágyott már rá, hogy végre négyszemközt beszélhessen vele.

A tétlenül eltöltött napok után szinte néhány óra leforgása alatt minden megváltozott. A varázslók ugyan távol voltak még, de a harc már elkezdődött, és áldozatokat is szedett. Nymphának nem volt alkalmja felmérni a veszteségük pontos mértékét, de a robbanás utáni rosszulletének hosszából ítélve sokkal többen haltak meg, mint akik a fürdő sötét termében feküdtek, új lelükre várva.

Nagy súllyal nehezedett a szívére küldetésének terhe, de már volt, akivel megoszthatta.

Amikor Yohan, Aila és Kiel visszatértek, már jócskán besötétedett. Nympha nem bírta és nem is akarta leplezni örömét, hogy épségben viszontláthatja a varázslót. Első alkalommal csókolta meg őt mindenki szeme láttára, de cseppet sem bánta. Yohan nem volt rossz ember. A királynő nem szégyellte, hogy szereti őt.

Egymáshoz bújva vonultak el Nympha sátrába. Már nem volt kérdés, hogy együtt alszanak. Minden pillanat fáj, amit külön kellett tölteniük.

Este a kimerültség ellenére nem aludtak el azonnal. Sokáig egy elemlámpa fénye mellett ölelték egymást.

– Köszönöm! – suttogta Nympha, s a mágus mellkasához szorította a fejét. – Mindent köszönök neked! Néha el sem hiszem, hogy tényleg létezel.

– Miket beszélsz? – súgta Yohan, és megcsókolta a nő homlokát.

– Nem kellene ezt tenned. A könnyebb utat is választhattad volna, de te itt vagy. Ma olyasmit vittél véghez, amiért végtelenül büszke vagyok rád. Nem csupán engem fogadtál el, hanem az egész fajomat. Nem tudok elégszer köszönetet mondani.

– Nympha – Yohan felkönyökölt, és a nő fölé emelkedett. Jobb kezét az arcára tette, és megcirógatta.

– Ez a helyes út, és én mindig is azt akartam járni. Az, hogy közben rád találtam, még erősebben jelzi, hogy jó helyen vagyok.

– Hálával tartozom...

– Nem – tette a nő ajkára a mutatóujját a mágus. – Egy percig se hidd, hogy te nem teszel semmit értem! Pusztán azazal, hogy képes vagy szeretni engem, bátorságot és erőt adsz a harchoz.

Nympha elhúzta a varázsló kezét az ajka elől, és visszatette az arcára.

– Én ennél sokkal többet szeretnék tenni.

Yohan szája kaján vigyorra húzódott, és játékos fény csilant a szemében.

– Ó, hát emlékeim szerint azon is túl vagyunk már – kacscintott a nőre, és a füle mögé tűrte mézbarna haját.

Nympha azonban most komoly maradt.

– Yohan, én nem arra gondoltam.

A mágus homlokráncolva tolta fel magát, és a tenyerére támaszkodott. Nympha is felkönyökölt, hogy jelentőségteljesen nézhessen a szemébe.

– Ez bonyolult, de szeretném elmagyarázni.

– Valami baj van? – fürkészte a tekintetét a férfi.

– Nem. Nincs semmi baj – rázta a fejét Nympha, s mélyen beszívta a levegőt, majd kifújta. – Tisztában vagy azzal, hogy én Lélekország követe vagyok. Kulcsom van a másvilág kapujához. De azt nem tudhatod, hogy mi van ott. Annyira még a mágusok sem ismerhetnek minket, hiszen csak én láttam, és nem beszéltem róla senkinek. Erről még Livly sem hallott soha.

Yohan értetlen pillantást vetett rá, de figyelmesen hallgatta.

– A lelkek vezetője Főlélek. Róla hallottál már. Ő irányítja az újraéledés folyamatát. Fogadja a halott lelkeket, ő választja ki és indítja el őket az úton. Ebben segítségére van a Fehér Szoba. Az egy különleges hely, ami akárhová elviheti őt térben és időben. Az engedélyével én is képes vagyok erre. Csupán gondolnom kell a helyre, ahová menni akarok, és a szoba megváltozik.

Yohan homlokán még mélyebb ráncok jelentek meg, és elgondolkodva félrenézett. Nympha sejtette, hogy az agya máris lázasan jár a szavain, s hamarosan magától is ráébred a tervére,

---

---

anélkül, hogy kimondaná. Ettől függetlenül nem tartotta magában a lényegét:

– Van lehetőség arra, hogy megtudd, mi történt a testvéreiddel.

A tekintetük találkozott, és Yohan ajka elnyílt. Nympha magabiztosan állta a hitetlen pillantást.

– De hát... ez biztos? – a mágus tőle szokatlan módon hebegett. – Te ezt tényleg megteheted? A lélek engedélyt ad neked erre?

– Már megadta – ült fel Nympha, majd térden járva közelebb húzódott a férfihöz.

Tenyerébe vette az arcát, és csókot lehelt csodálkozó ajkára. Yohan árkarolta a derekát, magához vont, és még mélyebb szerelemmel merült el a tekintetében.

– Te tényleg egy csoda vagy. Komolyan azt tartod hihetetlennek, hogy én létezem, amikor ezerszer különlegesebb jelenség vagy nálam? Amit most felajánlottál, az több, mint, amit valaha is kérnék tőled.

Egy csók erejéig elhallgatott, de folytatta.

– De nem várom el, hogy megtedd, ha ez bármilyen formában visszaüthet rád. Nem hiszem el, hogy ez ennyire könnyű. Neked nem lenne szabad beszélned erről. Nekem sem kéne tudnom semmit, és nem is a te hibád, hogy ismerem a titkaitokat. Emlékszem, mennyire nehezen fogadtak el az újraéledők, és nem tudok elképzelni mást a ti Főlelketekről sem. Szóval, ha hátrányod származhat belőle, akkor ne tedd meg!

Nympha szíve ellágyult. Képtelen lett volna szavakba önteni az érzést, hogy Yohan még a céljai kapujából is visszafordulna érte. Lemondana a terveiről, hogy ő ne kerüljön bajba.

Sóhajtvá csúsztatta a férfi halántékára a kezét, majd beletúrt vöröses hajába.

– Megérdemled az igazságot. Nem érdekel, hogy mivel jár.
– Engem viszont igen – emelte meg a hangját Yohan, de harag nélkül.

– Hagyd, hogy segítsek! – kérte Nympha. – Mondd el, hogy mit kell keresnem! Írd körül, hogy hová kell mennem! Az lenne a legcélravezetőbb, ha te is velem jönnél, de...

– Azt már nem – húzta el az arcát a férfi merev vonásokkal. – Az lenne a halálos ítéleted. Biztos vagyok benne, hogy így is épp elég vékony jégen táncolsz. Ne nézz bolondnak, Nympha! A te Főlelked évszázadok óta küzd a fajtám ellen. Most pedig épp arra készülsz, hogy az én múltamat kutasd az ő országában.

– Mondtam már, hogy megengedte. Ne aggódj értem!

– Már hogy ne aggódnék?

Nympha ajka bánatosan lebiggyedt, s lehajtotta a fejét.

– Jó, megértelek. Igazad van. Ha szabályt szegek, az büntetéssel jár. Nem csupán a követi feladatokat venné el tőlem, de az újrakezdés képességét is. Nem viszlek magammal, mert az garantáltan ezt vonná maga után. De akkor is ki fogom deríteni, hogy mi történt, hiszen én is elvesztettem a szeretteimet, Yohan. Kicsit talán másképp, de ugyanazt érzem, amit te. Visszaadni nem tudom őket neked, de ha már megismered a körülményeket, a lelked idővel megnyugodhat. Rájössz, hogy sem te, sem... a szüleid nem tehattetek semmit ellene.

Yohan lehunyta szemmel felsóhajtott.

– Sokat jelent, amit tenni szeretnél, de továbbra is helytelenítem. Ha végigcsinálod, az a saját döntésed lesz. Nincsenek elvárásaim, ezt tudnod kell, mielőtt elkezdenéd.

Nympha a mágus homlokához érintette a sajátját.

– Mondd el, hová kell mennem!

Az ajkuk túl közel volt ahhoz, hogy mágus ne használja ki. Egy hosszú, heves csókban forrtak össze. Percek múltán Nympha arca nedves lett, és sós ízű cseppek folytak le az álláig. Azonban nem ő könnyezett, hanem Yohan.

– Eloveria – suttogta a mágus, amikor elváltak egymástól. – Egy kisváros Thalortól nyugatra. Ott éltünk a családommal gyerekkoromban. A település keleti szélén van a kertváros, a neve Melrun-liget. Egy patak választja el a belvárostól. A hídról már látható a házunk. Az első utca lesz balra a miénk. Egy fehér épületet keress, padlástérrel! Nincs elsőudvara, a bejárat lépcsője az utcafrontra néz.

– Pontosan mikor történt?

– A nyár utolsó napján. Emlékszem, amikor másnap megkaptam a hírt, lehűlt a levegő és esett – Yohan letörölte a könnyeit.

– Ez elég információ?

– Igen – bólintott. – Most rögtön indulok. Vigyázz, hogy ne mozdíts meg, mert akkor kirángatsz onnan! Aludj, amíg visszatérek! Holnap talán újra harcolnunk kell.

– Azt hiszem, képtelen lennék pihenni, míg vissza nem térsz. Várni fogok rád.

A királynő még utoljára megérintette a mágus arcát, aztán elfeküdt a hálózsák tetején. A fülbevaló a legutóbbi eset óta a fülében volt, így csak le kellett hunynia a szemét, hogy azonnal a fehérségben találja magát.

Valamiért arra számított, hogy Fölélek messziről elkerüli őt. A lelkek vezetője mindig dacosan ragaszkodott az elveihez, de a követői időről időre választás elé állították. Nympha tudta, hogy valójában jóindulatú. A felállított szabályok ellenére képes volt a rugalmasságra, és egy adott helyzetben az igazságos

---

döntésre. Minden követtel közölte, hogy kihágás esetén vállalnia kell a következményeket, mégsem zárta ki őket gondolkodás nélkül. Lehetőség szerint mindig a megoldásra törekedett, hiszen a veszély fennállt, és nem maradt idő új követet keresni.

Nympha biztos volt benne, most sem lesz ez másképp, de abban nem, hogy a lélek egykettőre megbocsát neki.

Az első útja nyomban a Fehér Szobába vezetett, és legnagyobb megdöbbenésére ott találta a főnökét. Bizonyára ki is ült az arcára a meghökkenés, mert amikor Főlélek megfordult, homályos ajka gunyoros mosolyra húzódott.

– Döntöttél? – kérdezte a lélek, de Nymphát ez nem lepte meg.

Mivel a fülbevalót egész nap nem vette le, a vezető nem hallhatta és nem láthatta még a Fehér Szobából sem. Ez volt az egyetlen mentsvéra a követeknek. Ez garantálta, hogy lehet magánéletük, és nem kell folyamatos megfigyelés alatt élniük. Nympha így természetesen gyakran élt is a lehetőséggel az elmúlt időszakban.

– Igen – válaszolta, és elindult a lélek felé. – Szeretnék belépni a múltba. Öt évvel ezelőttre.

Főlélek beleegyezőn bólintott.

– Legyen hát! Deríts fényt a titkokra, amellyel magadhoz kötheted a mágust!

Nympha már majdnem elhitte, hogy a lélek teljesen megnyugodott, de a szavain még érződött a neheztelés.

– Én nem akarom magamhoz kötni – bökött ködszerű mellkasára. – Nem azért teszem.

– Akkor miért?

– Már elmondtam. Hálából.

Főlélek furcsán horkantott, majd arrébb lépett a követ elől, hogy az kedve szerint használhassa a Szobát.

Nympha a hófehér falhoz sétált, és rátette a tenyerét. Minden idegszála az eloviai patakpartra összpontosított, s a falon lassan színek tűntek fel, majd percek alatt elmosódott a helyiség szögletes formája, s eltűnt Fölélek is. Nympha alatt már nem volt padló. A levegőben lebegett, és a lába egyre közelebb ereszkedett a talajhoz. A Szoba a patak felett átívelő hídon tette le, és a királynő máris a környező épületeket pásztázta. A baloldalon közelebb húzódott a vaskorláthoz, és kereste a házat, amit Yohan említett. Rövidesen meg is pillantott egyet, ami megfelelt a leírásnak. Megiramodott a főutcán, egészen az első elágazásig. Ott balra fordult, hogy minél közelebb kerülhessen Yohanék régi otthonához.

Az épület még érintetlen volt, amikor Nympha megállt a bejárati lépcső előtt. Felpillantott a fehérre mázolt homlokzatra, és sokáig csak bámulta Yohan múltjának egy darabját, ami egy ideje már nem létezett.

Körülnézett az utcán, de nem látott mozgást. Kihalt, üres és csendes volt a környék. Úgy döntött, bemegy a házba. Szellemként suhant fel a lépcsőn, és gond nélkül áthatolt az ajtón.

A lakás épp olyan volt, amit egy középosztálybeli családtól vár az ember. Nem az elegancia, inkább a kényelem és az otthonosság dominált. Nympha nem is szánt túl sok időt, hogy a bútorzatot nézegesse, inkább életjelek után kutatott. Gyermeki hangokat keresett.

– Add már ide! – abban a pillanatban meg is ütötte a fülét egy nem túl távoli zaj. A hang egy kislányhoz tartozott.

– Nem adom! Tegnap te nézted, most én nézem – vitatkozott vele egy kicsit idősebb fiú.

Nympha lélekként is képes volt érezni. Ha a saját testében lett volna jelen, talán még a könnyei is kicsordulnak. A veszeke-dés hangjai a nappaliból jöttek, és ő egészen odáig követte.

Egy boltív választotta el a folyosót a helyiségtől, s Nympha kilépett a fal mögül. Egy tizenkét év körüli fiút, és egy kicsit fiatalabb lányt pillantott meg a kanapén dülakodni. A kissrác meg akarta szerezni a távirányítót a hűgától, miután az magához ragadta.

Nympha arca grimaszba rándult. A két kis vörösesbarna hajú gyerek fájdalmasan emlékeztette őt egy szeretett személyre. Akkor és ott minden érzékszerve azt kívánta: bár tényleg vele jöhetett volna a mágus, hogy még egyszer utoljára láthassa a testvéreit! Nympha percekig nézte őket, és megőrizte az elméjében a képet. Sosem akarta elfelejteni azt a pillanatot.

Órákon keresztül nem történt semmi különös. A két gyerek közösen megvacsorázott. Hermald ügyesen kiszolgálta a kishűgát, és úgy tűnt, már elszállt a haragja a jigsawul bitorolt távirányító miatt. Nympha mindenhová követte őket a lakásban, és egyre jobban elmerült a múlt letűnt pillanataiban.

Hermald és Chrisanthea Pellarion utolsó uráról és úrnőjéről kapták a nevüket. A kis szeplős, cserfes, copfos lányka volt a legvörösebb a testvérek között. Nympha szíve elszorult a gondolattól, hogy milyen csinos és szép ifjú hölgygé cseperedhetett volna, ha nem veszik el tőle a jövőjét.

Már nagyon erősen tombolt benne a vágy, hogy megtudja az igazat. Még megvárta, míg a gyerekek nyugovóra térnek, majd visszament a ház elé. Elég sokáig szobrozott az ajtó előtt, mire végre hallott valami szokatlant. Az utca végén, percekben belül összegyűlt több ember. Nympha tudta, hogy lélekként csak újra-éledők láthatják meg, de tartott tőle, hogy a varázslók ismeretei már odáig terjednek, hogy ők is képesek rá. Elosont a következő házig, s ott elbújt a sövény mögött. Az ágak közül még sötétben, az utcai lámpa fénye mellett is kilátott annyira, hogy szemmel tarthassa a házat.

A gyülekezet elindult, és egyre közeledett hozzá. Fennakadt a szeme, amikor megpillantotta a társaság élén menetelő nőt. Még derengett az emlékeiben az a nap, amikor Yohan megütközött Metlibbel és Gorgillal. Legnagyobb megdöbbenésére éppen az említett boszorkány közelített a házhoz, persze néhány évvel fiatalabb kiadásban. A mögötte haladó férfiakat és nőket a királynő nem ismerte.

– Ugye nem kell többször elmondanom, hogy milyen fontos ez? – replikázott a boszorkány, amikor már hallótávolságon belül jártak. – A parancs egyértelmű. Meg kell találnunk Octaviát!

– Én továbbra is fenntartom, hogy nem ő tette – sziszegte az egyik nő Gorgill háta mögött.

A főboszorkány megperdült a tengelye körül, és a csapat éppen Yohanék háza előtt torpant meg.

– Te talán azért jöttél, hogy szabotáld a küldetést? Ha megpróbálsz, Zeranius nem csupán megfoszt a mágiádtól, de az életednek is búcsút mondhatsz.

Nympha furcsállta, hogy a környék nem ébred fel a hangzavarra. Gyanította, hogy ebben is valami igézet segítette őket.

– Nem félek tőled, sem Zeraniustól – lépett közelebb merészen a mágusnő. – Octavia nem követte el, amivel vádoljátok. Az lehetetlen.

– Ó, annyira naiv vagy! Vannak varázslók, akik gyengék. Sajnos élnek köztünk olyanok, akik megszánják a szörnyeket, és azt hiszik, képesek emberien viselkedni. De ők tévednek, ahogy Octavia is elvétette a lépést azzal, hogy elbújtatta azt a lényt. Az volt a dolga, hogy megölje, ehelyett megmentette. Ebben a városban rejtegeti, de már pontosan tudom, hogy hol vannak.

Gorgill egy elégedett és rosszindulatú vigyorral fordított hátat a nőnek, mire az egy kék színű szikrával felelt neki.

A támadás háton találta Gorgillt, s nő előrevetődött. Dühösen pattant fel, de mire visszavághatott volna, a többiek már közrefogták a támadóját.

Gorgill haragosan vicsorgott, és ráparancsolt az embereire:

– Engedjétek el!

A társai félrehúzódtak, és átadták a főboszorkánynak az árulót.

– Octavia várhat – mondta. – Előbb veled számolok le.

A varázslónő nem adta magát könnyen. Újra támadott, de ezúttal Gorgill kitért előle, és balra mozdult. Önelégülten sétált el mellette.

– A te erőd semmi az enyémhez képest.

Egy szikra szökött ki a tenyeréből, s a levegőben több száz darabra bomlott. Éles tűhegyek vették célba az ellenfelét. A nő villámgyorsan felhúzott maga elé egy védőbúrát, ami megakadályozta, hogy a testébe fűrődjanak.

Gorgill egyre jobban felhúzta magát, és egy váratlan bűbájjal a legközelebbi ház ajtajának taszította őt teljes erejéből. Az ajtó beszakadt, amikor a varázslónő teste nekicsapódott. Valószínűleg megsérült, mert fájdalmas nyögésekkel fetregett az előszobában. Nymphához még elértek a hangok, de látni már nem látta. Tágra nyílt szemmel nézte végig, ahogy Gorgill komótosan felsétál a lépcsőn, és bemegy a házba vetélytársa után. A többiek nem követték. Az utcáról nézték végig a teljes harcot, és rendkívüli módon szórakoztatta őket.

Nymphában felmerült, hogy mi lenne, ha megváltoztatná a múltat? Mi lenne, ha Gorgill után menne, és megölné őt, mielőtt kárt tehet másokban? A szíve hajtotta volna előre, de a lába nem mozdult. Tudta jól, hogy semmi esélye nem lenne győzni.

A két női mágus között a házban folytatódott a küzdelem, s Nympha nem tudta elviselni, hogy végül mégsem tudja meg,

---

mi is történt pontosan. A várakozás kishíján felőrölte az idegeit. A látszólag nyugalmas utca békéje egyetlen pillanat alatt borult káoszba. A fehér ház tetőtere kék színű lánggal lobbant fel, és szokványos tűznél százszorta gyorsabban terjedt. Gorgill sértetlenül jelent meg az ajtóban, de miután kilépett az éjszakába, a háta mögött összeomlott a fal.

A társai rémülten hátráltak el a forróságtól, de Gorgill arcán elégedett nyugalom ült.

– Akinek van még bármi mondanivalója, az jobb, ha tudja, hogy gyakran nyúlok radikális eszközökhöz.

Mutatott a háta mögött égő házra.

– Most pedig Octavia következik – jelentette ki a főboszorkány, s a csapat percekben belül eltűnt a színről.

Nympha a bokor mögül nézte tovább a mardosó lángokat. Lassan előbújta a rejtekéből, és kilépett az utcára. Összetört a szíve, de sírni még mindig nem tudott.

Kiderült hát, hogy Gorgill okozta a gyerekek halálát, és így közvetetten Zeranius is felelős volt. Nympha bizarrnak találta, hogy Yohan a testvérei halála felett érzett bánatában éppen a rossz oldalra állt. Azonban marta a lelkét a tény: ha nem így történik, a férfi és ő sosem találkoztak volna.

A királynő mielőbb vissza akart térni a testébe, hogy végre sírhasson. Habár a valóságban semmi köze nem volt a történetekhez, mégis büntudatot érzett.

– Bocsássatok meg! – suttozta az égő ház leomlott falainak. – Bocsássatok meg nekem, ha... egyetlen percig is boldog vagyok! Bár ne így lenne! Bár sose volnék, mert az azt jelentené, hogy még éltek!

Lassan lehunyta a szemét, és Lélekországra gondolt. Amikor kinyitotta, újra Főlélek mellett állt a Fehér Szobában.

---

24. Sötétség

Yohan

Egymás karjában találta őket a reggel, és felfigyeltek a kora tavaszi madarak hangjára is. Nympha megemelte a fejét, miután kedvese mellkasán nyugodott, és körbefülett.

– Mennyi lehet az idő?

– Még korán van – simogatta meg rakoncátlan fürtjeit a férfi egy álmos mosoly kíséretében.

– Rossz előérzetem van... – ült fel Nympha a sarkára, szemben Yohannal, és öltözködni kezdett.

Nem fáztak, mert a sátor megtartotta az alvók testmelegét, és kellemes klíma uralkodott bent.

– Csak még öt percet – duruzsolta a férfi, és visszahúzta magához a nőt a karjánál fogva.

Kintről a madártrilla mellé emberi kiáltások hangja is eljutott a fülükbe.

– Ne, Yohan, hallgasd! – rángatta fel szerelmét Nympha félig ülő helyzetbe.

Egyre közelebb és közelebb hatottak a nyugtalanító zajok. És mintha motorhangokat is vélt volna hallani.

Felkapta magára a ruháját, majd az uralkodót megelőzve bújt ki a sátorból.

– Kérlek, maradj, én megnézem! – tolta vissza gyengéden a nőt.

– Nem, nem eresztelek el! – kapaszkodott bele Nympha a férfi alkarjába, és kilépett ő is utána.

A pillanat törtrésze alatt kellett felfogniuk, mi történik. Repülőgépek húztak el a romváros fölött, szám szerint három, és fénycsóvák durrantak szét alattuk. A varázsébres hangos kondulással felrezdült, és aranyszínnel villant fel, ahol becsapódtak a töltetek.

– Az óceán felől jöttek, még kettő fog ideérni! – rikoltozta egy feléjük futó hordozó, akit egy sereg másik férfi, illetve nők és gyerekek követtek.

Felbolydult egész Pellarion, mint a méhkas, de az izgalom félelemmel teli sírással és jajgatással vegyült.

– Totális túlerő! – Yohan elborzadva ejtette ki a szavakat, miközben bámulta a fölöttük húzódó aranyébres sérüléseit.

Felemelte a kezét, hogy valahogyan megerősítse a védelmet, de el kellett ismernie:

– Ez Zeranius módszere... Sosem hagy túlélőket! Meggyengült a burok... Gyorsan! – fordult oda Nymphához, és megragadta a sokkban álló nő vállát. – Akit tudtok, Irisszal azonnal vigyetek le a fürdőbe! Bújjatok meg ott, amíg elvonul a vész!

– Veled maradok! – a királynő rémült tekintetét belemélyesztette a férfi pillantásába.

– Kizárt! – rázta meg határozottan, de gyengéden a férfi.
– Kérlek, te makacs lány, tedd, amit mondtam! Ez Zeranius! El-lene semmi esélyetek! Vigyetek le mindenkit a fürdőbe, most! – a végére már kiabált vele, de a hangjában aggodalom vibrált.

– Iris! – Johan a másik irányba tért, amikor meglátta a sürgő-forgó asszonyt. – Ideiglenesen tied az irányítás az új-raeledők és a hordozók fölött Pellarionban. Vidd le mindegyi-küket a fürdőbe, és addig ne gyertek fel, amíg le nem megyek!

A búra ekkor recsegve-ropogva rendült meg, és sok kicsi aranszínű vonal jelent meg a felszínén.

Mind felnéztek, és a mágus nem tehetett mást, mint ellök-te magától Nymphát, egyenesen Iris karjaiba, hogy a tenyerét felfelé emelve fényes gömbökkel bombázza meg alulról a védőhálót.

A hordozók vezére kérdés nélkül megragadta a királynő vállát, és rohanni kezdtek mindannyian a lejárát irányába, mi-után elkiáltotta magát:

– Mindenki, utánam!

A hangzavar egyre nagyobb lett. A gépek visszatértek, motorzajuk fülsiketítővé vált, ahogy lejjebb ereszkedtek. Már öten voltak, megérkezett az erősítés. A védőburok folyamato-san remegett és fénylett, bármelyik pillanatban képes lett volna megszűnni. Johan minden erejét abba összpontosította, hogy fenntartsa ezt az arany buborékot.

– Kiel! – üvöltötte elkeseredetten. – Hol vagy, amikor szükségem van rád?!

A katona rohant felé a lépcső felől, ahova Ailát kísérte, és az égzengés miatt ő is csak kiabálni tudott:

– Uram, minden hordozót és újraéledőt levittünk a rejtek-helyre! Rendelkezzen velem!

Ekkor csapott be egy bomba a romok közé, és felgyújtott néhány fát az erdőből. Szerencsére nem talált el embert, halhatatlant vagy a Menedék falait, és messze esett a fürdőtől is, de hangos és elementáris volt.

– Hozd ide Gorgill gyűrűjét és Metlib medálját! Véglegesen álcáznunk kell a várost! – préselte ki a fogai között a varázsló, majd még egy löketnyi erőt küldött az ég felé.

Tudta, hogy ha ezt megteszi, nemcsak az ellenség, de a szövetségeseik sem találják meg őket többé. Azonban nem kockáztathatott, le kellett zárnia Pellariont. A bűvös búra már szakadozott, és repeszek, lövedékek jutottak át rajta.

A kommandós fiú a zűrzavarban igyekezett visszatalálni a saját sátrához, ahol a bőrtáskában a két varázstárgyat tartotta. Yohan osztotta szét ezeket maguk között, mondván, ha vele történik valami, legyenek meg a srácnál. Rajta kívül csak Nymphában bízott meg annyira, hogy ráhagyta volna az életét, de őt nem akarta veszélybe sodorni. Legalábbis jobban, mint ahogy eddig és most is sikerült.

„Túl sokat vártam! Elvakított a szerelem! Előbb kellett volna lezárni Pellariont!” – szidta magát a kései döntésért.

Amikor Kiel bukdácsolt végig a sátrak és a kövek között, vigyázva, hogy ne ejtse el az ereklýeket, Yohan már az utolsó erejével tartotta egyben a burkot. Nem engedhette el, folyamatosan és körbe-körbe cikázó villámokkal élesztette újra és újra az erőt, ami táplálta a védelmet.

– Mit tegyek velük, uram? – rikoltotta a fiatalember, mikor odaért elé. – Maga nem tudja megfogni!

– Nem! – szakadt ki a férfiból. – Csak... nyomd a combomhoz! Bal belső! Tedd meg!

A katona furcsán nézett rá, de nem szólt, hanem engedelmeskedett. Ő nem tudhatta, hogy felettese önmagában hordta a saját varázsjegyét, és végső esetben, a saját életének kockáztatásával képes volt magába olvasztani rövid időre mások mágiáját is. Ez persze nem maradt benne, csak áthaladt rajta, mint áram a vezetéken, és a két, már gyengülő karján keresztül végigfutott a búra felé.

Hirtelen elsötétült minden, megszűnt a repülők motorzaja és a bombák harsogása fölöttük, abbamaradt a robbantgatás. Szinte harapható feketeség és csend lett.

Yohan összeesett, amikor elszakadt a bűvös áramtól, és a földre zuhant. Kiel első sokkos reakciójában ugrott oda hozzá, és kapta el a testét.

– Uram! Mi volt ez?

Úgy tudta megtartani a nála nehezebb férfit, hogy letérdelt, és kitámasztotta magát a lábával.

– Vége. Rejtve vagyunk. Már a semmibe... lövöldöznek... odaát – lehelte el a kimerült mágus Kiel füle mellett.

– Jól van? Fel tud kelni? – rebegte ijedten a srác.

Alig várhatta meg a választ, amikor zengő, mindenhogy ismerős nevetés rázta meg a csendet.

Zeranius kacagott. Ki tudja, hogyan, de már a földön állhatott, mikor Yohan elrejtette a várost.

A Menedék ura elcsigázott arccal nézett rá. Olyan erők járták át a testét, amelyre tudata igen, de halandó lényé nem volt felkészülve, és jelentősen legyengítették őt.

– Jó tanítványom voltál, de most nem múltál felül senkit – lépdelt közelebb komótosan a mágusok vezére. – Simán bejuttottam az egyik kis repedésen.

Kihasználta minden pillanatot, hogy színpadiasan mutogathassa a saját egóját.

– Elvetted Gorgill és Metlib tudását, komolyan? Milyen ostoba vagy! Ennyi tudástól elpusztulsz... Te áruló! Megérdemled a sorsod! – szavai hidegen csengtek és törként szúrták át Yohan szívét.

A sötétben csak hallani volt képes, látni nem. Ahogy Zeranius is vakoskodott, egy csettintésével tűzlángot gyújtott, melyet gömb formájában a tenyere fölött forgatott.

– Ó, hát ez kedves – dűnnyögte gúnyosan maga elé, amikor meglátta, hogy Kiel vállára támaszkodva térdelt a férfi.

Annyi ereje sem volt, hogy felálljon, lélegezni bírt, de a kis katona tartotta egyenesen.

– Hol van a szajhád? – vetette oda, amikor föléjük tornyosult. – Micsoda szerelem! Hadd lobogjanak a lángok!

Yohan azt kívánta, bárcsak képes lenne gondolatlanul ölni. De azt még senki nem tudta, rendre kudarcba fulladt minden ilyen irányú kísérletezés a varázslótanácsban.

Zeranius pengeszája lekicsinylő vigyorra húzódott.

– Elvarázsoltad, mi? A varázsjegyeddel... Minden nő bukik az ilyesmire. Te szánnalmas kis féreg! Könnyedén eltaposlak, és az a ringyó nem tud megmenteni téged.

Yohan összeszorította a szemét, és arra gondolt, hogy mi mindent tanult az eltelt öt évben, amit főnöke ellen fordíthatott. Hamarosan megszűnt volna létezni, ha Zeranius bevetette volna ellene a legnagyobb mágiát, és ezt meg akarta akadályozni. Meg kellett mentenie az újraéledőket, a hordozókat és ezt a kommandós fiút... Magával már nem törődött, bár szerette volna még viszontlátni azt, aki új értelmet adott az életének az elmúlt hetekben.

– Mit... akarsz... tőlem? – sóhajtott a végső erejével, de már a fejét sem tudta felemelni.

Elhagyta a hierarchikus magázódást, hiszen már nem egy csapatban voltak. Nem volt többé a felettese, ők már ellenségek lettek.

A fővarázsló lehajolt hozzájuk, és megragadta Yohan állát. Kiel összerendezte a vállának is nyomuló érintéstől, de moccanni sem mert, amióta meghallotta azt a vészjósló kacagást.

– Az összes mocskos halhatatlant, az utolsóig. Beleértve a kis barátnődet... És azt, hogy te végignézd, ahogy elpusztítom őket a legnagyobb örömmel.

– Soha... nem fogom... elárulni! – sziszegte a mágus.

– Ó, te nem is, tudom, de a kis barátod igen – motyogta Zeranius végtelen élvezettel.

Mire Kiel vagy Yohan eszmélt volna, a varázsló a földön feküdt magatehetetlenül, a mágustanács vezetője pedig magához rántotta a srácot. A saját teste előtt csavarta valamiféle iszonyatos bűvöletbe, amelyben a fájdalom volt a leginkább elviselhető kín.

A katona felsikoltott, valami velőtrázó hangon, ahogy egész életében sosem érzett szenvedés járta át. Minden porcikája recsegett-ropogott a szürkés fénnel játszó, mágikus gúzsban.

– Mondd csak el szépen, hol tartjátok a moreeni Nymphát és a többi újraéledőt?

Kiel csak nyűszíteni bírt, de szavakat nem formált.

– Hagyd békén! – fakadt ki Yohan, és érezte, hogy valamilyest több ereje lett. – Ő nem tud semmit!

Felkelni még nem volt képes, de a hangja megjött már.

– Yohan, Yohan – ciccegte Zeranius, miközben egy percig sem eresztette el Kielt, aki majdnem elájult a fájdalomtól.

– Ennyire hülyének nézel?

– Engedd már el! Velem van bajod! Küzdjünk meg! – nyögte ki a Menedék ura rövid mondatait.

– Hol... vannak... az... újraéledők? – Zeranius kezdett erélyesebb hangnemben, tagoltabban beszélni, Kiel eltorzult arcán pedig kiütközött valamiféle halál közeli élmény.

– Menjen... a... pokolba! – nyöszörgött ki magából egy átkot a srác.

Ezt a röpke pillanatot használta ki werteli Yohan, és végső erejével, amit még magában talált, összefonta a lelkében rejlő igazságosságot és a benne dúló szerelmet, majd féltérdre nyomta magát.

Összehúzta a szemöldökét, elszánt tekintettel belebámult a fővarázsló hideg pillantásába, majd remegve kinyújtotta a jobbját.

– Ezt... Kielért! – elengedett egy kék gömbvillámot, az ujján lévő gyűrűből, Gorgill mágiájából.

Az sisteregve pörgött-forgott, nőttön nőtt, és egyenesen Zeranius hasfalába csapódott. A gonosz meglepett arccal nézett magára, miközben eloszlott a kín ígézte, és Kiel teste félholtan a földre zuhant.

Az öregre nem volt nagyobb hatással, de elterelésnek tökéletes volt.

Yohan felordított, afféle erőteremtő csatakiáltással, és magához rántotta a magatehetetlen fiút, hogy a háta mögé vigye, kikerülve ezáltal ellensége közeléből.

– Ezt... Nympháért! – azzal kinyújtotta a balját is, melyben iszonyatos égzengéssel egy óriási villám tört ki Metlib ékszeréből.

A főmágus ezt könnyedén hárította, de nem számított rá, hogy tanítványa összeérintette a két tárgyat.

– Ezt pedig... a testvéreimért!

Zeranius a megsemmisítőátkát éppen akkor küldte rá, amikor Yohanból kitört a dupla villanás. Kettejük között, világokat megrendítő, fülsiketítő robajjal találkozott össze a két őserő.

A keletkező légnyomás mindent szétdobott húszméteres körzetben, Yohan és Kiel az egyik irányba, Zeranius a másikba vetődött.

Fák rázkódtak meg, kövek gördültek le, fél percig csak zakatolt és süvöltött a környék. Aztán megint csend és sötét lett, az a bántóan üres fajta.

Hamarosan megint kivilágosodott, eloszlott a füst is, megjelent a természetfölötti csata képe. Visszakerültek a látható világba, és Yohan sem tűnt el. Ott feküdt összetörve egy fa alatt, ami rádőlt, és kötörmelékek fedték a testét. Nem volt tudatánál, ahogy a tőle nem messze kiterült Kiel sem, hasonlóan végletes állapotban. A másik irányban Zeranius nyugodott a romvár tövében, hidegszürke szeme nyitva volt, de ő már nem élt. Utolsó, csodálkozó és rémült arckifejezése a halotti maszkja lett. A robbanás odavágta a kőfalhoz, és kitörte a nyakát.

A repülőgépek nem tértek vissza.

Nympha az ajkát rágva, idegesen járkált fel s alá a légópincének kikiáltott rejtekhelyen. Bárhova nézett, a sírás fogta el. A fürdő medencéjében saját magukat látta újra Yohannal, az oszlopok között tehetetlenül fekvő halottai pedig a saját testi végességére emlékeztették őt. A többiek riadt látványa pedig teljesen kétségbeejtették.

– Királynő – érintette meg a hátát Iris, aki mindig tudta, mikor kellett a belépője.

– Nem fog lejönni – rebegte könnyek között, ujjjaival a szája előtt Nympha.

– Bízz benne! – simogatta meg a vállát az idősebb, majd megfordította maga felé, és belenézett a fémkék szemekbe.

– Érzem, nem fog lejönni – nyöszörögte sírva a nő.

– Csst – tette húsos mutatóujját Iris Nympha ajkára, majd felfelé nézett. – Ugye te sem hallasz semmit?

Még a madarak sem csipogtak, hiszen a vész előtt messzire repültek onnan.

A hordozók vezetője megragadta a kezét, majd felkiáltott és biccentett a fejével a tömegbe, hogy kövesse:

– Ariadna, kincsem! Gyere!

A kamaszlány odaperdült egy pillanat alatt, felgyűrte a ruháját, és ők hárman elindultak a lépcsők felé.

– Csak mi megyünk, ha jelzek, jöjjetek ti is! – rikkantotta el magát Iris, és már lent sem voltak.

A szemük elé táruló látvány nem volt szívderítő. A romok nagyrésze megmaradt, de sok leomlott a maradék várfalból. A kaput övező oszlopok stabilan álltak, ám számos fát kicsavart az ütközet.

Iris türelmes szótlansággal járta végig a törmelékes felszínt. Ariadna anyja minden lépését hasonlóan csendesen követte.

Nympha viszont kétségbeesetten, zihálva pásztázta végig a környéket.

– Yohan! Édesem, Yohan! Hol vagy? Adj egy jelet! – kiáltozta.

Akkor vette észre, hogy egy kis, tűzpiros fénygömb, talán akkora, mint egy gombostű feje, felröppent egy fákkal és kövekkel összeomlott részen. Alacsonyan repült és lassan haladt, de tudta, hogy ezt a férfi küldte. Akármilyen állapotban is volt, de még élt.

Egyenesen odarohant a feltételezett helyhez, és meg is látta a roncsok közé beszorult mágust. Kitért belőle a megkönnyebült, egyben elszörnyedt sírás.

– Ariadna, Iris, itt van! Ide gyertek! – sikoltott fel.

Mellette megtalálták Kielt is, hasonló állapotban. A csúf véget ért Zeranius porhüvelyével azonban a kutya sem törődött. Oda sem néztek, nem vették észre, csak amikor már mindenki felmerészkedett a fürdő védelméből.

Melegség járta át Yohan testét, mely előbb lepte meg, mint a saját tudata, hogy életben maradt. Lassan kinyitotta a szemét, és elsőnek a mindig szótlan Ariadna csukott pilláit látta meg, ahogy a lány föléje hajolt. Gyógyította őt, és a férfi, érdekes módon, nem érzett fájdalmat, csak ezt a szokatlan forróságot a tagjaiban. A tini elvette a kezét a két pontról, amit a mágus testén hosszában elért, majd felkelt, rámosolygott és átsétált Kiel testéhez.

Nem látott még tisztán, csak bizonyos pontokon. Puha és illatos kezek ragadták meg mohón az arcát, és Nympha csodálatos pillantását láthatta következőnek. Egészen élesen, közelről bámulhatta, mert a királynő az ajkára hajolt.

– Szeretlek – suttogta elmondhatatlan boldogsággal, mikor szétváltak, és nem is kellett több szó.

– Jól van, ti hősszerelmesek – hallotta meg Iris hangját, és odafordította a fejét. – A szerelem mindent legyőz, igaz?

Az asszony rámosolygott, szemében a hála tüze lobogott.

Yohan tagjai ahhoz képest már erősek voltak, hogy tudta mozgatni őket, de a talpra állás még váratott magára.

Nympha tarkójára csúsztatta kezét, a haja alá, ezt már megtehetette, hogy visszaadja a csókot, amit kapott.

Bágyadtsága talán Ariadna praktikáinak, talán a benne dúló érzelmeknek köszönhetően sebesen hagyta el a testét. Lassan fel tudott ülni, és a királynőbe kapaszkodva két lábra emelkedett.

– Ne siess még – marasztalta Iris.
– De Zeranius – nyögte a férfi. – Meg kell találnom... Veszélyes... El kell pusztítani...

Közben Ariadna a regenerálódott Kiellel viasszasaladt a lejáráthoz, hogy felhozzák a többieket is.

– Itt egy idegen! – kiáltott fel Galath, aki történetesen pont a főmágus maradványai mellett jött el.

Yohan Nympha vállára támaszkodva, lassan, de biztosan sétált oda a testhez. A tömeg bizonytalanul, de követte őt, majd körbevették a halottat.

– Zeranius – rekedt hangon konstátálta a tényeket a Menedék ura.

Féltérdre ereszkedett a királynő karja oltalmában, hogy ne essen össze, mert még gyenge volt.

– Ez... Zeranius? – vont fel hitetlenkedve a szemöldökét Nympha.

– Már ami maradt belőle – morogta a férfi, és csak szemlélte a hullát. – Méltatlan élete volt, méltatlan véget ért.

– Mit csináljunk vele? – bökött rá Galath, kérdően nézett Yohanra.

– Kapja a legdurvább büntetést, ami csak varázslót érhet – lassan felállt a férfi, és megtörölte az arcát ingujjával. – Égessük el a testét, és felejtsük el a nevét. De a tetteit ne, arra mindig emlékezzünk, hogy mivel kellett itt ma megharcolnunk.

– Hova lettek a gépek? – szólalt meg egy gyöngyöző hang nem messze tőle.

– Biana – mosolygott rá Yohan, mikor feléje fordult. – A legutolsó emlékem az volt, hogy egy álcázó varázslatot küldtem az ő megsemmisítő bűvölete ellen. Nagy valószínűséggel az hozta ki a védelemből a várost, de egyúttal eltüntette a támadóinkat.

– Ez nagyon király! – szaladt ki a kislány száján.

A férfi elismerően biggyesztett a pillanatnyi meglepettség után.

– Hát így is lehet mondani!

Felszabadult derűtség futott végig a Menedék lakosain, akikben most tudatosult először, hogy remélhetőleg hosszabb időre megszabadultak az ellenségtől.

Az este nyugalma rávetült az ünneplő Pellarionra. Azért megőrizték a varázslójelzőket és a megfigyelő hálózatot.

Nympha és ő nyugodtan feküdtek a sátorban, mikor leszállt az éj. Végre először szabadon és féktelenül szerethették egymást, nem kellett elbújniuk vagy rettegniük. A királynő és a mágus összefonták lábaikat, fogták egymás kezét, és Yohan a hátán fekvé válaszolgatott kedvese kérdéseire.

– Mi volt Zeranius varázsjegye? Te tudad? – Nympha karjára emelkedett, és a férfi mellkasszorét babrálta.

– A tarkóján egy tetoválás, ő is okos módon magában hordta a mágiát. De amikor nyakát szegte, tönkrement az is – válaszolt Yohan könnyedén mosolyogva.

Megérintette a nő kezét, majd a szájához húzta és megcsókolta. Utána tette vissza a mellkasára.

A moreeni lehunyta a szemét, és nagy levegőt szívott magába, arcára boldogság ült ki.

– De a tied még megvan...

Nem egészen gondolta át ezt a mondatot, mert a werteli a nagy humorával lecsapott.

– Ó, de még mennyire hogy megvan! Hát nem tetszett érezni?

A királynőből nevetés szakadt ki, és tettetett rosszállással nézett rá.

– Hihetetlen vagy! Minden szavamat valami frivol viccel csavarod ki, oda a méltóságom!

– Az ön méltósága, királynő – csücsörített modorosán a férfi, és a mutatóujjára csavarta Nympha egyik hajtincsét –, elvehetetlen. Mert az, kérem, abban a halhatatlan lelkében és a nagyon is emberi, csodálatos szívében lakozik – érintette meg lágyan a bal keblét.

– Ó, ez a te szerencséd, hogy a szöveged mindig megment téged a haragomtól! – szerelme ajkán megbocsátó mosoly táncolt.

Aztán kaján vigyor váltotta fel, mert tudta, hogy vissza kellett vágnia a sikamlós poénért.

– Ha én királynő vagyok, akkor te vagy Pellarion királya...

Yohan megcsóválta a fejét, és maga is somolyogni kezdett.

– Egy roncsvilág ura vagyok, legfeljebb, hát nézz körül! Az életem romokban...

Itt tört ki belőlük a kontrollálhatatlan röhögés. Zengett a hahotázásuktól a sátruk, az éjjel csöndje, a piactér tábora, sőt, maga a Menedék.

25. Királyné

Yohan

Az elkövetkezendő hetekben rájuk köszöntött a viszonylagos nyugalom. Ezt igyekeztek minél jobban kihasználni, mivel Yohan vezetésével elkezdtek felújítani a romvárost. Egyrészt a korábbi harc nyomait is el kellett tüntetniük, másrészt pedig szerették volna minél előbb lakhatóvá tenni Pellariont. Aki tudott, a másik keze alá dolgozott, hamar megszokták és kiismerték egymást.

Az idő egyre melegebb lett, kitavaszkodott, a madarak visszatértek a Menedék körüli erdőbe, a fák és a bokrok kirüggyeztek, virágok ütötték fel fejüket a porban. A természet is éljenezte a rejtekhely győztes védelmét.

Nympha a továbbiakban érkező újraeledőket fogadta, Iris pedig biztosította a számukra a hátszínnyel, mint településvezetésben jártas személy.

Egy idő után azonban, elég sokan voltak már ahhoz, hogy körvonalazódjon, tényleg saját országot építettek. Ezzel nehézségek is jártak, mert az újan érkezettek nehezebben illeszkedtek be, a régebbiek pedig kezdtek bezártságban érezni magukat.

– Miért nem mehetünk haza? – kérdezték egymás között.

– Nem értitek? Ez a hazánk – válaszolták a lojálisabbak.

– De hát már legyőztük a gonosz hatalmát – replikázott egy szűkenlátó.

– Csak egy erős tagját vertük le, de biztosan vannak még. Yohan hamarosan le fogja zárni a várost, de Nympha egyelőre visszatartja ettől. Van még néhány fajtársunk, akit várunk – okította ki egy jól értesült.

– A király és a királynő – fűjt egyet a másik. – Én eddig demokráciában éltem!

– Hát akkor menj vissza oda, és halj meg benne! – csattant fel az előző.

– Úgyis újraéledek, nem mindegy nekem? – felelt a provokátor.

– Fejezzétek már be! – szólt rájuk egy harmadik, aki rettetően unta a szócséplést. – Ennek semmi értelme, ha valami bajotok van, menjetek oda a vezetőkhez, és nekik panaszkodjatok! Így nem jutunk semmire, és csak rontjátok a hangulatot!

Egy kis időre eloszlott a kétely, de továbbra is ott maradt a robbanóelegye a levegőben. Ahogy a békében szoktak menni ezek a dolgok, hogy a háború szikrája mindig ott lappangott valahol.

Idejüket és erejüket azért nagyrészt a Menedék építése kötötte le. Yohan és Nympha így csak esténként találkozott, napközben csak futólag, egy röpke csókra vagy egy vidám mosolyváltásra, pár szóra. Mivel szerették volna megtartani a magánszférájukat, a sátrukat átköltöztették a romvár mögé,

---

de pont ráláttak onnan a piactérre, így szemmel tudták követni a nép mindennapjait. Sejtették ők is, hogy vannak békétlenkedők a lakosok között.

– Gondoltad volna ezt pár hónapja? – Nympha átkarolta kedvese derekát, miközben elméláztak az ébredező tájon egyik reggel.

– Nem, álmomban sem – ült ki vidámság Yohan arcára, miközben megcsóválta a fejét.

– Új korszak, új élet – tekintett szét elszántan a királynő.

– De résen kell lennünk. Zeranius könnyen adta magát, mert elbizakodott volt és megöregedett – sóhajtotta a férfi, továbbra is a távolba meredve. – Biztos vagyok benne, hogy valaki már át is vette a helyét. Ennek sosem lesz vége...

Az újraéledő a mágus hasára tette a kezét, és felcsúsztatva a mellkasáig, miközben felnézett rá.

– Mi mindig erősebbek leszünk, és túl fogjuk élni.

Yohan szeretettel telve pillantott le, és keserédesen elmosolyodott.

– Igen, ti halhatatlanok biztosan.

A királynő bosszúsan összehúzta a szemöldökét, és grimaszt vágott.

– Ha hiszed, ha nem, Pellarion ura, én már régen sehol sem lennék, ha egy halandó nem mentett volna meg! Hadd ne mutassak rá! – emelte fel a mutatóját a férfi arca elé.

Ezzel a mozdulattal egyben remegni kezdett a keze, és elgyengültek a lábai. Megroggyant, a varázsló reflexszerűen kapott utána, hogy megtartsa.

– Szívem, jól vagy? – fürkészte aggódva a pillantását.

Nympha arcából kiszökött a vér, és Yohan érezte, hogy elhagyta az ereje, mert teljes súlyával húzta a föld felé.

– Nem tudom – suttogta ijedten és gyengén a nő.

– Megint... meghalt valaki? – a mágus félve ejtette ki a száján a szavakat.

Már a sajátjainak gondolta őket, és neki is ugyanúgy fájt minden egyes újraéledő veszte, mint a királynőnek.

Nympha lehunyta a szemét, és látszott, hogy kutat az elméjével, de aztán értetlenül nézett rá megint.

– Mindenki jól van. Az a huszonhét társam is, aki még a hegység mögött jár. Csak kimerültem. Mindjárt jobban leszek.

Belekapaszkodott a férfiba, aki figyelmesen lesegítette a várdombról, amelyen álltak, hogy körbenézzenek minden napinduláskor.

– Pihenned kéne. Ha csak holnapra érnek ide, ma félretehetnéd a teendőidet, és csak magadra figyelhetnél – simogatta el a nő füle mögé egy hajtincsét a mágus, mikor leértek és szembe fordultak egymással.

A karjában tartotta, nem merte még elengedni, mert Nympha túl sápadt volt hozzá.

– Nem lehet – fogta meg a kezét a szerelme. – Beszélnem kell Irisszal, és... már sokkal jobban vagyok!

Eltolta magától Yohant, és hátralépett. Ez őt nem győzte meg, látva, hogy megingott, de tudta, hogy hiába is próbálta volna önmérsékletre bírni. A férfi sóhajtvá rázta meg a fejét, és gyengéden Nympha karja után nyúlt.

– De bármi van, azonnal pihenj le, rendben? Elhiszem, hogy kimerített az elmúlt időszak. Igyekszem leosztani a feladatokat, hogy délután egy kicsit veled is lehessenek. Irisnak üzenem, hogy vigyázzon rád, mert neki lehet, hogy sok hordozója van, de nekem csak egy királynőm!

Bátorítólag elmosolyodott, majd magához húzta kedvesét, és hosszan megcsókolta.

– Átadom – suttogta az ajkai közé, jókedvvel ő.

Szétváltak, és ki-ki a maga dolga után ment. Yohan visszatért a férfiakhoz, hogy felújítsák a várrom körülötti negyed házait. Minden követ beépítettek, amit találtak, illetve korszerűsítették, amennyire tehettek.

– Építésmérnök kellene ide – törölte meg a homlokát Galath. – Én csak egy egyszerű gazdálkodó vagyok.

– Speciel tudok egyet – veregette meg a vállát Yohan.

– Szólok neki, ha sikerül utolérnem.

– El kell hagynod Pellariont emiatt? – nézett rá a hordozó.

– Nem feltétlen, de ha mégis, akkor óvatos leszek – biztosította őt a Menedék ura.

Rengeteg munka volt mögöttük, és még több előttük. Beláták, hogy szakemberekre, mérnökökre és technikusok tudására lett szükségük a továbblépéshez. Még szerencse, hogy ők ketten is összeszoktak annyira, hogy együtt tudtak működni.

Ebédidőre aznap bementek a piactéri sátrakhoz, ahol Irisék nagy ponyvája állt. Ha volt rá lehetőségük, együtt ettek, bár mostanában erre nem sokszor jutott idejük.

Nympha is ott volt Irisszal, mikor odaértek és leültek enni. Végre annyi nap után egy közös étkezést is el tudtak költeni egymás társaságában.

– Hiányoztál – ölelte át játékosan a nőt, majd atyáskodva fürkészte az arcát. – Jobban vagy már?

– Semmi bajom – vigyorodott el az újraéledő, és megpöckölte a férfi orrát.

– El az útból, szerelmespár! – törleszkedett át rajtuk mókásan Iris egy nagy tállal.

– Ó, megmentőm! – rikkantott fel Galath jókedvvel, mikor meglátta közeledni az ebéddel.

Töretlenül élvezték a béke minden egyes percét, annak ellenére, hogy próbáltak józanok maradni, és árgus szemekkel figyelni, nem fenyegette-e őket veszély.

– Kell az energia – tette az asztalra az asszony a tálat. – Jó étvágyat mindenkinek!

Dolgos kezek alatt elrohant az a nap is, de Yohan hihetetlenül boldog volt, amiért a délutánt együtt tölthette Nymphával. Sétáltak a romok között, megnézték, hogy állnak a munkálatok, és kergetőztek a fák között az erdőben, mint a gyerekek.

– Csodálatos látni, ahogy mindez épül – a férfi elégedetten pásztázta a környéket, este, a tábortüzek pislákoló foltjai fölött, a várdombról.

– Szédítő – nyöszörögte boldogan Nympha, és meg kellett kapaszkodnia benne.

– Hé, mi a baj? – kapta el a mágus, még idejében, mielőtt összecsuklott volna. – Mondtam, hogy pihenned kellett volna! Holnap... Ki sem engedlek a sátorból. Esküszöm! Nympha, nem vagy jól!

– Hagyj már, talán csak a kimerültség, igazad van, igazad van – motyogta maga elé szégyellősen a nő. – De holnap már ideérhet az utolsó hullám. Fogadnom kell őket.

Erőt vett magán és felemelkedett.

– Jelents beteget! Egy királynőnek is szüksége van a pihenésre. A télvízet itt, a vadonban vészeliük át, és neked még az újraéledők lelke is terheli a testedet. Ha csak egy is meghal, mintha te halnál meg... Pihenned kell, nincs mese! Ezt Pellarion királya mondja, úgyhogy tessék szót fogadni! –

Yohan ellentmondást nem tűrő hangnemben beszélt vele, de szavaiban ijedség ült.

Érezte, hogy a nagy boldogságuk nem tarthat sokáig, mert a balsejtelem sosem hagyta el. Túl sok szörnyűség történt már velük ahhoz, hogy csak úgy elengedje a zsigeri félelmet.

– Rendben, Pellarion ura, de ne beszélj úgy velem, mint egy kislánnyal! – morogta félíg sértetten Nympha, ám azért tudta jól, hogy a férfi nagyon aggódik érte.

Elalvás előtt oldalt feküdtek, ő háttal a varázslónak, befészkelve magát a legkedvesebb pozitúrába, az izmos, védelmező karok közé.

– Ha holnap tényleg megjönnek a társaid, utána elrejttem a Menedéket – suttogta két puszi között a fülébe a férfi. – Nem várom meg, míg Zeranius utódja is ránk talál. Minden elveszett mágussal együtt egyre inkább nő az esélye, hogy felfedeznek és újra megtámadnak minket. Nekünk pedig most már az építkezésre és felújításra kell koncentrálnunk, önfenntartóvá kell válnunk.

– Mi lesz Livlyékkal? És... a te szüleid? Nem akarsz időnként meglátogatni őket? – fordította fejét a nő párja felé.

– Arra gondoltam, hogy idehívom őket, illetve Livlyéket hívhatnád te – dűnnyögte szerelmesen a mágus, miközben nézte. – Eldöntik, hogy velünk akarnak-e lakni – aztán egy mélyet sóhajtott, és félrerévedt az este sötétjébe. – Apámmal úgyis van beszél-nivalóm. És szeretném, ha megismernének téged, te pedig őket.

– Ez nagyon megtisztelő – rebegte Nympha. – Még mindig alig hiszem el, hogy itt vagyunk egymásnak.

Yohan lehunyta a szemét és szorosan átölelte a királynőt.

A reggel ismét békével indult, és ők nem győztek hálát adni érte. Még mindig rettegtek, hogy újra motorzúgásra kell ébredniük. Ehelyett madarak énekeltek, meg néhány kisgyerek

---

rohangált a sátrak között. „Kis koránkelők. Pedig alhatnának még.”

– Nem-nem – nyomta vissza gyengéden a felkelő királynőt a Menedék ura a fekvőhelyre. – Te ma pihensz. Én pedig hozok reggelit, és kiszolgálak.

Nympha azonban elég elszántan nézett rá, és erélyesen tolt a ülő helyzetbe magát, kiszabadulva kedvese védő tenyere alól.

– Pedig jobban teszed, ha most kiengedsz...!

Gyorsan pattant fel, és kibújt a sátorból, meg sem várva a varázsló reakcióját. Mire Yohan is követte, az újraéledő a sátrak takarásából tért vissza. Nyúzott volt az arca, ajkát törölgetve, homlokára tapasztotta tenyerét. Mire a férfi odaért, megint kaphatta el a derekát, mert kiszaladt a lába alól a talaj.

– Na jó, irány Ariadna! – találkozott a fémkék szempár a zöldeskék tekintettel. – Ez már nem játék!

A karjaiba vette az erőtlen testet, és elcipelte a nagy sátorig.

– Ugye elmondanád, ha a ma érkezőket baj fenyegetné? – kérdezgette az úton odafelé Nymphát.

– Ha tudnám, elmondanám – nyöszörögte a királynő.

– Lehet, hogy ez már a te hatáskörödn kívülre nyúlik – aggódott a férfi. – Nem Főlélek kavár a háttérben?

– Ő nem olyan – Nympha hangja gyenge volt, de most elutasító. – Tudom, hogy te csak a tiltó, kizáró énjét látod, de hidd el, én ismerem az igazi lelkét...

Beérték a hordozók vezéréhez, aki épp a közös reggelit készítette elő. Csodálkozva nézett rájuk, amikor meglátta őket.

– Jó reggelt, mi történt?

– Jó reggelt! Itt van Ariadna? – Yohan rögtön a tárgyra tért.

– Jól vagyok, tegyél le, légy szíves! – motyogta elégedetlenül Nympha az ölelésben.

– Nem vagy jól, és nem nyitok vitát – sóhajtott frusztráltan a kedvese. – Iris, itt van a lányod? Ha ma jön egy küldöttség, valakinek helyettesítenie kell Nymphát.

Az asszony sebesen bekísérte őket a sátor belsejébe, és lefektették a tiltakozni is erőtlen királynőt az egyik tábori ágyra.

– Elszaladok Adnáért, vízért ment a kis forráshoz – intézkedett Iris, és kettesben maradtak.

– Ne kezelj úgy, mint egy kamaszlányt! – fűjt kissé szégyellősen Nympha, aki ritkán volt beteg egyébként is, és nem szokta meg az ilyen bánásmódot.

Felült a fekhelyen, a falnak döntötte a hátát, és felhúzta a lábait, így végképp úgy nézett ki, mint egy durcás tini.

– Azért teszem, mert szeretlek. És mert úgy kívánja meg a protokoll – mutatott rá okítón a mágus, és leült mellé hasonló pózban. – Valamint úgy viselkedsz. Ha ma tényleg megjön az utolsó hullám, akkor nem fogadhatod őket szédelegve, és nem eshetsz össze előttük. Ariadna helyrehoz.

Megsimogatta az arcát, hogy ne vadítsa el, ha már egyszer sikerült megszeliđítenie.

– Jól van – adta fel a királynő, és a vállára döntötte fejét, Yohan pedig átkarolta őt.

Ariadna egy tele vizes vödörrel tért vissza, mögötte Galath-tal, és Iris kitárta előttük a sátorvásznat.

A lány letette a terhét, majd szó nélkül az ágyhoz sietett, és letérdelt Nympha elé.

– Feküdj hanyatt, kérlek, hogy átfoghassalak – furcsán hangzott tőle a beszéd, különösképp az utasítás, annyira nem volt szokása.

A királynő engedelmeskedett, bár küldött néhány rosszálló pillantást a varázsló felé, de az állta a tekintetét, és nem tágított.

Ariadna behunyta a szemét, miután társa térdére és homlokára helyezte a kezét. Yohan meredt szemmel bámult rá, valamiféle arc kifejezést kutatva. „Beteg? Halottakat érez? Vagy... ő haldoklik?!”

– Gyenge – szólalt meg a lány. – De nem beteg.

Az utolsó szótól elpirult, és miután eleresztette Nympha térdét, a maga füle mögé nyúlt. Úgy tűnt, kereste a szavakat, de ez nem volt különös, tekintve, hogy tényleg nem sokat beszélt.

– A királynő... gyereket vár.

Egy percre megállt a levegő a sátorban. Az újraéledő és a varázsló tekintete összevillant és egymásba fúródott.

Yohan nem jutott szóhoz, mintha valami elvette volna a hangját.

– Ez biztos? – emelkedett az alkarjára, kétvállra a moreeni.

– Teljesen – Adna bátortalanul és szégyellősen elmosolyodott, majd Nympha hasára tette a tenyerét. – A baba testének formálódása okozza a rosszulleteidet. Annyira törékeny és kicsi, hogy nem mindegy, mit eszel és mennyire terheled le magad. A szervezeted azonnal jelez, ha túlléped a határaidat. Diétát kell tartanod és muszáj pihenned.

Elkerekedett a szemük, mert nem éppen ezt várták egy tizenéves lánytól. Ariadna lesütötte a pilláit, mivel ő sem éppen ezt az oldalát akarta mutatni nekik.

– Bocsássatok meg, most mennem kell – állt fel illedelmesen, majd vidám arccal és kedvesen elköszönt. – És... gratulálók!

Amikor kilendült a sátorból, Iris és Galath jöttek be a helyére. Az asszony bazsalygása és férje kaján pillantása némiképp oldotta a fellépő feszültséget.

– Hiába, a lányomnál nincs jobb ebben – kacsintott rájuk Iris. – Na, gyere, hagyjuk a fiatalokat magukra egy kicsit! – rángatta ki a szabadba a férjét, hangjában megilletődöttséggel.

Yohan fejében megindult a véráram, szédült és csengett a füle. Nem tudott mit kezdeni a hirtelen rátörő érzésekkel, képtelen volt szavakba önteni, még inkább feldolgozni a hallottakat. Ahogy félresandított, láthatta, hogy Nympha is hasonló gondolatokkal küzdött. Bár az első tekintetváltás után egy pár percig nem mertek egymásra nézni. Behunyta a szemét, és csak a fejében engedte záporozni a saját kérdéseit.

„Mindig családra vágytam... De pont most? Ebben a vészterhes időben? Igen, akarok tőle gyerekeket, mert csak vele tudom elképzelni az életem... De mi lesz a kicsivel, hogy védjem meg őket, ilyen rettegésben? ...Most béke van, de holnap mi lesz? Egyáltalán... Milyen apa leszek?”

Egyszer csak két ragaszkodó kar markolta meg a vállait, és ölelte át a nyakát. A szerelme egy mozdulattal rávetette magát, a mellkasához simult, majd az álla alá fúrta a fejét. Yohan szakállá összekeveredett Nympha hajszálaival. A nő nem nézett rá, csak oldalra révedt, és szótlánul szorította magához a férfit. A mágus gyengéden, de mégis biztosan kulcsolta át a hátát. Egy másnak dőlve, szemben ültek az ágyon, felhúzott térdekkel, szoros ölelésben percekig keresztül. Egyetlen szót sem váltottak egymással, csak a másik lélegzését hallgatták.

„*Ugye, nem hagysz el?*”

Ez a kérdés begyűrte magát az elméjébe, így szinte azonnal válaszolt is rá.

– Egek, Nympha, nem! Soha! – eleresztette a nő testét, hogy egy pillanatig szembenézhesen vele.

Annyit talán egész életében nem sírt, mint akkoriban, de most megint elfogta a zokogás. A királynő is könnyekre fakadt, és ezek nem a szomorúság, hanem a kifejezhetetlen boldogság és megkönnyebbülés jelei voltak. Újra összeölelkeztek, és

---

a következő percekben, még mindig szavuk szegetten, csak be-
cézgették egymás ajkát.

Kézen fogva sétálgattak a közeli erdőben, ahol kicsit maguk
között lehettek. Iris és Galath megígérték, hogy arra a napra
mindent az irányításuk alatt tartanak, hogy a Menedék ura és
úrnője kettesben maradjanak. Nympha beharapta az alsó ajkát.
A reggeli diagnózis óta nem nagyon szóltak egymáshoz, de fo-
lyamatosan megérintették vagy ölelték a másikat, egy percre
sem engedték el. A varázsló azonban már nem bírta a csendet,
és egyszer csak megállt, majd gyengéden maga felé fordította
a királynőt. Két tenyerébe vette lágyan az arcát, és csak ennyit
mondott neki:

– Mindig melletted akarok lenni. És most már... mellette-
tek. Az élet rövid... és ti vagytok az értelme.

Letérdelt elé a tűzegbe, és átkarolta a meglepett szerelme
derekát, majd a hasára hajtotta a fejét, és megpuszilta.

– Moreen királynője, leszel a feleségem, Pellarion királynéja?
Az uralkodó két kezét a szájához tette, és meg sem bírt szó-
lalni. Mindenre számított, de lánykérésre nem. Megint könnyek
homályosították el a tekintetét.

– Igen! Leszek! – rebegte, de csak a meghatódottságtól,
mert a válaszbiztos volt.

A férfi lábra emelkedett, és újra összeölelkeztek, hosszan
csókolva egymást.

A romvárosba visszaandalogva letörölhetetlen vidámság ült
ki a képükre, és alig bírták visszafogni az örömeiket. Pedig még
okosnak tartották titokban tartani a gyermekáldást és az esküvőt
is, tekintve, hogy Pellarion egyelőre félig sem állt készen az ön-
működésre.

A Menedék kapuoszlopánál kisebb csoportosulásra lettek figyelmesek. Yohan elengedte Nympha kezét, a halhatatlan pedig odasietett hozzájuk.

– Lányok, asszonyok, valami gond van?

Bizalmatlan pillantásokkal találta magát szembe, és elégedetlenséget érzett a levegőben.

– Miért kell még itt maradnunk? A veszély elhárult, nem? – vetette oda egy középkorú asszony.

Akkor ért oda a mágus is, és megfogta kedvese vállát maga előtt, hogy jelezze, nincs egyedül.

– A varázslók támadása bármikor bekövetkezhet. Az, hogy legyőztük Zeraniust, csak egy jó pont volt – magyarázta a férfi.

– De van még ott, ahonnan ő jött. Biztos, hogy próbálkozni fog az utódja is.

– Csak „-het”, meg „fog”, semmi konkrétum! – tárta szét ingerülten a kezét egy nála idősebb nő. – Szerintem már csak arra kellünk, hogy felhúzzuk ezt a várost. De én nem vagyok se régész, se csicska! Van saját életem! Én hazaindulok... Akinek van esze, velem tart...

Mikor nekiindult, hátán a holmijaival, Nympha ellépett Yohantól, hogy utánalóduljon.

– De hova haza?

– Syenthiába, az elég messze van... innen – vonta meg a vállát ridegen a nő.

– Onnan jöttél idáig, és ilyen hamar ideértél? – értetlenül bámult rá a királynő.

– Dehogysis, Lamalban gyógyítottam a köszvényem a szanatóriumban, ott ért ez... a lidércnyomás – fújta még mindig dühödten, és elfordult tőle, hogy továbbmenjen.

– Várj már egy kicsit! – futott utána Nympha, és megérintette a vállát. – Nem tudtam, honnan jöttél. Tudom, hogy

---

hazavágysz... Mind hazavágyunk. Én moreeni vagyok, de ezt tudod. Rádadásul az ország vezetője. Ott kellene lennem, de... Sokkal fontosabb dolgom van. Egyszerűen az élet – itt elcsuklott a hangja, a saját állapotára gondolva – felülírta az elképzeléseimet. De ez nem baj, sőt! Most itt van szükség rám. Ahogy rátok is.

Az asszony megfordult, és ránézett egyenesen, arcán kifürkészhetetlen érzelmekkel.

Aztán a mágusra vetette a tekintetét, hasonlóan értelmezhetetlen pillantással.

Fűjt egyet, és megigazította a vállán a csomagját.

– Hát jól van! Maradok még... Bár kétlem, hogy itt történne bármi szokatlan.

Úgy tűnt, az ő döntését követték a többiek is, akik talán kevésbé akarták elhagyni Pellariont, mint ő, és gyorsabban is hátráltak meg.

Amikor végre eloszlott a kisebbfajta tömeg, a varázsló látta, hogy kedvесе már alig tartja magát. Kimerült volt, és hallgatnia kellett volna Ariadna tanácsára. Jobban válogatott ételeket enni és többet feküdni a sátorban tétlenül. De Yohan is tudta, ez nem Nymphea lett volna. Nem az örökké tervező, izgó-mozgó, tevékeny nő, akibe beleszeretett. Nagyot szusszant, és megfogta a moreeni kezét.

– Tudom – morogta ő kedvetlenül –, pihennem kellene. Most nem mondok ellent, össze tudnék esni...

A férfi készségesen hajolt alá, hogy a vállaira támaszkodhasson. A királynő lebiggyedt szájjal nyafogott a karjaiban:

– Ez most már mindig így lesz...? Jön valami apróság, és én elvesztem az energiám?

– Nem – suttogta kedvesen a varázsló. – De most valami csodálatos okból vagy ilyen állapotban. Én a világ végére

---

---

is elcipellek, nem számít. Szeretlek, és kész, úgyhogy irány a sátor, vár a kiérdemelt nyugalom!

Nympha nem tehetett mást, mint elnevette magát, nem bírta már a morcos nemes vérével visszafogni a benne cikázó boldogságot, még ha most korlátozta is a szabad döntéseiben.

26. Esély

Nympha

A Menedék a mágikus búra alatt lassanként megváltozott. A hordozók és újraéledők közös erővel építették újjá az ősi város központját. A tömeg lassan lenyugodott, és egyelőre beletörődtek a sorsukba, hogy nem térhetnek vissza a régi életükhöz. Iris tapasztalt vezetőként kézben tartotta a dolgokat Nympha helyett is, aki egyre többször jelentett beteget megváltozott állapota miatt. Zeranius halála óta két hónap telt el, és azóta egyetlen támadás sem érte az óceánparti várost. A thalori mágusok tudatán elég nagy lyukat üthetett, hogy Gorgill után a fővarázsló is odaveszett a harcban.

– Bizonyára még javában folynak a hatalmi harcok, és amíg le nem zajlanak, nem fognak zargatni minket – elemezgette a helyzetet Yohan Iris táborhelyén egyik este.

Az akkor két és fél hónapos terhes Nympha a karjaiba bújva hallgatta. Az utolsó gyertyafényes vacsorát fogyasztották a nagy sátorban.

Terveik szerint reggel már be akartak költözni az egyik helyrehozott házba. Egyre többeknek jutott már fedél, így a kedélyek sem borzolódtak fel olyan gyakran.

– Mennyire ismered a viszonyokat? – kérdezte Iris, miközben kenyérrel kínálta a mágust. – Úgy értem, bizonyára sejtet, hogy ki lehet esélyes a vezetői posztra.

A varázsló elmerengett, majd bólintott.

– Igen. Több tehetséges kollégát is el tudok képzelni Zeranius helyén.

– Te milyen szintre helyeznéd magad hozzájuk képest? – az asszony résnyire húzott szemmel hajolt közelebb a férfihoz, s az asztalra könyökölt.

Nympha agyában felcsillant a gyanú szikrája, és ő is közelebb húzódott a nőhöz az asztal felett.

– Ugye ez nem egy újabb gúnysorozat kezdőmondata, mert akkor...? – fordult el Yohan sértődötten.

A királynő megbökte a karját, és kényszerítette, hogy rá nézzon.

– Azt hiszem, most komolyan beszél. Kérlek, válaszolj neki!

Kedvese a homlokát ráncolta, de Irisra nézett.

– Magasabb szinten állok bármelyikükénél – válaszolt komolyan. – Zeranius ezért féltette tőlem a hatalmát. Pedig én sosem vágytam rá. Nem voltak ilyen ambícióim.

Nympha tekintete egy halvány pillanatra találkozott Irisével, és akaratlanul is belemélyedt elméjével a nő gondolataiba. Ez gyakran megesett vele, amióta állapotos volt. Mintha egyre kevésbé tudta volna kontrollálni a képességét.

Iris fejéből egy ábrándkép kúszott át a királynő tudatába.

Yohant látta ott büszkén felszegett állal, és határozott tekintettel, mint a mágustanács fejét.

Elkerekedett a szeme és meglódult a szíve a rátörő izgalomtól.

– Igen! – kiáltott fel felvillanyozódva. – Igen! Iris, zseni vagy!

A királynő úgy pattant fel a székről, mint egy kislány, és megragadta Yohan vállát. A mágus értetlen pillantásokkal méregette, de rajta kívül mindenki így tett, kivéve Irist.

– Máris van egy támogatóm, pedig még meg sem szólaltam – vigyorgott a hordozók vezetője.

– Csak nekem nem világos, hogy mi folyik itt? – kapkodta a fejét a varázsló.

– Yohan – kezdte el Nympha jelentőségteljesen –, lehetnélt-e a mágustanács új vezetője.

A férfi arca megnyúlt, és lassan megrázta a fejét.

– Miféle képtelen gondolat ez? – kapta a tekintetét Iris felé.

– Elmagyarázom, ha elsőre nem lenne tiszta. Azt állítod magadról, hogy te vagy a legerősebb köztük. El is hiszem rólad, azok után, amit itt láttam. A logika és a hierarchia úgy diktálja, hogy te légy a legesélyesebb jelölt. Úgy vélem, be kéne szállnod a harcba, és kivívni az elsőséget. Pellarion most nincs veszélyben, de újra bajban leszünk, ha egy Zeraniushoz hasonló gyilkos kerül a tanács élére. Ha azonban te nyersz, werteli Yohan, van még remény számunkra. Ha a vezérük leszel, tetszésed szerint irányíthatod őket. Talán eléred, hogy felhagyjanak a levadászásunkkal. Ismerlek már! Tudom, hogy ezer lehetőség rejlik benned. Képes vagy eloltani a lángot. Itt az idő, hogy a gyökerénél ragadd meg a problémát!

A sátorra csend borult. Yohan elképedve nézte Irist, és az arcán látszott, hogy tényleg gondolkodóba ejtették a nő szavai. Tekintete lassan a királynő felé fordult.

– Te is így látod jónak? – kérdezte a férfi.

Nympha a karjára tette a kezét.

– Tudod, hogy féltelek. Képtelen lennék elviselni, ha bajod esne. De még mindig te vagy az egyetlen reményünk. Ha van rá mód, hogy a veszély véglegesen elháruljon, akkor meg kell vívni az utolsó csatát.

Yohan bólintott.

– Ez a küzdelem kockázatosabb az eddigieknél – mondta a férfi mély meggyőződéssel. – De talán igazatok van. Nem bujkálhatunk itt örökké. Csak akkor lehet jövőnk, ha megpróbálom – a mágus újfent Irisra pillantott. – És megpróbálom.

A nő megkönnyebbülten dőlt hátra a székben.

– Kár, hogy nem jutott hamarabb eszembe – tette a homlokára a tenyerét. – Csak remélni tudom, hogy még nem késtünk el.

Yohan hosszan meredt az asszonyra, Nympha pedig a férfi arcélét bámulta. A szívében nőttön nőtt az aggodalom, hiába tört ki olyan lelkesen néhány perccel azelőtt. A hangulata veszélyesen ingadozott, és a stresszesebb pillanatokban ez felerősödött. Most pedig nagyon sok múlt a máguson. Nympha tudta, hogy Irisnak igaza van, de ez a félelmét nem csillapította.

– Aila – nézett a varázsló az asztal túlfelén ülő lányra. – Kora hajnalban Thalorba viszel engem, aztán nyomban visszajössz ide!

Yohan kifejezéstelen vonásokkal adta ki az utasítást, de Nympha látta a pókerarc mögött megbújó rettegést. Nem lehetett könnyű elfogadni a tényeket, de a werteli sosem volt gyáva áldozatokat hozni.

Vacsora után együtt vonultak el a sátorba.

– Veled akarok menni – suttogta szerelme, amikor már egymás mellett feküdtek.

– Vegyük úgy, hogy ezt ki sem mondtad – Yohan hangja még mindig feszült volt.

– Nem akarok itt ülni tétlenül, míg te távol vagy – dacoskodott tovább a királynő.

– Márpedig azt fogod tenni – szögezte le a mágus. – Édesem, te felfogod, hogy ez milyen veszélyes? Fogalmam sincs, mi vár ott rám.

– De legalább Irist vidd magaddal! – gyözködte az újraéledő.

– És mire mennék vele? – a férfi komolyan kezdett kijönni a sodrából.

Kapcsolatuk kezdete óta először tűnt igazán mérgesnek. Nympha visszavonulót fűjt, mert nem akart összeveszni a szerelmével.

Pár perc múlva egy kéz bújt a dús hajszálai közé, és lassan megállapodott az arcán.

– Sajnálom, hogy itthagylak benneteket – mondta Yohan lágyabban. – Nekem is legalább olyan fájdalmas lesz távol lenni tőled és a kicsitől, mint fordítva.

A királynő szeméből legördült egy könnycsepp. A mágus odahajolt, és lecsókolta az arcáról.

– Ígérem, ha sikerrel járok, utánam jöhetsz – suttogta. – Ha megbizonyosodtam arról, hogy helyrehozhatom, ami elromlott, te is velem leszel. Együtt fogjuk meggyőzni a varázslókat arról, hogy eddig tévedésben éltek.

Nympha elmosolyodott, és sebesen magához húzta kedvesét.

– Hohó, ne kapkodj, kismama! – szólt rá Yohan, és az arcához dörgölte az orrát.

* * *

Hosszabb ideje először, ezen az éjszakán került megint az álom. Nagy óvatossággal, hogy ne keltse fel Nymphát, felöltözött, és kibújt a sátorból. Hajnalodott már, de még nem látszottak a Nap első sugarai. A tavasz illata csípős levegő hátán repült, ezt szívta magába, hogy valamiképpen megkönnyebbüljön. Egyre csak gyötörték a gondolatai: mi lesz a küldetéssel, ami vár rá, mi lesz a szerelmével, mi lesz a rájuk bízott, közös kis élettel? „Nem bukhatok el. A tét egyre nagyobb.” És itt nem arra gondolt, hogy menyasszonya lassanként gömbölyödni kezdett. Talán pont akkor látszódott volna meg az állapota, amikor ő már messze jár, és nem lehet mellette ezekben a fontos pillanatokban. De azt már megszokta, hogy az élet mindig keresztülhúzta a számításait. Reménykedni tudott csak benne, hogy egyrészt nem bukik el, másrészt hamar átveheti az uralmat, hogy ismét együtt lehessenek és biztonságban tudhassa a szeretteit. Most először jutott eszébe az apja és az anyja, akik szintén veszélybe kerülhettek, ha kiderül Yohanhoz való kötődésük. Okosan kellett megszerveznie mindent, ha azt szerette volna, hogy a számára kedveseknek ne essen bántódásuk. Nem szívesen vallotta be magának, de görcsbe rándult a gyomra. A gondolattól, hogy másnap olyasmit készül tenni, ami véglegesen megváltoztatja az életüket. És most már nem egy falka nélküli, magányos farkas volt, hanem egy férfi, családdal. Természetes lett hát, hogy belső énjével viaskodott, de azt is tudta, csak akkor nyerhet, ha odaáll a pástra, és megvívja a végső harcot. Ilyen lehetősége nem adódott volna soha többet az életben. Akkor sem, ha most úgy érezte, megint mindent és mindenkit fel kellett tennie egy lapra. „Értük megéri végigmenni ezen az úton! És bukásról szó

---

sem lehet, Yohan!” Nem zárta ki a lehetőségét, hanem inkább megtiltotta magának.

Nagy levegőt vett, leszegte a fejét, majd visszament a sátorba. Nympha megébredt egy kicsit, és felé fordult, kinyitva a szemét, álmos hangon:

– Jól vagy?

– Persze – simult mellé a férfi, és megcirógatta a haját, hogy eloszlassa aggodalmát.

Tudta jól, hogy kedvese is ugyanúgy őrlődött, ahogy ő. De nem szerette volna, ha a félelmei megviselik őt, elvégre már egy másik életről is gondoskodnia kellett.

Képtelen volt elaludni újra, ezért csak bámulta az álomba süppedő szerelmét. „Gyönyörű” – gondolta ismét, amit először, amikor meglátta feljönni azon a motellépcsőn. „Mintha évek óta ismerném, pedig csak pár hónapja történt...”

Számukra azonban annyira vészterhes volt az eltelt időszak, hogy nem is érezték ennek a gyorsaságát vagy rövidségét. Csak azt, amilyen elemi erővel tört rájuk. Hitték, hogy az, amiben most benne voltak együtt, mindennél fontosabb és szükségsebb, elkerülhetetlen lett.

Amikor eljött a reggel, ő ugyanúgy éberén várta. A királynő is ébredezett, és zöldeskék szemek kereszttüzeiben kelt fel.

– Yohan, te nem aludtál? – kérdezte összeráncolt szemöldökkel.

– Nem kellett – mosolygott rá a férfi alkarjára ereszkedve.

– A látványod tökéletesen megnyugtatót...

– Nagyon fáradt leszel – simogatta meg szomorúan a mágus szakállát Nympha.

– Nem számít – vizsgozta a cirógatást a nő fülénél –, csak az, hogy véghezvigyem a legjobb tudásom szerint, amit elterveztünk.

Összeölelkeztek, és igyekeztek elrejteni könnyeiket a másiktól.

Ideje volt indulni. Aila és Kiel ott várták Iris sátra előtt. Yohan meglepődött, amikor a katona a vállára tette a kezét.

– Nélkülem nem megy sehova, uram!

– Sajnálom, nem tudtam lebeszélni – szabadkozott Aila, rázva a fejét.

A varázsló szusszant egyet, majd beleegyezően bólintott.

– Hát jó... De minden szempontból rám leszel utalva. Engem kell követned, az utasításaimat betartanod, ahogy eddig is tetted. Bízom benned, fiam!

Kiel szélesen elmosolyodott, mert valami szidásra számított, nem egy dicsérő motivációs beszédre.

Nympha kis időre magukra hagyta őket, mivel mostanában a reggeli rosszullét is szokásosan kínozza. Akkor lépett ki Iris a sátorból, majd a jellegzetes mosolyával a képén egyenesen Yohanhoz ment. Tőle váratlan módon két karjára tette a kezét és határozott pillantással nézett fel rá.

– Látom, megfogadtad a tanácsom. Hidd el, bárki másra ráruháztam volna, de be kell vallanom, hogy te vagy a legjobb. Úgyhogy ne érd be kevesebb!

A mágus is megkapta a maga ösztönző üzenetét. Elmosolyodott, s ekkor egy kéz simult a derekára: szerelme is visszaért.

Yohan és Nympha egymásra néztek, majd átkarolták a másikat egy hosszú percig.

– Vigyázz magadra – érintette meg a férfi a nő hasát, mikor szétváltak.

A királynő válaszul két tenyerébe vette az arcát, s a homlokuk megnyugatóan egymáshoz ért.

– Menjünk – lépett a fiatalok felé a mágus, Aila pedig átvette karját a vállán, ahogy Kielén is.

Ugyanígy távolodott el Nympha, hogy legyen helye kialakulni a tornádónak, és viharos sebességgel tűnhessen el Pellarion egén.

Amikor eloszlott körülöttük a füst, ott találták magukat a dél-thalori Paravár előtt.

– Ez aztán pontos kézbesítés volt, hölgyem – somolygott rá Kiel Ailára csibészesen.

– Szívesen – kapta a választ azonnal, hasonló mosollyal.

– Mennünk kell, fiatalok – tette Yohan a kezét Kiel hátára.

– Aila, siess vissza! – figyelmeztette.

A két ifjú összeölelkezett, és a varázsló türelmesen és megértően kivárta a végét.

A katona megsimította az újraéledő göndör fűrtjeit, és vele az arcát is.

– Mi győzünk.

A lány beharapta az alsó ajkát, és újfent megölelte a fiút.

Hamarosan egy széltőlcsér emelkedett a levegőbe, és el is tűnt.

Elég korán értek oda a kastélyhoz, hogy ne szúrják ki őket. Az élet még nem indult be a fővárosban, bár azt híresztelték róla, hogy az sosem alszik. Akárcsak egy mesebeli nagyváros a werteliek fantáziavilág-mesélői szerint...

Yohan elkomorodva nézett fel a szürke falakra. Jobb szeme sarkából látta, ahogy Kiel megvakarja a homlokát.

– Abban bíztam, sosem látom viszont ezt a helyet – mondta a fiú fojtott hangon.

Yohan megköszönte a torkát.

– Én is, de valamiért éreztem, hogy lesz még közünk egymáshoz.

– Hát, ha vezető lesz, akkor...

– Kizárt – vágott a szavába a mágus, meg sem várva a mondat végét. – Ha vezető leszek, akkor sem megyek többet a közelébe ennek a hodálynak. De még semmi sem biztos, Kiel. Előbb éljük ezt túl.

Csendben jutottak megegyezésre a varázsló és a jobbkeze, majd határozott léptekkel indultak el a kapu felé.

27. Lélek

Nympha

A várandós királynő megvárta, míg Aila visszatér a biztonságos búra alá. A védőmágia Yohan távollétében sem vesztett az erejéből. Nympha csodálattal nézett fel az üvegszerű anyagra magasan a feje felett, mert a hirtelen rátörő magányban ez maradt az egyetlen, ami a szerelmére emlékeztette. Egy jelentős rész ott maradt velük Yohan mágiájából, és továbbra is védte őket.

Nympha a hasára csúsztatta a kezét, és lepillantott a növekvő dudorra. Ajkára szeretetteljes mosoly kúszott, és ábrándos tekintettel szólalt meg.

– Ne félj, kicsim! Apukád tud vigyázni magára.

Ekkor lépett elé Aila.

– Szerencsésen megérkeztek Thalorba – jelentette. – Bár többet tudnék segíteni nekik!

Nympha megsimogatta a karját.

– Te már így is nagyon sokat tettél. Nem tudom, mihez kezdtünk volna nélküled.

A királynő szíve megtelt szeretettel a fiatal lány iránt, és egy gyors mozdulattal magához ölelte. Aila is átkarolta őt, de nagyon ügyelt rá, nehogy túlságosan megszorítsa.

Komótos léptek zaja hallatszott a háta mögül. A kövek ropogtak a talpa alatt. Nympha megpillantotta a közeledő Irist. A nő hátratett kézzel, nyugodt arccal sétált oda hozzájuk.

– Na, és mivel szándékozik elütni a szabadidejét, felség? – kacsintott rá.

Nympha már-már irigyelte az örökös higgadtságát és a megfontolt szavai mögött megbúvó intelligenciát. Iris megint egy lépéssel járt mások előtt, s furcsamód látszott a szemén, hogy pontosan tudja, mit tervez.

Nympha elengedte Ailát, és tartotta a szemkontaktust a nővel.

– Akkor én most megyek, és... – húzódott el a lány felismerve, hogy a két nő között valami bizalmas készül. Végül nem árulta el, hogy mi dolga van, inkább csendben odébbállt.

Iris nem vette le a szemét a királynőről. Várta a választ.

– Néha az az érzésem, hogy neked más különleges adottságod is van a hordozógyűjtésen kívül – döntötte oldalra a fejét Nympha mosolyogva.

Az asszony viszonzta a mosolyt, és közelebb lépett.

– Még szép, hogy van! Bár lehet, említenem kellett volna – vigyorodott el, és számolni kezdett a jobbkeze ujjain. – Bőséges élettapasztalat, kiváló helyzetelemző és emberismerő képesség. Ezek talán nem számítanak annak? Csak a tornádó, meg a gondolatátadás menő? Nem elég, ha az ember csak újraéledő, a hét-köznapokban is meg kell állnia a helyét.

Nympha hátravetett fejfel nevetett, és a homlokára tapasztotta a tenyerét.

– Annyira jó, hogy itt vagy velünk! Hatalmas veszteség lett volna, ha nem ismerhetlek meg.

Iris hálásan bólintott.

– Köszönöm, felség! Én is boldog vagyok, hogy összehozott minket a sors.

A két sokatlátott újraéledő csak nézte egymást pár percig, mígnem az idősebbik kicsit komolyabb arckifejezéssel megtörte a csendet.

– Ugye tudod, hogy amire készülsz, még annál is kockázatosabb, mint a mágus harca?

Nympha homlokráncolva meredt rá, de a magyarázatot azonnal megkapta.

– Nagyon is tisztában vagy vele, mivel jár egy lélekutazás. Amíg te Lélekországban vagy, a tested halott, vagyis veszélybe sodrod a gyermek életét, ha itthagysz.

Nympha elképedt, és kikerekedett a szeme. Nyomban a hátsához kapott, és óvón betakarta a tenyerével. A felvetés nagyon is jogos volt, s szidta magát, amiért neki nem jutott eszébe. Készként hatolt a szívébe az aggodalom, és elűzte addigi nyugalmát. Látni akarta a küzdelmet Thalorban. Arra készült, hogy a Fehér Szoba segítségével végigköveti az eseményeket.

Iris pedig tudta ezt.

A nő tőle szokatlan módon hozzáért az uralkodó kezéhez, és megszorította.

– Van egy megoldás, de ez egy rendhagyó eset, szóval nem garantálhatom a sikerességét.

Nympha kérdően pillantott fel rá.

– Mi lenne az?

– Ariadna – mondta jelentőségteljesen Iris. – Ott lesz melletted, és életben tartja a babát, amíg te odaát vagy. De ismétlem: ilyesmire még nem volt példa.

A királynő szívébe visszakúszott a remény, és könny szökött a szemébe. A szája elé emelte a kezét. Túlcordult benne a váratlanul feltörő félelem, és az enyhítő megkönnyebbülés elegye, amit az asszony szavai váltottak ki belőle.

– Köszönöm – rebegte meghiúsultan, és megkapaszkodott Iris karjában.

– Ne késlekedjünk! – adta ki az utasítást a hordozók vezetője, és Nympha vállát átfogva elindult vele a még álló, nagy sátorhoz.

A királynő tíz percen belül már Ariadna vállában feküdt, és a tinédzser is elfoglalta mellette a helyét. A lány sosem mondott ellent anyjának, most is engedelmesen vette tudomásul új feladatát.

– Ne feledd, nagyon oda kell figyelned! – figyelmeztette Iris. – Most komoly felelősség lesz a nyakadban, kislányom. A baba élete a te kezében van. Vigyázz, hogy ne mozdítsd meg a királynő testét, csakis akkor, ha valami bajt észlelsz a kicsivel! Azonnal vissza kell hívni, különben...

– Rendben – bólintott a lány, és elfordult az anyjától. Onnantól kizárólag Nymphára koncentrált.

Iris kissé elhúzódtól tőlük, de a sátrat nem hagyta el. Feszültség töltötte be a teret.

– Itt vagyok – tette a hasára a kezét Ariadna egy barátságos mosollyal.

Nympha vett egy mély levegőt, és picivel összeszedettebben készült rá az indulásra.

Nem akarta sokáig húzni az időt, ezért nem bízta a véletlenre az érkezés helyét. Pontosan Fölélek háza elé gondolta magát,

---

---

hogy mihamarabb a Fehér Szobába indulhasson. Arra sem vette a fáradságot, hogy megkeresse a lelket. Célzottan a Szobába ment.

Lemászott a pincébe, és sietős léptekkel átsuhant a helyiségen a falhoz. Azzal a lendülettel nekifeszítette magát, és egy zavaros emlékképre gondolt, épp ahogy Yohan fejében látta Zeranius palotáját. A Szoba másodperc törtrésze alatt alakult át, és Nympha is ugyanoda érkezett, ahol nemrég Aila tette le a két férfit.

A Danneronok régi várát egy árok kerítette körbe, ami felett híd vezetett át. Az ország egykori uralkodóinak volt több otthona is, de a varázslók csak ezt az egyet birtokolták a történelmi építmények közül. Megfelelő erődítmény volt, vastag falakkal, amely mögé elrejthették az emberek szeme elől igazi valójukat.

Nympha semmivel sem kedvelte jobban a mágustársadalmat, mint hónapokkal korábban. A Yohan iránt érzett szerelme sem feledtette el vele azt a sok kint, amit az ősei és ő maga szenvedtek el a kezük által.

Megacélozta a lelkét, és bátran haladt a vár felé. A falon egyetlen őr sem strázsált, de ezen a nő meg sem lepődött. Gyanította, hogy a mágia éppen elegendő őrszem, s talán jobb is, mint egy megtéveszthető ember.

Hamar kiderült, hogy nem is tévedett, mert ugyan tárva nyitva állt a főkapu, egy bűvös erőter zárta el a bentieket a külvilágtól. Nympha még azelőtt észrevette, hogy egyáltalán megérintette volna. Hasonló látvány volt, mint Yohan védőbúrája. Üvegesen csillogott, s betöltötte a magas és széles ajtókeretet.

Nympha nem bizonytalanodott el. Lélekként volt jelen, így fizikai, emberi képességei nem kötötték meg őt. Egy könnyed ugrással elrugaszkodott a földtől, s fürgén szökkent fel a falra.

Csupán annyiba került neki, mint átugrani egy keskeny patakot. Megállapodott a kőpárkányon, majd lehuppant a fal tetején húzódo fedetlen folyosóra. Onnan már belátta a belső udvart. Teljesen kihalt volt minden, és súlyos csend nehezedett a kövekre.

Nymphának nem voltak illúziói. Tudta, hogy lélekként sincs biztonságban. A varázslók már elérték azt a szintet, hogy bármilyen formában érzékeljék az újraéledőket. Ha látni nem is látták, de a rezgéseit észlelhették. Ugyanolyan óvatosnak kellett lennie, mintha hús-vér emberként jött volna.

Lebukott a mindent takaró korlát mögé, és görnyedten haladt végig az első boltívig, ahol már fedett folyosóra jutott. Egy keskeny járat volt, ahol képtelenség lett volna elbújni, ha valaki szembejön vele. Megszaporázta hát a lépteit, hogy mihamarabb tágasabb térbe érjen.

Egy sötét örszobába lépett, amit szintén üresen talált. Különös volt, hogy sehol senki nem járt. A veszély keserű illata terjengett a levegőben.

Egyszerre beszélgetés hangjai ütötték meg a fülét. Visszahátrált a sötét üregbe, ahonnan jött. Bizonyára a torkában dobogott volna a szíve, ha magával hozza. De egy kicsit meg is könnyebbült, hogy mégsem jár rossz helyen. A mágusok a várban tartózkodtak, csak éppen kellőképpen elfoglaltak voltak ahhoz, hogy előbújjanak.

Ekkor eszébe jutott Yohan és Kiel. Elég nagy volt a valószínűsége, hogy éppen ők kötik le a varázslók figyelmét. De Nympha tudta, hogy Yohannak nem esett baja. Biztos volt benne, hogy érezné, ha ártottak volna neki.

A toronyszoba ajtaja beavágódott, és belépett rajta több alak. A királynő nem látta őket, de minden szavukat értette.

– A pofátlan – rúgott bele egy székbe az egyikük, s a bútor felborult.

– Tényleg képes volt ide tolni a képét azok után, amit tett?
– dohogott egy másik. – Végzett Zeraniusszal. Láttam, mert én is ott voltam a romvárosban azon a napon.

– Ne is törődjetek velem! – dobta le magát egy fotelba a harmadik. – Eleonor majd elintézi. Fogadni mernék rá, hogy már ma elhárul a Yohan nevű probléma. Holnap pedig teljes erőnkkel lecsapunk a férgek fészkeire.

Nympha lelke megremegett, és rettegés szorongatta.

– Psszt – mozdult meg a fotelban terpeszkedő mágus.

– Mi van? – kérdezte az egyik társa.

– Mondom, hallgass! – ekkor felállt, és a várfalra vezető járat felé fordult.

Nympha megrémült, s lassan hátrálni kezdett a kijárat irányába.

– Ti nem éreztétek? – kérdezte a varázsló, s közelebb lépett a falhoz.

– Mégis mit?

– Te idióta! Tudom, hogy van itt egy.

– Hogy mi? Az meg hogy lehet?

Többen is az átjáró végéhez álltak. Nympha épp abban a pillanatban bújt ki a levegőre, és ellépett a boltív elől.

– Nem tudom, hogy jutott keresztül a kapun. Maga Zeranius tette oda azt a bűbájt. Porrá kellett volna égetnie a szörnyet.

– Már én is érzem.

Nympha szorult helyzetbe került, de ez nem is volt meglepő a mágusok főhadiszállásának szívében.

– Ez erősebb, mint bármelyik, amivel valaha dolgom volt.

– Na, és? Cseppet sem számít.

Kongó léptekkel vonultak keresztül a folyosón. A királynő gyorsan döntött. Egy újabb nagy ugrással a tetőn termett, és

---

amikor ködszerű lába megállapodott egy ponton, egyre feljebb hátrált. Szerencsére tudta szabályozni, a teste miként hasson egy adott anyagra. Könnyedén átsuhant egy ajtón, de ha úgy akarta, keményen megvetette a lábát a földön. Most arra volt szükség, hogy a tetőn maradjon. Lehasalt, nehogy mégiscsak meglássák.

– Itt van valahol – forgolódtak tanácstalanul a férfiak.

– Megyek, jelentem Eleonornak – iramodott meg az egyik, s végigszaladt a várfal tetején, majd eltűnt egy ajtó mögött.

– Bújj elő, szépségem! – szólt hozzá mézes-mázasan a fickó, aki először felfedezte őt.

– Honnan veszed, hogy szép? – kérdezte egy másik hang

– Láttam én már olyan rút szörnyeket, hogy...

– Jaj, hallgass már! Kit érdekel? Aki ilyen erőteljes rezgést áraszt, az csakis lenyűgöző teremtmény lehet. Büszkeséggel tölt majd el, hogy én végezhetek vele.

Nympha lassan felemelkedett, és lassú léptekkel, oldalazva vonult a tetőn, majd a torony pereméről átugrott egy másikra.

A mágus odakapta fejét, ahol Nympha talpa a cseréphez ért.

– Menekül – rohant a korláthoz a férfi.

– Miből gondolod?

– Te tényleg ennyire kretén vagy? Érzem, ahogy mozog. Nézz csak oda!

Nympha nem habozott tovább. Mindent egy lapra tett fel, s gyors futásba kezdett a tetőn. Meredek lejtésétől függetlenül, biztos lábakkal haladt előre. Egy szikra csapódott be közvetlenül a sarka alatt. Riadtan ugrott fel, s még sebesebben loholt.

– Ez képes láthatatlanná válni, de a lelkét nem tudja elrejtteni. Tudom, hogy ott vagy, gyönyörűm! Ne is próbálj elfutni előlem!

A következő torony tövében járt, amikor egy újabb szikra csattant a feje felett, és a falból kibomlott egy darab. Nympha

---

ha apróra összehúzta magát, de a törmelék könnyedén áthatolt a testén, és a lába alatti cserepeket is magával sodorta.

A nagy zűrzavar felkavarta az állóvizet a várban, s többen is előbújtak. Az udvaron percekben belül egy kisebb tömeg gyűlt össze, és mind a tetőre szegezte a tekintetét.

Nympha ekkor bevetődött a torony egyik ablakán, és egy újabb sötét terembe érkezett.

– Utána! – hallatszott be az udvarról a harsány kiáltás.

Már tudták, hogy ott van, sürgősen meg kellett találnia Yohant és Kielt, mielőtt elkapják.

Rálelt a torony csigalépcsőjére, és rohamléptekben igyekezett mielőbb leérni. Az alján ismét hangok ütötték meg a fülét. Behúzódott egy ablaktalan, árnyas sarokba, és kiterjesztette az elméjét az egész palotára. Tisztában volt vele, hogy a varázslók gondolatai védve vannak a képességétől, de volt a közelben két személy, akik viszont már régóta nem álcázták magukat előle. Nympha térképet készített a fejében a kőépületről, és megpróbálta felmérni, milyen messze vannak tőle a társai.

Idővel rá is lelt Kielre, s ekkor éles fájdalom hasított ködszerű karjába. A fiút bántották, és erősen vérzett is. Minden gondolata Aila körül forgott, de hamarosan már a halálon merengett. A lába és a háta is hasogatott.

Nympha nem hagyhatta, hogy szenvedjen. Küldött felé egy rövid üzenetet, amit a fiú döbbenten és dobogó szívvel fogadott.

„Uram!” – kiáltott a fiú a nem messze tőle raboskodó Yohannak. Nympha ekkor érezte meg kedvese elméjét.

„Itt van! Csodaúrnő itt van a várban! Jelzett nekem.”

Yohan belekapaszkodott a láncába, és felhúzta magát a földről.

„Az hogy lehet?” – hasított a nő agyába a kérdés, amit a mágus Kielhez intézett.

„Biztos lélekben jött. Tudja, amikor olyan halottnak tűnik.”

„Nympha” – suttogta el a nevét a férfi. – „Miért sodrod veszélybe magad?”

A királynő azonnal válaszolt egy újabb gondolathullámmal.

„Mert szeretlek. Nem hagyhatsz el engem! Máris megyek érted.”

Yohan csak rázta a fejét egy fásult, de reményteljes mosollyal, amikor Nympha elhagyta az elméjét.

Már tudta, merre kell indulnia. A két férfit egy börtönben tartották fogva. Be tudta határolni az irányt, így kitört az árnyékból, és megiramodott.

Egy árkádos folyosóra jutott, ami közvetlenül az udvarra nézett. Vészesen közel került a varázslócsoporthoz, így nem mert akkora hévvel továbbmenni. Egy fal mögött húzta meg magát, amíg odakint megtörtént az eligazítás. Már mindenki az ő nyomait kutatta.

– Még nem juthattott messze a toronyból. Mindenki a felső szintekre! Gyerünk!

A csapat szétoszlott, s Nympha nagy szerencséjére egyikük sem ment abba az irányba, ahol ő volt. Úgy tűnt, kicsit rámosolygott a szerencse.

Kilépett a fal mögül, s ahhoz, hogy még közelebb érjen a rabokhoz, át kellett vágnia az udvaron. Felsandított a várfalra, és figyelte, van-e valami mozgás. A korábbi üldözője már nem volt ott, így Nympha felbátorodva futásnak eredt. A félelem nem tágított, lelke köde folyamatosan kavargott, de elszántan hitt a küldetésében, és ez erőt adott neki. Percek múlva elérte az egyik torony aljánál lévő ajtót, és egy szempillantás alatt bent

---

találta magát. Sértetlenül átért az udvaron, s kellett egy szuszszanasnyi idő, hogy ezt megeméssze. De nem akart túl sokáig várakozni. Yohan elméje már nem volt messze tőle.

Már csak egy szinttel kellett lejjebb ereszkednie, hogy rátáljon a helyiségre. Odalenn félhomály uralkodott, de a királynő a lépcső felől beáradó halvány fénynél megpillantotta a rácsokat. Egy utolsó lendülettel meg is érkezett arra a pontra, ahonnan már a két rabot is észrevette. Ők nem láthatták őt, hiszen emberek voltak, ám Nympha nem szándékozott titokban tartani a jelenlétét.

Vele volt Lélekország minden hatalma, és már nem akarta elnyomni magában. Szüksége volt rá, hogy követi létének minden előnyét kihasználja.

A leláncolt rácsajtóra szegezte a mutatóujját, és annyi erőt irányított a kezébe, ami elegendő volt a lánc szétzúzásához. A két férfi csak annyit észlelhetett, hogy egy, semmiből megjelenő erőhullám nagy durranással a rácsba csapódik. Mindketten megriadtak, de Kiel megkínzott, véres arca boldog mosolyra húzódott. Yohan nyugtalanul pásztázta a levegőt maga előtt, s kedvesét kereste, de Nympha nem tudta teljes valójában megmutatni magát neki. Villámgyorsan bevette magát a börtönükbe, és ezúttal a láncaikra célzott. A bilincseik hangosan csörrentek a földön, s két férfi nyomban egymásba kapaszkodott. Yohan sokkal jobb állapotban volt, mint ifjú katonája. Mintha egyáltalán nem bántották volna azon kívül, hogy láncra verték. A mágus hagyta, hogy a fiú rátámaszkodjon.

„Yohan, neked kell most átvenned az irányítást. Csak a szerencsén múlt, hogy nem öltek meg, miközben kerestelek.” – küldte gondolatban Nympha.

– Nem kellett volna idejönnöd – rázta fejét helytelenítőn a férfi.

„Akkor ma meghalnál! Hallottam őket, Yohan. Valami Eleonor meg akar ölni, a többiek meg Pellarionba mennek holnap.”

– Eleonor – dohogott a varázsló. – Gorgill jobbkeze. Gyanítottam, hogy ő nyeri el a vezetői címet. Elég könyörtelen ahhoz, hogy bármilyen eszköz megfeleljen neki. Viszont ez azt jelenti, hogy a hatalmi harc már lezajlott, és mindenki halott, aki a boszorkány útjában állt. Eleonor az utolsó a sorban.

Nympha összeszorította az ajkát.

„Hogyan kerültetek börtönbe? Mégis mi történt itt, mielőtt megérkeztem?”

– A kapun lévő bűbáj nem csupán az újraéledők miatt került oda, hanem a lázadozó varázslók ellen is. Én különösen szúrtam a szemüket egy ideje, szóval amikor átléptem rajta... azonnal jelzett nekik. Nem tudtam, hogy ott van. Bizonyára azután készítette Zeranius, hogy én elindultam Moreenbe.

Kiel majdnem összesett, ezért Yohan még erősebben szorította.

„Ez így nem lesz jó. Kiel miatt nem fogsz tudni harcolni. Valahogy ki kell juttatni innen.”

– Tegyen le, uram! – nyögte a fiú. – Hagyjon itt!

– Bolond vagy?

– Kérem! Nem azért, mert szívesen feláldoznám magam, hanem úgysem tudnak kijuttatni. Csak az idő telne vele, azt pedig nem fordíthatják rám. Tegyen le! – kérte újra. – Én majd itt várok.

– Rendben – bólintott Yohan, és leeresztette a földre a fiút.
– Nympha itt lesz veled.

„Nem.” – szögezte le a királynő határozottan.

A mágus a szemét forgatta.

– Drágám, nem tudsz segíteni nekem.

„*Ki is szabadított ki?*” – dacoskodott a nő. – „*Nem rázhatsz le!*”

– De ez nem ugyanaz.

„*A vitával is csak húzzuk az időt. Na, gyerünk!*”

Ezzel kiléptek a biztonságot adó tető alól, és immár együtt jutottak vissza a belső udvarra. Naiv gondolat lett volna arra számítani, hogy senki sem lesz ott. A várfalról azonnal észlelték a mozgást, és valaki felkiáltott.

– Odalenn!

Yohan abban a pillanatban csettintett, s egy szikra sercent az ujjai között. Másodperceken belül megnőtt, s egy pajzs formájú erőter kerítette körbe őket.

– Közel vagy hozzám? – kérdezte a mágus a levegőtől.

– Benne vagy a körben, ugye?

„*Igen, ne aggódj!*”

– Rendben. Most pedig itt maradsz!

A varázsló azzal a végszóval kilépett a hálóból, s Nymphának nyikkani sem volt ideje. Magára maradt a bűbájban, s egyetlen egy dacos lendülettel megkísérelte elhagyni. A mágia azonban nem engedte át. Visszavetette az ajtóhoz.

Nympha bosszúsan nézte Yohan hátát, aki nem jutott messzire tőle. Alig hagyta el a bűvkört, máris bekerítették egykori társai. A nő lelke egyre zavarosabban háborgott, és aggodalom töltötte el.

A csata egyetlen szempillantás alatt robbant ki. Szikraeső borította be Yohant, mire ő villámgyors ellenátkokkal felelt.

Míg egyik kezével háritotta a záporozó csapásokat, a másikban valami halványan felvillant. Nympha odakapta a tekintetét, s végignézte, ahogy kialakul. A férfi okosan megvárta, hogy kis-sé felülkerekedjen ellenfelein, amikor már arra pontra jutottak,

---

hogy nekik kellett kivédeni Yohan támadásait, a mágus elérkezettnek látta az időt. Felemelte a kezét, s benne a fénygömböt, majd belemélyesztette az ujjait, mint egy puha gyömolcsbe. Egy csuklómozdítással feléjük fordította, és jobbról balra elhúzta előttük. A gömbből lángnyelvek csaptak ki egymás után, s mind egy-egy ellenfélt burkolt be. Egytől egyik mozgásképtelenné váltak, mert ha megpróbáltak kiszabadulni, a bűbáj megpörkölte a bőrüket.

Yohan így gyorsan ártalmatlanná tette a támadói első hullámát, de tudta, hogy még nincs vége. Határozott léptekkel indult el az egyik árkádsor felé, de egy ponton megtorpant.

Az óvóbűbáj a zajokat is elnyomta, így lassabban értek el Nymphához. A mágus már felpillantott az egyik kőlépcsőre, amikor a követ meghallotta a csilingelő női hangot.

– Yohan! – Egy nyugodt baráti összejövetelen semmi különös nem lett volna a kitörő öröm hangjában, de most félelmet ébresztett a moreeni királynőben.

A férfi kifejezéstelen tekintettel nézte, ahogy az illető lassú léptekkel levonul a lépcsőn.

„*Támadj!*” – üzent Nympha, de Yohan ezúttal nem válaszolt neki.

A királynő az idegenre pillantott. Alaposan végigmérte, és ökölbe szorult a keze, amikor ráébredt, ki lehet az. Biztosra vette, hogy a varázslók sokat emlegetett, új vezetője járult eléjük.

Rendellenesen világos, szőke haja a fenekét verdeste. Élénkzöld szeme nem széppé, inkább ijesztővé tette az arcát. Megjelenésével is rájátszott vezéri szerepére. Egy szűk, fekete fűzőt, s bokáig érő fekete szoknyát viselt, oldalán hosszú hasítékkal, ami láttatni engedte fűzős bőrcsizmáját. Karcsú és csinos volt, de rosszindulatú vigyora eltorzította a képet.

-
- Kedves Yohan – lassan, ízlelgetve ejtette a szavakat.
– Bár szívből örülhetnék a visszatértednek!

Ekkor ért a lépcső aljára, de nem állt meg. A varázsló felé tartott.
„*Miért nem támadsz?*” – süvöltötte Nympha gondolatban, és idegesen belemászott a mágus fejébe. Egy hirtelen ötlettől vezérelve, úgy döntött, hogy akkor ő irányítja a történéseket. Azonban Yohan felhúzta köztük a mágikus gátat, s nyomban kizárta magából az újraeledőt. Nympha egyre keservesebben szenvedett a búra alatt.

– Miért? – kérdezte kétségbeesetten, de ezt már nem ültette el a fejében. Már egyáltalán nem tudott kapcsolatba lépni a kedvesével. Yohan teljességgel kirekesztette őt mindenből.

* * *

Yohan

- Yohan, Yohan, Yohan! Miért jöttél vissza? – Eleonor gonosz, ám csábos vigyorra húzta az ajkát.

Mindeközben egy percre sem állt meg, így hamar a varázsló előtt termett. Túl közel lépett hozzá, így a férfi ösztönösen hátrált kicsit.

– Ó – a boszorkány meglepettséget színlelt –, csak nem megijedtél? A na-a-a-gy Yohan! – gúnyolta. – Vagy figyelnek? Talán olyasvalaki, aki közel áll hozzád – aztán mély, rideg hangon folytatta: – Túlságosan is! Nemde?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – sziszegte érzéstelenül a mágus.

Eleonor könnyed stílusban felkacagott, majd körbejárta lassan, szinte súrolva a férfi testét, a fülébe súgta:

– Még mindig sziporkázó a humorod! – aztán ismét ridegen folytatta: – De a harchoz kevés lesz.

Megállt vele szemben megint, és megragadva Yohan arcát, maga elé húzta az állát. A tekintetébe vájta a magáét, és kérlelhetetlen hangon faggatta:

– Hol van?

– Mi?

A varázslónak nehéz volt ebben a nyakfeszítő állapotban felelni.

– Aki kiszabadított a börtönből! – rivallt a boszorkány a képébe.

Yohan nyelt egyet, de amikor végre eleresztette a nő, már hosszabban is tudott beszélni.

– Egyedül jöttem. Zeraniusszal kicsit elmérgesedett a kapcsolatunk, az igaz. Felkészült rám. De már nem jelent gondot. Csak egy akadály volt, akit kiiktattam. Jöttem elvenni, ami jogosan az enyém.

– Ennyire hülyének nézel? – fuvolázta Eleonor gúnyosan, idézve egykori főnöküket.

Majd türelmetlenül rákiabált:

– Hol van a barátnőd?!

– Nincs itt senki, nézz körül! – tárta szét ártatlanul két karját Yohan. – És nem a barátnőm.

A gondolatában folytatta tovább:

„Hanem a menyasszonyom.”

Összeszorult a szíve, ha arra gondolt, hogy Nympha lelkét csapdába kellett ejtenie. De muszáj volt. Eleonor bűvös ereje és pásztázó figyelme elől csak így tudta elrejteni és megvédeni a királynőt.

Igaza lett, mert a boszorkány felszegte az állát, és körbefordította a fejét az udvar területén, ahol álltak. Ő maradt

---

---

az egyetlen, a legerősebb női mágus, aki az elméjében gondolta ki a kutatóvarázst, nem kellett mormolnia vagy mutogatnia hozzá. De nem is használt mást. Egyébre képtelen volt vele, és nem juthatott át Yohan bűvgömbjén, mivel azt a férfi saját maga fejlesztette ki, mikor még Pellarionban tartózkodott. Talált rá időt, tudást, hogy kialakítsa, miután kiderült, hogy apa lesz.

Jó munkát végzett, mert Eleonor nem talált senkit kettejükön kívül.

– Szóval egyedül vagy – horkant fel a nő. – Még jobb... Miből gondoltad, hogy csak úgy idejössz, én pedig hagyom, hogy büntetlenül szívod a levegőm? Átkozott bolond! Csapdába sétáltál. Innen nem jutsz ki élve!

A boszorkány elkapta a férfi tarkóját, és elég nyugtalanítóan közel húzta magához az arcát.

– Csak előbb még elszórakozom kicsit...

Yohan szívverése felgyorsult, de inkább csak a stressz tette, mint a banya csábereje.

– Azt rebesgetik, a te varázsjegyed nem szokványos tárgy, és ebben rejlik az erőd – suttogta, és a mágus érezte a kilélegzés legyezését az ajkán. – Az eszed nem lehet, mert az nem sok van...

A férfi összeszorította a száját, és elszántan állta Eleonor átható pillantását.

– Hol hordod? – sziszegte összehúzott szemekkel a nő, és belemarkolt a tarkóján a mágus hajába.

– Ölj meg előbb, és megkeresheted – kapta a cinikus választ.

– Mindenképp megtalálom! – vetett egy újabb önelégült és gonosz mosolyt Yohan felé, miközben a homlokát a férfiéhez nyomta, és töretlenül fogta a tarkóját.

A nyakáról lassan lecsúsztotta a kezét a férfi vállán, felkarján keresztül a derekáig, és a csípője mentén a hasa felé mozdította.

– Várd ki a végét, ribanc! – csapta el Yohan erőlyesen a tolakodó ujjakat.

Olyan elemi düh tört ki belőle, hogy a szabad kezével reflexből elkapta Eleonor nyakát, majd pusztá erőből felemelte a magasba. A szőke, szoknyás, bőrcsizmás démon csak kapálózhatott a levegőben. Fuldokló hangok törtek elő a torkából, a mágus pedig olyan elánnal hajította át az udvar másik felére, mintha egy férget pöckölt volna el.

Eleonor felüvöltött, de ez inkább volt a frusztrált csatakiáltás, mint a fájdalom jele. Haragosan talpra pattant, és minden női finomságát félretéve, előrehajolt, majd két kezében, maga előtt létrehozott egy zöld szikragömböt.

– Kínok közt fogsz elpusztulni, te mocsok! – nyöszörögte minden gyűlöletével.

Elhajította Yohan irányába a gyilkos bűvöletet, de a férfi ki-védte a védőburkával. Az aransárga csillagfalon végigfolyt és elenyészett a zöld fényzselé.

Eleonor megvadult az elmaradt siker miatt, és teljes erejéből nekiszaladt ellenfelének. A legtöbb oltalmazó varázslatot át tudta törni bizonyos sebesség fölött, így a férfit is. Le is taglózta volna, ha Yohan nem használja ki megint testi erőfőlyét, és egy határozott rúgással nem várja be a nőt. Egyenesen a hasán találta el, amitől a boszorkány megint messzire repült.

– Nem engedem akárkinek, hogy közel férközhessen hozzám, Eleonor!

Ezek után az ellenség szűrés szikratőrökkel sorozta meg, amelyek megint lepattantak a csillagfalról, de azért már erősebben hatottak rá.

„Ez a néember elviselhetetlen! Kár, hogy nem hozhattam magammal a gyűrűt és a medált... De akkor senki nem lenne biztonságban a Menedékben!”

Ismét Nympha jutott eszébe, akit a fogságában már biztos, hogy kétségbeesés és elkeseredés környékezett. „Sietnem kell!”

Érezte, hogy az éjszakai álmatlanság és a rövid börtönlét megtette a hatását, mert kezdett gyengülni a védővarázs a figyelme elterelődése miatt. Így juthatott be egy mágikus villám a falon, és megsebezte Yohan bal oldalát. Megrándult, de azonnal megerősítette a csillaghálót, így a többi kis gyilkos varázslat elenyészett rajta. Eleonor is kimerült a folyamatos szikralövedéztől, így felhagyott vele. Yohan óvópajzsa lassanként szétoszlott, ő pedig az oldalához nyúlt. Ösztönösen megnézte a tenyerét, de csak kevés vér volt rajta. „Szerencsére felületi sérülés.” Ez az apró figyelmetlenség elegendő volt ahhoz, hogy Eleonor a szupergyorsaságával nekicsapódjon a mellkasának, és a földre terítse. A nő térdelve ült rá a hanyatt lökött testre, és két kézzel szorította le Yohant a nyakánál, aki alkarjával próbálta őt minél messzebb tartani magától.

– A férfiak annyira gyengék! – köpködté az arcába megvetően a démon. – Elég csak egy apró vágás... És már haláltusát vívnak!

Eleonor dühe olyan drasztikus volt, hogy minden erejét belevetette a fojtogatásba. A varázsló, levegője fogytán elnehezülő szemhéjakkal, próbált magánál maradni. Tisztában volt vele, hogy már a felhasználható idején is túl járt, sem Nympha, sem Kiel nem várhatott tovább.

„Keress megoldást, te szerencsétlen, mielőtt megfulladsz!” – üzenté magának, és az agya lázasan kutatott valami fogódzkodó után, a saját mágiatanulmányai, vagy akár pellarioni tapasztalatai közt.

– Mindjárt megöllek, és elveszem a titkod – lihegte az arcába a boszorkány. – Ezt talán csak nem hagyod?

Yohan, bár levegőért kapkodott, próbált csavaros eszével rájönni, mégis hogyan kerekedhetne felül ezen a gyilkoson.

„Annyira akarod a varázsjegyemet... Nosza, áruld el, hogy hol van a tiéd?”

Az életével együtt a megoldás is lepergett a szemei előtt, és utolsó erejével cselekedett, mielőtt túl késő lett volna.

Kezében a fuldoklók minden ösztönével, belekapott Eleonor fekete ruhájába a derekánál, elől, ahol egy kis dudort vélt felfedezni. Amennyire csak képes volt, megkapaszkodott benne, és megrántotta, mielőtt egy végső vonaglással letaszította magáról a nőt.

A boszorkány sikoltozva és üvöltve vetődött a földre, tökéletes ancúgja közepén megtépve véres lett. Elszörnyedve zihált és bögött, tágra nyílt szemekkel végignézte a hasán. Yohan pedig hasonló meglepetéssel bámulta a tenyerét.

Egy kis köldökékszer lapult meg benne, ez volt Eleonor varázsjegye.

A nő fájdalomtól nyöszörgött, és végignézte, ahogy a férfi talpra áll, lassan és komoran. Szemében nem volt gyűlölet vagy harag, csak érzéketlen megvetés.

Odalépett a földön fekvőhöz, aki félelemtől remegő ajkakkal szólalt meg:

– Ne! Yohan! Kérlek! Add vissza nekem! Szabaddá teszek! Örökké szolgálni foglak! Te lehetsz a mágustanács vezetője, a kastély ura!

A mágus megcsóválta a fejét, és kiejtette a tenyeréből a vértől piszkos ékszert, nem messze Eleonor testétől. A kis gombos ezüst apró csilingeléssel hullott le a földre.

– Én csak békét akarok azoknak, akik fontosak nekem – szólalt meg halk, rekedt és törődött hangon.

Azzal teljes erejéből rátaposott a varázstárgyra, ami kétfelé repedt.

Eleonor egyetlen néma sikollyal rándult meg a földön, fejét hátravetette, kezével a semmit markolászta, majd szeme fennakadt, végül karja élettelenül zuhant vissza a teste mellé.

Csend lett.

Így múlt el a leghatalmasabb boszorkány dicsősége, és ennek az erejét érezte minden varázsló. Nem sokkal azután, hogy eloszlott körülöttük a tűzbűbáj, nem siettek megvédeni Eleonort. Mind gyáván megbújtak az udvar oszlopainak és kőfalának takarásában, amíg a harc lezajlott. Ők nem mertek belefolyni, hiszen tudták, hogy Eleonornál csak Yohan volt erősebb. És ez most be is igazolódott.

A férfi ugyanolyan szomorú arckifejezéssel, mint amikor megölte Aaront vagy megfosztotta erejétől Gorgillt és Metlibet, szótlanul hátrálni kezdett az árkád felé, ahonnan érkezett, hogy minél hamarabb visszatérjen Nymphához.

28. Élet

Nympha

A védőbúra nem oszlott el a harc végén sem. A mágus, miután végzett Eleonorral, belépett a bűvkörbe. Elcsigázott tekintettel nézett maga elé. Nem kereste a szemével Nymphát, hiszen úgysem látta volna.

– Menj haza, kedvesem! – szólalt meg. – Itt már minden rendben.

A királynő megérezte, amikor Yohan leeresztette az elméjét védő leplet, és újra szabaddá vált az út a gondolataihoz.

„Biztos?” – kérdezte rögtön.

A varázsló megviselten bólintott.

– Vissza kell térnem hozzájuk, mielőtt meggondolatlanságot tennének – mutatott életben maradt társai felé. – Le akarom zárni.

„Elmegyek, de hamarosan visszatérek. Ne feledd, mit ígértél! Együtt beszélünk velük.”

– Igen – Yohan nem ellenkezett, csak lassan elhagyta a mágikus búrát, majd egy intéssel meg is szüntette.

Nympha nyomban elindult, s pillanatokon belül a Fehér Szobában volt ismét. Ezúttal ott várt rá Fölélek a fehérségben. Nem tűnt haragosnak, sőt barátságos mosollyal fogadta.

– Nálad merészebb követ még sosem szolgált engem. Hihetetlenül büszke vagyok rád.

Nympha megrázta a fejét.

– De hát nem is csináltam semmit. Yohan harcolt, nem én.

– Odamentél – ragadta meg a tekintetét Fölélek, és közelebb lépett hozzá. – A magad módján igenis küzdöttél, pedig csekély esélyed volt a győzelemre.

A lélek leszegte a fejét, majd újra visszanézett rá.

– Elfogadom a döntésedet. Nem állok többet az utadba. A mágus gyermekét várod, nem várhatom el, hogy továbbra is követ légy.

Nympha a homlokát ráncolta.

– Hogy...

– Irist bízom meg, ha szükség lesz rá. De az is előfordulhat, hogy soha többé nem kell választanom. A varázslók az ellenségeink, s ha ők megbékélnek, egy jobb kor köszönhet ránk. Mondd el nekik, Nympha! Mondd el, hogy nem vagyunk szörnyetegek! Már csak ennyit kérek tőled, semmi mást. Köszönök neked mindent!

Fölélek nem volt egy érzelgős fajta. Nem ért hozzá a nőhöz, búcsút sem mondott, csak egy félmosollyal ellépett előle, és az ajtó felé indult. A királynő nem állította meg, csak nosztalgikus arckifejezéssel bámulta a távolodó lelket. Ezzel az egyszerű

---

jelenettel lezárult élete egy szakasza, hogy valami másnak és újnak adjon helyet.

Nem időzött sokáig Lélekországban. Kiment a ház elé, s még egyszer utoljára megsejmelte a hófehér fellegetet, s a kavargó ködöt, majd lehunyta a szemét.

Heves szívdobogásra eszmélt, s nyomban a mellkasához kapott. Hatalmas erővel tért vissza belé az élet, hiszen hosszabb ideig volt távol, mint máskor. Ariadna bal keze még mindig a hasán nyugodott, a jobbát pedig a vállára tette.

– Ne féljen, felség! Minden rendben.

A lány kedves szavaitól a szapora légzése is alábbhagyott.

– Él? – kérdezte elvékonyodott hangon.

– Igen. Nem volt semmi gond.

Nympha felült, és azzal a lendülettel magához húzta a tinédzsert. Könnyek szöktek a szemébe a megkönnyebbüléstől, és még erősebben szorította a fiatal újraéledőt.

– Kisfiú – suttogta alig hallhatóan egy félszeg hang.

Az uralkodó megdermedt az ölelésben, majd lassan eltolta a lányt. Egymás szemébe néztek, és Nympha nehezen tartotta vissza a kitörni készülő örömkönnyeket. Ekkor akadt meg a tekintete Irisen, aki egy széken ült, nem messze tőlük. Úgy tűnt, nem tágított a lánya mellől egy percre sem.

Nympha kicsit felrázta magát a döbbenetből, s röviden összefoglalta, hogy mi is történt a thalori várban.

– Yohan vár rám. Vissza kell mennem.

Iris határozott tekintettel meredt rá, s a nőnek ez feltűnt.

– Valami baj van? – kérdezte egyből.

A hordozók vezetője rászegelte az ujját.

– Eltűnt a fülbevalód – jegyezte meg.

Nympha az arcához kapott, majd a fülcimpájára csúsztatta az ujját. Tényleg nem volt ott semmi. A szíve elszorult a gondolatra, hogy mostantól minden más lesz.

– Igen, mert... – kezdte, de Iris jó szokásához híven, már tudta a választ.

– Eddig tartott – fejezte be helyette nyugodtan, s a maga módján.

A királynő bólintott.

Iris a felhajtott sátorponyva felé intett.

– Aila azóta itt szobrozik, hogy elmentél. Odakint vár rád.

A nő még egyszer meglapogatta Ariadna vállát, majd kimászott a vacokból, hogy elhagyja a sátrat.

Aila egy nagy kövön ücsörgött, s idegesen rágcsálta a körmét. Amint észrevette Nymphát, felpattant, és elészökkent.

– Na? Ugye nincs semmi baj? – nézett rá nagy barna szemekkel a lány.

– Yohan győzött, de még nem zárult le a történet. Kiel megsebesült...

Aila elsápadt, de mielőtt kitörhetett volna, a királynő megragadta a karját.

– Életben van, és meg fog gyógyulni. Ne aggódj! Most pedig együtt megyünk Thalorba, és hazahozhatod. Ariadna meggyógyítja.

A fiatal lány lényegesen nyugodtabban vette tudomásul a helyzetet, majd összekulcsolta az ujjait Nympháéval. A királynő első alkalommal volt Aila tornádójának kellős közepében. Remélte, hogy lesz lehetősége alaposan megvizsgálni, de néhány perc alatt meg is érkeztek Thalorba. A lány villámgyorsan mozgott.

A kaput már nem védte a külvilágtól semmilyen bűbáj. Az udvaron ugyanolyan csend honolt, mint néhány órával korábban,

---

---

amikor Nympha lélekben járt ott. A varázslók mind egy szálig eltűntek a színről, és Yohan sem volt sehol.

A királynő a tőlük jobbra lévő toronyra mutatott.

– Kiel ott van az ajtó mögött, ha még nem fedezték fel.
Eredj, és vidd el innen!

Aila megiramodott, de egyszer még visszafordult.

– Mikor jöjtek vissza értetek?

– Hívni foglak.

Ezzel elváltak egymástól, s egykori védenca a torony tövéhez futott, majd szabályosan feltépte az ajtót.

Nympha addig nem indult el, míg nem tudta pontosan hová kell mennie. Újra feltérképezte a helyet, és Yohant kereste. A férfit ezúttal teljesen más körülmények között talált rá. Az erődítmény nagytermében tartózkodott, ahová összecsisztította az összes régi bajtársát.

Nympha mielőbb csatlakozni akart hozzá, így gyors léptekkel átszelte az udvar területét, majd belépett az egyik kőfolyosóra. A nagyterem nem volt messze, így már az ajtóhoz közeledve meghallotta az elégedetlen szitkokat és kiáltozásokat. A varázslók természetesen nem hagyták magukat olyan egyszerűen meggyőzni.

Nympha a kilincsre tette a kezét, s résnyire nyitotta az ajtót. Egyelőre nem akart belépni. Előtte felmérte az általános hangulatot. Már nem volt segítségére Lélekország ereje, s mentális képességét könnyedén kivédhette bármelyik mágus.

* * *

A varázsló a hosszú tárgyalóasztal egyik végén állt, két karjával a szék támlájára támaszkodva. A helyet betöltötték a mágusok és boszorkányok, mindannyian felfokozott idegállapotban hallgatták őt.

Néha fel-felpattant egyikük-másikuk, olyankor egymást húzták vissza az ülésre, vagy a Menedék ura emelte a magasba a kezét, mondván:

– Lehet harcolni, vagy lehet gondolkodni! Nekem mindegy, én biztos nem tágitok az elképzelésemtől. Arra kérlek titeket is, hogy használjátok a józan ítélőképességeteket! Mióta háborúzunk már, és vajon miért?

– Mindenki kívülről fújja a történelmet, nem kell kioktatnod belőle – szólt be neki egy társa.

– Ha így van, akkor viszont nem értem, miért elégedetlenkedtek – tárta szét karját Yohan. – Hiszen tudjátok, hogy az egyetlen megoldás, ha a magunkfajta békét köt a halhatatlanokkal.

– Ezt csak azért mondom, mert valamivel rávettek téged! – fújta egy mágus.

– Hallottátok, hogy összejött az egyikkel? Igaz ez, Yohan? Vajon mi mindenre képesek, hogy elpusztítsanak minket? – támadt rá a szavaival egy boszorkány.

– Nem akarnak elpusztítani minket! – fakadt ki erélyesebben a legerősebb varázsló.

– Na, persze! Ezt a kis újraéledőd súgta a füledbe a múlt éjjel? Te áruló! – a felszólaló ezúttal nem válogatta meg a szavait.

Yohan elkomorult, de nem vágott vissza, hanem újra a szék támlájára dőlt karjával.

– Ez a probléma velünk, pontosan, köszönöm, hogy megmutattad. Semmilyen szinten nem vagyunk rugalmasak. Tudod, mit? Igen. Megtehetette volna, hogy megöl. Meg is tette volna, ha... Akarja, de nem akarta. Ők menekülnek előlünk, rettegnek tőlünk, és miért? Nem zavarnák a köreinket, ha mi nem kergetnénk őket... a semmiért! Emberek, gondolkodjatok, az újraéledők soha a bűdös életben nem tettek ellenünk semmit! Minden, amit tettek, a saját túlélésük válaszreakciója volt. Mi támadtunk állandóan, ők meg védekeztek. Mindezt miért? Ragona úrnő halhatatlan akart lenni, ahogy Zeranius is, örök hatalmat és erőt kívántak, irigység vezérelte őket. Felfogjuk mi ezt? Titeket mi motivál? Miért éri meg nektek levadászni az újraéledőket? Gyérünk! Most beszéljete!

A terem egy pillanat alatt elcsendesült, mintha senki sem akart volna válaszolni. Aztán elemi erővel indult meg a szófolyam, mindenki szájából, egyszerre. Yohan, hogy elkerülje a totális káoszt, beledörgött a zűrzavarba:

– Egyszerre csak egy, ha kérhetem! ...Mondjuk, Tamarina! A boszorkány, akit így hívtak, szólásra emelkedett.

– Yohan, bármennyire is kedveled egyiküket, az újraéledők szörnyek. Az, hogy halhatatlanok, nem normális dolog. Mi miért nem vagyunk azok? Bár én sem vágyom örök életre. De minek vannak? Miért nem lehetünk csak mi, emberek a világon? Minden könnyebb lenne!

– Miért vannak madarak az égen, vagy halak a vízben? Nem jó válasz a „hogyan megegyük őket”, mert ott a kérdés másik fele, hogy miért vannak kutyák, macskák, tengerimalacok? Miért élnek Oddsenben, Volaronban vagy Moreenben? Mert ilyen színes a világ. Mert valaki vagy valami így alakította, így fejlődött, vagy pakolták le készen valamilyen isteni műhelyből

---

ideszállítva, ki tudja? – lovalta bele magát a varázsló a szónoklatába.

Humoros szavai derűtséget keltettek a hallgatóságban, bár ezzel csak látszólag oldódott a feszültség.

– Ezt még senki sem tudta megfejtetni, de a lényeg, hogy itt vagyunk. Mi halandók, az emberek, az állatok, a növények ugyanúgy, mint a halhatatlanok, az újraéledő lelkek. Mindannyiunkban lélek lakik, testünkben szív dobog, ami a különbség, hogy ők megszámlálhatatlan életet élhetnek, ha hagyjuk őket. És kit zavar ez? Miért ne hagynánk? Ki tudja, velünk mi lesz a halál után, s ha ők úgyis újrakezdek, miért ne kaphatnának több esélyt? Ez nem tesz senkit szörnyé! Tudod, hogy mi igen?

Tamarina megkukult, és leiskolázva hallgatta a fellelkesült mágus beszédét.

– A tetteink és döntéseink tesznek szörnyekké. Nem az eredetünk vagy a hovatarozásunk.

Egy darabig hallgattak, amikor is egy kéz emelkedett a levegőbe.

– Felipe?

A fiatalember felállt, és így folytatta:

– Yohan, mi már tudjuk a te szándékaid, de mit akar a másik oldal? Biztos, hogy ők is békére törekszenek?

– Így van! – kiabált bele egy harmadik. – Mi van, ha a város, ahova összegyűltek, valójában főhadiszállás lesz, hogy onnan csapjanak le ránk?

– Lehet, hogy a te barátnőd szelíd, de mások bosszút állhatnak rajtunk az évszázados küzdelemért – fejtette ki az álláspontot Felipe.

– Barátom – szólította meg kicsit emelkedett hangulatban Yohan –, nem megtették volna már? Tudod, micsoda hatalmuk

---

van? Én láttam... Sokat láttam. Többet, mint ti. Nem akarnak bosszút állni, könyörgöm, csak élni szeretnének! Lehet, hogy többször, mint mi, de élni, és élni hagyni! Ezért javaslom, hogy tegyük mi is ezt, és kössünk velük békét!

A tanácstagok összenéztek, beszélgetés moraja indult el, és úgy látszott, hogy hajlandóak a változásra.

– Yohan!

– Igen, Tamarina?

– Szeretnék találkozni egyikükkel, hogy...megismerjem. Ha ez lehetséges... Szerintem többen is így vannak ezzel.

A tömeg felbolydult, integettek és helyeseltek, mert kívántak valamiféle bemutatót Yohantól.

– Egy feltételem van – bólintott a férfi. – Mindenki eressze el az újraéledőkre használt hatástalanító varázst! Ha ezt megteszitek, akkor találkozhattok eggyel. De aki nem... Attól meg kell válnunk. Ki vállalja ezt így? Az tegye fel a kezét!

Egy rövid tanakodás után, melyben mindenki a másikkal váltott szemkontaktust, szinte minden kéz a magasba lendült.

Akik nem, azok közül egy mágus Yohan elé lépett, és mély-séges csalódottságával a képébe ömlesztette a szavait:

– Ha ez így van... Korcsokkal én nem szövetkezem! De veletek se!

Lehúzta karperecét, mely egyben a varázsjegye volt, és a vezetőséget nyert varázsló lába elé dobta.

– Tedd tönkre! Inkább meghalok vagy senki leszek, de nem akarok veletek többé még említésben sem lenni!

Mindenki idegesen nézelődött körbe, mert ilyenre nem számítottak.

Yohan lehajolt az ékszerért, és felvette.

– Miért tegyem tönkre? – nézte elmélyülten.

– Akkor csinálj vele, amit akarsz! Javító bűbáj van benne. De itt már minden elromlott. Oldjátok meg magatok!

Azzal a képességét hátrahagyó werteli férfi dühödten távozott, majdnem kilökve az ajtót, oda se figyelve, vannak-e mögötte. Hamarosan már csak az emléke maradt utána.

– Habenius sose volt normális – nyögte ki egyikük kicsit zavartan.

– Ne bántsátok – szólt Yohan. – Az ő döntése, tiszteletben kell tartani. Más? Még el lehet menni. Nem marasztalok senkit. Az igazi béke sosem erőszakoskodik.

Ketten voltak még, boszorkányok, akik szintén megszabadultak varázstárgyaiktól, de ők megvárták, míg Yohan elpusztítja azokat. Mikor készen lett, szó nélkül és egészséges állapotban, de bűverő nélkül hagyták el a helyszínt.

Így már csak azok ültek a tárgyalóteremben, akik egyetértettek Yohannal és az ő céljaival. Eljött az idő, hogy újdonsült vezetőjük a legnagyobb mélységeig bevezesse őket elképzeléseibe.

* * *

Nympha

Yohan szónoklata alatt a résnyire nyitott ajtónál várakozott. A férfi szenvedélyes és eltökélt volt mindvégig, egy percre sem riadt vissza, vagy ijedt meg. Nympha szíve izgatottan dörömbölt, és beleborsódzott a bőre a gyönyörűségbe a szavaitól. Legszívesebben azonnal a karjaiba omlott volna, hogy addig csókolja, amíg bírja szusszal.

Amikor az első mágus felállt, hogy elhagyja a termet, a királynő félrehúzódott az útjából. Egy sötét sarokban várta ki,

---

hogy mindenki eltűnjön a színről, aki nem volt hajlandó együttműködni velük.

Ők önként lemondtak a mágiáról, és túléltek az elválást a varázsjegyüktől. Talán egyikük sem mélyedt még el annyira ebben a világban, hogy fájdalmasan érintse a változás.

A királynőnek feltett szándéka volt, hogy hatásos belépővel csatlakozik hozzájuk. Amire készült, egy új korszak kezdetét jelentette és mindent megváltoztatott.

„*Itt vagyok*” – sugallta Yohannak.

– Barátaim – szólalt meg nyomban a férfi. – Eljött az idő, hogy részesei legyetek egy történelmi pillanatnak.

Nympha belesett a nyíláson, s egyetlen másodpercre találkozott a tekintete kedvesével, aki épp ekkor pillantott az ajtó irányába. Hálás mosolyt küldött felé, majd lehunyta a szemét. Mielőtt bármit is tett volna, belemélyedt a teremben tartózkodó emberek elméjébe, hogy biztos lehessen benne, egyikük sem hazudott. A vár udvarán egy gyümölcsfa vert gyökeret, amely Nympha szívében a változás pecsétje lett.

A mágusok mind leeresztették már a gátat, nem dacoltak tovább Yohannal.

Nympha mély levegőt vett, s végül kitárta az ajtót. A mozgásra mindenki odanézett, s minden tekintet rászegeződött. A királynő lassan átlépett a küszöbön, de nem ment beljebb. Szemét végigfuttatta a társaságon, és immár teljesen közvetlenül és nyíltan szembesült az arcukra kiülő érzelmekkel.

Néhányan megriadtak, volt, aki csak csodálkozott, pár varázsló és boszorkány arca felderült, s egy-egy férfi ugyanolyan hódolattal bámulta, mint kezdetben Kiel. Vegyes reakciókat váltott ki a jelenléte, de ez így volt természetes.

Nympha büszkén pillantott Yohanra. A férfi arcán még látszott némi aggodalom, és szakadozottan lélegzett, de amikor a szemük egymásba mélyedt, Nymphának elég volt elmosolyodnia, hogy a mágus megnyugodjon. A nő szíve ezerrel vert, de nem csupán a szerelemtől. Abban a percben minden addigi féltelme, fájdalma, vesztesége, és az összes boldogságban töltött perc összekeveredett. Csakis Yohannak köszönhette, hogy eljutott idáig. A büszkeség betöltötte egész lényét, s szinte eufórikus öröm dobogtatta meg a szívét.

– Szeretném bemutatni nektek Moreen királynőjét, és az újraéledők védelmezőjét, Nymphát – mutatott rá az újdonsült varázslóvezér, aki nem tudhatta, hogy utóbbi címe már nem létezik. A nő nem igazította ki, hiszen ráérték még beszélni róla.

Ezután odasétált hozzá. Yohan nem érintette meg, de mély szeretettel nézett rá. Nympha sem nyúlt felé, mert nem akarta a köztük feszülő szenvedéllyel is sokkolni a jelenlévőket. Ez nem az a pillanat volt, amikor csak egymásért léteztek. Most egy nagyobb ügyért küzdöttek.

A királynő gyakran mondott beszédet a moreenieknek a különböző országos eseményeken, most azonban nem találta a megfelelő szavakat. Kedvese már mindent elmondott előtte, amit ő is közölni szeretett volna egykori ellenségeivel. Úgy döntött, inkább más eszközt választ. Egyetlen másodpercre sem vette le a róluk a szemét, miközben ellépett Yohan mellől, s megközelítette egyiküket, aki nem állt túl távol tőle. Az említett boszorkány arcára kiült a rémület, és ráharapott az ajkára, amikor Nympha megállt előtte. A királynő érezte, hogyan viaskodik önmagával. Amíg némán meredtek egymásra, végig ellenőrzés alatt tartotta az elméjét. Egyszer csak hozzáért a karjához, s a boszorkány megdermedt. Hangosan nyelt egyet,

---

zaklatottan vette a levegőt, s lassan lenézett a karján pihenő kézre. Légzése lelassult, és újra felpillantott.

Nympha nem mondott neki semmit, csak barátságosan elmosolyodott. A varázslónő ajka hitetlen mosolyra húzódott, de a további döbbenetét egyedül kellett megemésztienie, mert a királynő már egy másik mágus felé tartott.

A teremben vágni lehetett volna a csendet és feszültséget, mialatt megismételte az előbbit. A hosszú és széles tárgyaló tömve volt emberekkel, de Nympha nem sajnálta az időt, hogy egyre beljebb és beljebb haladjon, s minden útjába eső varázslót megérintsen. A hitetlen tekinteteket lassan felváltotta valami más. Egyre többen viszonozták a mosolyát, s volt, aki meg sem várta, hogy Nympha hozzáérjen, ujjai hegyével végigsimított a karján.

A nyílt bizalom és a szeretet ereje elsöpörte a félelmet és a gyanakvást. Alig tíz perc telt el, amióta elkezdte, de már nagyságrendekkel jobb volt a helyzet. Úgy tűnt, a varázslók végre megértették, hogy nem kell tartaniuk tőle. Rájöttek, hogy semiben sem különbözik tőlük. Ugyanolyan esendő ember, mint ők, és egy nap őt is elragadja a halál a segítségük nélkül is.

Megváltozott a légkör, és oldódott a hangulat. Nympha egyszer csak arra eszmélt, hogy ujjak kulcsolódnak a karjára, és a teste köré erős karok fonódnak. Egy idegen férfi ölelte át, s szorította magához. A nő elsőre el akarta lökni, de közben rájött, hogy azzal mindent lerombolna, amit eddig felépített. Hagyta hát, hogy a varázsló addig tartsa a karjában, ameddig szeretné.

– Maga nemhogy nem szörny... – suttogetta a fülébe. – ...De gyönyörű. Már értem... hogy Yohant mi győzte meg.

Eltolta magától, és el is engedte.

A következő bátor jelentkező egy boszorkány volt, de ő csak a nyakát karolta át. Miközben elváltak egymástól, valaki a háta mögött a mézbarna, göndör fűtjeit vette az ujjai közé.

Már nagyon távol jutott kedvesétől, aki még mindig ugyanott állt, ahol korábban. A férfi megkönnyebbülten figyelte, ahogy szétárad a teremben a nyugalom, és már ő is mosolygott.

A tervük sikerrel járt. Yohan vezetése alatt immár egy új, békés korszak vehette kezdetét azon a napon.

29. Meglepetés

Nympha

Már egy órája meredt a baldachinra. Jóval korábban ébredt, mint szeretett volna, de visszaaludni nem tudott. Az ágynemű susogó hangja készítette rá, hogy oldalra fordítsa a fejét a párnán. A mellette fekvő test megfordult az ágyon, és egyik kezét a feje alá téve, laposakat pislogva helyezkedett el. Lassan magához tért, mert észrevette, hogy a nő őt nézi. Elmosolyodott, s a takaró felett nyugvó kezét az ágy másik felére tolta, majd felcsúsztatta a párja hasára.

– Miért nem alszol? – kérdezte gondoskodón.

– Ennyi fért bele ebbe az éjszakába – húzta egy félmosolyra az ajkát a királynő.

– Hmmm... ennél jóval több beleférhet – kacsintott rá a férfi.

Egyszerre kacagtak fel, s a nő azzal a lendülettel közelebb csúszott kedveséhez, aki felemelte a takaróját, hogy maga mellé

---

engedje. Szorosan bújtak egymáshoz, és hosszú percekig így is maradtak, élvezve a szoba nyugodt csendjét.

Csupán egy hete érkeztek meg Moreenbe, és ahogy lecsillapodtak és elültek az izgalmak körülöttük, úgy lubickoltak egyre jobban a boldogságban. Már csak a jelen számított. Minden mást lezártak, és maguk mögött hagytak. Szinte megrészesgítette őket a lehetőségek széles tárháza, és kinyílt számukra a világ. Végre lehettek terveik.

Nympha ugyan már nem volt követ, de még mindig újraéledő és királynő maradt. Az országának szüksége volt rá, ezért ragaszkodott a visszatéréshez. Emellett igen erős motiváló tényező volt, hogy nem akart már tovább távol lenni Livlytól. Bármennyire is megszerette Irist, Ariadnát, az egész családot, egykori védenzeit és a hordozókat, a honvágy Liantormba húzta a szívét. Nem akart túl messze kerülni szülei emlékétől. Ezúttal úgy akart élni gyermekkorra színterén, hogy földöntúli boldogság járja át a lelkét, és élete végéig enyhülést hoz a tudat, hogy Yohan ott van mellette.

Olyasmit adott neki, amiről már rég lemondott, és amitől meg is akarta fosztani magát. Igazi jövőt és egy valódi család ígéretét kapta tőle. Úgy érezte, neki is tennie kell valamit érte, ami legalább ennyire sokat ér.

Nympha megmozdult, és kissé feltolta magát, hogy a mágusra nézhessen.

– A mai nap különleges – bűgta neki szeretettel. – Születésnapod van. Remélem, tudod már, mit fogsz kívánni, amikor elfűjöd a gyertyákat.

– Kéne még kívánnom bármit? – vigyorgott Yohan. – Van valami, amiben hiányt szenvednék? Talán majd jövőre írok neked listát, de most tökéletesen elégedett vagyok. Köszönöm!

Nympha játékosan megpöckölte a férfi orrát.

– Rendben. Akkor szerénykedj!

Nem lustálkodtak sokáig, mert nagy összejövetelre készültek. Nympha régebben minden ünnepet Livlyéknél töltött. Képtelen volt egyedül maradni abban a hatalmas kastélyban, ahol annyi szörnyűség történt vele. Ezúttal azonban a déli szárny nagyszalonjában állt a terített asztal, s díszes terem várta a társaságot.

Egy egész hónap telt el azóta, hogy megnyerték a csatáikat.

Iris és a családja Pellarionban maradt a hordozókkal együtt. Sok újraéledő visszatért a régi lakhelyére, de még többen ott maradtak az ősi városban, hogy egy saját közösséget alakítsanak ki maguknak. Miután Nympha hazatért, már jóval többet tehetett értük, és anyagilag is támogatta őket, hogy gyorsabban haladjanak az újjáépítéssel.

A Menedék megmaradt elhagyatott helyként az emberek fejében. A mágusoktól már nem kellett tartaniuk, de közös megegyezéssel arra döntésre jutottak, hogy az újraéledőknek szüksége van egy állandó helyre, ahol mindig otthon érezhetik magukat. Kialakulóban volt egy kolónia, egy külön kis világ, amiben kizárólag halhatatlanok éltek. Ezt pedig továbbra is óvni kellett, s talán jobban is, mint addig bármikor. Az újraéledők végre igazán összefogtak, s tényleg egységes nép lettek, hogy innentől minden nehézséggel közösen, egymást segítve nézzenek szembe.

Fölélek boldog volt. Még azután is, hogy úgy döntött, nincs már szüksége követre, megjelent Nymphának, ráadásul Yohan jelenlétében. A férfi őszintén megdöbbsent az alaktalan ködlényen, amelynek egy szavát sem értette, csak a kavargó mozgását észlelte. A lélek szükségesnek érezte, hogy köszönetet mondjon nekik, mert még annál is többet értek el közösen, mint amire

---

számított. Nympha tolmácsolta a varázsló felé a másvilág vezetőjének szavait, majd a jelenés pillanatok alatt elillant.

Yohannak is voltak fontos teendői, hiszen új szerepköre megkívánta. Nem akart Thalorban maradni, de nem engedhette ki a kezéből az irányítást, ha tényleg a helyes úton akarta tovább terelgetni a mágusokat.

Két helyettes vezetőt választott. Egyet a férfiak és egyet a nők közül. Mindketten neki tartoztak elszámolással, de saját eszközöket alkalmazhattak azok ellen, akik meg akarták szegni a Nymphának tett fogadalmukat.

A pellarioni csapatból egyedül Aila és Kiel tartottak velük. Ők már családtagnak számítottak, ezért a királynő felajánlott nekik egy Livlyékéhez hasonló házat a birtokon. Kiel és Yohan immáron felhagytak a magázódással, hiszen inkább voltak barátok, mint mágus és katonája. Livly és Aila pedig hamar összebarátkoztak, így szívesen éltek egymás szomszédságában. Idilli kép alakult ki a moreeni uralkodónő háza táján, és ezt még a szürke hétköznapiak unalmas pillanatai sem ronthatták el.

* * *

Yohan

A férfi óvatosan lesett be a díszesen csillogó terembe egy félíg nyitott ajtón át. Nagyot nyelt, mert ahhoz képest, amire számított, elég sokan vártak rá már bent. Boldog és izgatott volt, mint egy kiskamasz, aki most először érezhette azt, hogy a királynő tényleg megvalósította az álmait.

„Mindenem megvan... Mi jutott még eszébe az én huncut kedvesemnek?” – somolyodott el, mikor felidézte Nympha

---

szavait. Ha a születésnapjára kívánt bármit is, azt megkapta még hajnalban.

Egy puha, meleg kéz ujjai csúsztak a tenyerébe, és amikor oldalra nézett, meghallotta a számára legszebben csengő hangot:

– Mehetünk, uram?

– Mehetünk – felelte vidáman és megnyugodva, hogy nem egyedül kell kilépnie az ünneplők közé.

Annyira nem szeretett volna nagy felhajtást, hiszen ez csak a harmincegyedik, ki számolja, elegendő lett volna a barátok körében ünnepelni. De most itt volt az egész palota, és persze az ő közeli ismerőseik.

Kitárult az ajtó, és besétáltak ketten, jobbán Nymphával, aki elegánsan karolt bele, és másik kezét a férfi alkarján pihentette. A vendégsereg éljenezni és tapsolni kezdett, éltetve a születésnapost, aki szerény mosollyal és fejbinccentéssel fogadta a gesztust.

Menyasszonya leültette Yohant az asztalfőre, ahol neki volt rendelt széke, és mindenki illedelmesen helyet foglalt a sajátján.

– Édesem, ha ez a meglepetés, akkor sikerült, mert meglepődtem – suttogta csibészes vigyorral az ajkán a mágus a nő fülébe.

– Csst, szívem! Tartogasd a levegőd a gyertyákra – intette rendre évődve a királynő, majd a levegőbe emelve kezét, tapsolt egyet.

Ez volt a jel, hogy hozhatják a tortát.

Nympha Yohan mögött állt, és nézte, ahogy a férfi őszinte örömmel a szemében, elfújta a harminc körberakott gyertyát, és az egyszem középsőt.

„A harminc évnyi múlt, ami megölel, és egy, az új élet kezdete” – villant át elméjén, miközben kihunytak a lángok. „Min-denem megvan, talán csak egyetlen hiányzik...”

– Kívántál? – duruzsolta mögötte szeretettel telve a királynő.

„Téged most is” – gondolta Yohan, de volt annyira felnőtt, hogy ezt a vicces kiszólást ne hozza tudomására, így csak szó nélkül, angyali mosollyal az arcán bólintott.

Nympha két tenyerével befogta a mágus szemét, hogy ne leskelődjön.

– Akkor valóra váltom...

Yohan csak hallotta, ahogy szolidan nyikorogva kitárult a nagyszalon ajtaja, és két pár cipősarok koppant a terem padlóján.

A moreeni elvette kezét az ünnepelt arcáról, így a varázsló egyenest a hangforrás irányába nézett. Amit akkor látott, alig bírta elhinni, elsőre talán felfogni sem.

Olyan volt, mint egy megtestesült álom, mintha Nympha képes lett volna tényleg mindent elintézni a boldogságáért, azon túl, amit már megtett.

– Anya! Apa?

A harmincegy éves férfi lassan és boldog meglepettséggel emelkedett fel a székéről, és kérdés nélkül a szülei karjába vette magát.

Merrit és Albana mosolygó arcát könnyek lepték el.

– De hát hogy kerültök ide? – tapogatta őket hasonlóan elérzékenyülve a mágus.

Pontosan tudta, hogy szerelme keze volt a dologban, ám annyira meghatódott, hogy nem jutott eszébe hirtelen jobb köszöntő.

– Személyesen a moreeni királynő keresett meg minket – paskolta vállon az apja. – Csak meg kellett néznem, mibe keveredett az én fiam!

Anyja kedvesen simogatta az arcát.

– Drága kicsikém, hát öt év telt el... És te igazi férfi lettél! És most már apa is, hamarosan... – elcsuklott a hangja a meghatódottságtól. – Hát szabad így eltűnni?

– Ne haragudjatok! – szorította magához és puszlta meg őket egyenként is a fiuk. – Bocsássatok meg nekem!

A gondolatait nem mondta ki, de benne volt az ölelésében: „Makacs voltam és haraggal teli... Pedig nem tehettem semmiről! Nem egyszerű tűz volt. Ti is meghalhattatok volna... Így legalább éltek, és részesei lehettek a jelenemnek!”

Az őket körbevevő díszes társaság teljes csendben követte végig az eseményeket, sem szólni, sem megmoccanni nem mertek. Nem akarták, hogy az emelkedett pillanat megtörjön.

Mikor Yohan és a szülők kibontakoztak, Nympha a férfi mellé lépett, és felnézett rá.

– Ez a legszebb... születésnapom! – ő könnyekig hatva karolta át a derekát, és csókolta meg hosszan mindenki előtt.

Minden jelenlévő boldogan sóhajtott fel, majd óvatosan, de egyre növekvő bátorsággal kezdtek tapsolni és éljenezni.

– Mint születésnapos, szabadon rendelkezhetsz az est további részével – hajtotta meg ünnepélyesen a fejét Nympha, Yohan karjában.

– Veletek szeretném eltölteni, ahogy az egész életemet is – cirógatta meg az arcát, majd az anyja kezét fogta meg a szabad jobbjaival.

Aztán elengedte mindkettőjüket, hogy kihirdesse széttárt karokkal, jókedvvel körbefordulva a teremben:

– Mindenki érezze nagyon jól magát!

Zsepiend :D

Köszönjük, hogy elolvastátok
Nympha és Yohan történetét!

Ha tehetitek, **kérjük, a Molyon értékeljétek
egy csillagozással, és pár mondattal!**

További jó olvasást kívánunk!

A szerzők:

Krencz Nóra

Robin O'Wrightly

facebook.com/

KrenczNóra

borka.robin

Honlap és blog:

www.krencznorakonyvek.wordpress.com

www.robinowrightly.wordpress.com

moly.hu/alkotok/

krencz-nora

robin-owrightly

**Ha felkeltette ez a közös munkánk
az érdeklődést, keressétek a többi könyveinket is!**

Közelgő megjelenések

